

ธรรมะจังหัน ๒

พระมหาวีรนาถ อคฺคชีโว

ธรรมะจังหัน ๒

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

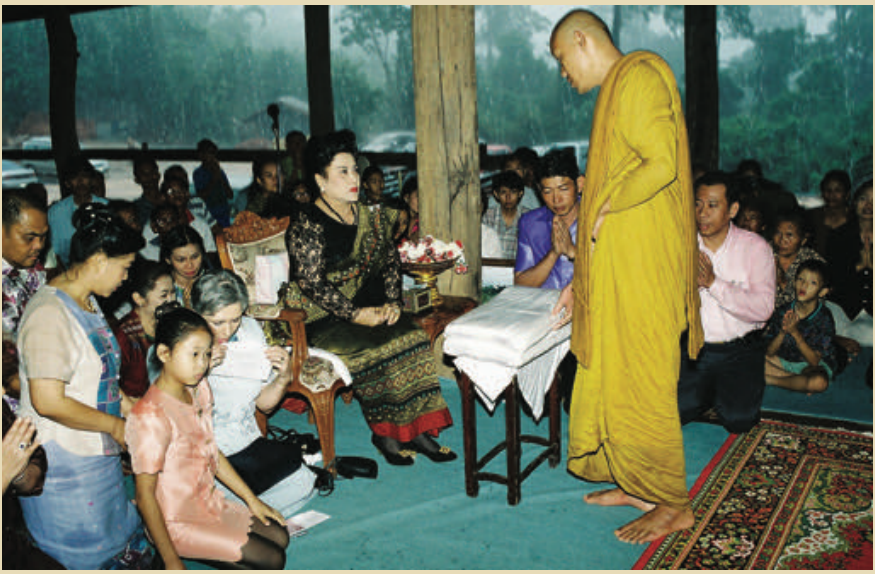
อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร ถ่ายภาพคู่กับหลวงปู่ประสาร สุมโน ผู้เป็นปฐมอาจารย์ในการสอนสมาธิภาวนา (ที่วัดป่าภูผาสูง ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๑)

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร นั่งสมาธิที่หน้าผาสูงในยามเย็น (๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๖)

หม่อมเจ้าหญิงพันธุ์สวลี กิติยากร ถวายผ้าป่า ณ วัดป่าภูผาสูง (พ.ศ. ๒๕๔๔)

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เสด็จเป็นการส่วนพระองค์ พร้อมด้วยหม่อมเจ้าหญิงพันธุ์สวลี กิติยากร และม.ล.สราลี กิติยากร เพื่อทรงบำเพ็ญพระกุศลอุทิศถวายแด่พระประยูรญาติที่ล่วงลับไปแล้ว ณ วัดป่าภูผาสูง เมื่อ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๑ เวลา ๑๘.๓๐ น.

ตามนี้

หนังสือ "ธรรมะยังมีน้ำ" เป็นหนังสือที่กลั่นออกมาจากการพูดสนทนา
กับญาติโยมที่มาตักบาตรและถวายจังหันในตอนเช้า เป็นธรรมะออกจากใจ
แสดงไปตามเหตุการณ์นั้นๆ มิได้มีรูปแบบตั้งไว้ก่อน เป็นธรรมที่เกิดขึ้น
ในปัจจุบัน

ดังนั้น ธรรมะที่เป็นหลักแน่นอน จึงเป็นธรรมะที่ลุ่มลึกตามเหตุ
- ตามปัจจัยแห่งเหตุปัจจัยนั้นๆ ผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้ย่อมจะเห็นเหตุ
ในทางธรรมหลายอย่าง ที่เป็นคติสอนตักเตือน บางท่านอยู่ในเหตุการณ์
เมื่ออ่านแล้วย่อมจะได้รับความสุขสงบทางใจ

ความดีงามแห่งคุณทั้งสิ้นนี้ ขอแด่พระพุทธเจ้า ผู้เป็นศาสดาเอก ผู้เป็นอุภ-
-โตมหาบพิตร ตลอดจนถึงคุณพระรัตนตรัย ตลอดจนคุณบิดามารดาครูอาจารย์
ไว้ณ. ที่นี้ด้วย

ป. ปยุตฺโต
๒ พ.ย. ๒๖

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร ติดตามหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
ในงานฉลองสมณศักดิ์ พระธรรมบัณฑิต ณ อุโบสถวัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร ในวันสรงน้ำสรีระสังขารพ่อแม่ครูอาจารย์
หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ ณ วัดป่าบ้านตาด

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโทเล่าเรื่องราวชีวประวัติเพื่อจัดทำหนังสือ
“หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท พระผู้เป็นดั่งผ้าขี้ริ้วห่อทอง

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ทอดผ้าบังสุกุล
งานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เก็บอัฐิหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท

กราบคารวะหลวงปู่เทสก์ เทสฺรังสี ณ วัดหินหมากเป้ง

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร กราบสนทนาธรรมกับหลวงปู่จันทร์แรม เขมสิริ
ณ วัดวชิราลงกรณ์ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

กราบหลวงปู่เมตตาหลวง
วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับ หลวงปู่บุญกอง ปภสฺสโร
วัดประชามงคล อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร

กราบคารวะศพหลวงพ่อพุธ ฐานิโย

กราบหลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ เพื่อขอจัดทำชีวประวัติ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

สนทนากับหลวงปู่อุ่นหล้า จิตธมฺโม ในการทำหนังสือหลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ
วัดป่าแก้วชุมพล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ในงานศพหลวงปู่บุญจันทร์ จนฺทวโร
ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ เดินทางมาเยี่ยมและพักที่วัดป่าภูผาสูง (พ.ศ. ๒๕๔๔)

หลวงปู่ศรี มหาวีโร อนุญาตให้จัดทำชีวประวัติ (พ.ศ. ๒๕๔๕)
ณ วัดป่ากุง อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด

กราบคารวะหลวงปู่อุทัย สิริธโร
วัดเขาใหญ่เจริญธรรม อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

กราบคารวะหลวงปู่สุพีร์ สุสัญฺญโม
วัดถ้ำซับมืด อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร ในงานศพหลวงปู่ฝั่น ปาเรสโก

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร ขณะเป็นสามเณร
เป็นอาจารย์สอนนักธรรมและบาลีที่วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี

วัดป่าภูผาสูงสมัยแรก ๆ (พ.ศ. ๒๕๓๙)

สารบัญ

๑. หนึ่งเดียวในโลก.....๑๙
๒. ชีวิตที่วิเศษ.....๒๙
๓. ความอิจฉาริษยานำความพินาศมาให้.....๔๑
๔. ให้ทำตัวเป็นผ้าเนื้อดี.....๕๕
๕. ชี้แจง ชักจูง ปลุกใจ ให้เพลิดเพลิน.....๖๗
๖. ความดีควรทำในวันนี้.....๗๙
๗. พุทธบริษัทรับเหมาก่อสร้าง.....๙๕
๘. ความเป็นธรรมชาติ.....๑๐๗
๙. “อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน มันจะจนใจเรา”.....๑๑๕
๑๐. ดีในฝัก ดีนอกฝัก.....๑๒๓
๑๑. ปริญญาทางธรรม.....๑๓๓
๑๒. อาตมาไม่มีบารมี จึงต้องสร้างบารมี.....๑๔๕
๑๓. พุทธอุทยาน ร่มรื่นด้วยป่าและบุคคล.....๑๖๑
๑๔. สอนพระ สอนโยม.....๑๗๑
๑๕. ทวนกระแส.....๑๘๑
๑๖. บุญข้าวสาก.....๑๘๙
๑๗. วันเวลาที่เราจะพอใช้ได้มีเท่าไหร่?.....๑๙๙
๑๘. ให้รู้จักหน้าที่.....๒๑๑
๑๙. ปฏิจจสมุปบาทกับพระธาตุจอมผา.....๒๒๓
๒๐. นิพพานดั่งน้ำเย็น.....๒๓๕
๒๑. โอวาทวันเข้าพรรษา
ทานบูชาและอย่าเห็นกงจักรเป็นดอกบัว.....๒๔๕

สารบัญ

๒๒ ผู้ใกล้ชิดขอบประตูอมตะคือพระนิพพาน.....๒๕๓

๒๓ ปลูกต้นไม้เป็นทาน.....๒๖๙

๒๔ มาวัดต้องให้คุ้มค่า.....๒๘๓

๒๕ ฝังขุมทรัพย์อันประเสริฐ.....๒๙๕

๒๖ ธรรมอย่างเอก...สัมมาทิฏฐิและโยนิโสมนสิการ ๓๐๗

๒๗ ธรรม...ทำให้ละเมียด.....๓๒๕

๒๘ พระพุทธเจ้าเปิดโลก.....๓๔๑

๒๙ ควายตาบอด.....๒๕๓

๓๐ คารวะ.....๓๖๑

๓๑ โลกใบนี้เพียงที่พักชั่วคราว.....๓๗๕

๓๒ จอมใจ.....๓๙๓

๓๓ ไม่เกี่ยวกับกรรม.....๔๐๙

๓๔ สิ่งที่จะตามเราไปหลังความตาย.....๔๑๗

๓๕ จงทำตัวให้เป็นอริยะ.....๔๒๔

๓๖ หลวงปู่สิงห์สอนเสือเดินจงกรม.....๔๓๙

๓๗ “คนชอบกิน คือคนชอบขี้ คนชอบเกิด คือคนชอบผี”.....๔๕๑

๓๘ ราคะมีโทษน้อยแต่คลายช้า โทสะมีโทษมากแต่คลายเร็ว
โมหะมีโทษมากด้วยคลายช้าด้วย.....๔๖๓

๓๙ นั่งหนัก.....๔๗๓

๔๐ อานิสงส์อานาปานสติกรรมฐาน
และอย่าเป็นเหมือนภาชนะคว่ำ.....๔๘๕

งานสร้างพระธาตุจอมผา ถ่ายเมื่อ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖

๑

หนึ่งเดียวในโลก

...บุญกฐินของเรา กฐินสร้างเจดีย์ หนึ่งเดียวในโลก ...คุยหน่อย หนึ่งเดียวในโลก วันนี้คุย...ขี้คุยหน่อย

สร้างเจดีย์ด้วยการรักษาศีล ๘ หนึ่งเดียวในโลก อันนี้ไม่ใช่ง่ายๆนะ บอกได้คำเดียวว่าหนึ่งเดียวในโลก อันเดียวนี้เท่านั้น

พระธาตุจอมผานี้ทำเลสวยงาม เป็นเหตุเป็นผลอยู่กับธรรมชาติ สมกับพระพุทธเจ้า ประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพานในป่า

การสร้างพระธาตุจอมผาจึงเป็นหนึ่งเดียวในโลก

๑. ผู้สร้างถือศีล ๘

๒. คือบรรจุเรื่องราวของพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ ๕๘ อริยสงฆ์ บูรพมหากษัตริย์และผู้ทำคุณกับแผ่นดิน

อีกอันหนึ่งก็คือ **ธาตุนิธาน** ฝังลงไปในพื้นปฐพีลึกลงไป ๗ เมตร

มีตำนานตำรามาแล้ว...สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชสร้างกันบรรจุธาตุนิธานลงไปในดินปฐพี

อย่างเช่น **พระมหากัสสป**ท่านนิพพาน นิพพานแล้วร่างท่านก็ไปอยู่ใต้ปฐพี ภูเขาทั้งลูกปิดเอาไว้ จนกว่าพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปคือ**พระศรีอริยเมตตรัย** จะมาเผาร่างท่าน

นี่ก็อยู่ในปฐพี ไม่ได้มาลอยอยู่กลางอากาศ นี่เป็นหนึ่งเดียว

การสร้าง ญาติโยมร่วมสร้างร่วมทำ เป็นบุญเป็นทาน เป็นวาสนาเป็นบารมี สร้างขึ้นมา ให้เกิดสิ่งที่เป็นมหามงคลกับแผ่นดินกับโลก

เป็นกุศโลบายอันสำคัญในธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้พวกเราได้มาร่วมสร้างร่วมทำด้วยความสงบร่มเย็น ไม่ได้สร้างแบบคนใจร้อน นั่งนอนไม่เป็นสุข ไม่ใช่แบบนั้น

มนุษย์ชอบสร้างบ้านสร้างเมือง แล้วก็ชอบทำลายบ้านทำลายเมืองคู่กันไป

แต่นี่ไม่ใช่อย่างนั้น นี่สร้างเป็นศาสนวัตถุซึ่งเป็นหนึ่งเดียวในแง่คิดด้วย การร่วมสร้างร่วมทำที่อาศัยผู้มีศรัทธามาออกแรงด้วย ทำเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นแก่นแท้ขึ้นมา มองดูเถอะญาติโยมทั้งหลายผ่านไปทางไหนๆ เป็นอย่างพระธาตุจอมผานี้ยาก เป็นเศรษฐีเป็นกุฎุมพีมีเงินสร้างได้

แต่จะหาคนหาช่างที่ถือศีลถือธรรมสร้าง และ**คนอย่างพวกเราพวกท่านที่ถือศีลถือธรรมไปสร้างด้วยความเคารพเทิดทูนแม้ยังไม่เสร็จก็ยังกราบยังไหว้กันทุกวัน นั่น...ยากมากที่จะเป็นแบบนี้ได้**

พระธาตุจอมผาที่เด่นขึ้นมา โดยเฉพาะกฐินปีนี้เพื่อพระธาตุจอมผาโดยตรง เอามารวมใส่อยู่ตรงนี้แหละสร้างให้สำเร็จ จตุปัจจัยก็จะรวมมาในงานกฐินนั่นแหละ ถือว่ากฐินเอามาสร้างเจดีย์เป็นกฐินทาน ผ่านทางการถวายพระเจ้าพระสงฆ์ขึ้นมา

ที่ว่าเป็นบุญใหญ่อานิสงส์มาก **ทุกอย่างทุกประการพระพุทธเจ้าก็อยู่ในนั้นพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็อยู่ในนั้น จารึกเอาไว้เหมือนกัน ตลอดจนอริยสงฆ์ก็อยู่ในนั้น จารึกเอาไว้ ไม่ใช่สิ่งหนึ่งสิ่งเดียวองค์ใดองค์หนึ่งไม่ใช่ เป็นเจดีย์ของพระพุทธเจ้า เรียกว่าพุทธะ และเป็นเจดีย์ของสาวกของพระพุทธเจ้าเรียกว่าอนุพุทธะ คือผู้ตามรู้ตามเห็น ตามฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า**

● โลกคือสิ่งที่ต้องแตกสลาย

...ญาติโยมมาทำบุญก่อนจะถึงวันงาน ทำทานก่อนจะถึงวันบุญ ได้บุญได้ทานก่อนจะถึงวันงาน ไม่รีรอไม่รอช้า ทำเลยคิดแล้วก็ทำ จองบ้างทำบ้างเป็นบุญเป็นกุศลเกิดขึ้นในจิตในใจ อันว่าในโลกมนุษย์นี้ มีอะไรบ้างที่จะเป็นสลักสำคัญอย่างแท้จริง ไม่มี!

คำว่า **"โลก"** แปลว่า **เสื่อมสลาย**

...คำว่า **โลก** แปลตามศัพท์...แปลว่า **สิ่งที่จะต้องแตกสลาย** ฟังแล้วหัวใจมันก็จะสลาย เพราะโลกแปลว่า สิ่งที่จะต้องแตกสลาย จะต้องถูกทำลายไม่ถาวรมั่นคง

คำว่า **มนุษยโลก เทวโลก พรหมโลก** สิ่งเหล่านี้อยู่ในกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทั้งนั้น ไม่มีผิดเพี้ยน เป็นเกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป ไม่เพียงเรา แม้แต่เทพเทวดาที่คนวิงวอนกราบไหว้ก็อยู่ในกฎอันเดียวกันนี้ทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงเหนือโลก เหนือมนุษยโลก เหนือเทวโลก พรหมโลก เหนือหมดเลย คำว่า "พระนิพพาน" จึงไม่ใช่โลก เป็นที่อันหนึ่งต่างหากสำหรับผู้พ้นไปจากทุกข์

ท่านไม่มีเกิดแก่เจ็บตายอีก แต่โลกทั้งหลายมี เราทั้งหลายยังต้องเวียนวนอยู่ในโลกทั้งหลายเหล่านี้ สูงบ้าง ต่ำบ้าง ทำดีบ้าง ทำชั่วบ้าง ผิดบ้าง ถูกบ้าง เพราะอำนาจของกิเลสพาให้เป็นให้ไป พาให้อยาก พาให้ทะเยอทะยาน เป็นไปต่างๆ นานา นี่เรียกว่า โลก

เราทั้งหลายคนหนึ่งก็คือโลกนั่นแหละทั้งตัว อยู่บนโลกนี้แล้วก็จบลงที่โลกนี้ ที่กายที่ร่างเท่านั้น แต่ที่จิตมันไม่จบหรอก ไม่มีที่สิ้นสุดง่าย ๆ เรื่องของจิต เป็นธรรมชาติท่องเที่ยวไปในภพน้อยภพใหญ่ไปเรื่อยจิตของคน

...พระพุทธเจ้าท่านถึงให้รักษาจิตรักษาใจ เน้นหนักมาก เพราะเป็นธรรมชาติที่ควรถนอมดูแลเอาใจใส่ เพราะตัวดีตัวชั่วมันบ่มมาจากนี่ทั้งนั้น อย่างเช่น พระกัมมัฏฐานยุคปัจจุบันท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ท่านจึงสอน

"การบำรุงรักษาสิ่งใด ๆ การบำรุงรักษาใจเป็นเยี่ยม

ใจเป็นสมบัติอันเลิศในโลก ใจเสีย...เสียหมด ใจพัง...พังหมด ใจสูง...สูงหมด จึงให้รักษาจิตรักษาใจของตัวเอาไว้ สมบัติอันล้นค่าของคนคือจิต"

บ่งไปจากนี้ บอกออกไปจากนี้ ออกไปจากนี้ทั้งหมด ฉะนั้น ผู้ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีจึงบ่งบอกจากนี้ ในการสร้างพระธาตุจอมผาเองเราทั้งหลายก็กราบพระจิตของพระพุทธเจ้าอันบริสุทธิ์ จิตพุทธะ เราทั้งหลายก็กราบจิตอรหันต์ซึ่งเป็นธรรมธาตุ ธรรมธาตุเป็นของยั่งยืน ไม่เหมือนธาตุอื่น

ธาตุอื่น ธาตุคด ธาตุโกง ธาตุต่าง ๆ สลายแปรปรวน แต่ธาตุแห่งธรรมที่ทรงไว้เป็นธรรมแดนพ้นไปจากทุกข์ เรากราบตรงนั้น กราบพระจิตพระทัยอันบริสุทธิ์บริบูรณ์โดยสิ้นเชิงของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ กราบถวายทุก ๆ พระองค์ กราบพระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ เรากราบพระจิตของท่านอันบริสุทธิ์ ส่วนเนื้อหนังมังสาเมื่อมันตายไปแล้วจากกันไปแล้ว ทับถมด้วยกาลเวลา แต่ความดีความบริสุทธิ์เรียกว่า**มหาอมตนฤพาน** มีฤทธาศักดานุภาพมากสำหรับผู้กราบผู้ไหว้ เป็นมหามงคลอันสูงสุด การสร้างความดีจึงต้องสร้างแข่งขันกับโลก โลกคือสิ่งที่ต้องแตกสลายมลายไปเป็นธรรมดา

สัตว์ทั้งหลายที่อยู่บนโลก ถ้าประมาทไม่คิดทั้งที่ตัวเองอยู่บนสิ่งที่จะต้องแตกสลายทำลายไป ท่านเรียกว่า ผู้ประมาทผู้ไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร นอนใจนอนจม พอกพูนกิเลส สร้าง

แต่สิ่งไม่ดี การสร้างคุณงามความจึงต้องมียุทธวิธีในการรบกับกิเลสของตัวเอง

อย่างที่พระพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมี ๑๐ ทัศ ก็เป็นตัวขับเคลื่อนไปพร้อมกัน ความอดทนต้องมี ปัญญาต้องมี ศีลต้องมีขันติ วิริยะ ปัญญา เนกขัมมะต้องมี เป็นบารมีทั้งนั้น สัจจะ อธิษฐานต้องมีในจิตในใจของเรา เพิ่มกันเข้ามาเติมกันเข้ามา บ่มบำเพ็ญกันเข้าไป ทำวันทุกเดือนทุกปี อะไรที่ทำอยู่ประจำมันสำเร็จทั้งนั้น

ทำชาตินี้แล้ว ต่อไปอีกชาติหน้า ทำมันอยู่อย่างนั้น คนดีก็ต่อดี ต่อบุญต่อบารมีไปเรื่อย สูงขึ้นไป คนชั่วก็ต่อชั่ว ตายแล้วไม่พอ ไปตกนรกไปทำชั่วเข้าไปอีก ไม่สำนึกในความชั่วที่ตัวเองทำ

พระพุทธเจ้าท่านต่อความดีของท่านตั้งแต่โน่น ๒๐ อสงไขยที่ผ่านมา จนถึงขั้นมา ๔ อสงไขยหลัง บำเพ็ญเรื่อยมาๆ จนมาเป็นพระพุทธเจ้าของเรา สั่งสอนพวกเรา ท่านเพียรของท่านบำเพ็ญของท่านยาวนานเหลือเกิน

นี่แหละ การสร้างกุศล ไม่ได้ทำวันหนึ่งวันเดียวหรอก ต้องทำหลายวันหลายเวลา ทำอยู่บ่อยๆ ธรรมชาติของกิเลสมันหนาแน่น มีกลมารยา เราต้องรบกับมันหลายยุทธหลายแบบหลายฉบับ นอนอยู่ยังต้องมีสติอย่าว่าแต่ตื่นเลย ขนาดนอนยังนอนมีสติ

พระอรหันต์ท่านจึงมีสติ ผู้มีสติดีจึงไม่ฝันบ้า ๆ บอ ๆ ไม่ฝันเฟ้อ ไม่ฝันเฟื่อง เห็นไหม? ขนาดนอนท่านยังมีสติ ฝันนั่นยังเป็นเรื่องดี เป็นเรื่องเป็นมงคล ไม่ฝันเพ้อฝันบ้าบอนี่ขนาดหลับนะ อย่าว่าแต่ตื่นเลย ขนาดหลับท่านยังคุมจิตของท่านไว้ รักษาจิตของท่านไว้ นั่นขนาดฝัน

ไม่มีหรอกพระอรหันต์จะไปฝันบ้าบอ นิมิตเพ้อไร้สาระไม่มี! นั่นเพราะธาตุขันธ์ท่านไม่ได้ปรุงในเรื่องที่มันเป็นบาปเป็นเวรเป็นกรรมเลย ท่านสะอาด นี่เห็นไหมขนาดหลับตา หลับตาลงไป ท่านยังเป็นมงคลหมด ประสาอะไรลืมตาเห็น ๆ กันอยู่ ท่านก็ยิ่งแม่นยำมั่นคง ท่านก็ยิ่งแน่นอน นี่ท่านผู้เที่ยงแท้แน่นอน

หลักบุญหลักความดี เกิดกับจิตใจแล้วดีทั้งนั้น ๆ ฝึกขนาดนั้น ฝึกตัวของท่านเอง ฉะนั้นเวลาเป็นอยู่เวลาตายท่านจึงเท่ากันเทียมกัน ท่านไม่สงสัยกับธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ สิ่งที่ประกอบกันขึ้นมาในทางธรรมนั้น ท่านจึงบอกว่า มันประกอบกันขึ้นมา .

...อย่างเช่น รถคันหนึ่งมีล้อ มีโครง มีประตู มีกระจก มีพวงมาลัย เครื่องยนต์ มีแชสซี รวมเรียกว่า “รถ” ประกอบขึ้นมา

ทางธรรม ท่านก็พิจารณาคนเหมือนกัน **ยันตะสะรีรัง** มีจักร ๔ มีทวาร ๙ ...จักร ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ หรือ ยืน เดิน นั่ง นอน เหมือนรถ จักร ๔ ทวาร ๙ ตา ๒ หู ๒ จมูก ๒

ปาก ๑ ทวารหนัก ๑ ทวารเบา ๑ เป็นที่ระบายของสิ่งทั้งหลาย

จักร ๔ ก็ ยืน เดิน นั่ง นอน หมุนไป มีใครบ้างเกิดมาไม่ยืนเดินนั่งนอน หมุนไปเหมือนรถ ร่างของคนเหมือนรถแล่นไป นี่จักร ๔ ทวาร ๙ เป็นที่หายใจบ้างเป็นที่ปรุงบ้างขับถ่ายบ้าง ตา ๒ หู ๒ จมูก ๒ ปาก ๑ ทวารหนัก ทวารเบา อยู่ในตัวในร่างของเรานี้ทั้งนั้นเป็นที่ไป

...สมัยพุทธกาล เวลาพระพุทธเจ้าท่านตรัสถามพระสาวก ท่านถามว่า **ขมนียं ยาปนียं *ภิกฺขเว*** *ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลาย ยังพออดทนได้หรือ ยังพอที่จะยังอัตภาพให้เป็นไปได้หรือ? ร่างของเธอมีจักร ๔ มีทวาร ๙ ยังทนได้ไหม? ยังเป็นไปได้หรือเปล่า?* นี่เป็นคำตรัสของพระพุทธเจ้า

ภิกษุก็จะตอบว่า **ขมนียं ยาปนียं *ภนฺเต*** *ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ยนต์คือสรีระ มีจักร ๔ มีทวาร ๙ ยังพอทนได้อยู่ ยังพอเป็นไปได้อยู่พระเจ้าข้า*

ภาษาธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัสถามพระภิกษุตอบ เป็นอรรถเป็นธรรม ร่างของคนเหมือนรถ พระพุทธเจ้าท่านจึงแยกแยะเหมือนช่างบ้านมองบ้านทั้งหลัง ก็จะรู้ว่าอันนี้คาน อันนี้ขื่อ อันนี้แป แยกเป็นชิ้นๆ ออกรู้หมด ว่าไม้ตัวไหนเข้ากับตัวไหน

แต่คนทั้งหลายก็จะมองเห็นเป็นบ้าน มองเห็นเป็นรถ ไม่รู้จักแยกแยะ นั่นคือไม่ฉลาดไม่เฉลียว ไม่มีสติ นี่ต้องมาแยกแยะให้รู้ให้เห็นส่วนต่างๆ ประกอบกันเรียกว่าบ้าน

ร่างกายก็เหมือนกัน มีส่วนต่าง ๆ ประกอบขึ้นมาเรียกว่า คน เรียกว่ามนุษย์ ก็แยกออก ๆ ก็จะเห็นว่ามันเป็นส่วนประกอบกันเข้ามาเท่านั้น

บ้าน ๑ หลัง มีเสาวางอยู่เขาไม่เรียกว่าบ้าน เขาเรียกว่า **"เสา"** มีหลังคาวางอยู่ ยังไม่ได้มุงเขาเรียกว่า **"หลังคา"** แต่พอประกอบก็เรียกว่า **บ้าน** เหมือนกันมนุษย์เรา ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ประกอบมาเป็นหัว ๑ แขน ๒ ขา ๒ ตัวหนึ่ง จิตอยู่ท่ามกลางอก ประกอบกันขึ้นมาเรียกว่า **คน** เรียกว่า **มนุษย์**

พระพุทธเจ้าท่านแยกท่านแยะสกลกายธาตุขันธ์ ท่านเห็นส่วนต่าง ๆ ว่ามันมาจากไหน? มายังไง? เรานี่เห็นเป็นตัวว่าคน ว่าสัตว์ พระพุทธเจ้าท่านแยกแขน ขา หน้า ตา ออกหมดเลย เป็นธาตุเป็นธรรม ท่านจึงไม่หลงใหล ท่านจึงตัดขาดละวางได้ ธรรมะดีอย่างนั้น รู้เห็นอย่างนั้น เรียกว่า ธรรมะ

ให้เราพินิจพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นของดี นำมาพูดมากล่าวให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ให้ได้คิด ให้ได้ฟัง เป็นอรรถเป็นธรรม อันว่าไม่พูดมันก็ไม่รู้เรื่องกัน **สุสฺสูสํ ลภเต ปญฺญํ** *ฟังด้วยดีเกิดปัญญา*

ถ้าไม่ฟังไม่รู้เรื่องกัน พวกเราต้องฟังอรรถฟังธรรม ฟังเรื่องบุญกุศลข้อคิดความเห็นถึงจะเข้าใจ ถึงจะทราบเรื่องกัน นี่เป็นแนวทางเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าใช้พระโอษฐ์ของพระองค์เรียกว่า **"ธรรมะจากพระโอษฐ์"** สอนสั่งบอกกล่าว

ชี้แจงแสดงเปิดเผย ให้เราทั้งหลายได้รู้ได้เห็นได้เป็นได้ทราบแล้วก็ได้นำมาประพฤติปฏิบัติ จึงจะเกิดเป็นคุณงามความดีขึ้นมา

หลักของพระพุทธศาสนาจึงเป็นหลักที่เลอเลิศประเสริฐขึ้นมา เราทั้งหลายจึงต้องรีบทำขึ้นมาให้มันทันกาล ตอนนี้ทันนะฟังธรรมะอยู่นี่ ผ่านจากนี้ไปแล้วไม่ทันกาล ร่างทั้งร่างของเรานี้ถ้าไม่ใช้ทำบุญทำทานตอนที่ยังทำได้อยู่แล้ว จะไปทำตอนไหนมันหมดโอกาสจริง ๆ

มันเป็นของไม่เที่ยง ดังที่ว่า โลกแปลว่าธรรมชาติที่ต้องแตกสลาย เป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป **เบื้องต้นตั้งขึ้น แปรปรวนท่ามกลาง สูญสลายไปในที่สุด** เรียกว่า **“โลก”** นี่คือธรรมชาติของโลกที่เราอยู่ ที่เราว่าอยู่เย็นเป็นสุขมันก็เป็นไปอย่างนั้น มันเป็นไปเองของมัน เป็นหลักธรรมชาติของมัน โดยเฉพาะโลกแคบ ๆ คือตัวเรา ตัวการที่มันจะผุจะพังจะกร่อนตลอดเวลาทีเดียว นี่นำเรื่องโลกเรื่องธรรมมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังกัน

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๕

๒

ชีวิตที่วิเศษ

...ห้วยบง อำเภอด่านขุนทด บ้านโป่งใหญ่ ไม่น่าเชื่อนะว่าห้วยบงจะมีหน้าผา มีภูเขา มีธรรมชาติ มีรีสอร์ท มีกังหันลม ฮือฮากันใหญ่กังหันลม

พอหมุนไปหมุนมาชักจะรำคาญ คนแถวนั้นเขามาบ่นให้อาตมาฟังว่า “โอ๊ย! รำคาญจังอาจารย์ ตอนแรกก็ใหญ่สูงเป็นร้อยเมตรนะ ภูมิอกภูมิใจเด็กไปวิ่งเล่น ทุกวันนี้ชักจะเสียงอ๊อดแอ๊ด ๆ แล้ว” กังหันมันจะเก่า ตอนแรกก็ดีสวยพอตอนหลังนี้ผ่านไป ก็กลัวมันจะล้มทับ มันใหญ่มาก

เชื่อมระหว่างอีสานกับภาคกลาง ห้วยบงเป็นทำเลดีเป็นทิวทัศน์มีภูเขาสวยงาม บริเวณแถบนั้นเป็นทัศนียภาพมีวัดป่า มีพระอยู่ตรงนั้น น่าดูน่าชม ไปทางด่านขุนทด เลยไปทางจังหวัดลพบุรี แสดงว่าห้วยบงอยู่สูงกว่าจังหวัดลพบุรีเยอะเลยทีเดียวต้องลงจากเขา

สรุปพวกเรานี้พวกคนสูงนะ ภาคอีสาน กรุงเทพฯ มันต่ำลงภูเขาไปทางนี้อำเภอปากช่อง ลงไปต่ำ ต่ำลงไป ทางห้วยบงก็ลงไปทางต่ำจังหวัดลพบุรีแสดงว่าพวกเราอยู่ที่สูงกัน

พูดถึงภูมิประเทศระดับน้ำทะเล พวกเราสูงกว่า คนอีสานจึงอยู่ในที่ราบสูง ดังนั้นคนอีสานจึงไม่ใช่คนต่ำต้อยแต่ประการใด สูงเสียด้วยซ้ำไปอีก สูงทั้งพื้นที่ สูงทั้งเป็นดินแดน พระอริยสงฆ์เป็นดินแดนพระอรหันต์ ดินแดนมหัศจรรย์ ดินแดนวิเศษ คือภาคอีสาน

เราไม่ได้พูดชมบ้านเกิดเมืองนอนตัวเอง ก็ดูอย่างโคราช ...หลวงพ่อคูณ ปริสุทฺโธ คนมากราบกันทั้งฝรั่งทั้งไทย สร้างมหาวิทยาลัย สร้างวัด สร้างวา โรงพยาบาล

หลวงพ่อคูณ คนวิเศษ คนธรรมดาทำไม่ได้หรอกต้องคนวิเศษ นั่นหละผู้วิเศษ พี่น้องทั้งหลายก็ต้องทำตัวให้เป็นผู้วิเศษตามไปด้วย แล้วก็จะเป็นคนวิเศษตามท่าน

ว่าดินแดนภาคอีสานเป็นดินแดนวิเศษเริ่มตั้งแต่ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ใครจะไปเทียบท่านได้โลกยุคปัจจุบันที่เราอยู่ในขณะนี้ ยกให้ท่าน พระกัมมัฏฐานผู้ลือชื่อปฏิบัติเยี่ยมยอดดีงามเด่นเป็นสง่า นั่น!...ผู้มีชีวิตวิเศษ

ดินแดนทั่วภาคอีสานจึงเป็นดินแดนที่ถือว่าเป็นที่แสวงบุญ พี่น้องดูเถอะเทศกาลกฐินงานต่างๆ คนหลั่งไหลไปทางภาคอีสานมากกว่าภาคอื่น เป็นดินแดนสร้างบุญ สร้างวาสนาบารมี วัดวา

อารามมีข้อปฏิบัติมีพระธุดงค์กัมมัฏฐานจริงไม่ใช่พระธุดงค์เทียมเป็นธุดงค์จริงๆ

ภาคอีสานแถว...จังหวัดอุดรธานีต้องยกให้เป็นเบอร์หนึ่ง จังหวัดสกลนครเบอร์สอง จังหวัดเลยปฏิบัติสำคัญ แต่ทางลงมาทางเรานี้ อีสานตอนล่างก็อ่อนบ้างข้อปฏิบัติ ไม่ค่อยเข้มงวดกวดขัน สู้ทางโน้นไม่ได้ กัมมัฏฐานทางโน้น โอ๊ย! เอาจริงเอาจังนั่งสมาธิเอาเป็นเอาตาย อยู่ในป่าในดงพงลึก กัมมัฏฐานแท้ๆ ท่านเสียสละ นั่นแหละชีวิตที่วิเศษ พี่น้องอยากมีชีวิตที่วิเศษก็ไม่ยาก ง่ายๆ เดี๋ยวจะสอนให้

๑. ทำดีในตอนเช้า

๒. ทำดีในตอนกลางวัน

๓. ทำดีในตอนเย็น

๔. ทำดีในตอนกลางคืน

...๔ กาลนี้ ถ้าใครทำได้เป็นชีวิตที่วิเศษอัศจรรย์พันลึกเทวดานี้ยกมือไหว้เลยยอมแพ้ มารนี้กลัวเลย นี่ชีวิตที่วิเศษไม่ได้ยาก ให้พี่น้องจดจำ ไม่ใช่ชีวิตที่จะไปเรียนเวทย์มนต์กลคาถาอะไร มันไม่วิเศษหรอก มันก็อยู่ในกฎเกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหมดทั้งสิ้น ไม่ได้มีอะไรอัศจรรย์หรอก

● ใครอยากมีชีวิตวิเศษ

- ตื่นเช้ามาทำบุญทำทานตักบาตร ทำจิตใจให้ดี เป็นผัวดี เมียดี ลูกดี เป็นคนดี

- กลางวัน ทำดีในตอนกลางวัน ทำการทำงานทำจิตใจแช่มชื่นเบิกบานเป็นผัวดี เมียดี ลูกดี เป็นคนดี

- ตอนเย็น เลิกงานกลับบ้านตรงเวลา เป็นคนดี ผัวดี เมียดี ลูกดี และก็เป็นคนอยู่กับบ้านกับเรือนไม่สุรุ่ยสุร่าย

- ตอนกลางคืนก็นอนไหว้พระสวดมนต์ ทำจิตใจให้สงบ ร่มเย็น กินข้าวอยู่กับบ้านกับลูกกับเมีย พูดกันดีๆ

ชีวิตวิเศษ ไม่ต้องเอาพระไปแขวนคอให้มันหนัก อาตมานี้ไม่เคยพกพระสักองค์ใส่ย่าม ยังไม่เคยพกเลย ไม่เคย ไม่มี ทำตัว ให้มันดีนั่นแหละ

นี่!... ชีวิตวิเศษอัศจรรย์ ใครก็ต้องยอมแพ้ ใครก็ต้องศิโรราบ

โอ๊ย! มันเป็นคนดีได้อย่างนี้เชียวหรือ โอ๊ย! ลูกไอ้คนนี้ทำไมมันดีอย่างนี้ อู๊ย! เมียไอ้หมอนี้ทำไมมันดีจังวะ โอ๊ย! ผัวไอ้คนนี้ทำไมมันดีจัง มันไม่ลอกแลกวอกแวกกับผู้หญิงคนไหนเลย ลูกไอ้คนนี้มันดีจัง มันสอนลูกของมันยังไง โอ๊ย! เด็กคนนี้ทำไมพ่อแม่เขาดีเอานักเอาหนา

นั่นเห็นไหม ชีวิตที่วิเศษ ประเสริฐไหม? เขาไปยกย่องตรงไหน? คนยกย่องตรงดีเท่านั้น ตรงไม่ดี ใครเขาเคยยกย่องกันได้ ไม่มี!

ฉะนั้น...อยากมีชีวิตวิเศษเหมือนพระพุทธเจ้า เหมือนพระอรหันต์ทั้งหลาย จงทำดีใน ๔ กาลที่อาตมาบอก นี่แหละ

จะเป็นผู้เลิศผู้เลอผู้สมบูรณ์พูนผล จะวิเศษขึ้นมา

อุฏฐานะ *ขยันดีหมั่นเพียร* ทำดี ทำเงิน

อารักขะ *ขยันรักษาทรัพย์ที่หามาได้* ไม่สุรุ่ยสุร่าย อย่าจ่ายเกินตัวเกินงาม ไม่เอาไปซื้ออะไรที่มันผิดศีลผิดธรรม จับจ่ายนอกเรื่อง

กัลยาณมิตตา *คบพระเจ้าพระสงฆ์ฟังเทศน์ฟังธรรม* คบคนดี คนมีกิริยามารยาทสนับสนุนเราให้ธรรมที่สูง

ตลอดจน **สมชีวิตา** *เป็นชีวิตที่พอดีพองาม*ไม่เฟ้อไม่ฟุ้ง ไม่วิ่งไปตามโลก จนลืมตัวของตัวเอง ไม่ลืมวัฒนธรรม

เช้าสายบ่ายเย็นกลางคืนจะดีไปเรื่อย คนดีต้องอดทนมาก คนดีจริงนี้ต้องอดทน ต้องทำดีไปเรื่อยไม่ยอมแพ้ความชั่ว ความมัวหมอง ไม่ให้เกิดขึ้นในจิตในใจ นี่คือวิธีการวิถีทางของจอมปราชญ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น พระอรหันต์ทั้งหลายด้วย พระปัจเจกพุทธเจ้าด้วย ท่านดำเนินตัวของท่านอย่างนี้

ไม่ต้องไปดูดวงหรอก ชะตาราศี เกิดกับตายมีเท่านี้มนุษย์อาตมาไม่กลัวมัน ไอ้เกิดไอ้ตาย ใครจะมาชมว่าดี ใครจะมาแช่งว่าชั่ว อาตมาไม่กลัว ประสาเกิด ประสาตาย ประสามนุษย์ประสาโลกอาศัยมันอยู่ไปวันหนึ่งคืนหนึ่งนี่ มาอยู่ชั่วคราวเดี๋ยวก็ตาย

ใครมาฝากเป็นฝากตายกับโลกใบนี้ผิดหวังทั้งนั้น เสียอกเสียใจทั้งนั้น เจ็บช้ำน้ำใจทั้งนั้น เพราะมันเอาอะไรไปด้วยไม่ได้

ทางธรรมท่านจึงไม่ได้ฝากเป็นฝากตายกับโลกกับบ้านกับที่ดิน ท่านฝากไว้กับความดี

ใครอยากมีชีวิตประเสริฐ? ตื่นมาดั่งท่านทั้งหลาย วันหยุดก็มาทำบุญทำทานตักบาตร นั่งรถกันมาชมวิวทิวทัศน์ พากันมาเปิดหูเปิดตาพากันมา ลูกก็มา ผัวก็มา เมียก็มา มากันมาตักบาตร

แม้นว่ามันอาภัพวาสนาไม่ครบเครื่องลูกผัวเมียก็ช่างเพียงแต่เราได้ทำบุญนั้นก็เป็นอันดีแล้ว นี่เรียกว่าเช้ามาดีเลย เรียกว่าเบิกเนตร **จักขุง อุทะปาทิ** *ดวงตาเห็นธรรม* จากนั้นก็มาถวายจังหัน มาฟังเทศน์ฟังธรรม ถ้าสะดวกไม่มีอะไรยุ่งกับภารกิจก็มาช่วยวัดช่วยวาศาสนา เอาตัวมาอยู่ในวันนี้ซะก่อน เพราะว่าไม่เอาตัวมาอยู่ในวัด เดี๋ยวมันจะไปทำชั่ว มันจะไปที่โน่นที่นี่

ส่วนมากมนุษย์มักหาแต่เรื่องยุ่งๆ ยุ่งที่สุด หลบๆหลีกๆ เพราะทั้งมีผัวน้อยเมียน้อยกันเต็มบ้านเต็มเมืองกัน นัดกันไปเอาตัวมาอยู่ในวัดซะก่อน โน่นปีนไปสร้างอยู่บนเจดีย์โน่น ฝึกหัดนิสัยใจคอลูกหลานเหลนโหลน เอาตัวมาอยู่ในวัดซะก่อน เดี๋ยวมันจะไปเที่ยวห้างเล่นเกมส์เล่นสนุก เอาตัวมาทิ้งไว้ในวัดซะก่อน

ดี ๒ กลางวันดีประเสริฐ มาฟังเทศน์ฟังธรรม กินข้าวก้นบาตร กินอาหารโรงทานซะ มันจะได้ไม่ดื้อไม่ดึง เอาของดีๆ ให้กิน ของดีคือของสุจริตของมีน้ำใจ ไม่ได้ซื้อได้ขายแต่

ต้องมีศีลมีธรรม มากินกับเขาอยู่กับเขา นี่กลางวันดี ประเสริฐไหมหละ? ชีวิตนะ

มีที่ไหน?... ไม่มีที่ไหน! มีในวัดในวานี่แหละ

ตอนเย็นก็ดีกลับบ้านกลับเรือน วันว่างๆ วันหยุด แทนที่จะเตร็ดเตร่เร่ร่อนไปสุมหัวกันกินเหล้า เล่นไฮโล ก็มาวัดมาวา กลับบ้านก็ดีฟังเทศน์ฟังธรรมพระอาจารย์ไปแล้วเกิดสลดใจตัวเองว่า โอ๊ย!เกิดมาจนอายุปานนี้ปูนนี้แล้ว ไม่เห็นได้อะไรเป็นเรื่องเป็นราว หลับตานึกหาบุญตัวเองหาไม่เจอ หลับตานึกผลทานที่ตัวเองทำ หาไม่เจอ

เจอบ้างนิดๆ หน่อยๆ หลับตาที่รักษาศีลก็ไม่เจอ ศีลขาดหมดแล้ว หลับตาถึงสมาธิไหว้พระสวดมนต์ หลับตานึกดูซิ! นึกยังไงก็ไม่เจอ อ้าว! เวลาตายมันจะไปนึกหาอะไรเห็นนี่ตอนเป็นๆ ก็ยังนึกหาไม่เจอไม่พบเลย ทานศีลภาวนานึกหาไม่ได้เลย

...ตอนเย็นกลับไปจากวัด ใจมันดีแล้วสวดมนต์ไหว้พระฟังเทศน์ฟังธรรม วิทยุธรรมะมีก็เปิดเข้าไปให้ใจมันดี วิเศษไหมหละชีวิต? วิเศษซิ! มันสะอาด มันไม่ยุ่ง

ทางธรรมท่านถึงสอน สอนไม่ให้ยุ่ง ยุ่งมากมนุษย์นี่ ยุ่งคลุกคลีตีโมง ยุ่งคนโน้นคนนี้ไปคลุกคลีมากๆ เปลืองตัว เปลืองหัวใจ เปลืองเวลา เปลืองความคิด เปลืองคำพูด เปลืองเปล่า

พระพุทธเจ้าไม่ให้คลุกคลีกับมนุษย์ แต่พระพุทธเจ้าให้

คลุกคลีกับอะไร? คลุกคลีกับเสนาสนะอันสงบสงัด โน่นถ้ำ โน่นป่า โน่นเขา โน่นป่าช้า ป่ารกชัฏ โน่นเงื้อมผา โน่นหน้าผา โน่นใต้ร่มตะเคียนต้นไทร โน่นใต้ฐานพระ ศาลาโน่นตรงโน้น ให้ไปคลุกคลีที่สงบสงัด ท่านไม่ให้คลุกคลีกับคน แต่ท่านให้ไปคลุกคลีกับธรรมชาติกับที่มันสงบสงัด

สงัดกาย สงัดวาจา สงัดใจ สงัดกิเลส นี่ก็เกิดเป็นศีล เป็นธรรม ชีวิตมันก็วิเศษขึ้นมา แทนที่จะเสียห้าเสียสิบ เสียตัว ติดหนี้พะรุงพะรัง อยู่เฉย ๆ ยังดีกว่า ที่จะไปยุ่งไอ้เรื่องไม่เป็นเรื่อง ทางธรรมถึงเวลาทำงานก็ทำ หาเงินก็หา ถึงเวลาทำความดีก็ทำ เข้าวัด

อะไรมันจะวิเศษวิโสเท่าที่อาตมาพูดมาเนี่ยมันมีไหม? เอามาอวดบ้างซิ! ตายแล้วก็ไม่มีใครแบกพระแบกเงินแบกทองไปด้วย ตายแล้วไม่เห็นมีใครเอาเครื่องรางของขลังไปด้วยสักคน ตายไปแล้วไม่เห็นมีใครเอาเวทย์มนต์กลคาถาติดปากไปด้วยสักคำ

มันมีแต่ดีทั้งนั้น ที่มันจะเลิศจะประเสริฐ

สุดท้าย อยู่ที่หัวอกหัวใจของเรา ทุกข์มันก็อยู่ตรงนี้ เจ็บอกเจ็บใจมันก็อยู่ตรงนี้ ดีอกดีใจมันก็อยู่ตรงนี้ สรุปแล้วทำตัวกูให้ดีที่สุด อย่างอื่นช่างหัวมัน จะพระจะญาติจะโยมจะเพื่อนจะฝูงอะไรก็ช่างมันเถอะ แต่เราดูใจรับผิดชอบของเราให้ดี นี่แหละชีวิตที่วิเศษ

อาตมาคิดไม่ออกนะ อย่างอื่นคิดไม่ออก ขี้เกียจดูตำรา

ทุกวันนี้คิดได้แต่ว่า ทำดีตอนเช้าชีวิตมันก็จะวิเศษ ทำดีตอนกลางวันชีวิตก็จะวิเศษประเสริฐ ทำดีตอนเย็นชีวิตก็จะวิเศษประเสริฐ ทำดีตอนกลางคืนชีวิตก็จะวิเศษประเสริฐ เต็มไปด้วยกายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต ดีสะอาดสะอ้าน ขยันทั้งทางโลก ทั้งทางธรรม มุมานะบากบั่นเป็นคนอดทน เอาจริงเอาจัง ทั้งทำดีทั้งหาทรัพย์หาเงินหาทอง

นั่นแหละ! ชีวิตที่ประเสริฐอัศจรรย์ให้...จดจำเอาไว้ ให้เป็นผลบวกกับชีวิตของเรา นั่นหละคุณค่าของคน

นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังเป็นธรรมะตื้น ๆ ดื้อ ๆ พูดห้วน ๆ

เรามองไม่เห็นอะไรสักอย่างหนึ่งบนโลกอันนี้ ที่มันจะเป็นที่พึ่งของมวลมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ตลอดจนเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ มันก็มีความดีความบริสุทธิ์ กาย วาจา จิต

อย่างอื่นมันจะมีอะไรหละ มีแต่ความเสื่อมสลายมลายไปต่อหน้าต่อตา มีแต่สิ่งที่จะต้องเจ็บช้ำหัวอกหัวใจ มองไปข้างไหนเราก็ดู นี้คือความพลัดพราก มันอยู่รอบตัวเรา ทั้งพระทั้งโยมที่พูดกันอยู่นี้ตายจากกันหมดทุกคน ใครตายก่อน คนตายทีหลังก็ไปเผา มีเท่านั้น

มีอะไร เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มที่อยู่ที่อาศัย อาหารการกิน มันก็อวดอ้างกันได้แต่ตอนที่ยังไม่ตายเท่านั้น ตายแล้วเท่ากัน

หมด เอาไฟเป็นเชื้อเผาทิ้ง จบกันด้วยไฟทั้งนั้น จบด้วยไฟบ้าง พุทธศาสนาชอบเผา จบด้วยฝังบ้าง พวกจีนๆพวกฝรั่งก็เท่านั้น ชีวิตไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น

นี่จึงมองเห็นอะไรอื่นสักอย่างหนึ่ง ที่จะมีค่ากว่าความดี คือกุศลธรรมมันไม่มีจริงๆ

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายจับจุดพระศาสนาให้มันได้ นี่ถ้าจับพระพุทธศาสนาได้ ท่านปฏิบัติตัวเองได้สะดวกทั้งอยู่ที่บ้านที่วัด ที่ไหนบนบกในน้ำ ท่านทั้งหลายก็จะปฏิบัติตัวเป็นพุทธศาสนา เป็นพระธรรมอยู่กับตัวท่านตลอดเวลา แม้นสะดวกมาวัดก็ได้ดี แม้นไม่สะดวกมาวัด ก็ได้ดีอยู่นั่นแหละ

เพราะคนดีอยู่ตรงไหนมันก็ดี เพราะยามดี เช้า สาย บ่าย เย็น กลางคืน ส่วนคนชั่วมันก็ตรงกันข้าม อยู่ไหนมันก็ชั่ว คนดีจริงดีแท้ นั่งอยู่ตรงนี้ก็ดี นั่งอยู่บ้านก็ดี ไปนั่งอยู่กลางทุ่งนาก็ดี ไปนั่งอยู่ตรงไหน ไปนอนอยู่ตรงไหน ไปยืนอยู่ตรงไหน มันก็ดีหมด แล้วก็ไม่ทำให้ใครเดือดร้อนด้วย เพราะตัวเป็นคนซื่อสัตย์ซื่อตรง ใจซื่อมือสะอาด เป็นคนคิดที่จะทำดี ไม่คิดที่จะไปหักหาญหักรานน้ำใจของใคร ตรงไปตรงมา

รักก็บอกว่ารัก ชังก็บอกว่าชัง ไม่ชอบก็บอกว่าไม่ชอบ ตรงไปตรงมา ไม่มีเล่ห์ไม่มีเหลี่ยมมายาสาไถย ซึ่งเป็นเล่ห์กลของกิเลสของโลก ที่ชอบต้มตุ๋นหลอกลวงซึ่งกันและกัน คนดีแม้จะเจ็บช้ำน้ำใจหรือว่าจะถูกใจก็ช่าง พูดความจริงบอกความจริง

ให้ทราบกันไปเลย นั่นลักษณะของคนดี

คนดีถึงไม่กระเทือน ใครก็ฟังได้ ภาษาของคนตรง ภาษาของคนคด ฟังไม่ได้ บอกอย่างหนึ่ง มันไปอย่างหนึ่งพูดอย่างหนึ่ง มันไปอย่างหนึ่ง ปากกับใจมันไม่ตรงกัน นั่นหละเรียกว่าไม่ดี

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย อยากทำชีวิตให้วิเศษก็ทำอย่างที่อาตมาสอน ชีวิตก็จะวิเศษขึ้นมาได้โดยง่ายไม่ยากอะไรนัก และจะเป็นที่ภูมิอกภูมิใจ คนรอบข้างก็จะเป็นที่ปรารถนา และก็จะทำให้ตัวเองและคนอื่นเกิดความสุข เกิดความสงบ เกิดความพออกพอใจในทางคุณงามความดีขึ้นมา

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑ กันยายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับชาวนา
ระหว่างเส้นทางขึ้นพระพุทธบาท ๔ รอย จังหวัดเชียงใหม่

๓

ความอิจฉาริษยา นำความพินาศมาให้

...เกษตรกรแหงนดูแต่ฟ้า ฝนไม่ตก เสร็จเลย ใครก็ช่วยไม่ได้ ถ้าฝนไม่ตก เราถามมาแล้วคนปลูกข้าวมีใครรวยสักคนไหมในประเทศนี้? ไม่มีว่างั้นนะ! คนปลูกข้าวเป็นเศรษฐี ไม่มีปลูกข้าวโพด ปลูกมันสำปะหลังเป็นเศรษฐีไม่มี พอได้กินไปทำอย่างอื่นเขารวยกัน พวกเราปลูกข้าวปลูกมันสำปะหลังปลูกข้าวโพดไม่รวย พอได้กินๆ

เอาเป็นว่าอาชีพพวกเรานี้ หวังร่ำหวังรวยไม่ได้หรอก ฝนไม่ตกก็แล้ง มันสำปะหลังก็ไม่มีหัว อ้อยก็ไม่งาม ข้าวโพดถ้าฝนไม่ตกใส่งอๆ หงิกๆ แล้วใบ

เสียดายลงทุนกู้เงิน ธกส. มาทำ ปีไหนไม่ได้ผลิตผลก็โอ๊ย! ตายแล้ว ทีนี้ทำไงหละ? ลำบากมาก มีปัญหาอย่างเดียวคือน้ำ มัวแต่สร้างทางรถไฟ สร้างสนามบิน ไม่มาสร้างน้ำให้

ชาวบ้านบ้าง แสนล้านหมื่นล้าน ล้านๆ อยู่กับถนนหมด อยู่กับกลุ่มคนที่ได้ใช้ พวกเราไม่ค่อยได้ใช้หรอกสนามบิน รถไฟฟ้า พวกเราอยู่ท้องนาอยู่กับคันนา อยู่กับจอบอยู่กับเสียม อยู่กับดิน ไม่ค่อยได้ไปใช้หรอก

ขาดน้ำขาดใจ พระเจ้าอยู่หัวท่านถึงสร้างเขื่อน สร้างมากที่สุดคือพระเจ้าอยู่หัว กลัวประเทศนี้จะขาดน้ำ สร้างเขื่อนมาก พระราชินีเป็นป่า ปลูกป่าโครงการปลูกป่าพระราชินี สร้างฝาย สร้างเขื่อนเป็นพระเจ้าอยู่หัว ห่วงพสกนิกรลูกหลานกลัวจะเป็นทุกข์ กลัวจะไม่มีน้ำใช้

พวกเราทั้งหลายพวกแหงนดูท้องฟ้า เมื่อไรมันจะตกมาสักที เมื่อไรมันจะลงมาสักที ฝนแล้ง พอตกก็ตกมาก ไม่มีที่กักที่เก็บก็ท่วมอีก แต่ท่วมมันนานๆ ทีหรอก แต่แล้งนี่มันบ่อยนั่นแหละดินฟ้าอากาศ

อาจจะเป็นเวรเป็นกรรมด้วยมั้งที่มันต้องเป็นอย่างนี้ อ้างแต่ดินแต่ฟ้าก็ไม่ได้ **กัมมัสสะโกมหิ** *มีกรรมเป็นกรรมของตน* ที่เกิดมาเป็นชาวนาชาวไร่ชาวสวนคงจะเป็นกรรมเป็นเวรด้วยแหละ แต่ก่อนเคยทำอย่างนี้ ๆ ก็ได้อาชีพอย่างนี้อย่างนั้น เป็นผลแต่อดีตด้วย ถึงทำให้พวกเรานั้นไม่ได้ร่ำได้รวยกับการทำสวนทำไร่ พอได้กิน พอได้อาศัย ได้ทำบุญก็ดีไปอีกแบบหนึ่งเหมือนกัน

เรื่องความดีจึงเป็นของสำคัญ แต่คนเราไม่ค่อยทราบหรอก

ว่าความดีมันเป็นเงื่อนมายังไง บางคนก็ไม่ทราบเลย ไม่เข้าใจเลย ก็มีเหมือนกัน อย่างเช่น อาตมาพูดไปว่า **"ใครที่คิดว่าชีวิตของตัวเองเที่ยงแท้ คนนั้นเป็นคนโง่ คนชั่ว"** เราพูดอย่างนี้ คนอาจจะไม่ยอมรับนะ กลับเถียงว่า *"โอ๊ย! โง่ แต่ไม่ชั่ว"*

พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่เที่ยง ใครไปคิดว่าเที่ยงเป็นมิจฉาทิฐิ เห็นผิด พอเห็นผิดแล้ว มันก็ทำชั่วได้ เราพูดว่า ใครคิดว่าชีวิตตัวเองเที่ยงแท้ คนนั้นจะเป็นคนโง่ คนชั่ว ใครคิดว่ามันเที่ยง ชีวิตมันเที่ยง นั่นเห็นผิดแล้วนะ เพราะมันไม่เที่ยง ประมาทแล้วนะ ข้านี่ใหญ่ กูนี่ใหญ่ กูไม่กลัวเป็นกลัวตายหรอก นั่นก็มีโอกาสทำความชั่วได้ เป็นคนชั่วได้ ทางกาย วาจา ใจ เป็นผู้ประมาท

คนชั่ว คนโง่ คนโง่ไม่ได้หมายความว่า จำอะไรไม่ได้ คนเรียนน้อยศึกษาน้อยไม่ใช่คนโง่นะ พาละพาโล โง่! หมายถึงพาลโง่ คือไปทำผิดทางกาย วาจา ใจ ไปทำบาป ไม่ได้หมายความว่าคนโง่นี่คือคนจำไม่ได้ เรียนไม่เก่ง ทางธรรมท่านไม่ได้ถืออันนี้ แต่ทางโลกเขาถือพาโล โง่เขลาเบาปัญญาคือไปทำผิด ทำชั่ว โง่ละซิ ถึงไปทำบาปให้ตัวเองเดือดร้อน ทางธรรมท่านถืออย่างนั้น

ส่วนการจำได้มากได้น้อยอันนั้นเรียกว่าศึกษามามากมาน้อยแตกต่างกัน แต่คำว่าโง่ที่นี้หมายถึงการไปทำบาป ทำชั่ว ทำเสียหาย ถ้าทำบาปครั้งหนึ่งแล้วมันบาปหนักมันจมไปเลย

ยาวนาน นั่นแหละบาป ความชั่วความเสียหายเมื่อมันเกิดแล้ว มันแก้ไขยาก มันยาวนาน

พวกเราจึงต้องทำบุญทำทานทำดีเอาไว้ให้เยอะ ๆ มัวแต่ไปทำชั่วอิจฉาริษยาตาร้อนเพ่งโทษคนอื่น **ตาก็ไปว่าเขาชั่วเอง หูก็ไปฟังว่าเขาชั่วเอง ปากก็ไปพูดว่าเขาชั่วเอง ใจก็ไปว่าคนนั้นคนนี้เขาชั่วเอง ตกลงที่ว่าชั่วๆมันอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่เราหมดเลย เราก็กลายเป็นคนชั่วไปเสีย คนอื่นเขาจะไปรู้เรื่องอะไรกับความคิดของเรา**

นี่แหละ **"โทษของตัวเองเท่าภูเขามองไม่เห็น โทษคนอื่นเท่าเหามองเห็น"** นิดเดียวมองเห็น

เส้นผมของตัวเองเส้นผมของเขา เส้นผมของตัวเองตามองไม่เห็น เห็นผมบนหัวคนอื่นมองเห็น ผมตัวเองต้องเอากระจกมาส่องถึงจะเห็น นั่นแหละทางธรรม ท่านถึงให้ย้อนเข้ามาที่จิตที่ใจของเรา

ดังนั้น ผู้ได้ทำบุญทำดีเอาไว้ไม่อิจฉาริษยา ทำแต่ความดีเอาไว้ก็ย่อมเจริญรุ่งเรือง ผู้ใดมัวแต่โลภ แต่โกรธ แต่หลงไม่ทำความดีเอาไว้ก็เสื่อม ใจมันก็เสื่อม ใจเสื่อมมันก็เสื่อมไปหมดทุกอย่าง บางคนเกิดมาลำบากลำบนจริง ๆ หากินไม่ขึ้น เกิดมาแล้วพ่อแม่พลอยลำบากไปด้วย เพราะกรรมที่ทำเอาไว้แต่อดีตมันส่งผล ทำให้ได้รับความทุกข์เดือดร้อน มีมาแล้วนะตำราก็มี เราเคยเล่าให้ฟังหลายครั้งแล้ว

...สมัยพุทธกาลมีพระอรหันต์องค์หนึ่ง ไปบิณฑบาตได้ข้าวทัพพีเดียวเท่านั้นแหละ หิวตลอดชีวิตตั้งแต่เกิด ท่านชื่อว่า **"โลสะกะติสสะภิกขุ"** ชื่อเดิมก่อนบวชว่า **"มิตตะพินทุกะ"** ...

ท่านเกิดขึ้นมาเป็นลูกชาวประมง หมู่บ้านนั้นติดแม่น้ำติดทะเล ย่านนั้นหนึ่งพันหลังคาเรือน เมื่อมารดาของท่านตั้งครรภ์ คนในหมู่บ้านพันหลังคาเรือนหากินไม่ขึ้น จะเกิดลมพายุบ้างไปหาเรือหาปลาไม่ได้สักตัว ลำบากกันทั้งพันหลังคาเรือน

เขาก็เลยมาปรึกษาหาสาเหตุ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นพวกตนถึงลำบากลำบนกันถึงขนาดนี้ แต่ก่อนไม่เคยเป็นอย่างนี้มาเลย คราวนี้ทำไมเป็นอย่างนี้ ต้องมีคนกาลกิณี

เมื่อปรึกษาหารือกันแล้วก็เลยแยกบ้านออกเป็น ๒ ฝั่ง ฝั่งละ ๕๐๐ หลังคาเรือน ...ดูซิมันจะมีอะไรไหม?

ฝ่ายฝั่งนี้มีมิตตะพินทุกะ อยู่ในท้องมารดาหากินไม่ขึ้น ฝ่ายอีก ๕๐๐ หลังคาเรือนหากินดีบหากินดีเจริญรุ่งเรือง เขาก็แบ่งไปเรื่อยจาก ๕๐๐ หลังคาเรือน เป็น ๒๐๐ หลังคาเรือน เป็น ๕๐ หลังคาเรือน ลดลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเหลือเพียงครอบครัวเดียว *"โอ๊ย! ครอบครัวนี่ เด็กที่เกิดมานี้ใหม่ ๆ นี่แหละตัวกาลกิณี"* เขาว่าเป็นตัวบาป ทำให้คนทั้งหมู่บ้านชาวประมงหากินไม่ขึ้น

มารดาท่านก็เลยถูกชาวบ้านขับออกจากหมู่บ้าน ...เพราะเขาว่าเป็นกาลกิณี ขณะอุ้มครรภ์ไป...ก็หากินไม่ได้อีก ทำอะไร

ก็ไม่ได้ ไปไหนใครเขาก็รังเกียจ ไปไหนคนเขาก็ชัง ลำบากยากแค้นขัดสน ไปขอทานเขาเขายังไม่ให้กิน ไปขอรับจ้างทำงานเขาก็ไม่ว่าจ้าง ลำบากมากมายแสนสาหัส

จึงตัดสินใจทิ้งลูกน้อย...เพียงแค่ลูกเดินได้เท่านั้น ก็เอากะลามะพร้าวอันหนึ่งใส่มือให้ลูก กล่าวว่า *"เอ๊า! มึงเกิดมากับกูกูทนไม่ไหวแล้ว ทุกข์จริงๆ เพียงจะหาของกินใส่ปากยังไม่มีเลย เอ๊า! ลูกเอ๊ย! เจ้าก็พอเดินได้แล้ว เอากะลานี้ไปหาขอทานกินเอง แยกกันไปเลยกับชีวิต"* ทิ้งเลยนะเพราะมันทุกข์สุดขีด ลูกก็ไปเองของลูก

เด็กมิตตพินทุกะ...ไปขอทานก็ไม่ได้กิน ไปเก็บกินของที่เขาล้าง อย่างเช่น เขาล้างจานมีเศษเม็ดข้าวเหลือทิ้งก็เก็บเศษเม็ดข้าวกินตามถังขยะ ไปเก็บเศษเม็ดข้าวกินตามวัดที่เขาล้างจานล้างสิ่งของทิ้งตามบ้านตามเรือน ใต้ถุนบ้าน เก็บกินทีละเม็ดสองเม็ด

อยู่มาวันหนึ่งขณะพระสารีบุตร ท่านออกเดินบิณฑบาตก็ได้ไปพบเด็กน้อยเข้าก็นึกสงสารว่า *"เอ๊ะ! ทำไมมันผอมอย่างนี้"* กำลังเก็บเม็ดข้าวกินข้างถังขยะข้างทาง เก็บกินทีละเม็ดๆ พระสารีบุตรก็เอาไปอยู่วัดด้วย เมื่อมาอยู่วัดจึงได้บวชเป็นสามเณร

เป็นสามเณรก็อย่างว่า ไปบิณฑบาตก็ได้ข้าวทัพพีเดียว เมื่อมีคนใส่บาตร ปี๊บ! ทัพพีเดียวนี้ คนอื่นก็มองเห็นว่ามีข้าว

เต็มบาตรแล้ว ก็เลยได้กินแค่ทัพพีเดียว

จนมาบวชเป็นพระ พระก็บิณฑบาตได้ทัพพีเดียว ทุกครั้งที่บิณฑบาต พอมีคนใส่บาตร ปั๊บ! ทัพพีเดียวคนอื่นมองจะเห็นว่ามีข้าวล้นบาตรแล้ว เขาก็ไม่ใส่อีก เป็นอย่างนี้เรื่อย ไม่เคยกินข้าวอิ่มเลย

เมื่อบวชเป็นพระ พระสารีบุตรตั้งฉายาให้ว่า**"โลสะกะติสสะภิกขุ"** เป็นพระแล้วก็อดอยากลำบากไม่เคยอิ่มเลย บิณฑบาตได้ครั้งละทัพพีเดียว ตั้งแต่บวชมาจนกระทั่งแก่แล้วได้ทัพพีเดียว แต่ท่านก็เร่งความเพียรของท่านปฏิบัติความดีของท่านจนกระทั่ง

ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

ภิกษุทั้งหลายก็สนทนากันว่า อดอยากลำบากหิวโซ คนจะทำบุญทำทานก็ไม่มียังได้เป็นพระอรหันต์หนอ! ทำไมอย่างนี้ก็มีเนาะ! พระอรหันต์อะไรบิณฑบาตก็ไม่มีคนใส่บาตร ไม่มีคนไหว้ อย่างเก่งก็ได้ทัพพีเดียวเท่านั้น *พระสารีบุตร*พิจารณาดูจึงได้ทราบว่า *โลสะกะติสสะภิกขุ* นี้จะเข้านิพพานแล้ว นี่ยังหิวโซอยู่เลย

แต่ด้วยความที่อาหารกินน้อย ก็เลยเป็นผู้เฒ่าผู้แก่เป็นอย่างมาก ...ร่างกายก็ผอมโซเหมือนคนแก่คนเฒ่ามากๆ เลย

ใกล้จะตายแล้ว พระสารีบุตรก็เดินทางไปหากล่าวชวนว่า *"ท่านโลสะกะติสสะ วันนี้ให้ท่านไปบิณฑบาตกับเรา"* เชื่อไหม ญาติโยมทั้งหลายไปบิณฑบาตวันนั้น *พระสารีบุตร*เดินนำหน้า *พระโลสะกะติสสะภิกขุ* เดินตามหลังไม่มีใครไหว้สักคน ไม่มีใครใส่บาตรสักคน

*พระสารีบุตร*ก็นึกในใจ *"โอ๊ะ! มันกรรมมันเวรจริงๆ ขนาดเราเดินนำหน้าเขายังไม่เห็น เขายังไม่ไหว้เลย"* จึงกล่าวว่า *"ท่านกลับวัดไปก่อน ไปรอที่หอฉัน เราจะไปบิณฑบาต"* *พระสารีบุตร*ก็ไปบิณฑบาตให้*พระโลสะกะติสสะ*กลับไปรอที่หอฉัน

เมื่อ*พระสารีบุตร*บิณฑบาตเพียงผู้เดียว ผู้คนก็นิมนต์ฉันอาหารมากมาย ท่านก็เลยได้อาหารเยอะแยะ ท่านก็เลยฝากให้คนเอาไปถวายท่าน*โลสะกะติสสะ*ให้ด้วยนะ บอกญาติโยม

ให้เอาไปถวายที่วัด ท่านรออยู่นั่น โยมก็เอาอาหารไป ไปถึงก็ลืมอีกว่าองค์ไหนนึกไม่ออกอีก เลยกินอาหารซะเองเลย สุดท้ายท่าน*โลสะกะติสสะ* ก็ไม่ได้ฉันอีกวันนั้น

*พระสารีบุตร*กลับมาจากภัตตกิจในหมู่บ้านเข้ามาวัด ก็ให้แปลกใจว่าทำไม*พระโลสะกะติสสะ* ถึงได้ลำบากอย่างนี้ ก็เลยไปหา*พระเจ้าปเสนทิโกศล* จะหาวิธีการให้*พระโลสะกะติสสะ*ให้ได้ฉันให้อิ่มก่อนตายสักทีหนึ่ง...

สมัยพุทธกาลฉันมื้อเดียว ก็เลยเวลาฉันไปแล้ว เลยเวลาของคาวหรืออาหารเช้าไปแล้ว จะมาถวายซ้ำอีกมันก็ไม่ใช่ประเพณีของพระสมัยพุทธกาล ก็นึกได้ว่ายังพอได้แต่เนยใส เนยข้น น้ำตาล น้ำผึ้ง น้ำอ้อย เภสัช ๕ พอได้อยู่ *พระเจ้าปเสนทิโกศล* ก็นำมาถวายแด่พระสารีบุตรเพื่อนำมาให้*พระโลสะกะติสสะ*ฉัน ขณะฉัน*พระสารีบุตร*ต้องจับปากบาตรไว้ด้วย มือหลุดจากปากบาตรไม่ได้ มือหลุดจากปากบาตรอาหารหายไปเลย จับปากบาตรไว้ท่านก็ได้ฉัน อิ่มเป็นมื้อเดียวมื้อสุดท้ายที่เกิดมาตั้งแต่วันเกิดมา ได้กินอิ่มมื้อเดียวมื้อสุดท้าย จากนั้นก็ไปนิพพาน

หลังจากนิพพานแล้ว พระพุทธเจ้าก็ให้เก็บอัฐิธาตุของท่านสร้างเป็นพระเจดีย์เอาไว้ แล้วภิกษุทั้งหลายก็ได้มาพูดว่า *“เออ! เป็นไปได้ยังไงพระอรหันต์อดอยากได้ขนาดนี้”* จึงไปกราบทูลพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็นั่งพิจารณาดูบุพเพนิวาสานุสติญาณดูในอดีตชาติเป็นยังไงบ้าง จึงตรัสว่า

"...โลสะกะภิกขุ แต่ก่อนนี้เป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดหนึ่งสมัยพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า *"กัสสปะ"*...วัดนี้เศรษฐีเป็นผู้สร้างถวาย...ท่านก็อยู่เป็นเจ้าอาวาส

วันหนึ่งพระอรหันต์จาริกผ่านมา เศรษฐีก็เกิดความศรัทธาจึงได้นิมนต์ท่านให้พักอยู่ที่วัดที่ตัวเองสร้างและสนทนาธรรมจนเช้ายันค่ำ...แล้วก็บอกว่าพรุ่งนี้เช้านิมนต์ท่านเจ้าอาวาสและพระเถระไปฉันที่บ้าน ไปรับบาตรที่บ้าน

เจ้าอาวาสก็เห็นว่าเศรษฐีนี้นับถือพระอาคันตุกะมากกว่าตน เกิดความอิจฉาริษยา เรานี่จะเสื่อมลาภ เสื่อมความนับถือ ดูซิมานั่งคุยกันจนค่ำไม่คุยกับเราเลย

เมื่อถึงรุ่งเช้าเจ้าอาวาสก็ไปเคาะระฆังโดยใช้ปลายเล็บเคาะระฆัง *เสียงระฆังก็ดังนิดเดียว* แล้วก็ไปฉันในหมู่บ้านกับพระวัดของตัวเอง พอถึงบ้านเศรษฐี เศรษฐีก็ถาม *"อ้าว! ท่านพระอาคันตุกะหละ" "โอ๊ย! เราเคาะระฆัง มันก็ไม่ตื่น พระของท่านที่มาใหม่นั่นนะ นอนไม่รู้จักตื่น เราก็เคาะระฆังแล้วนะ (แต่ไม่บอกว่าเอาปลายเล็บเคาะ) สงสัยเป็นพระขี้เกียจ ขี้เกียจขี้คร้านอย่างนี้นับถือได้ยังไงเนี่ย พระมีแต่นอน กอนแล้วนิน กินแล้วนอน"* ใส่ความพระเถระผู้เป็นอรหันต์

ยังพูดต่ออีก *"เคาะระฆังเรียกก็ไม่ตื่น นอนไม่รู้จักตื่น ไม่รู้จักทำคุณงามความดี พระขี้เกียจ ท่านเศรษฐีนับถือได้ยังไง เคารพได้ยังไงพระแบบนี้"* เศรษฐีฟังก็พอจะคาดเดาเหตุการณ์ออก

เมื่อเจ้าอาวาสกลับวัด เศรษฐีจึงได้ฝากอาหารที่บิณฑบาตไปถวายพระเถระอาคันตุกะด้วย ฝากเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสก็สะพายใส่บาตรมา พอถึงกลางทางก็ไปเททิ้งเสีย ...ด้วยความอิจฉาริษยา **อาหารที่เศรษฐีตั้งใจถวายพระเถระอาคันตุกะเอาไปเททิ้งข้างทางด้วยความอิจฉาริษยา** พอมาถึงวัดแล้วเกิดสำนึกผิดว่าเราทำบาปแล้ว

ตั้งแต่วันนั้น เจ้าอาวาสฉันข้าวไม่เคยอิ่มเลย ทรมานกาย ทรมานใจจนตาย ตายไปตกนรกอยู่ถึงแสนปี หลังจากนั้นไปเกิดเป็นยักษ์ ต่อมาเกิดมาเป็นสุนัขอีก ๕๐๐ ชาติ เป็นสุนัขก็ไม่เคยกินอิ่มเลย

มื้อสุดท้ายที่กินอิ่มนั้นก็คือมีมนุษย์คนหนึ่งอาเจียน (อ้วก) สุนัขตัวนั้นเลยได้กินมื้อสุดท้ายได้กินอาเจียน (อ้วก)ของมนุษย์จนอิ่มแล้วก็ตาย ตายแล้วมาเกิดเป็น มิตตะพินทุกะ พอบวชแล้วก็ได้ชื่อว่า "โลสะกะภิกขุ"

ผลแห่งการอิจฉาริษยา ผลแห่งการที่ทำลายความดีของคนอื่นให้พินาศไป ผลของการใส่ร้ายคนอื่น เขาจะทำบุญกับพระอรหันต์ก็ไม่ได้ทำ จึงเกิดมาเป็น พระโลสะกะติสสะภิกขุที่เป็นผู้ไม่เคยอิ่มเลย อิ่มมื้อเดียวมื้อสุดท้ายก่อนตาย

ผลบาปผลกรรมสาปส่ง ผลอิจฉาริษยา เห็นผิดจึงเป็นคนชั่ว เห็นผิดจากทำนองคลองธรรมเป็นคนโง่! คนชั่ว!

ทางธรรมท่านเรียกว่าคนชั่ว เที่ยงก็บอกว่าไม่เที่ยง ทุกข์

ก็บอกว่าเป็นสุข ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนก็บอกว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นคนโง่! คนชั่ว! เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น

ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายให้ระมัดระวัง การกระทำที่จะเป็นบุญเป็นทาน บางคนจะเดินทางไปทำบุญทำทานกับพระเจ้าพระสงฆ์ *"มึงอย่าไปนะ ไม่ดีอย่างนั้น อย่างนี้"* ตัดลาภผลของเขาแล้ว บางคนเขาฝากไปทำบุญทำทาน *"ไม่ทำให้หรอก ไม่ชอบวัดนั้นวัดนี้"* นั่นก็เลยเกิดมาอดอยากลำบาก ไม่ได้บุญ ไม่ได้กุศล อิจฉาริษยามันขวางทางขวางกั้น

หลักธรรมท่านถึงให้ทำใจเป็นธรรม ต้องอนุโมทนาบุญ ต้องยินดีกับความดีของคนอื่น ต้องพลอยยินดีกับเขาเมื่อเขาทำดีหรือท่านทำดีแล้ว เราก็อย่าไปอิจฉาริษยาเหมือนเจ้าอาวาสอิจฉาพระอรหันต์ นั่นแหละถึงต้องเกิดมาเป็นผู้ทุกข์ยากลำบาก แม้ได้เป็นผู้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้วยังหิวไม่เลิกเลย

*พระสารีบุตร*สงสาร ให้ไปบิณฑบาตกับ*พระสารีบุตร* *พระสารีบุตร* ก็พลอยไม่มีคนไหว้ไปด้วย ไม่มีคนกราบไปด้วย ไม่มีคนใส่บาตรไปด้วย ไม่เห็นทั้ง*พระสารีบุตร* ทั้งตัวพระเอง ดูซิกรรมอะไรจะขนาดนั้น ขนาดพระธรรมเสนาบดีแท้ๆ คนยังไม่เห็นเลย เวลาไปบิณฑบาตกับพระอรหันต์องค์นี้

เทียบให้ฟังถึงการบุญการกุศล การสร้างคุณงามความดี ต้องพลอยยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี ถ้าไม่ทำอย่างงั้นจะเป็นบาป เป็นเวรเป็นกรรม ตกนรกหมกไหม้ เมื่อทำผิดทำชั่วตกนรก

หมกไหม้แล้ว นั่นแหละจะเป็นคนชั่วไหม? ก็เป็นคนชั่ว เมื่อเห็นผิดก็เป็นคนชั่ว

คนอิจฉาพระพุทธเจ้าก็เรียกคนชั่ว คนทำบาปทางกาย วาจา จิตก็เรียกว่า คนชั่ว คนเป็นมิจฉาทิฐิ สิ่งที่เที่ยงก็บอกว่าไม่เที่ยง สิ่งที่ไม่เที่ยงก็บอกว่าเที่ยง ก็เป็นคนชั่วคือคนประมาท คนพาล ไม่ได้เกี่ยวกับเรียนมากเรียนน้อย รู้มากรู้น้อยหรอก เกี่ยวกับไปทำชั่ว

ถ้าทำดีก็เรียกว่าคนดี จะอยู่บ้านนอกคอกนา จะจนขนาดไหน ทำดีก็เรียกว่าคนดี นำมาเทียบมาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ฟังเป็นคติเครื่องเตือนใจ พี่น้องมาใส่บาตรทำบุญ ฟังให้เป็นคติ

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๓ กันยายน ๒๕๕๖

ต้นไม้ใหญ่วัดป่าภูผาสูง

ให้ทำตัวเป็นผ้าเนื้อดี

...เมื่อวานไปอำเภอด่านขุนทด...บ้านหลุง ญาติโยมไปจังหันกันเยอะ แม่ใหญ่**ถนอม ทองพิมาย** ไปปีนขี้ไถอยู่ตรงนั้นแหละ ปีนขี้ไถอย่างเก่งเลย

คำว่า **"ขี้ไถ"** นี้คนสมัยใหม่ไม่รู้จักอีกแหละ ขี้ไถคือดินที่มันม้วนๆขึ้นมา เวลาที่เค้าไถ เค้าเรียกขี้ไถ คนสมัยจรวดดาวเทียมนี่ไม่รู้จักขี้ไถ ไม่เคยไถนานี้ไม่รู้จักนะ แม่ใหญ่ถนอมปีนปั๊บๆ คนที่สามารถเดินในที่มีขี้ไถได้ต้องเป็นคนชำนาญพอสมควร ไม่ชำนาญเดินไปก็ติดหน้าติดหลัง ติดขาติดแข้ง

วันนี้วันเสาร์พี่น้องก็มากันเยอะสมควรเนื่องจากทำบุญกันทุกวัน เดี๋ยวไปตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง พวกญาติธรรมก็ไปทำบุญกันหลายที่หลายทาง อย่างเมื่อวานก็ที่อำเภอด่านขุนทด ซื้อที่ป่ามันมาปลูกป่า สร้างเป็นวัด เป็นที่โฉนด ก็ไม่ได้มากนัก ต่อไปถ้ามีเงิน...คงขยายซื้อป่ามัน ปลูกเป็นป่าไม้

ความดีทำได้ทุกแห่ง แต่ว่ามันไม่ได้ดีทุกแห่ง ถึงทำได้เท่ากันก็ตาม ก็มีดีลักลั่นเหมือนกัน

เทียบๆ ก็เหมือนผ้า ผ้าที่เราใส่ ***ผ้าที่เนื้อไม่ดี ผ้าที่สัมผัสแล้วไม่ดี ผ้าราคาน้อย*** แม้แต่ผ้าก็ยังต่างกัน การทำบุญทำทานก็เหมือนกัน ถ้าผ้าเนื้อไม่ดีใส่เข้าไปแล้วมันก็ทำให้เรารู้สึกว่าไม่สบายตัว เนื้อผ้าไม่ดีอาจจะลุ่ยง่ายเสียง่าย โดนน้ำไม่ค่อยได้ ผ้าเนื้อไม่ดี มันไม่ค่อยดีเท่าไร เกรดมันต่ำสัมผัสไม่ดี เอามือลูบๆ ดูแล้วใช้ไม่ค่อยดีเท่าไร ไม่น่าจะสบายตัว คนก็ไม่ค่อยซื้อกัน ผ้าราคาน้อย ผ้าไม่ค่อยมีราคา เป็นของไม่มีราคา ขายไม่ได้กำไร เก็บไว้ก็หนักตู้

ฉะนั้นการทำบุญทำทานก็เหมือนผ้า ถ้าเนื้อไม่ดีเหมือนกับทำบุญในที่ไม่เป็นนาบุญ **ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ** พระไม่ดี ไม่ถือศีลถือธรรม เหมือนผ้าไม่ดีเนื้อไม่ดี พระกินข้าวเย็น กินเหล้า พระไม่เดินจงกรม ไม่นั่งสมาธิภาวนา ไม่ถือศีลถือธรรม เหมือนผ้าเนื้อไม่ดีจะมีประโยชน์สักเท่าไร มีแต่มันน้อย

...การทำบุญจึงต้องเลือกสรรนิดหนึ่ง **ทะเทยยะ ทานัง** การทำบุญพึงเลือกให้ ให้สิ่งของเครื่องใช้โภชนาหาร ให้ความรู้สึกให้ความเคารพ มันเป็นสิ่งที่มีค่ามาก

ทางธรรมท่านถึงให้ตรวจดูให้ดี เหมือนผ้าที่เราจะซื้อ ถ้ามันเป็นผ้าเนื้อไม่ดีแล้ว ซื้อมามันก็ไม่คุ้มเท่าไร บุญทานก็เหมือนกัน ดูเนื้อในของพระของเณรของวัดวาศาสนา ไม่ใช่

เข้าไปวัดสกปรกเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหมดไม่สะอาด

ผ้าเนื้อไม่ดี ถ้าเราไปซื้อมาใช้มันก็ไม่ค่อยจะอยากใช้สักเท่าไร ไม่ค่อยชื่นใจ นี่ทำบุญถึงเลือกให้ สัมผัสไม่ดี เอามือไปแตะๆ ผ้าดู รู้สึกมันจะไม่นิ่มมือสักเท่าไร สัมผัสไม่ดี

ศีลธรรมเหมือนกัน เราไปที่วัดไหนก็ตาม สัมผัสดู คนดีเข้ากับคนดี น้ำสะอาดเข้ากับน้ำสะอาด สัมผัสดู เข้ามาในเขตวัดเขตวาไปแล้วก็ชื่นใจสบายใจ ยังไม่ได้ทันได้เจอพระเจอเณรเลยเพียงแต่คิดจะตักบาตรทำบุญ เห็นบริเวณแล้ว ก็รู้สึกว่าสัมผัสดี

สัมผัสที่กายที่ใจที่วาจาดี สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายใจดี สัมผัสในรูปเวทนาวิญญาณสังขารดี สัมผัสดี ไปสัมผัสมาแล้วรู้สึกดีเย็นนิ่ง เป็นศีลเป็นธรรม เป็นธรรมชาติ สัมผัสแล้วใจมันโล่งโปร่งมันเบามันสบาย ไม่มีอะไรขัดข้องหมองมัวเหมือนผ้าที่เราซื้อเอามือลูบๆ จับๆ ดู เอ๊า! สัมผัสดี น่าจะนุ่มสบายใส่สบายตัวของเรา นอนก็หลับ ตื่นก็สบาย เป็นผ้าที่สัมผัสดี

การเข้าวัดทำบุญทำทานเทียบดีชั่ว สัมผัสไม่ดี ไปสัมผัสวัดวาศาสนามีอะไร ดูหวย ดูเบอร์ ดูชะตาราศรี ทั้งคนทั้งสัตว์อยู่ด้วยกันเลอะเทอะ สัมผัสดู ไม่มีศีลมีธรรม พูดจาไม่เอาธรรมนำหน้า เอากิเลสนำหน้า หาแต่เงินหาแต่ทอง ไม่นึกถึงศีลธรรมอันดีงาม

สัมผัสดูแล้วไม่สงบ ฟังมีแต่เรื่องไม่สบายใจ เดี๋ยวต้อง

เป็นนั่นเป็นนี่ ต้องให้ทำนั่นทำนี่จึงจะหายป่วยหายไข้ ไม่งั้นไม่หาย ดูแล้วมนุษย์นี่กรรมมันก็เยอะอยู่แล้ว ไปฟังพระพูดกรรมเพิ่มขึ้นไปอีก เป็นทุกข์ขึ้นไปอีก ก็กลายเป็นเราไปหาสิ่งที่มันทุกข์เพิ่ม

สัมผัสแล้วไม่ดี ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ ยืนเดินนั่งนอนสัมผัสแล้วไม่ดี ถ้าสัมผัสดี ยืนเดินนั่งนอนดีสบาย ไปก็ได้ฟังเทศน์ฟังธรรมใส่บาตรทำบุญ ใจกับธรรมรู้สึกมันสัมผัสสัมพันธ์กันเทียบกับผ้าที่เราใส่ เอามาจับดูมันสัมผัสดีเหมือนกับเราไปวัดไปทำบุญหรือไปที่ไหนก็ตาม บริษัทห้างร้านที่เราไปสัมผัสแล้วรู้สึกดีไม่เอารัดเอาเปรียบเรา เวลาซื้อเราก็ยินดีปรีดา รู้สึกไม่เอาเปรียบเรา เราก็รู้สึกยุติธรรม นี่เทียบให้...ได้เข้าใจ

จากนั้นเทียบเป็นผ้าอีกอันหนึ่ง**ผ้าราคาน้อย** ผ้าเปลือกปอ ไม่ได้กลั่นไม่ได้กรองอะไร ไม่เหมือนผ้าไหม ไม่ได้เหมือนผ้าเนื้อดีๆ ผ้าราคาถูก ผู้ปฏิบัติศีลธรรมทำตัวเป็นคนที่เรียกว่าไร้ค่า คนไร้ค่าก็ปล่อยตัวปล่อยใจทำแต่ทุจริตคิดไม่ชอบ ทำชั่วทางกาย ทางวาจา ทางจิต แสดงความโลภ ความโกรธ ความออกหน้าออกตา ไม่ถือธรรมไม่ถือวินัย นั่นแหละ **คนราคาถูก**

ชีวิตคนที่มีราคาถูกเป็นชีวิตที่ไม่มีศีลธรรม ไม่ค่อยมีใครอาลัยกับคนชั่วตายเท่าไร เขาอาลัยเสียดายกับคนดีตายอย่างพระพุทธเจ้าปรินิพพานนี้ กระเทือนโลก น้ำตาของฟ้าเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายหลั่งเสียดายพระพุทธเจ้าปรินิพพานนี่ราคาสูงสุดเป็นผ้าราคาสูงสุด

ถ้า**ผ้าราคาต่ำเลว** ทำตัวเลวทรามต่ำช้า เลวในข้อประพฤติปฏิบัติ ไม่มีความดี ไม่มีศีลไม่มีธรรม กิริยาท่าทางก็เลวไป ทางต่ำทางเบียดเบียน ที่นั่งที่นอนก็ดูต่ำไม่สะอาดสะอ้าน เหมือนผ้าเปลือกปอ ผ้าที่ไม่ได้มีการคัดสรรเส้นใยอะไร เวลาสัมผัสกับวัดกับวากับศาสนาเทียบอย่างนี้

ฉะนั้น จึงมีความหมายในทางศีลทางธรรม การเข้าวัดเข้าวาหรือคบเพื่อนคบฝูง คบใครก็ตามดู บางคนก็เหมือนผ้าเนื้อไม่ดี ไม่เอา เราเอาผ้าเนื้อดี บางคนก็เหมือนผ้าที่สัมผัสไม่ดี เราสัมผัสไม่ดี เราไม่เอา ไม่ไปสัมผัสด้วย บางคนก็เหมือนผ้าที่มีราคาน้อยราคาต่ำ เราก็ไม่สัมผัส ไม่เอาไม่ซื้อ ไม่ไปแจกจ่าย

เอาเงินซื้อมาให้เสียเงินเสียทองของเรา นี่เทียบถึงการเข้าวัดเข้าวาเข้าศาสนา

วัดเหมือนกัน พระเหมือนกัน ที่หัวโล้นห่มเหลือง ความแตกต่างของคนอยู่ที่ปฏิปทา คือข้อประพฤติปฏิบัติอันนี้เป็นข้อสำคัญ การปฏิบัติเนื้อปฏิบัติตัวเป็นของสำคัญ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ ส่วนรูปร่างหน้าตาเป็นบุญเก่าสะสมมา แต่บุญใหม่ที่ทำขึ้นมานี่แหละสำคัญมาก ฉะนั้นทางธรรมท่านจึงถือปัจจุบันสร้างตัวเองให้ดี ๆ

การจะสร้างตัวเองให้ดีมันก็ต้องมองดีไปที่คนอื่นด้วย เพราะว่ามนุษย์อยู่คนเดียวในโลกนี้ไม่ได้ ต้องพึ่งพาอาศัยกัน จึงต้องมองรอบข้างมองรอบตัว มองญาติสนิทมิตรสหายเพื่อนฝูง ผู้ร่วมการร่วมงานผู้ร่วมทำมาค้าขาย ผู้เป็นหุ้นส่วนนี่ต้องมองให้ดี ๆ บางทีบางคนเหมือนกับผ้าที่เนื้อไม่ดี นี่ต้องระวัง

สัมผัสไม่ดี สัมผัสดูแล้วไม่ดี ต้องระวังเลย มันจะคดจะโกงจะฆ่าจะตลบหลังเรา แทงข้างหลังเราได้ ทั้งคนที่คบที่คิดจะเป็นคู่เป็นครองกัน และก็ประเภทที่ราคาน้อยราคาต่ำ คำพูดไม่มีน้ำหนัก ไม่มีสัจไม่มีจริง นี่ พวกราคาต่ำ

พวกที่ไม่มีสัจไม่มีจริง พูดไม่มีน้ำหนัก...พูดไปเรื่อย โปรยไปเรื่อย พูดดีหมดแต่ไม่ทำดี หลอกคนไปด้วยคำพูดคำจาเหมือนผ้าราคาต่ำ ไม่ดี ไม่มีประโยชน์ เก็บไว้ก็หนักตู้ หนักบ้านหนักเรือน เทียบดีเทียบชั่ว เทียบสูงเทียบต่ำ ให้ได้ฟังกัน

การที่จะไปที่ไหนทำอะไรก็ตามต้องเทียบ ต้องพินิจพิจารณา เทียบนี้เป็นศีลเป็นธรรม ไม่ได้เทียบเพื่อจะดูถูกดูหมิ่นเขา ไม่ต้องไปเทียบอย่างนั้น เทียบให้เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา หลักธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านถึงมีแง่หนักมีแง่เบามีข้อเทียบให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง

พอเทียบไปเทียบมาทีนี้ก็ย้อนที่เรียกว่า **โอปะนะยิโก** ย้อนเข้ามาตัวเรา ตัวเราเป็นประเภทผ้าเนื้อไม่ดีหรือเปล่า ดูที่กาย ที่วาจา ที่จิตของเรา เราเป็นประเภทผ้าเนื้อไม่ดีหรือเปล่า? ดูเนื้อหนังมังสาเนื้อตัวของเรา สกปรกทุจริตผิดศีลผิดธรรมบ้างไหม? ถ้าเป็นอย่างงั้น เรานี่แหละที่เป็นตัวผ้าเนื้อไม่ดี ที่จะเอาของไม่ดีนี้ไปให้คนอื่นด้วย

เทียบกันดูว่าเราเป็นประเภทสัมผัสไม่ดีหรือเปล่า? ใครมาคบกับเราแล้วจะเดือดร้อน เห็นเราแล้วเขาผวา ๆ เอ๊ะ! มันจะพูดอะไรบ้างวะ!? เอ๊ะ! มันจะกล่าวอะไรบ้าง? เอ๊ะ! มันจะตำหนิอะไรบ้าง? ประเภทสัมผัสที่ไม่ดี

สัมผัสที่ไม่ดี คือ มองเห็นความชั่วของคนอื่น แต่ไม่มองเห็นความชั่วของตัวเอง ประเภทสัมผัสแล้วไม่ดีเลย ผวา ๆ ก็ไปได้ร้อน ๆ ร้อนใจ ไม่รู้มันจะโผงผางอะไรของมันออกมาที่เป็นเรื่องของมันเอง ที่มันชอบจะพูดจะทำจะคิด มันเข้าข้างมันเองตลอดเวลา นั่นแหละคนแบบนี้ สัมผัสไม่ดี

เราดูเราว่าเราเป็นประเภทสัมผัสแล้วรู้สึกไม่ดีบ้างหรือเปล่า?

เป็นสิ่งที่น่ารังเกลียดหรือเปล่า? สัมผัสไม่ดี สัมผัสขี้อย่างนี้สกปรก น้ำลาย น้ำมูตร น้ำคูถ น้ำครำ น้ำครำ ของที่เป็นของสกปรก เลอะเทอะ ของเน่าของเหม็นของที่กินไม่ได้ ใช้ไม่ดี มันเหม็น มันเปรอะไปหมดเลย นั่นหละ สัมผัสไม่ดี

ใครจะไปนอนบนของสกปรก ใครจะไปนั่งบนของสกปรก ใครจะไปกินของสกปรก นั่นหละสัมผัสไม่ดี ดูเราว่าเป็นตัวสกปรกบ้างไหม? เป็นตัวสัมผัสไม่ดีบ้างหรือเปล่า? หลับตาดู ลืมตาดู มองดูกายจิตของเราเป็นประเภทสัมผัสไม่ดีหรือเปล่า? จากนั้นก็ย้อน **โอปะนะยิโก** มาดูตัวเราว่า เป็นพวกประเภทราคาไม่ดีหรือเปล่า? ราคาต่ำหรือเปล่า?

ประเภทเพชรประเภทพลอยที่มีราคาสูง เม็ดเดียวเท่านั้น เอาไปขายได้เงินมากินมาใช้ทั้งชาติ เพราะเป็นสิ่งที่มีราคาสูง ไม่ต้องหนัก ไม่ต้องเหนื่อยในการเก็บ แค่อันเดียว ไม่กี่อันเท่านั้นก็ถือว่ามีราคาสูง โจรขโมยมันถึงชอบไปปล้นไปฉกไปลักเอา เพราะมันมีราคาสูง และมันมีน้ำหนักเบา

ตัวเราเหมือนกัน ดู เอ๊ะ! เราเป็นประเภทราคาต่ำหรือว่าราคาสูง ถ้าราคาสูงก็ดูศีลดี ทานก็ทำดี ความสัจความจริงก็เป็นคนมีสัจมีจริงมีน้ำหนักมีค่าในตัวเป็นคนประพฤติตามคำสอนของพ่อแม่ครูอาจารย์บิดามารดา มีใจเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นคนมี**หิริ***ความละอายแก่ใจ* **โอตตัปปะ** *ความเกรงกลัวต่อบาป* เป็นผู้ไม่ประมาท ไม่นอนใจไม่นอนจม

นี่ราคาสูงนะ เป็นคนมีราคาสูง

แต่ถ้าตรงกันข้ามไม่มี*หิริ*ความละอายแก่ใจ ไม่มี*โอตตัปปะ* ความเกรงกลัวต่อบาป เทียบก็เหมือนผ้าเปียกเปรอะปอน ผ้าที่มันไม่มีราคา จะเทียบก็เหมือนเสื่อ เสื่อก็เสื่อที่มันผุมันพัง เสื่อที่ปลวกมอดมันเจาะ คนแบบนั้นไม่มีความละอายแก่ใจ เกรงกลัวต่อบาป ไม่มีศีล ไม่มีธรรม ไม่มีข้อปฏิบัติ ไม่มีสัจ ไม่มีจริง พูดในเรื่องต่ำ คำพูดก็ต่ำ กิริยาก็ต่ำ ความเห็นความรู้ก็ต่ำ ทำแต่สิ่งเลวทรามต่ำช้าเบียดเบียนตนเบียดเบียนผู้อื่น

ชอบยิงนกตกปลาฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ชอบไปลักชิงวิ่งราวของใครต่อใคร เผลอไม่ได้เป็นโกง ชอบประพฤติผิด... ผิดลูกผิดเมียผิดผัวเค้า ชอบที่จะโกหกมดเท็จหลอกลวง นี่แหละประเภทระยำตำบอน อยู่ในประเภทราคาต่ำนี้หมดเลย ทำความเสียหาย ทนได้กับความชั่ว แต่ทนความดีไม่ได้ ความชั่วๆทนได้หมด มันไปคลุกไปกรุ่นไปมั่วไปสุม ทนได้อยู่กับความชั่ว

...ความดีพระเทศน์พระสอน พ่อแม่อบรมสั่งสอนไม่ทน ฟังไม่ได้ ใจมันจะขาด มันไม่อยากฟัง มันทนความดีไม่ได้ แต่ไอ้ความชั่ว ที่มันทำ ทำซ้ำ ๆ นี่มันทนของมันได้ นั่นพวกราคาต่ำ ราคาต่ำมาก ต่ำชาตินี้ไม่พอชาติหน้าต่ำกว่านี้อีกทวีคูณ นั่นหละพวกราคาต่ำ

นอกจากราคาต่ำ ทนต่อคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ไม่ได้แล้ว พวกราคาต่ำนี้ก็ยังหมกมุ่นมัวเมาลุ่มหลงในกิเลส

ทางมาวัดเป็นทางชำระกิเลส ไม่มา ไปแต่ทางนอกวัด ไปนอกลู่นอกทาง นั่นแหละพวกราคาต่ำ สุดท้าย พ่อแม่เลี้ยงมาด้วยน้ำด้วยนม ด้วยข้าวปลาอาหาร กินเหล้าเมายา เสพยาเสพติด ตำรวจจับเท่าไรก็ไม่เคยหมด ผลิตกันอยู่อย่างงั้นแหละ ผู้ผลิตก็หยาบบาป ได้เงินไปก็เงินบาปเผาหัวตัวเอง ตกนรกหมกไหม้ ผู้เสพผู้กินผู้ดื่มก็ตกนรก กินแล้วตกนรก กินทำไม?

นี่พระพุทธเจ้าสอน ***"สุราเมระยะมัชปะมาทัฏฐานา เวระมะณี"*** **จะกินวิธีไหนก็ตาม ไอ้น้ำบ้าเป็นน้ำนรกทั้งนั้นแหละ จะจิบ จะดม จะกิน จะเอามาตั้งไว้ในบ้านมันก็เป็นน้ำบ้าน้ำบาปทั้งนั้นแหละ** อ้างโน่นอ้างนี่ จะมาเก่งอะไรกว่าครู คือศาสดาคือพระพุทธเจ้า

เป็นของมัวเมาทำลายสุขภาพ ฆ่าตัวเองทุกวัน มันถึงเป็นบาป สมองก็เสื่อม กิริยาก็เสียไป ความละอายเกรงกลัวต่อบาปก็ไม่มี ถ้าไอ้น้ำบ้ามันเข้าปาก นี่พระพุทธเจ้าท่านว่าพวกราคาต่ำๆ ผิดศีล ผิดธรรม

ทำตัวเราให้มันราคาสูงราคาดีหน่อย ประพฤติตัวเองให้มันงอกเงยงอกงามสั่งสมบุญบารมีวาสนาขึ้นมา เข้าวัดฟังธรรม **อุตส่าห์สละเวล่ำเวลามา ให้มันคุ้มกับแรงกับเหนื่อยกับค่าน้ำมัน ทำบุญมันได้บุญเต็มที่ ได้ทานเต็มที่ จิตใจสงบร่มเย็น ออกจากบ้านก้าวหนึ่งมันเป็นเงินเป็นทอง เป็นชีวิตจิตใจของเรา**

ฝ่าอันตรายมาทั้งนั้นแหละ กว่าจะผ่านสามแยกสี่แยก

กว่าจะผ่านตรงโน้นตรงนี้ กว่าจะผ่านพ้นมาได้ มันมีแต่เรื่องยากๆ ทั้งนั้น ผ่านชีวิตมาทั้งนั้น มานั่งตรงนี้ได้ ก็รอดตายไปแต่ละวัน ทั้งนั้น

พูดถึงความไม่ประมาท พูดถึงศีลถึงธรรม ถึงความมีสติ จากนั้นเราทำอะไร ทำด้วยสติ ทำด้วยปัญญา มันถึงจะเกิดมรรค เกิดผล เกิดพระนิพพาน

ทำอย่างนี้ก็จะเป็นแรงผลักดัน เป็นแรงพลังที่จะหนุนจิต กายวาจาของเรา ให้ไปมีสิ่งที่ดีกว่า ภพนี้ก็ดี ภพหน้ายิ่งจะดีขึ้นไปอีก จนกระทั่งเข้าไปสู่กระแส เป็นอริยะ เข้าสู่โสดาบัน เข้าสู่สกิทาคา อนาคา...อรหันต์ มรรค ผล นิพพาน เหนือทุกข์ เหนือกิเลสไปเลย นี่แหละเป็นแรงหนุน เป็นแรงพลังอันสำคัญ เป็นแรงใจให้เราทั้งหลายจะได้ทำสิ่งที่เลิศกว่าดีกว่าประเสริฐกว่าขึ้นไปอีก

ผู้ฉลาดมีบัณฑิตเป็นต้น ท่านไม่หยุดความดีอยู่เพียงแค่เดิมหรอก ท่านจะต้องก้าวความดีขึ้นไปอีก ทำขึ้นไปอีก เพราะความดีนี้เป็นความสงบสุขร่มเย็น ไม่จม ไม่เดือดร้อน ความดีมันจะเป็นสิ่งที่พอดิบพอดีของมันไปเรื่อย ๆ ไม่เหมือนกิเลสหลอกหน้าลวงหลัง

ความดีไม่เหมือนอย่างอื่น มันไม่มีสิ่งที่จะเป็นสิ่งกดถ่วงเลย ไม่ว่าจะทำบุญทำทานมากน้อย ถือศีลถือธรรม มันจะเป็นแรงหนุนมันจะไม่มีสิ่งกดถ่วงให้ต่ำให้เสียกับชีวิตความเป็นอยู่เลย

เว้นเสียแต่ความชั่วหรือกิลเสเท่านั้น เป็นตัวดึงฉุดลากให้ลงไปในทางต่ำ

ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ อย่าไปตำหนิความดี ทางศีล สมาธิ ปัญญา ซึ่งเป็นแรงที่ก่อให้เกิดความสงบร่มเย็น นั่นแหละ เป็นทางอันสำคัญ ให้เทียบ ให้คิด ให้พินิจพิจารณา เป็นหลักปฏิบัติได้เป็นอย่างดี

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕

๕

ชี้แจง ชักจูง ปลุกใจ ให้เพลิดเพลิน

...พูดเรื่อง...แก่ เจ็บ ตาย นี้เป็นมงคลนะ พี่น้องให้ทราบเป็นคาถาไม่ประมาทของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าระลึกถึงลมหายใจเข้าออกเป็นความตาย ท่านพิจารณาของท่าน พระพุทโธท่านพาปฏิบัติ นี่ก็แจ้งข่าวให้ทราบ...เมื่อวานนี้...**แม่ลิ้นจี่ เชียงใหม่** อยู่บ้านอ่างหิน อำเภอปักธงชัยก็เสียชีวิตไป อายุ ๗๗ ปี เคยมาทำบุญที่วัดป่าภูผาสูง ช่วงบั้นปลายก็ป่วยออด ๆ แอด ๆ ตามสภาพ คนมาทำบุญกับเรา เราก็ไม่ลืม ถึงวันเผา เราก็ไป...จะนิมนต์หรือไม่ก็ช่าง เราไม่จำกัดว่านิมนต์หรือไม่นิมนต์ คนมาทำบุญกับเรา เราก็ไป

ทราบว่าก่อนจะตายลูกหลานได้เปิดวิทยุให้ฟังธรรมะของเรานะ จนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย ดังที่เราเคยพูด *"ความดีทำมันไปจนตาย กิเลสก็ละมันจนตายไปข้างหนึ่ง"* เอามันเต็มที่

ไปเลย นั่นเรียกว่าความตายอายุขัย เรียกว่าหมดอายุ

...ตายข้อ ๑ เรียกว่า **อายุขัย**...*หมดอายุ*แล้วหละ **กัมมขัย** *หมดกรรม* ตายเหมือนกัน บางทีเกิดมามันทุกข์ ทุกข์ร่างกายพิกลพิการมาชดใช้กรรม เกิดมาเหมือนว่ามาชดใช้กรรมนะหาความสบายตัวไม่ได้เลย มันลำบากมาก เกิดมาเป็นมนุษย์แต่เหมือนมาชดใช้กรรม

ตายลงถือว่ากัมมขัย หมดกรรม เพราะว่าอยู่แล้วทำประโยชน์ไม่ได้ ไปทำดีก็ไม่ได้ ไปทำทานก็ไม่ได้ มันพิกลพิการไปหมดทั้งร่างอันนั้นเรียกว่ากัมมขัย หมดกรรม ไปเกิดเอาใหม่ดีกว่า

ส่วน**อายุขัย***หมดอายุ* เคยรักษาศีลไปเท่านี้ เกณฑ์อายุเท่านี้

พระอาจารย์ไปงานศพคุณแม่ลิ้นจี่ เชียงใหม่ ที่อำเภอปักธงชัย
๙ กันยายน ๒๕๕๖

เป็นผู้ไม่เบียดเบียนสัตว์ ก็อายุยืนหน่อย เบียดเบียนสัตว์ก็อายุสั้นหน่อย เป็นอายุขัย

อีกอันหนึ่ง **อัพยะขัย** *ตายเพราะความแก่เฒ่าชรา* อายุมากๆเข้า อยู่กันไปทดกันไปจนมันไม่ไหวก็ตายไปเอง เขาเรียกว่าโรคชรา สิ้นไปเพราะว่าความเป็นโรคชรา ไม่ได้ถึงเกณฑ์อายุหรือว่าไม่ได้ตายเพราะกรรม สิ้นกรรมก็ไม่ใช่เพราะแก่เพราะเฒ่ามากๆ เป็นไปตามกฎไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

อุปัจเฉทะกัมขัย *ตายเพราะอันตรายต่างๆ*...อันเกิดจากความประมาท เป็นปัจจุบันไม่ต้องเกี่ยวกับอายุกับกรรม กรรมปัจจุบันนั่นแหละไม่ต้องเกี่ยวกับแก่กับเฒ่าตาย เป็นเด็กก็ได้หนุ่มก็ได้ แก่ก็ได้ อยู่ในวัยคะนองก็ได้ เกิดอุปัทวภัยต่างๆก็ตายได้

...มนุษย์ตาย ๔ อย่างนี้ ไม่มีใครเหนือจากการตายทั้ง ๔ ประการนี้ไปได้

เทวดาก็เหมือนกัน อายุขัยหมดอายุเหมือนกันเทวดาทำบุญไปได้ไปเกิดเป็นเทวดา เทวดานี้เป็นโอปาติกะ (ผุดเกิด) เปรตก็เป็นโอปาติกะเกิดแล้วโตเลยไม่มีว่าเป็นเด็กเป็นเล็กไม่มี! เทวดาก็เป็นโอปาติกะ (ผุดเกิด) เปรตก็เป็นโอปาติกะผุดเกิด พระอรหันต์ก็เป็นโอปาติกะ ธรรมผุดเกิดที่จิตแตกต่างกันโดยเนื้อหา ผุดเกิดเหมือนกันแต่ต่างกัน

เทวดานี้ก็มีอายุขัยเหมือนกัน ตายเพราะหมดอายุมี

เหมือนกัน บุญขัยตายเพราะหมดบุญ อีกอันหนึ่งตายเพราะลืมกิน เทวดานี้มันเป็นทิพย์หมดเลย เพลิน...ลืมเสวยอาหารทิพย์พอระลึกได้ อ้าว! เหี่ยวเฉาๆ แล้วเอาคืนไม่ได้

คือเทวดานี้เหมือนดอกไม้พอมันเหี่ยวแล้วจะให้มันสดชื่นอย่างเดิมไม่ได้ เทวดาเป็นแบบนั้น เพลินเที่ยวตรงนั้นตรงนี้ เสวยของเป็นทิพย์ลืมกินอาหารทิพย์ นี่ก็ตายได้

อีกอันหนึ่งตายเพราะความโกรธ เทวดาโกรธไม่ได้ตกสวรรค์เลย เทวดาจึงโกรธไม่ได้ หมดบุญ เทวดานี้โกรธไม่ได้เลย ฉะนั้นคนขุดภูเขาทำลายต้นไม้ทำลายอะไรต่อมิอะไร... เทวดาจะไปทำร้ายมนุษย์ไม่ได้...คือเขาทำมนุษย์ด้วยความโกรธเขาก็วิบัติเหมือนกัน

เราจึงนำการตายมาพูด พูดเป็นธรรมะ ให้ทุกคนปลงอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา **กาย จิต ธรรม** ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์... ที่เราพูดถึงพระไตรปิฎกก็อยู่ในกายในจิต อยู่ในศีล สมาธิ ปัญญา

พระสุตตันตปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระวินัยปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระอภิธรรมปิฎกพูดถึงเรื่องจิต เจตสิก นิพพาน ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ รวมเป็น ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ก็คืออยู่ในกาย ในจิต เจตสิก นิพพาน พูดถึงอนิจจังทุกขังอนัตตา พูดถึงกายถึงจิต

แต่นิพพานแยกต่างหากไม่อยู่ในกฎอนิจจังทุกขังอนัตตา

นี้แยกไปเลย เพราะไม่ได้อยู่ในกฎไตรลักษณ์คือพระนิพพาน

หลักธรรมทั้งมวลทั้งสิ้นไม่ได้อยู่ในตำรา อยู่ที่กายที่จิตของคน ใครฉลาดนำมาพิจารณา นำมาประพฤติปฏิบัติก็เป็นศีลเป็นธรรม เรียกว่า**พระไตรปิฎก** ตะกร้าสำหรับรับอรรถรับธรรม คือจิตของคน

ฉะนั้น **ไตรปิฎกะ** ก็คือ กาย เวทนา จิต กายวาจาใจ พระวินัย พระสูตร พระอภิธรรม อยู่ในกายในจิตของเรา ศึกษาค้นคว้าวิจารณ์วิจัยประพฤติ ปฏิบัติให้เป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมา

พระจึงสอนญาติโยม **ชี้แจง ชักจูง ปลุกใจ ให้เพลิดเพลิน**

ชี้แจงก็ให้รู้เหตุรู้ผล รู้ดีรู้ชั่ว อันนี้ควรทำ อันนี้ไม่ควรทำ อันนี้เป็นบุญมาก มีอานิสงส์มาก มีความดีมากให้ทำสิ่งนี้

สิ่งนั้นอย่าไปทำ เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ท่านเรียกว่า **สันทัสสะโก** ชี้แจงบอกให้พี่น้องทั้งหลายทำบุญทำทานนะ สร้างบุญกุศลคุณงามความดีเอาไว้นะ อย่าประมาทนะ อย่าปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปเปล่าๆ อย่าหายใจทิ้งนะ เดี๋ยวมันจะตายเปล่า

ชีวิตของคนมันไม่นานอะไรนัก เห็นไหมป่าช้าเมรุเขาทำไว้เผาใคร ให้คิดว่าเขาทำไว้เผาเรานั่นแหละ มัดตราสังข์เขาทำไว้ให้ใคร? เขาทำไว้ให้เรา! โลงเขาเอาไว้ขายใคร? เอาไว้ขายให้เรานั่นแหละ! ไม้ขีดที่ขายอยู่นั่นนะเอาไว้ทำไม? เอาไว้จุดไฟเผาเรานั่นแหละ?

ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ อยู่กับเรา ชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่าบาปบุญคุณโทษ ให้ทราบสิ่งที่เป็นสิ่งที่ควรทำไม่ควรทำ อย่าประมาทนอนจมนอนใจ นอนจมนี่มันน่ากลัว จมกองกิเลสกองมูตรกองคูถ นอนใจคือประมาทเลินเล่อ อย่าเป็นคนนอนจมนอนใจ ให้นอนมีศีลมีธรรมมีคุณงามความดี มีสติมีปัญญา

คนเราไม่ได้เกิดภพเดียวตายชาติเดียว มันยังมีภพหน้าชาติหน้า มีมนุษย์ มีเทวดา ภูต ผี อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ มีพระอรหัตอรหันต์ ผู้หลุดพ้นไปจากทุกข์สิ่งเหล่านี้มี

บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี พระนิพพานมี

สมาทะปะโก อันนี้ก็ชักจูงบอกพี่น้องทั้งหลายให้เข้าวัดฟังธรรม เข้าสู่ทางศีลทางธรรม ถ้าอริยะเรียกว่า **โสตะ** ตกกระแส สายกระแสแห่งพระนิพพานคือก้าวสู่ความเป็นอริยะเป็น **อารยะชน** *ชนผู้ประเสริฐ* ถ้าเป็นคนเรียกว่า **อริยะบุคคล** *บุคคลผู้ประเสริฐ* ชักจูงให้มา

มา...มาทำความดี มาตรงนี้ ที่นี่พาทำความดี ที่นี่พาสร้างพระธาตุจอมผา ที่นี่พาฝึกศีล สมาธิ ปัญญา นี่ชักจูงมาตักบาตรมาทำบุญทำทานสร้างคุณงามความดี พาลูกพาหลานจูงลูกจูงหลานมา อย่าไปทางโน้น ทางโน้นมันเปรอะเปื้อนมันสกปรก หรือว่ามันฟุ่มเฟือย ไปตามร้านห้างตลาดไปเล่นสนุกสนานเพลิดเพลิน ไปเสียเวลาเปล่า ให้ชักจูงมา จูงมาทางนี้

พยุงมาทางนี้ ประคองกันมาทางนี้

ชักจูงพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย เหมือนกับวัวกับควายมันออกนอกทาง จูงมันเข้าสู่ทาง เหมือนกับรถ มันจะลงข้างถนน หันมันขึ้นมาอยู่บนถนน ให้มันไปตรงๆ อย่าให้มันตกถนน มันตายได้ง่ายๆนะ นั่นชักจูง

สะมุเตชะโก เรียกว่า*ปลุกใจให้ฮึกเหิม* ให้ฮึกเหิมให้มีกำลังใจที่จะฆ่ากิเลส ฆ่าความชั่ว ***เห็นบาปเป็นภัย เห็นบุญเป็นเพื่อน*** นั่นเรียกว่าให้ฮึกเหิมในการสร้างบุญกุศลคุณงามความดี อย่าเหลาะแหละเหลวไหลปล่อยไปวันหนึ่งคืนหนึ่งเฉยๆ ต้องมีกำลังใจศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ต้องมีกำลังใจต้องออกจากบ้านไปทำบุญ

อย่านึกว่าความดีทำที่ไหนก็ได้ ไม่ได้! ต้องมีที่ทำ จะไปทำบุญในที่ที่ไม่มีพระ จะไปทำกับใครหละ? จะไปทำบุญในที่ไม่มีทานไม่มีศีล อย่านึกนะ ถ้าดีตัวเองได้คนเดียว มันดีไปตั้งนานแล้ว ดีไม่ได้!

ฮึกเหิม ปลุกใจของเราตื่นขึ้น ขวนขวายแต่เช้าเตรียมใส่บาตรทำบุญ ชักชวนลูกหลานเหลนโหลนญาติศรีพี่น้อง มีงานบุญงานทาน งานธรรมงานความดี ก็ทำให้มันฮึกเหิม ใจมันอาจหาญ ไปทำทานท่านให้ทำตัวเหมือนไปออกรบ ออกรบกับกิเลสต้องมีปืนผาหน้าไม้ต้องเตรียมตัวให้ดี ร่างกายต้องแข็งแรงไปทำทานเหมือนไปออกรบ

ออกรบกับความโลภ ความโกรธ ความหลง เหมือนกัน มันต้องใจเด็ดใจแข็งจริงๆ กลัวตายอยู่ มาทำบุญทำทานไม่ได้ ต้องไม่กลัว ต้องสู้ ต้องบึกบึน นี่! **ท่านบอกเทียบไปทำทานเหมือนการออกรบ**

ท่านทั้งหลายก็ลองคิดดูซิ ออกรบก็ต้องมียุทโธปกรณ์ ออกทำทานก็ต้องมีซิ โภคทรัพย์สมบัติในการเอาไปทำบุญทำทาน เหมือนกันกับไปออกรบเลยนะ รบกับตัวเองรบกับกิเลส รบกับความโลภความโกรธความหลง เหมือนออกไปรบแหละ... เหมือนเราออกไปรบชายแดนเลยทีเดียว

นั่น! ให้ฮึกเหิม ให้มีจิตใจอาจหาญร่าเริงในบุญกุศล คุณงามความดี เมื่อได้มาทำแล้วมันก็เป็นดี

เป็นดีขึ้นมาที่ใจของเราที่จิตของเรา ใจเราก็สงบจากกิเลส จากบาปจากอรรถธรรม ความชั่วความไม่ดีทั้งหลาย มันก็สงบลงบ้าง อย่างน้อยก็เย็นใจ เย็นกายเย็นจิต จิตมันก็นิ่ง จิตก็อยู่กับธรรม มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ จิตเกิดเมตตา กายวาจาเกิดเมตตากรุณา กายวาจาจิต เกิดกรุณามุทิตา กายวาจาจิตเกิดมุทิตา อ่อนนิ่มใจดี อุเบกขากายวาจาจิตวางเป็นกลางเป็นอรรถเป็นธรรม นั่นนะของดีมันเกิด

นี่อาจหาญรื่นเริงร่าเริงในอรรถในธรรม ฮึกเหิมที่จะทำบุญทำทานสร้างความดีเหมือนพี่น้องฮึกเหิมในการสร้าง **พระธาตุจอมผา**ปีนป่ายขึ้นไปทำ เหล็กลวดมัดกันทำกันสร้างกัน

เอาซะเต็มที่เต็มเหนี่ยวไม่ได้กลัวแดดกลัวฝนกลัวอะไรเลย ทำซะเต็มที่เต็มกายเต็มจิตของเรา จริงๆแท้ๆ **สมุเตชะโก** *มีฤทธิ์มีเดชขึ้นมาเพราะการกระทำของตัวเอง*

สุดท้าย **สัมปาหังสะโก** *เพลิดเพลินรื่นเริงกับบุญกุศลคุณงามความดี* ดั่งบาลีท่านบอกว่า **อิธะ โมทะติ เปจจะ โมทะติ** อยู่เป็นคนก็รื่นเริงในบุญกุศลคุณงามความดี จะละโลกนี้ก็รื่นเริงในบุญกุศลคุณงามความดีแม้ตายไปสู่โลกหน้าก็ยังรื่นเริงในบุญกุศลคุณงามความดีเพราะไปเกิดในที่สูง โอปาติกะผุดเกิดเป็นเทพ เทพบุตรเทพธิดา ผุดเกิดในที่สูงที่ดี ไม่ไปสู่ภพที่ต่ำ ไม่ไปเป็นเปรตเป็นผี อสูรกาย สัตว์เดรัจฉานซึ่งมันยืดยาวนานกว่าจะได้กลับมา อย่างน้อยกลับมาเป็นมนุษย์ก็สมบูรณ์พูนสุขในชีวิตความเป็นอยู่ร่างกายจิตใจ ทรัพย์สมบัติ มนุษย์สมบัติก็พร้อมพรั่ง สวรรค์สมบัติก็พร้อม เพื่อจะก้าวไปสู่พระนิพพานสมบัติ

นี่ทำให้เพลิดเพลินรื่นเริงบันเทิงในจิตในใจ นี่การได้ทำคุณงามความดีอย่างนี้แหละ มันก็ย่อมเพลิดเพลินรื่นเริงในใจของเรายินดีปรีดา เหมือนพี่น้องทั้งหลายมาใส่บาตร มองดูใครก็หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส จิตใจเบิกบาน กุลีกุจอขับรถบึ่งมาๆ ตั้งใจมาให้ทันพระทันสงฆ์องค์สามเณร ตั้งจิตตั้งใจมาเตรียมการเป็นอย่างดี คิดมาเป็นอย่างดีถี่ถ้วน อันไหนดีๆ เอามาทำบุญทำทาน ไม่เก็บเอาไว้เลย

มองถึงพระถึงเณรถึงพระเจ้าพระสงฆ์ ถึงเพื่อนถึงญาติสนิทมิตรสหาย ญาติธรรม เอามาตั้งโรงทาน เอามาแบ่งกันกิน มีที่ไหนมีแต่พระพุทธศาสนาเท่านั้นแหละ มีแต่สิ่งที่ดีๆทั้งนั้น ความดีมันเพลิดเพลินมันรื่นเริง มันก็ไม่ค่อยเหนื่อย มันก็ทำอะไรก็เต็มอกเต็มใจ กุลีกุจอ

...ประหนึ่งว่าเรี่ยวแรงไม่รู้เอามาจากไหนกัน ทำซะเรียบไปซะทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นแหละคือกำลังใจมันเกิด เกิดกำลังใจขึ้นมา เกิดศรัทธากำลังใจมันก็เกิด เกิดวิริยะ เกิดสมาธิ เกิดปัญญา มันเกิดกำลังใจขึ้นมา เกิดสติขึ้นมา นั่นแหละสติมันเกิด มันงอก อานิสงส์มันก็เกิด

ทำไปเถอะ สิ่งที่พระพุทธเจ้าได้สั่งสอนมา เป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว ประเสริฐเลิศเลอที่สุดแล้ว ให้เราทั้งหลายหมั่นเพียรฝึกประพฤติปฏิบัติ เอาให้ได้ประโยชน์ชาตินี้ก็ให้ได้ เป็นคนอย่าจนปัญญา อย่าจนตรอกจนมุม หมั่นขยันและรู้จักรักษาสิ่งที่ตัวเองหามาได้ อย่าสุรุ่ยสุร่าย รู้จักคบกับพระเจ้าพระสงฆ์ นักปราชญ์ราชบัณฑิต อริยะผู้ประเสริฐ

โดยเฉพาะคบกับอริยะเป็นเบอร์หนึ่งสำคัญ เห็นที่ไหนดีพอเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ ไป จากนั้นก็ดำรงชีวิตให้เสมอต้นเสมอปลาย อย่าเสียหลักเสียตัวเสียใจ ให้ดำรงให้มั่น **อย่าเห็นกิเลสมันดีกว่าธรรม** จากนั้นก็เป็นประโยชน์โลกนี้ ประโยชน์โลกหน้า ก็เกิด

ศีลรักษาตัวของตัวเองเอาไว้ ประคองกายวาจาให้อยู่ในศีล ในธรรม **สุตะ** รู้จักฟังอรรถฟังธรรมคำสอนที่ดีงาม **จาคะ** เสียสละแบ่งปัน เสียสละทรัพย์ไปทำบุญ สละทั้งกิเลสที่อยู่ในจิตของเรา ปัญญารอบรู้เฉลียวฉลาด มองเขามองเรา มองอะไรให้มันชัด มองอะไรให้มันรู้แท้รู้จริง เรียกว่า ปัญญา อย่าโง่!

โง่นิดเดียวเท่านั้น ทั้งชาติก็เลยไม่ได้อะไร เพราะกิเลสมันปิดบังตาเอาไว้ แทนที่จะได้ทำบุญกุศลใหญ่โตมโหฬาร ก็ถูกกิเลสมันฉุดมันดึงมันกระชากมันลากไปเสีย บุญกุศลพระนิพพานมรรคผลอันสูงสุด หายไปต่อหน้าต่อตา แทนที่จะได้เข้าใกล้พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แทนที่จะได้ถึงมรรคถึงผล มันก็ดึงไปต่อหน้าต่อตา สาปสูญ

อันนี้ยิ่งกว่าสมบัติใด ๆ ทั้งนั้น อันนี้สูญไปต่อหน้าต่อตา แทนที่จะได้บำเพ็ญบุญวาสนาบารมี ก็กลายเป็นผู้ต่ำต้อย เป็นขี้ข้าของโลกของกิเลสไปเสีย วิ่งไปตามกิเลสเสีย

กิเลสมันถึงฉุดกระชากไปต่อหน้าต่อตา นี่เรียกว่า ไม่มีปัญญา ไม่มีความฉลาด **โง่ก็คือชั่วนั่นแหละ พาโล** แปลว่า *โง่* **พาละ** คือ *พาล* คือตัวเดียวกัน เพราะมันเป็นมิจฉาทิฐิ เป็นความเห็นผิด มันอยู่ด้วยกันนั่นแหละ

เหมือนกับคนตระหนี่ถี่เหนียวกับคนโลภ มันก็คนเดียวกันนั่นแหละ คนขี้เบียดกับคนขี้โกรธมันก็คือคน ๆ เดียวกันนั่นแหละ ชอบเอารัดเอาเปรียบเขา คนที่หลง คนที่ไร้สติปัญญา

ก็คือ คนโง่

คนโง่โมหะคือหลง อันนี้หนักมาก ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงต้องฉลาดที่จะประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี ทำใจให้มันเพลิดเพลินรื่นเริงในบุญกุศล จึงชี้แจงชักจูงทำให้พี่น้องทั้งหลายมีกำลังใจฮึกเหิมและให้เพลิดเพลินในคุณงามความดี

ดั่งบาลีพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงแสดงเอาไว้ ***สันทัสสะโก สมาทปะโก สะมุเตชะโก สัมปาหังสะโก*** นี่เป็นองค์คุณที่พระพุทธเจ้าพระองค์ใช้เผยแผ่พระพุทธศาสนาและสอนสาวกและนำมาสอนถึงพวกเราทุกวันนี้ให้รู้แท้รู้จริงในสิ่งนั้นๆ แล้วก็จะได้ทราบความจริง เมื่อเราประพฤติปฏิบัติตามนั้นแล้ว ก็จะมีแต่ความสุขความเจริญ เป็นบุญใหญ่โตให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้

อนุโมทนากับทุกๆ ท่าน วันนี้คุณพ่อคุณแม่ ญาติโยมที่ไม่เคยมา หลายที่หลายทาง เห็นแล้วก็ชื่นใจในการบุญการกุศลเหมารถมาบ้าง อาศัยกันมาบ้าง น้ำใจมันเกิด บุญมันเกิด มันดีอย่างนี้ของดี มองดูก็รู้ว่ามันเป็นของดี สัมผัสก็ทราบว่ามันดีน่าชื่นใจ

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๗ กันยายน ๒๕๕๖

๖

ความดีควรทำในวันนี้

...วันนี้ญาติธรรมมาใส่บาตรกันเยอะฝนก็ตกปรอยๆด้วย เมื่อคืนนี้ฝนตกทั้งคืน...ตกปรอย ๆ บ้าง แรงบ้าง ๒-๓ วันนี้ฝนตก แต่เหมือนฝนจะรู้ระเบียบดีนะ เมื่อวานนี้ฝนตกตอนเที่ยง ช่วงเวลาที่คนหยุดพักทำงานกินข้าว พอถึงเวลาบ่ายโมง คนกินข้าวเสร็จ ได้เวลาฟังพระเทศน์มันก็หยุดตก ๒-๓ วัน ฝนมันรู้เวลาดีจริง ๆ อย่างงี้พอคบค้าสมาคมกับฝนได้หน่อย เพราะมันรู้เวลาของมัน...

งานสร้างพระธาตุจอมผาก็ก้าวเดินไปด้วยดี **สร้างคานมงกุฎพระพุทธเจ้า** เชื่อมกันกับเสา**พระพุทธเจ้าเปิดโลก**...

...การสร้างความดีก็พาทำพาสร้างอย่างนี้ ทำไปจนเสร็จเรียบร้อยถึงจะหยุดกัน

หยุดกันทีนี้ก็หยุดจริง ๆ วัดนี้ก็ไม่ได้คิดจะสร้างอะไรอีกแล้ว ทำที่มีอยู่นี้ให้ได้ให้ดี ถ้าเกินจากนี้ไปแล้วก็ไม่จำเป็นอะไรแล้ว

อาตมาพูดชี้นิ้วได้เลย คอขาดก็ไม่เปลี่ยนคำพูด อาตมาบอกแล้วเจดีย์เสร็จ อาตมาไม่มีทอดผ้าป่าทอดกฐินที่วัดป่าภูผาสูงแล้วนะ! พอ!

อาตมาอยากอยู่เงียบ ๆ อยู่คนเดียวสบาย ตายคนเดียวสะดวก อยู่แบบพระ อยู่ตามนิสัยวาสนาของอาตมา ตอนนี้พาพี่น้องสร้างทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ก็ทำช่วงระยะนี้ ไม่กี่ปีข้างหน้านี้ก็หยุดแล้ว กฐินใครจะทอดกับอาตมาก็มาทอด ต่อไปที่วัดป่าภูผาสูงแห่งนี้...จะไม่ทอดแล้ว ผ้าป่า...ก็ไม่ทอด อาตมาอยู่ไปตามธรรมดา ชีวิตของพระทำมามากแล้วพอแล้ว

ความมุ่งหวังของอาตมาก็อยู่ที่พระธาตุจอมผาเท่านั้น ถ้าภาษาชาวบ้านก็เรียกว่า **ทำแล้วตายตาหลับ** ภาษาทางธรรมเรียกว่าลงใจ ทำด้วยความลงจิต***ลงใจ*** ทำด้วยความเคารพเทิดทูนนั่นแหละ เป็นสิ่งที่เราทำ

มีใครจะพูดอย่างอาตมาหรือไม่พูด อาตมาไม่ทราบ แต่อาตมาตั้งใจไว้ยังไงก็เป็นอย่างงั้น นี่พูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟังถึงการสร้าง อาตมาไม่เคยพาสร้างเตลิดเปิดเปิงแบบไม่มีที่จบที่สิ้น และอาตมาก็ไม่ได้สร้างใหญ่สร้างโตเกินบ้านเกินเมืองเขา อาตมาสร้างด้วยความรักความเทิดทูนต่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์

อาตมาศึกษา บวชมา เรียนมา ปฏิบัติมา จนถึงวันนี้... ก็ตั้งใจเรื่อยมา ไม่ได้ขี้โม้โอ้อวด อวดดิบอวดดีว่ารู้ธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ บรรลุธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ อาตมาก็ไม่เคยพูด

อาตมายังพูดด้วยซ้ำไปว่า อาตมานี่แหละ พระกิเลส

...ตัวอาตมานี้ไม่ใช่ผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์อะไรหรอก ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลงเต็มตัว ถึงได้บวชมาเพื่อชำระสะสางมันออกไปจากจิตจากใจ อาตมาพูดอย่างนี้อาตมาไม่เคยอวด

ใครจะว่ายังไง หรือไม่ว่ายังไงก็ตาม อาตมาก็ปฏิบัติตามแถวแนวทาง แปลชีวิตของอาตมาอย่างนี้ว่า *"เนี่ย! ช่วงนี้อาตมาทำสร้างในระยะหนึ่ง อาตมาก็หยุดแล้วไม่กี่ปีข้างหน้า"* ต่อไปอาตมาไม่มีหรอก กฐินจะมาทอด ไม่ต้อง! เป็นไปตามอัธยาศัย ใครจะมาทำบุญกับเราก็ไม่ว่า แต่ให้เราประกาศเปรี้ยงปร้างสำหรับที่วัดนี้อาตมาพอ

ป่าไม้...อยู่ร่มเย็น สัตว์ได้อาศัยร่มเย็น แนวเขตของวัดมันนิ่ง ไม่มีใครบุกรุกทำลายสัตว์ป่าต้นไม้อาตมาก็พอใจ เอาเจดีย์นี่แหละรักษาป่า สร้างขึ้นเอาพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ พระอรหันต์ ๕๘ พระองค์ท่านตลอดจนบูรพมหากษัตริย์ให้ท่านคุ้มป่า คุ้มเขา คุ้มชาติบ้านเมืองให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุข

นี่คือวิถีทางแห่งธรรมที่จะก้าวเดินต่อไป สำหรับชีวิตของใครที่ฉลาดจะตักตวงเอาบุญกุศลคุณงามความดีคราวที่ลมหายใจยังมีอยู่ก็ทำ ใครคิดคดทรยศตัวเองไม่เชื่อศีลเชื่อธรรม ไปเชื่อเปรตเชื่อผี ก็แล้วแต่ใคร

หัวใจของใคร ใครจะไปบังคับใครได้ อยู่ที่จิตของคนแต่ละคน นอนอยู่เคียงข้างกันไม่ลงรอยกัน แม้ตัวเราคนเดียว

ยังทะเลาะกับมันทุกวัน เดี๋ยวก็ปวดหัวตัวร้อน เดี๋ยวก็ไม่สบาย เดี๋ยวก็แก่เจ็บตาย ตัวเราเองยังทะเลาะกับมันทุกวัน ประสาอะไรมนุษย์บนโลกนี้ จะมาลงรอยกันทุกอย่าง

ธรรมจึงมุ่งมาที่ความสงบความร่มเย็นเป็นสุข ความยินดีตามมีตามได้ ความพอเพียง ความสงบกายสงบใจ นั่นแหละหลักธรรม การเข้าวัดพี่น้องมาตักบาตรเป็นจำนวนเยอะแยะมาทำบุญทำทาน

อาตมาพูดอย่างอาจหาญ ในโลกนี้อาตมาไม่เห็นหวั่นไม่เห็นกลัวอะไรกับใครเลย พูดก็พูดเถอะ พูดให้เต็มเหนี่ยวให้มันมาจากโลกไหนเทวดาหน้าไหน อินทร์พรหมเปรตผีหน้าไหน อาตมายังไม่เคยหวั่น ประสาเกิดประสาตาย เรื่องขี้หมูราขี้หมาแห้งชีวิตหนึ่งก็เท่านี้ เอาอะไรกับมันนักหนา

นี่อาตมาพูดเต็มเหนี่ยวเต็มปากเต็มคำว่า **อาตมาไม่เคยหวั่นไม่เคยเกรงอะไรทั้งนั้น อาตมามั่นคงต่อคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะอยู่ที่ใดไปที่ใด ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ระลึกด้วยความสงบกายสงบจิต**

เดินไปทางธรรม อยู่ตามธรรม กินตามธรรม มีคนทำบุญไปก็กินไป ไม่มีคนทำบุญก็ไม่ต้องกิน มีคนช่วยสร้างช่วยบริจาคก็สร้างไป ไม่มีคนมาบริจาค เราจะไปสร้างทำไม? ไปตามธรรมอยู่ตามธรรม ไปตามนิสัยวาสนา นี่แหละเรียกว่าเดินไปตามธรรมมันจะทุกข์ได้ยังไง เมื่อเดินไปตามแถวแนวทางของธรรม

ศาสดาเอกของโลกมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านทุกข์ตรงไหน เมื่อท่านเดินไปตามทางของพระธรรม นี่แหละสายทางของพระธรรมจึงเดินไปอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายมาวัด มาปฏิบัติตัวเอง สร้างคุณงามความดี **"เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง"** จำเอาไว้นี่เรียนมา ฟังพระพูด นี่มาเรียนธรรมะ ท่านสอนสั่งอะไรเก็บไปคิดพินิจพิจารณาใคร่ครวญดูตัวของเรา จิตของเรา กายของเรา

เรียนให้มันรู้ จำภาษิตธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติ คนฉลาดจะเป็นอย่างน ใครไม่รู้เรื่องบาปเรื่องบุญ ท่านบอกว่าเป็นคนโง่ ที่เรามีความสุขอยู่ได้ทุกวันนี้พอทำมาหากินเป็นไปได้แต่ละวัน เพราะบุญมันยังมีอยู่ เมื่อใดที่มันจนตรอกจนมุม เมื่อนั้นบาปมันตามสนอง

เราต้องทราบว่าเรามีสุขสบายดีอยู่ พอเป็นพอไปได้อยู่นั่นเพราะผลบุญที่ทำไว้ทั้งในอดีตและปัจจุบัน แต่ถ้าเราเดือดร้อนไม่เป็นสุขเลย นั่นเพราะบาปมันตามแผดเผา ผู้เป็นจอมปราชญ์ท่านฉลาด ท่านรู้ถึงความเป็นมาทั้งอดีตทั้งปัจจุบัน **เป็นคนมีความสุขเพราะบุญที่ทำไว้แล้ว คนมีความทุกข์ก็เพราะบาป**

แต่ถ้าเป็นนักปฏิบัติก็ยอมรับ จะบาปจะบุญ จะสุขจะทุกข์จะจมหรือจะโผล่ขึ้นก็ช่าง ท่านถือธรรมเป็นหลักใจ ก็ยังมั่นอยู่ที่เก่าที่เดิม ใครยังมั่นอยู่กับศีลกับธรรมไม่เปลี่ยนแปลง

ลักษณะของธรรมอาจหาญอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ไม่เป็นคนคดหรือว่าไม่เป็นคนเปลี่ยนไปตามโลก ตามยุคตามสมัย

ธรรมไม่เปลี่ยน ใจต้องยึดมั่นอยู่กับคุณธรรมคุณงามความดี นี่แหละ เรียนตัวเอง เรียนให้มันรู้

รู้กาย รู้จิต รู้ตัวของเราเอง นี่เรียนให้มันรู้ อันไหนผิดศีล ผิดธรรมอย่าไปทำมัน ทำแล้วมันจะเดือดร้อน อันไหนเป็นคุณงามความดี...ทำ... ทำเข้าไปไม่ต้องรอให้ใครมาชมหรอกว่าดี หรือว่าดิบดีแค่ไหน ก็ช่างเถอะ ก้มหน้าก้มตาสร้างเข้าไป เกิดตายแป๊บเดียวเท่านั้น จะมารอคำชมคำแช่งจากใครทำไม

นี่ ลักษณะของผู้ประพฤติธรรม **ธัมมะจารี สุขัง เสติ** ผู้ประพฤติอย่างนี้ ย่อมจะอยู่เป็นสุขสะดวกสบายตัวเอง เพราะข้างในมีธรรม มีความดี...เรียน ปริยัติ ก็จำ ทาน ศีล ภาวนา จำไปประพฤติปฏิบัติ จะยากอะไร ศีล สมาธิ ปัญญา เท่านี้เอง นี่ก็เพียงพอแล้ว ปริยัติ

ปฏิบัติ ก็นำไปประพฤติปฏิบัติตัวเอง ถ้าเราเป็นคนทำบุญทำทานเสียสละแบ่งปัน เกิดมามันก็ไม่อดไม่อยาก มันเทียบกันง่าย เทียบไม่ยาก

ถ้าเกิดมาแล้วเป็นคนไม่มีบริษัทบริวาร ไม่มีเพื่อนไม่มีฝูง นั่นก็เป็นเพราะเราไม่ได้ขวนขวายชักชวนคนทำบุญทำทาน เราเอาตัวรอดแต่เพียงผู้เดียว เราถึงไม่มีหมู่มีพวก ไม่มีบริษัทบริวาร เทียบ นี่แหละทางธรรมเรียนให้รู้นี่เรียกว่าปฏิบัติตัวของตัวเองเป็น**ธัมมานุธัมมะปฏิปันโน** ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติให้มันดีให้มันชอบให้มันถูกต้อง นี่เรียกว่า ปฏิบัติ

ปฏิบัติธรรมเป็นข้อดีที่สุดสำหรับมนุษย์ ถ้าจะทำความดีอะไรก็ไม่เหมือนปฏิบัติธรรม ทำความดีถวายพระเจ้าอยู่หัวก็ปฏิบัติธรรม ทำความดีให้กับพ่อกับแม่ก็ปฏิบัติธรรม ทำความดีให้กับตัวเองก็ปฏิบัติธรรม สวดมนต์ไหว้พระรักษาศีล

เพียงแค่นี้ก็พอสำหรับมนุษย์คนหนึ่ง ไม่ต้องไปขวนขวายตะเกียกตะกายวิ่งไปที่โน่นที่นี่ วัดโน้นวัดนี้ เหนือใต้กลางอีสานหรอก ทำตัวเองให้มันดี ที่ไหนเหมาะ? ที่ไหนควร? ถูกจริตนิสัยก็ทำไป อย่าถึงขนาดขวนขวายซะจนเกินเหตุเกินผลนั่นก็ไม่เหมาะไม่สมควร ให้ทำพอดีพองามพอเหมาะพอเจาะนี่เรียกว่าปฏิบัติธรรม

จากนั้น **ปฏิเวธ** คือความสงบจิตสงบใจ เรียกว่า ผลของสมถวิปัสสนา เป็นความสงบ สงบจิตสงบกิเลสใจไม่ฟุ้งซ่านใจไม่เป็นใจเหลาะแหละเหลวไหล เป็นผู้มีจิตตั้งมั่น นั่นเรียกว่าผลของการประพฤติปฏิบัติก็เป็นความสุขความเจริญ

เรียนให้มันรู้ให้มันเข้าใจภาษาของธรรม อย่าไปเข้าใจแต่ภาษาของโลกให้เข้าใจภาษาของธรรมซะบ้าง ดูให้จำ จำที่พูดนี้อะไรผิดอะไรถูก ควรไม่ควร

คำพระพูด คิดแล้วนะถึงนำมาพูดมากล่าว ไม่ใช่สักแต่ว่าพูด อยากจะพูดอะไรก็พูด พูดไปได้เหมือนโลกทั่วๆไป ไม่ใช่! นี่ ดูให้จำ ตาดู หูฟัง ใจคิด

นี่ตาดู **จักขุสังวโร** *สำรวมตา* **ฆานะสังวโร** *สำรวมลิ้น*

นั่นหละ **โสตะสังวโร** *สำรวมหู ตาดู หูฟัง ใจคิด พินิจพิเคราะห์* นี่เรียกว่า ธาตุรู้

ดูให้จำทำให้มันจริง อย่าเหลาะแหละเหลวไหล กิจการงานอะไรที่ทำจริง ย่อมให้ผลจริงให้ผลดี แม้จะเหนื่อยหนักบ้างก็เป็นธรรมดาของงาน งานทางโลกก็หนัก งานทางธรรมก็หนัก เกิดมาเป็นมนุษย์นี้ไม่มีอะไรเบา มีแต่เรื่องหนัก ๆ ทั้งนั้น สุดท้ายแบกหัวแบกแขนแบกขาของตัวเอง ก็ยังบอกว่าหนักเลย

เอาอะไรกับเรื่องข้างนอก หนักหัวปวดหัว หนักแขนปวดแขน หนักขาปวดขา หนักท้องปวดท้อง สุดท้ายทั้งร่างก็เลยกลายเป็นเรื่องแบกเรื่องหามกันหมด พระพุทธเจ้า จึงทรงตรัสว่า **ภารา หะเว ปัญจักขันธา** *ขันธ์คือตัวเรานี่แหละเป็นของหนักสุด*

หนักทั้งหลายที่บ่นว่าหนัก กลับมาหนักที่ตัวเอง นอนอยู่บนโรงพยาบาล นอนป่วย นอนเจ็บ หนักเนื้อหนักตัว สุดท้ายแข้งขาของตัวเองก็ยกไม่ไหวก็เลยมารวมอยู่กับตัวของเราซะเอง นั่นแหละทางธรรมท่านให้พิจารณา

อชฺเชว กิจฺจมาตปฺปํ โก ชญฺญา มรณํ สุเว น หิ โน สงฺครนฺเตน มหาเสเนน มจฺจุนา ***ความเพียรเผากิเลสควรทำในวันนี้ ใครเล่าจะพึงรู้ว่าความตายจะมีในวันพรุ่งนี้ ความผัดเพี้ยนด้วยพญามัจจุราช ผู้มีเสนาใหญ่ ย่อมไม่มีแก่เราทั้งหลาย***

ความดีควรจะทำในวันนี้ ความดีทำเลยดีกว่าอย่ารอช้า

ใครจะรู้ว่าความตายจะมาถึงในวันพรุ่งนี้ การที่จะต้องปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดี แผดเผากิเลสควรทำซะแต่เดี๋ยวนี้ เวลานี้

พระพุทธเจ้าท่านให้คิดพินิจพิจารณาอย่างนี้ นี่ถึงจะทันไม่งั้นไม่ทัน ความดีนี้เป็นของที่ละเอียดอ่อน ถ้าเราทำช้าไปความชั่วก็เข้ามาแทรกแล้ว เหมือนเราคิดว่าจะสวดมนต์ไหว้พระเอ้า! อันนั้นมาแทรกอีกแล้ว ไม่ได้สวดแล้ว จะนั่งสมาธิ เรื่องนั้นเรื่องนี้มาแทรกแล้ว ไม่ได้นั่งแล้ว จะไปวัดทำบุญทำทานพอจะไปแล้ว เรื่องนั้นเรื่องนี้มาแทรก ไม่ได้ไป อุปสรรคขัดขวางมันเยอะ การจะทำความดีอุปสรรคก็เยอะ อุปสรรคก็มาก

ฉะนั้นผู้จะทำความดีจึงต้องใส่ใจในตัวของตัวเอง พยายามตั้งสติให้ดี จะทำอะไร ต้องทำให้มันจริง

จริงกาย*กายสุจริต* **จริงวาจา***วจีสุจริต* **จริงใจ***มโนสุจริต* ทำให้มันจริงอย่าทำเล่นๆ เหลาะๆ แหละๆ

พระพุทธเจ้าไม่ใช่เสี่ยวไม่ใช่ของเล่น ที่เที่ยวไปขอศีลแล้วไม่รักษา เที่ยวไปวัดแล้วไม่รู้จักประพฤติตนให้เป็นคนดี เที่ยวพูดเรื่องความดีแต่ทำความชั่ว มีเยอะคนแบบนี้ อวดอ้างสรรพคุณความดีของตัวเองดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ เหมือนยาฆ่าพยาธิที่เขาไปโฆษณา นั่นแหละเหมือนกันโฆษณาไป

โฆษณาเหมือนกับอะไร ถุงเท้าที่เขาเอามาถวายเราเขาบอกว่ารักษาโรคอย่างนั้นอย่างนี้ รักษาปวดหัวตัวร้อน โรคอะไรต่อมิอะไร ถุงเท้าอันเดียวนะเขามาถวายเรา เราบอกว่า *“นี่เราฟังมานี่ ถุงเท้าของโยมที่มาถวายเรามันเหลืออย่างเดียว... ใส่เหาะไม่ได้เท่านั้นแหละ”* **โพนทะนา**พูดเข้าไป เรียกว่าสรรพคุณเยอะแต่ความจริงไม่มี

เอาความจริงหลักธรรมว่าไปตามความจริงพระพุทธเจ้าท่านจึงไม่หลบหลีกความจริง **ชาติปิทุกขา** *ความเกิดเป็นทุกข์* ไม่ได้อวดเด่นว่าเป็นศาสดาเหาะเหินเดินฟ้าได้จะไม่ทุกข์ ไม่มี!

ชราปิ ทุกขา มรณัมปิ ทุกขัง เกิดแก่เจ็บตายเป็นทุกข์ เหตุมันมาจากไหน?

เหตุมาจากไหน? ก็มาจาก **สมุทัย กามตัณหา ภวตัณหา**

วิภวตัณหา กามโลก กามกิเลส เป็นตัวเหตุตัวการณ์ทั้งหลาย ทำให้เกิดความทุกข์ พี่น้องทั้งหลายก็ลองคิดดู อะไรที่มันครองโลกอยู่ทุกวันนี้ กามราคะตัณหามิใช่หรือ? ที่เรามีลูกมีหลานมีผัวมีเมียก็เพราะของพวกนี้ แต่ถ้าอยู่ในกรอบศีลธรรม ท่านก็ไม่ว่านะ ท่านไม่ตำหนินะ ท่านก็ส่งเสริมอยู่นะ ให้ครอบครัวเหย้าเรือนอยู่เย็นเป็นสุขท่านไม่ได้ว่า แต่ออกนอกลู่นอกทางนั่นแหละเป็นตัวทำลายโลก

ถ้าจะคิดว่าอะไรเป็นเจ้าใหญ่นายโตในโลกก็ต้องตอบว่ากามนั่นแหละ มันพาทะเยอทะยาน มันพาอยาก คนอยากนั่นแหละมันถึงจะคิดได้ คิดจะเอาโน่นเอานี่ ก็เลยคิดอยากได้อยากใหญ่อยากโต ก็เลยไปทำความชั่วเพราะความอยากที่จริงบางคนมีอยู่แล้วนะ แต่ก็ไม่พอไม่เพียงพอ ล้นฝั่งเรียกว่าน้ำล้นฝั่ง นี่ล้นปาก ล้นใจ ล้นหู ล้นตา

ตาจึงมีแต่ขี้ตา ขี้อิจฉา หูมีแต่ขี้หู หูเบา หูฟังแต่เสียงชั่วร้าย หูตัวเองไม่พอไปเป่าหูคนอื่นแล้ว เห็นไหมหละขี้หู ปากก็ขี้ปากเต็มฟัน มีแต่ขี้ปากพ่นเข้าไป อมขี้ไปพ่นใส่กัน มีแต่ปากเน่าปากเหม็น ไม่ใช่ปากอมธรรม ขี้หู ขี้ปาก ทวารทั้ง ๙ เป็นที่ไหล...ของสิ่งสกปรก ตัวเองก็ทำแต่ความชั่วนั่นแหละ คนไม่จริง

ไม่จริงใจ ไม่จริงวาจา ไม่จริงกาย ก็เลยเป็นคนบาป คนบาปก็เลยไม่มีเมตตา คนบุญมีเมตตาทางกาย มีเมตตาทาง

วาจา มีเมตตาทางจิต จะทำจะพูดจะคิดอะไรก็มีเมตตา คนบุญคนกุศลคนดี เป็นอย่างนี้

บางคนแยกไม่ออก คนดีเป็นยังไง? คนชั่วเป็นยังไง? ถ้าคิดแค่ดีแค่ชั่วไม่ออกแล้ว ไม่ต้องเกิดมาเป็นคนแล้ว ไม่ต้องทำคุณงามความดีอะไรแล้ว

ดีทำไมจะคิดไม่ออกชั่วทำไมจะคิดไม่ออก แค่มันกระเทือนเรากระเทือนเขาก็เรียกว่าความชั่ว เบียดเบียนเขาเบียดเบียนเราก็เรียกว่าความชั่ว นี่พระพุทธเจ้าจึงบัญญัติศีลขึ้นมาโดยเฉพาะไม่เบียดเบียนกันเป็นข้อต้น เป็นการกระทบกระเทือนหัวอกหัวใจของเขาของเรา ศาสนาบัญญัติขึ้นมาให้เราทั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติ

ฉะนั้น ให้พี่น้องจริงทำให้จริงหน่อย รักษาศีลก็ให้มันจริงหน่อย ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีก็ให้มันจริง อย่าทำเล่นเหลาะ ๆ แหละ ๆ เหลว ๆ ไหล ๆ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้เป็นชาวพุทธแต่ชื่อเท่านั้นแหละ ชื่อว่าเป็นชาวพุทธหาคนทั้งประเทศนี้มองไปที่ไหนจะหาคนมีศีล มีสัตย์ มีธรรม ไม่มี! น้อย! จะหาที่ไว้วางใจปลงวางว่า วางสิ่งของไว้จะไม่หายไม่มี ว่าจะไม่คดไม่โกง ไม่มี

ไปตรงไหนมีแต่เรื่องทำลายศีลธรรม ขาดทะลุด่างพร้อยทั้งนั้นแหละ นี่จึงเรียกว่าบาป คนบาป

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนคนให้ทำใจเป็นบุญ

๑. มุ่งมั่น เชื่อมั่น มั่นคงต่อพระพุทธเจ้า

๒. ต่อพระธรรม

๓. ต่อพระสงฆ์

๔. เป็นคนยินดีในศีล ในธรรม ทำจิตใจให้สงบเป็นบุญ

ลักษณะแถวแนวทางที่ถูกต้องดีงาม ให้ประพฤติปฏิบัติอย่างนั้น จึงเป็นคนจริง เกิดมานี้จะเอาอะไรกันอีก มีอะไรที่ต้องการกันอีกเหรอ? ไม่พอเหรอ? ตา ๒ หู ๒ ปาก ๑ หัว ๑ แขน ๒ ขา ๒ ตัวทั้งร่างนี้จะเอาอะไรกันอีก ไม่เพียงไม่พอเหรอ? นี่มองดูตัวของตัวเองซะบ้าง

ถ้าใครเพียงพอแล้วจะสบาย นอนอยู่กลางทุ่งกลางป่ากับไร่มันไร่ข้าวโพดที่ไหนก็มีความสุข ให้ประพฤติธรรมถึงจะมีความสุข แต่ทะเยอทะยานกับกิเลสตัณหาหน้าด้าน นั่นแหละเป็นทางแห่งความทุกข์ พระพุทธเจ้าไม่โปรดเลยและไม่ทรงยินดีเลย

ใครเป็นลูกของพระพุทธเจ้า มีศีล มีธรรม อยู่โน่น! กลางทุ่ง อยู่กลางป่า กลางดอนที่ไหน อยู่กระท่อมน้อยชายป่าชายเขา พระพุทธเจ้าก็ทรงสรรเสริญ โปรดว่าเป็นลูกของพระพุทธองค์ พระองค์ทรงสอนอย่างนั้น ไม่ได้เอามีเอาจนเอาสูงต่ำดำขาว เอาโง่เอาฉลาด มาเทียบมาเทียม เอาความเป็นคนดี มีศีล มีธรรม

ลักษณะของธรรมจึงต่างจากโลก โลกเขาต้องอวดภูมิชั้น

วรรณะของเขา ต้องมีอวดมีแง่มีมุมมีลีลาลวดลายอวดหน้าอวดหลัง เขาต้องอวดกัน วันไหนไม่ได้อวดเขานอนไม่หลับ นั่นเป็นวิชาของโลก นิดหน่อยก็ขอให้ได้อวด ต้องได้อวดบ้าง กินก็ต้องอวดกิน นอนก็ต้องอวดนอน **อวดผัวอวดเมียกันนั่นแหละอวด สุดท้ายไม่มีอะไรอวด ก็แก้ผ้าอวด** โลกมันมักโอ้มักอวดไม่เหมือนธรรม

ธรรม สงบ สงัด สมถะ สันโดษ พอไป พอเป็น ภูมิอก ภูมิใจ ไม่ทำลายตัวเอง ธรรมชาติคือหลักของธรรมพระพุทธเจ้าท่านจึงโปรดคนมีศีล

พระพุทธเจ้า เราเอาข้าวมาถวายนิดหนึ่ง หรือพระราชานิมนต์พระองค์ไปฉันในวัง พระพุทธเจ้าก็ทรงเมตตาเท่าเทียมกัน เพราะพระองค์ถือหลักถือธรรมเป็นหลักเป็นใหญ่

ให้เราทั้งหลายได้ทราบในการปฏิบัติตัวของตัวเอง เกิดก็เกิดมาแล้ว ตาหูมี ใจมี อาวุธนี้ประเสริฐที่สุด พอเพียงแล้ว

ถ้าบอกว่าสมบัติใดๆในโลกนี้ก็ไม่เท่ากับอาการ ๓๒ ที่มันสมบูรณ์หรอก นี่เรียกว่าเป็น**มหิทธา** เป็น**อนรรคฆา** หาค่าไม่ได้ คือตัวของเรา ตา ๒ หู ๒ ปาก ๑ หัวแขนขา ครบบริบูรณ์นี่มีค่าที่สุด สมมุติว่ามีเงินสักหมื่นล้าน ขาก็เดินไม่ได้ แขนก็ใช้งานไม่ได้ ตาก็บอด ใจก็พิกลพิการ อันนั้นจะมีประโยชน์อะไร

ตัวของคนๆหนึ่ง จึงมีค่าเพียงพอกว่าสมบัติใดๆในโลกแล้ว ให้ไปแสวงหาเอาศึกษาเอาปฏิบัติเอา ผู้ฉลาดเทียบคิด

เทียบเคียงอย่างนี้ จะพอเป็นคนฉลาดทำให้โลกเจริญ ทำให้ตัวเองร่มเย็นได้บ้าง นี่พูดถึงวิถีของธรรมมันแตกต่างกับวิถีของโลกราวฟ้ากับดิน ต่างกันจริง ๆ

ผู้ประพฤติธรรมกับผู้ทำลายธรรม ผู้ไปกับธรรมกับผู้ไปกับโลกมันแตกต่างกัน โลกนี้มันจะต้องรบกวนกัน เบียดเสียดกัน แก่งแย่งกัน ทิ่มแทงกัน ทำให้กันและกันเจ็บใจ เป็นความสุขของโลก ไม่เหมือนทางธรรม เจ็บซะเอง ตายซะเอง เกิดแก่เจ็บตาย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ยกให้กฎของธรรมไปเสีย

ภาษาของธรรม ไม่ไปแข่งกับโลกซึ่งเป็นของร้อน ธรรมต้องเป็นธรรม เป็นวินัย เป็นความสงบ ธรรมจึงต่างกับโลกทั้งหลาย นี่นำมาเทียบให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังกัน

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๘ กันยายน ๒๕๕๖

ภาพหมู่รวมพลเทเสาพระธาตุจอมผาชั้นแรกต้นสุดท้าย

คิษย์สายแข็งโอทีบุญรับพรก่อนกลับ

๗

พุทธบริษัทรับเหมาก่อสร้าง

...วันนี้วันพระ ๘ ค่ำเดือน ๑๐ ญาติโยมมาใส่บาตรจำศีลกัน เมื่อคืนนี้ก็มีการทำงานอยู่บริเวณพระธาตุจอมผาเรียกว่า **"บุญพิเศษ"** ทำตอนกลางคืนฝนตกปรอย ๆ ไม่ได้หยุดหรอก ทำจนกระทั่งเสร็จตามความประสงค์คือสอดเหล็กเสร็จเมื่อคืนเลิกทำเจดีย์เวลาสามทุ่มห้าสิบแปดนาที

...สร้างความดีไม่ใช่ง่าย ๆ สร้างความชั่วก็ไม่ใช่ง่ายเช่นกัน เพราะว่าคนดีจะให้ไปทำชั่วมันยากมาก หรือจะให้คนชั่วมาทำดีก็ยากพอกัน การที่เราจะสร้างอะไรสักอย่างหนึ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งเราทั้งเขามันยาก โดยเฉพาะการเสียสละอย่างเช่นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ หรือว่าบุคคลที่มีบุญคุณต่อชาติบ้านเมืองของเรา

นับตั้งแต่บูรพมหากษัตริย์ท่านเสียสละของท่านเรื่อยมา จึงเป็นเรื่องยากผู้ที่จะเสียสละจะทำอะไรดี ๆ ขึ้นมา ต้องอดต้องทนมาก กว่าสิ่งนั้นจะสำเร็จเป็นบ้านเป็นเมืองเป็นศาสนวัตถุ

ศาสนสถาน เป็นเจดีย์เป็นพิพิธภัณฑ์อะไรขึ้นมา มันยาก ต้องอาศัยความร่วมไม้ร่วมมือสรรสร้างขึ้นมา จึงจะสำเร็จประโยชน์ได้

มีบางคนมาถามอาตมาว่า เจดีย์ที่วัดป่าภูผาสูงสร้างขึ้นมา บริษัทไหนมารับเหมาก่อสร้างถึงทำเจดีย์ได้ขนาดนี้ อาตมาตอบ **"พุทธบริษัท** นี่แหละ!" บริษัทของพระพุทธเจ้า ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา รับเหมาสร้าง เหมาเป็นบุญเป็นทาน เป็นศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา

คำว่า **"บริษัท"** ก็คือ ประชาชน ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นศัพท์ทางพระพุทธศาสนา แต่ตอนหลังกลายเป็นบริษัทนั้นบริษัทนี้ขึ้นมา ใช้ศัพท์ของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่าบริษัททั้ง ๔ เดิม ตั้งแต่ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา **บริษัทคือผู้นับถือพระพุทธเจ้า เรียกว่า "บริษัท"** ...หมายถึงการรวมกลุ่มคนเข้ามา

"ใครรับเหมาก่อสร้างแข็งแรงดีจัง! บริษัทไหน?"

"พุทธบริษัท" นี่แหละรับทำรับสร้างด้วยแรง ด้วยบุญ ด้วยกุศลคุณงามความดี บริษัทจึงแบ่งออกเป็น ๒ อย่าง

๑. บริษัทตื้น

๒. บริษัทลึก

ถ้าพูดเป็นภาษาทางธรรมะ เช่น ญาติโยมนั่งอยู่นี่เรียกว่าอุบาสก อุบาสิกา อุบาสกบริษัท อุบาสิกาบริษัท พระเรียกว่าภิกษุบริษัท สามเณรเรียกว่าสามเณรบริษัท แทนภิกษุณี

บริษัทเป็นผู้นับถือพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์แบ่งไว้ ๒ อย่าง

๑. บริษัทตื้น

๒. บริษัทลึก

บริษัทตื้น *ก็คือ ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ผู้มีจิตใจฟุ้งซ่าน มีจิตไม่เป็นสมาธิ มีความเคารพนับถืองอนแง่นคลอนแคลน เป็นคนไม่เอาจริงเอาจัง ไม่นับถืออย่างจริงจังนั่นแหละ บริษัทตื้น ๆ*

ตื้น คือ ศรัทธาตื้นๆ ทำอะไรก็จะไม่ประสบความสำเร็จ ทำอะไรก็ขอไปที ทำอะไรก็พอไปที ไม่ค่อยได้ประสบความสำเร็จเท่าไรนัก เพราะใจฟุ้งซ่าน ศีลธรรมด่างพร้อย จิตไม่เป็นสมาธิ ความประพฤติหละหลวม การงานย่อหย่อน การทำอะไรไม่ติดตามให้ดีให้ถึงที่สุด

เหมือนน้ำตื้นย่อมไม่เป็นที่อาศัยของฝูงปลาและสิ่งทั้งหลายทั้งปวง จะทำประโยชน์อะไรก็ไม่ได้เพราะมันตื้น น้ำตื้นมันขุดง่าย เน่าง่าย เสียง่าย

อีกอันหนึ่ง **บริษัทลึก** *ลึกเข้าไป ท่านหมายถึงทางด้านจิตใจคือใจไม่ฟุ้งซ่าน ใจเป็นสมาธิ จิตใจมั่นคง ทำอะไรเอาจริงเอาจัง ไม่เหลาะแหละเหลวไหล ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เกื้อกูลเจือจุนเป็นการงานที่ไม่เสียหาย เป็นการงานประกอบไปด้วยประโยชน์สูงสุด*

ศรัทธาก็ลึก ความเพียรความพยาม การตั้งจิตตั้งใจก็ลึก ลึกมาจากข้างในคือใจ ที่มันฝังด้วยคุณธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา

อันนี้ ใครทำลายไม่ได้ง่าย ๆ เกิดจากความสมัครสมาน สามัคคีในภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เกิดจากการรวมศีล สมาธิปัญญาเข้าสู่ใจ เกิดจากการสำรวมกายวาจาจิตรวมเป็นหนึ่ง **เหมือนน้ำลึกย่อมก่อประโยชน์ให้กับฝูงปลา และสัตว์ทั้งหลายได้อาศัย เป็นไปเพื่อประโยชน์อุปโภคบริโภค เป็นไปเพื่อประโยชน์มากมาย ทั้งเป็นน้ำใสสะอาด เป็นน้ำควรแก่การใช้สอยได้หลายอย่างหลายประการ**

บริษัทลึกเทียบให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังถึงการสร้างตัวเอง สร้างพระธาตุจอมผา แบบตื้น แบบลึก ถ้าแบบตื้นอาจจะเรียกว่า **อนาริยบริษัท** *บริษัทที่ไม่ประเสริฐ*

บริษัทที่ไม่ประเสริฐก็คือ...เป็นไปเพื่อความคลางแคลงสงสัย จะทำอะไรก็ไม่จริงไม่จัง สงสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สงสัยในผลบุญผลทานที่ตัวเองทำนี่เรียกว่า **อนาริยบริษัท** บริษัทยังไม่ประเสริฐยังไม่เลิศ ยังไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่

อีกอันหนึ่ง **อริยะบริษัท** *บริษัทประเสริฐ* นี่เป็นของอริยะ ก้าวขึ้นเหนือจากความเป็นปุถุชน อันนี้ประเสริฐเป็นผู้ที่ก้าวเข้าสู่ความมั่นคง มั่นไม่หวั่นไหวพรั่นพรึงในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้เป็นบริษัทที่ประเสริฐ ใจประเสริฐ กายประเสริฐ วาจาประเสริฐ การสร้างสิ่งที่ดีงามก็เกิดขึ้น

เทียบให้ฟังว่าเป็นของลึกคัมภีรภาพ เป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดทั้งแก่ตัวเองและแก่บุคคลอื่น เทียบให้ฟังถึงคำที่คนเขามาถามเราว่าบริษัทไหนรับเหมาก่อสร้าง สร้างพระธาตุจอมผา ก็ตอบว่า **"พุทธบริษัท"**

ใครเป็นคนออกแบบ?

"พุทธบริษัท"

ใครเป็นคนคุมงาน?

"พุทธบริษัท"

ใครเป็นคนออกเงินออกทองช่วยกันสร้าง?

"พุทธบริษัท"

ใครเป็นคนช่วยคิดเจือจุนต่าง ๆ นานา?

"พุทธบริษัท"

นี่การสร้างพระธาตุจอมผา ผู้รับเหมาผู้ออกแบบผู้ก่อสร้าง ผู้บริจาคเงินให้เงินสร้างก็เป็น*พุทธบริษัท* สร้างขึ้นมาเป็นบริษัทเดียวในโลก ที่อาศัยศีล สมาธิ ปัญญา ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา สร้างขึ้นมาด้วยจิตด้วยใจอันมั่นคงแข็งแกร่ง ด้วยความสำนึกรู้คุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ คุณของพ่อแม่ครูบาอาจารย์บิดามารดาเจ้าฟ้ามหากษัตริย์ สร้างขึ้นมาจึงเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลเพื่อความสุข

บริษัทลึก เป็นอริยบริษัทคือประเสริฐ ทั้งความประพฤติ

เริ่มตั้งแต่ความเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มีศีลมั่น ธรรมะดีในจิตในใจ การก่อสร้างจึงเกิดขึ้น คุณงามความดีถ้าขุดให้มันลึกมันก็ได้น้ำใส

เปรียบเหมือนการขุดน้ำก็จะได้น้ำระดับต่างกันคือ

๑. น้ำแค่พื้นดิน เหมือนน้ำฝนตกลงมาจะเอามาดื่มเลยกินเลยก็ไม่ได้เพราะมันยังตื้นอยู่เหมือนน้ำอยู่ตามคลองตามหนองตื้นๆ ควายมันเหยียบไป หมาแมวมันเหยียบไป คนบ้วนน้ำลายใส่อะไรใส่บ้าง หรือว่าไหลเอาสิ่งสกปรกมารวมกันก็ย่อมเป็นน้ำที่กินไม่ได้ เป็นน้ำตื้นอยู่เหนือพื้นดิน

๒. น้ำอยู่ใต้พื้นดิน อาจจะเป็นน้ำคลองน้ำหนองลึกๆ ก็ดีกว่าแต่ก็ยังใช้การได้ไม่ดี เป็นประโยชน์มากแต่ไม่ถึงกับสะอาดหมดจด

๓. น้ำขุดลงไปใต้บาดาล น้ำลึก เอามาใช้มาสอยมากินมาดื่ม ยิ่งเป็นน้ำสะอาด เป็นน้ำแร่ก็ยิ่งใช้ประโยชน์ได้เยอะ ลึกลงไปก็ย่อมจะผ่านการกลั่นกรอง ผ่านการชำระสิ่งสกปรกออกไป

กว่าจะนำไปถึงจุดลึกๆ นั้น นี่เหมือนน้ำ ...เหมือนกัน เราสร้างคุณงามความดีก็เปรียบเหมือนกัน คือทำให้มันลึก ทำให้มันเห็น ทำให้เป็นที่ประจักษ์ตาประจักษ์ใจขึ้นมา การได้มาก็ได้ของสะอาด ได้ของดี ได้ของลึก ที่บุคคลอื่นเอามาไม่ได้ ผู้นั้นก็เอามาใช้ได้ เป็นประโยชน์ได้ เป็นผู้มีปัญญาดี

หลักของคุณงามความดีที่เราทั้งหลายทำ อย่างเช่นประพฤติปฏิบัติศีลอย่างนี้ มารักษาศีล วันพระก็พาประพฤติปฏิบัติให้มันลึกสู่ใจของเรา ไม่ได้ทำอย่างธรรมดา ไหว้พระสวดมนต์นั่งสมาธิสำรวมจิตสำรวมใจของเรา ทำให้มันลึก หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ ยาวๆ มีสติรู้กับลมหายใจของเรา

ในการกระทำอะไร มีสติจดจ่อให้มันลึก ใจมันลึก มันก็นิ่งมันก็อ่อนนิ่ม ใจก็ไม่แข็งกระด้าง ถ้าใจมันตื้น มันจะมักแข็งกระด้าง เห็นอะไรก็ขวางหูขวางตาไปหมด เห็นอะไรไม่พอใจก็จะโผงผางๆ ด่าทอว่ากล่าวขึ้นมาทันที มันตื้นเหมือนกับบริษัทตื้น ภิกษุ ภิกษุณี สามเณร อุบาสก อุบาสิกาบ้องตื้น มันตื้นทั้งความคิดความอ่านการกระทำ โกรธเร็ว โลภเร็ว หลงเร็ว เกลียดกันเร็ว ด่ากันเร็ว ว่ากันเร็ว นี่! พวกสมองตื้น ความคิดตื้น

ถ้าความคิดลึกๆ ก็ต้องผ่านการกลั่นการกรอง การพินิจพิจารณา เหมือนน้ำอยู่ลึกกว่ามันจะไปถึงตรงนั้นมันก็สะอาดแล้ว การพูดการจาการกระทำอะไรก็แล้วแต่ ถ้ามาจากศีล สมาธิ ปัญญา ซึ่งเป็นของลึกก็ย่อมสะอาด ไม่เหมือนของตื้นๆ เจออะไรไม่พอใจโกรธเลย เจออะไรไม่ถูกตาฉุนเฉียว โวยวายขึ้นมาทันที

ปากก็ตื้น ตื้นปาก คันปาก อยากจะพูดอะไรก็พูด นี่ปากตื้น ใจตื้น อยากจะคิดจะปรุงอะไรก็คิดไป ปรุงไป คิดไป ผิดถูกไม่รู้ ขอให้ได้คิด เป็นบ้าไปกับความคิด ใจตื้น กายตื้น โมโห

อะไรก็จะตีจะฆ่าทำลายสิ่งนั้นสิ่งนี้ ทุบตีสิ่งข้าวของ มีอะไรอยู่ใกล้ไม้ใกล้มือก็เขวี้ยงทิ้ง อวดความโมโหโทโสของตัวเอง กายตื้นเป็นอย่างนั้น เจอสัตว์แล้วฆ่าเลย เจอคนโมโหใครไปตีไปฆ่าเขานี่ พวกตื้น บริษัทตื้น อันนี้ไม่ดี

บริษัทลึก อันนี้ดี ปากก็เป็นปากธรรมะ ใจก็เป็นใจสมาธิ กายก็เป็นกายสำรวมระวัง กายวาจาใจมันลึก มันสะอาดมันดี **คัมภีรภาพ** นี่ ลึก

พระพุทธเจ้าจึงแสดงว่าธรรมของพระองค์ลึกไปโดยลำดับ ค่อยๆ ลึกไปทีละขั้น เริ่มจากทาน...ก็มาศีล จากศีลก็มาสมาธิ ปัญญา ก็ลึกลึกไปเรื่อยๆ ค่อยๆ ลงไปเรื่อยๆ ลึกลงไปเรื่อย เริ่มตั้งแต่กัลยาณปุถุชน เป็นคนก็เป็นคนดี ก้าวสู่ความเป็นอริยบุคคลชั้นโสดาบัน สกิทาคา อนาคา อรหันต์

ค่อยๆ ลึก...ลาดลงไปโดยลำดับ เหมือนกายวาจาจิตของเรา เบื้องต้นเข้าวัดก็ยังตื้นอยู่ พอเข้าวัดมาแล้วก็สำรวมระวังตั้งสติให้ดี ความประพฤติการปฏิบัติการพูดการจามันก็ลึก ไม่เอาหญ้าปากคอก หญ้าปากคอกไม่ดี ต้องค่อยๆ ลึก คิดอ่านใคร่ครวญพินิจพิจารณาก่อนทำ ก่อนพูด ก่อนคิด มีสติแนบอยู่กับตัว

สติจึงเป็นของสำคัญ ทำให้เห็นสิ่งที่ลึกได้ด้วยสติ สติจึงเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจสงบร่มเย็น เป็นเจ้าโลกคือสติ เสียสติก็เสียไปเลย มีสติก็เกิดความสงบความสุข

ของลึกเป็นอย่างนี้ นำมาเทียบมาเปรียบให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ถึงการสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง เทียบกับการสร้างตัวของเราเอง เป็นสิ่งที่ลึก เป็นสิ่งที่ประเสริฐ **เป็นบริษัทลึก บริษัทประเสริฐ เป็นพุทธบริษัท บริษัทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็คือพวกเราภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา**

เป็นบริษัทแท้ ๆ จึงได้สร้างพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูงขึ้นมาในนาม **"พุทธบริษัท"** รับเหมาก่อสร้างโดยพุทธบริษัท ออกแบบโดยพุทธบริษัท คุมงานโดยพุทธบริษัท หาเงินหาทองโดยศรัทธาจากพุทธบริษัท ก็เกิดเป็นพระธาตุจอมผา เป็นคุณงามความดีขึ้นมา

ที่พูดก็เพราะว่า เมื่อคืนนี้เขามาทำโอทีบุญ สร้างกุศลอย่างยิ่งใหญ่ ทำด้วยจิตด้วยใจของเรา ขับรถมาไกล บางคนมาสร้างมาทำ ฝนจะตกก็ไม่เห็นจะถอยหนีไปไหน เอาจนสำเร็จตามความประสงค์ทุกประการ พูดให้เป็นธรรมะเทียบไปในใจของเรา หลักธรรม เป็นหลักเหตุหลักผล มีที่มามีที่ไป คิดปรุงมันก็เป็นอรรถเป็นธรรม เพราะใจมันเป็นธรรม

ถ้าใจมันเป็นกิเลสคิดปรุงมันก็เป็นกิเลส คิดอะไรก็หงุดหงิดฟุ้งซ่าน คิดอะไรก็เป็นไปเพื่อตัวเอง เพื่อพวกพ้อง เป็นไปเพื่อสนองความโลภความโกรธความหลง นั่นเรียกว่าพวกตื้นพวกหญ้าปากคอก ข้างนอกสุกใสข้างในเป็นโพรง

แต่ถ้าเป็นพวกประพฤติคุณงามความดีแล้วก็ย่อมจะต้อง

คิดลึก ๆ คิดให้เป็นบุญเป็นกุศล ไม่ใช่ว่าพระเทศน์สอนอะไร บอกอะไรก็คิดว่าพระด่าตัวเองว่าตัวเอง ไล่ตัวเอง ขับไสไล่ส่ง ไม่ใช่!

พูดเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นคุณงามความดี พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนเลยว่า เราจะทำกับพวกเธอทั้งหลายเหมือนช่างหม้อปั้นหม้อที่ยังเปียกยังชุ่มอยู่ ก็ต้องเอามือคั้น ๆ ๆ เอาดินนั้นกลายเป็นหม้อ เป็นไห เป็นชาม เป็นกะละมังอะไรขึ้นมา พระพุทธเจ้าไม่ถนอมมือ ปั้นจนได้ที่ จนกลายเป็นหม้อเป็นไหอะไรขึ้นมา การสร้างคน สร้างตัว สร้างลูกศิษย์ลูกหาพุทธศาสนิกชน พระก็ต้องปั้น พระพุทธเจ้าก็ต้องปั้น อันนี้ผิดอันนี้ถูก อันนี้ควรไม่ควร ก็ต้องขยี้ขยำกันเข้าไปนั่นแหละจนกว่าจะเป็นสิ่งดี ๆ ขึ้นมา

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๒ กันยายน ๒๕๕๖

9
10

๙

ความเป็นธรรมชาติ

...ที่นี่ไม่มีสูง ไม่มีต่ำ ทำไปตามธรรม พระเณรสั่งอย่างเดียว ไม่ยอมทำ ก็ไม่ถูก ไปด้วยกันทำด้วยกัน ทุกคนมาทำด้วยศรัทธา มาทำด้วยความดี ไม่มีเจ้านาย ไม่มีขี้ข้า ไม่มี! ทุกคนทำด้วยใจเลื่อมใสในพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ทั้งพระเณรทั้งญาติโยม เรียกว่าเป็นไปตามธรรม เป็นไปตามบุญกุศลคุณงามความดี เป็นไปตามลำดับ

ถ้าเป็นอย่างงี้ไปก็ชื่นใจเห็นแววแห่งความสำเร็จ เจดีย์ของเราจะต้องสำเร็จอย่างงดงามอย่างดีทีเดียว เพราะมองเห็นผู้คนมาร่วมสร้างนี้ก็เห็นแววแล้ว แววปรากฏ การสร้างการทำกุลีกุจอกันประหนึ่งว่าเป็นงานประจำของตัวเองไปเลย เป็นงานจิตงานใจ งานสร้างบุญกุศลของตัวเองไปเลย

กลับไปบ้านแล้ว ไปทำงานก็ยังคาใจอยู่ต้องรีบมาช่วยพระอาจารย์ มาช่วยสร้างช่วยทำ กลัวเจดีย์จะไม่แล้ว กลัวจะไม่เรียบร้อย ก็เลยกุลีกุจอช่วยกันทุกด้านทุกทาง ลำบากกาย

แต่ว่าใจเป็นสุข เสียสละจริง ๆ ไม่ใช่ทำง่าย ๆ ละเคหะสถานบ้านเรือนมาช่วยทำ ไม่ได้มานั่งกินนอนกิน มาทำกันสร้างกัน เสียสละกันบริจาคปัจจัยกัน ทั้งทำทั้งบริจาคทั้งปฏิบัติธรรม มันเป็นไปพร้อมกัน เป็นไปเป็นขบวนธรรมะ นี่แหละ **ธรรมยาตรา** *เดินหาธรรม*

ธรรมยาตรา เดินอย่างนี้ ทั้งมาทำบุญ ทำทาน รักษาศีล สร้างพระเจดีย์ ฟังเทศน์ฟังธรรม นั่งสมาธิ นี่มันครบหมดเลย ไม่มีช่องว่างให้กิเลสมันมารุกรานเลย ทำบุญ ทำทาน รักษาศีล ประพฤติธรรม อบรมจิตใจ มีครบ... เรียกว่าบริบูรณ์ครบเซ็ท ทุกอย่างเต็มเลยในการบุญมาวัดนี้

ถ้ามาแล้วได้อย่างนี้ครบ ...คุ้มค่าทั้งเงินทอง เรี่ยวแรง เวล่ำเวลาก็คุ้มค่า คุ้มค่าในการได้มาได้ทำได้สร้าง วันอาทิตย์ วันเสาร์ มาทำกันเป็นจริงเป็นจัง บางคนทำฝนตกก็ไม่เข้าร่ม... ยังทำอยู่ ทั้งอากาศก็หนาว...เย็น เช้า ๆ ก็เป็นทะเลหมอก... ฝนก็ตก เป็นทะเลหมอกริมหน้าผา มองไปไม่เห็นบ้านคน เป็นทะเลหมอกขาวโพลนสวยงาม เห็นแต่ยอดเขาโผล่ยอดขึ้นมา

...ถ้าไปบริเวณกุฏิอาตมาแล้วมันคนละโลกกับตรงนี้ ริมหน้าผามันเป็นปุยนุ่น หมอกอยู่ต่ำกว่าเรา หมอกอยู่ใต้ผาลงไปโน่น เราอยู่สูงกว่าหมอก มองลงไปในเบื้องต่ำยังกับอยู่บนเครื่องบิน วิวธรรมชาติเขียวชอุ่ม วิวแห่งคุณงามความดีที่ได้สร้างได้ทำกันขึ้นมา วัดมันเขียวขึ้นมา

เมื่อวานเราเห็นภาพเก่าๆ อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ บริเวณศาลาพระอรหันต์ที่เขียวๆเป็นที่ป่ามันสำปะหลัง โล่งๆไม่มีอะไร มองดูภาพตอนสร้างศาลาพระอรหันต์ มีแต่ขี้ดินแล้วก็หญ้ารกรุงรังไปหมด มองดูเทียบตอนนี้เขียวตาไปหมดแล้ว จึงมีทะเลหมอกสวยงามเพราะวัดเป็นธรรมชาติ คนมาร่วมสร้างร่วมทำก็ภูมิใจในวิวธรรมชาติ ไม่ต้องไปทางภาคเหนือ

วัดป่าภูผาสูงกับดอยแม่สลอง ดอยอ่างขาง ภูชี้ฟ้าก็วิวแบบเดียวกัน ทะเลหมอกแบบเดียวกัน นี่พระธาตุจอมผา เราสร้างจึงเป็นเครดิตสำหรับคนอีสาน เป็นเครดิตอย่างมากมายทีเดียวที่ได้สร้างในจุดอันเหมาะสมเป็นธรรมชาติ เป็นที่ปฏิบัติธรรม เป็นที่แสวงบุญ เป็นศาสนสถาน เป็นอนุสรณ์สถาน เป็นที่พักกายพักจิต เป็นรมณียสถานอันน่ารื่นเริงในทางธรรม

เป็นเขตพุทธาวาส สังฆาวาส เป็นที่พุทธศาสนิกชนจะได้มารำลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่ท่องไพร ดูสมุนไพร ดูต้นตะเคียน ดูต้นไม้ใหญ่ๆ เป็นที่ให้ความปลอดภัยสำหรับสัตว์ทั้งหลาย กระรอก กระแต ไก่ป่า ไก่ฟ้า สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์ ๒ เท้า สัตว์หลายเท้า สัตว์มีปีกไม่มีปีกก็ได้อาศัยบุญ นอกจากนั้นพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ที่เป็นพันธุ์ไม้ธรรมชาติปกติมันต้องถูกทำลาย คนไปในป่าต้องเอาติดมือกลับบ้านก็จะได้เหลืออยู่บ้าง

แต่ก่อนกลิ้งกลางดง (ลูกหัวกลมอยู่ตามป่า)มีอยู่เต็มไปหมด

เขามาเก็บเห็ด เขามาทำอะไร ก็เอาไปหมด มันก็หายไป ธรรมชาตินี่ฟื้นคืนมา จันทร์ผาเราก็ปลูกคืนมา จันทร์แดง จันทร์หอม ปลูกคืนมา นี่ต้นไม้ต่าง ๆ ก็ปลูกคืนมา ต่อไปสมุนไพรต่าง ๆ ก็จะเหลืออยู่ที่วัด ในที่อื่นก็จะถูกทำลายไปหมด

อย่างวัดเรานี้มีหมด ชะเอม ส้มป่อย โคคาน อ้อยสามสวน ม้ากระทืบโรง หญ้านางแดง หญ้านางขาว สารภีก็เป็นยา ต้นตะเคียนก็เป็นยา ต้นแคป่า เป็นยาทั้งนั้น หลากหลายพันธุ์ไม้ โดยเฉพาะเด่น ๆ เปล้าน้ำเงิน เปล้าเล็ก เปล้าใหญ่ เปล้าเล็ก รู้สึกว่าญี่ปุ่นเขาจดลิขสิทธิ์เอาเป็นของคนประเทศญี่ปุ่น แต่เป็นต้นไม้เกิดในประเทศไทย ในประเทศญี่ปุ่นไม่มีสักต้นเขาก็จดสิทธิบัตรไป วัดเราก็เยอะเปล้าน้ำเงินเป็นยาทั้งนั้น ส้มพอดีมีเต็มไป ยอดผักยอดผลไม้ ตามป่าคอแลน บักแงว ส่วนมะไฟอยู่ในป่าเราก็มีอยู่แล้ว เป็นธรรมชาติ

อาศัยวัด อาศัยพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ให้พระธาตุจอมผา ท่านคุ้มครองควบคุมพื้นที่ไป คนมันอยากได้ที่ทาง เราก็รักษาแนวอาณาเขตเอาไว้ นี่ต้องยกย่องป่าไม้โคราชโดยเฉพาะหน่วยพุทธอุทยาน **ท่านผอ.สมหวัง เรืองนิวัติศัย** ดีมากเป็นธรรม จากนั้นก็ **ผอ.ธีระ** นี่ดี **ผอ.ทนงศักดิ์** ฝ่ายปลูกป่า นี่ดี แล้วก็ **หัวหน้าวิทยา** คนหนึ่งดีต้องชม ที่กล่าวมาทั้ง ๔ ท่านนี้เด่นมากในการช่วยวัดช่วยวาช่วยศาสนาและดูแลผืนป่าผืนเขาและก็เครือข่ายภูผารักษาเอาไว้

นี่เห็นเป็นธรรมชาติขึ้นมาภูผาสูง จึงคุ้มกับการมาทำบุญทำทาน...

อากาศสัปปายะ *อากาศเป็นที่สบาย* เรานั่งเย็นไหม ที่อื่นร้อนของเรา ๒๑ องศาเอง นั่งพูดอยู่นี่จะแปดโมงอยู่แล้วนี่ ๒๑ องศาเย็น...

อาหารสัปปายะ *อาหารเป็นที่สบาย* ญาติโยมมาใส่บาตรทำบุญ มาวัดนี้มีโรงทานให้รับประทานกันอีก ขอให้มาให้เป็นธรรม มาทำความสงบใจ ไม่ใช่มาเที่ยว มากิน โรงทานเขาเลี้ยงสำหรับผู้ประพฤติธรรมหรือผู้จรมาเพื่อมาทัศนียะที่เป็นไปในทางที่ดี ไม่ใช่มาเตร็ดเตร่เร่ร่อนวุ่นวายเพ่นพ่านเสียงดังในวัด ในอาหารสัปปายะก็สบาย พระบิณฑบาตเสาร์อาทิตย์เยอะ วันธรรมดาก็พอดี ๆ

บุคคลสัปปายะ *บุคคลเป็นที่สบาย* เป็นมิตรแท้ไม่ใช่มิตรเทียม เป็นกัลยาณมิตรอยู่ด้วยกันปฏิบัติธรรม ใจต้องเป็นธรรม ไม่ใช่ใจเป็นกิเลส เป็นโลภ นี่เรียกว่าบุคคลสัปปายะ อันนี้สำคัญ ถ้าบุคคลไม่ดีแล้ว อากาศจะดี อาหารจะดี ก็อยู่ไม่ได้ บุคคลต้องเป็นมิตรแท้ เป็นผู้ถือศีลถือธรรมเป็นผู้ละวางกิเลส

นอกจากนั้นก็**ธรรมะสัปปายะ** *มีธรรมเป็นที่สบาย* ฟังเทศน์ฟังธรรมกันสบายใจสบายจิต

เสนาสนะสัปปายะ ที่อยู่ที่อาศัย น้ำสะดวกใช้ ไฟก็สะดวก ทางเดินไปมาก็สะดวก ที่นั่งสมาธิไหว้พระสวดมนต์ก็สะดวก

กันแดดกันฝนกันลม กันสัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ ได้ดีเป็นที่ปลอดภัย อยู่แล้วก็ร่มรื่นจิตใจ เหมือนพวกเรารื่นจิตใจ ตกเย็นค่ำเงียบเชียบสนิท ฟังแต่เสียงลม เสียงสัตว์ เสียงธรรมชาติไป

พูดถึงบรรยากาศที่วัดเรา อำนวยในการประพฤติอรรถธรรม อำนวยในการสร้างพระธาตุจอมผาที่จะเป็นศรีสง่า เป็นที่ประดับแผ่นดินให้งดงาม ให้เป็นของมีค่าควรแก่การอนุรักษ์รักษาชั่วลูกชั่วหลาน นี่แหละจึงนำมาพูดให้ฟังถึงบรรยากาศโดยเฉพาะหนึ่งเดียวในโลกคือผู้สร้างรักษาศีล ๘ มาออกแรงกาย แรงใจ แรงบุญสร้าง

ผูกเสาหลักพระพุทธเจ้าเปิดโลก ๗ กันยายน ๒๕๕๖

อันนี้แหละ ที่ที่ไหนจะเลียนแบบวัดป่าภูผาสูงไม่ได้ คือ พุทธศาสนิกชน ญาติโยมมาร่วมสร้างร่วมทำต่อเนื่อง ไม่ได้ถูกบังคับบัญชามา ไม่ใช่ว่าเขาบังคับ บังคับเป็นหน้าที่การงานเขาบังคับมาทำ ไม่ใช่! ทุกคนมาด้วยตัวเอง มาด้วยใจเอง มาปฏิบัติเอง อันนี้พูดว่า **หนึ่งเดียวในโลก ก็จะไม่ผิด**

ยังไม่ถือว่าเต็มปาก ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีซะก่อนเพราะว่างานทั้งหมดอยู่กับมือผู้มาร่วมสร้างร่วมทำ เป็นเอกเป็นหนึ่งผู้มาร่วมทำจึงเป็นหมด เทปูนก็เป็น ปั๊มปูนก็เป็น ฉีดปูนก็เป็น ตัดเหล็กก็เป็น มัดเหล็กก็เป็น เข้าแบบก็เป็น เชื่อมอ๊อก รื้อถอนติดตั้ง พวกนี้เป็นหมด

แล้วก็เป็นการเป็นงานเป็นความรู้ หลายๆ คนก็ได้ความรู้เพิ่มเติม มาศึกษาเอาที่พระธาตุจอมผา เผื่อไปทำบ้านทำเรือนตัวเอง ช่างจะได้หลอกไม่ได้ จะได้รู้หมดเข้าใจหมดว่าอะไรเป็นอะไร

นี่แหละ เป็นความดี เป็นความฉลาด และเป็นบุญ

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๙ กันยายน ๒๕๕๖

พระสังกัจจายน์ประดิษฐานที่วัดภูผาสูง

๑๙

“อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน มันจะจนใจเรา”

...คนไม่ได้เหมือนกัน ใจร้าย ใจดี ใจบาป ใจบุญ หลายอย่าง การมาอยู่อย่างนี้ปรับเยอะ อยู่กับธรรมชาติอยู่กับป่ากับดงไม่ใช่ของง่าย ทุกวันนี้ คนในเมืองเขามาอยู่ตามป่าตามเขากัน ต้องฉลาด โบราณบอกว่า

“อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน มันจะจนใจเรา”

คำพูดนี้ถูกแม่นจริงๆ อย่าไว้ใจทาง ขับรถทุกวัน ตกถนนตายมาเยอะแล้ว อย่าวางใจคน คนนี้วางใจไม่ได้ ในโลกนี้คนชั่วมากกว่าคนดี คนพาลมากกว่าบัณฑิต ถ้าจะนับความเลวของคนแล้ว มันมากกว่าความดี ความดีนิดเดียวเท่านั้น นี่อย่าวางใจ คนคิดคดทรยศได้

เรายังจำไม่ลืม พระพุทธเจ้า...ท่านเล่าประวัติของท่านว่าครั้งหนึ่งเกิดเป็นพระภิกษุแล้วก็จะไปข้ามเรือ นั่งเรือข้ามฝั่ง

พอไปถึงท่าเรือก็เป็นเวลาเย็นค่ำมืด คนที่ขับเรือบอกว่า

“โอ๊ย! พระคุณเจ้า วันนี้ไม่ไปส่งท่านแล้วนะ มันค่ำแล้ว นี่มันมืดแล้วกว่าจะข้ามฝั่งดึกมืด”

พระก็บอก *“โยมอาตมาต้องการจะข้ามฝั่ง อาตมามีของดีให้นะ ถ้าโยมไปส่งอาตมา”*

โยมก็คิดว่าของดีต้องเป็นของวิเศษแน่ๆ เอ้า! ส่งก็ส่ง เผื่อจะได้ของดีจากพระมาแก้จนบ้าง พาพระขึ้นเรือแล้วก็พายเรือข้ามฝั่ง พระก็คุยไป

“เป็นยังไงบ้างโยม ทำมาหากินเป็นยังไงบ้าง?”

“พระคุณเจ้า มันก็ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง บางคนก็จ่ายค่าเรือ บางคนก็ไม่จ่าย ไม่แน่ไม่นอนหรอกชีวิต” ว่างั้น! พายเรือไปๆ จนถึงฝั่ง พอลงจากเรือแล้ว เจ้าของเรือก็รีบทวงคำมั่นสัญญาว่าจะให้ของดี *“พระคุณเจ้าไหนของดีที่จะให้”*

“โยมจงฟัง อันนี้เป็นของดีที่จะมอบให้โยม อย่างอื่นไม่ดีเท่านี้” พระก็เลยสอนขึ้นว่า *“โยมใจของคนอยู่ฝั่งโน้น ก่อนที่จะข้ามฝั่งมันเป็นอย่างหนึ่ง พอนั่งเรือของโยมมาถึงกลางแม่น้ำ ใจเขาก็จะเป็นอีกอย่างหนึ่ง พอมาถึงฝั่งแล้วมาเหยียบพื้นดินฝั่งนี้ ใจเขาก็จะเป็นอีกอย่างหนึ่ง ฉะนั้น โยมควรที่จะเก็บค่าจ้างเรือก่อนที่เขาจะข้ามฝั่ง อันนี้เป็นอรรถเป็นธรรม”*

พูดจบคนพายเรือโมโหไม่ได้ของดี ได้คำพูดดีๆ เฉยๆ ต่อยปากพระองค์นั้นเลย

คำพูดคำเดียวกันนี่แหละ ที่พระองค์นี้ได้เป็นชีต้นของพระราชวัง แต่มาพูดให้คนพายเรือฟัง กลายเป็นถูกต่อยปาก เห็นไหม คำพูดคำเดียวกัน เป็นธรรมะอย่างดี ใจของคนก่อนจะข้ามฝั่งมันเป็นอย่างหนึ่ง นั่งเรือมาถึงกลางแม่น้ำมันเป็นอย่างหนึ่ง ขึ้นมาถึงฝั่งแล้วมันเป็นอย่างหนึ่ง ไอ้คนเดิมนั่นแหละ ก็เลยบอกว่า **"ท่านควรที่จะเก็บค่าจ้างเรือก่อนที่จะข้ามฝั่ง"**

นี่ใจคนไม่แน่นอน ทำอะไรต้องรอบคอบขอบชิด ความหมายว่าอย่างนั้น **อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน มันจะจนใจเรา นี่ถูกที่สุดคำโบราณว่าเอาไว้**

ฉะนั้น การไปอยู่ที่ไหนๆก็ตามต้องระมัดระวัง ทั้งคนใกล้คนไกล ทั้ง ๒ ประเภท พระพุทธองค์จึงสอนให้คบบัณฑิตอย่าไปคบคนพาล ให้คบมิตรแท้อย่าไปคบมิตรเทียม อย่าวางใจคนมันจะจนใจเรา **เอ็นดูเขา เอ็นเราขาด** บางทีเอ็นดูคนโน้นคนนี้ช่วยเหลือเจือจุนเขา หวังจะให้เขาพ้นทุกข์ กลายมาเป็นทุกข์กับตัวเองก็มีเยอะ นี่ช่วยเขาจึงต้องดูเรา

การจะทำอะไร ๆ ก็ตามต้องให้ละเอียดรอบคอบ ถ้าใครไม่รอบคอบลำบากเอง ลำบากตัวเอง การไปอยู่ที่ไหนๆทางธรรมท่านถึงบอกว่า **"ที่ไหนไม่มีความยกย่องสรรเสริญ ไม่มีความอิ่มเอิบใจ ที่นั่นมันก็ไม่น่าอยู่ ที่ไหนมีความสรรเสริญยกย่องอิ่มเอิบใจไปด้วยความดี ที่นั่น มันก็น่าอยู่"** นั่นแหละทางธรรมท่านถือทางด้านนี้เป็นสำคัญ

การอยู่ที่ไหน ๆ ก็ตามมันไม่ได้ง่าย ยิ่งคนมีเงินมาอยู่กับป่ากับดงหรือว่าใครก็ตาม อย่างเช่น วัดป่าอย่างนี้...เอาพระบ้านๆ มาอยู่ไม่ได้หรอก พระบ้านฉัน ๒ มื้อก็ลำบาก...แล้วใครจะมาตามถวายเพล อยู่กลางป่ากลางดงท่านต้องฉันมื้อเดียว นี่ถูกพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แม่นยำมาก

ญาติโยมไม่ต้องทำอะไร ยุ่งแต่อาหาร ฉันเช้าเสร็จแล้วนั่งไปอีกแป๊บเดียวเพลอีกแล้ว ยุ่งญาติยุ่งโยมอีกแล้ว กินเพลอีกแล้ว ฉันเพลอีกแล้ว ยิ่งเป็นวัดป่าฉันสบาย ไม่มีเพล มีแต่เช้ามื้อเดียว ฉันมื้อเดียว แต่วัดบ้านอยากจะมาอยู่วัดป่าจึงไม่ประสบความสำเร็จ หลายวัดหลายที่พยายามจะมาตั้งวัดแบบวัดป่าก็มาฉันเพลบ้างกินโน่นกินนี่บ้าง สุดท้ายก็ไปไม่รอด

เพราะไม่ได้มีวัตรปฏิบัติ

วัดป่าสบาย... บิณฑบาตในพรรษาฉันแต่ข้าวอาหารที่บิณฑบาตได้ตามสมควรมากน้อย ที่เหลือก็เป็นก้นบาตรแจกโยมไป เป็นนมก็เอาไว้ให้ลูกหลานตามศูนย์เด็กเล็กไป นี่ง่ายสบาย นี่วัดป่าจึงง่าย

อย่างวัดบ้านจะมาอยู่แบบป่า อยู่แล้วฝันหวยฝันเบอร์ ซื้อหวยซื้อเบอร์ กินข้าวเย็นอะไรไปทั่ว อย่างนั้นอยู่วัดป่าไม่ได้ กิน ๒ มื้ออยู่ไม่ได้เลย อยู่ได้ก็ไม่ขึ้นไม่เจริญวัดนั้น ต้องปฏิบัติแบบกรรมฐานเท่านั้น อยู่ในป่าถึงจะเจริญฉันมื้อเดียวฉันในบาตรฉันครั้งเดียว ลุกแล้วไม่กินอีก ถือศีลถือธรรม วัดป่าแบบนี้เจริญ

ถ้าใครมาอยู่วัดป่าพกแต่เงินใส่ย่าม ซื้อโน่นซื้อนี่ ซื้อของกินเลอะเทอะเปรอะเปื้อน ไปไหนมาไหนทำตัวเหมือนกับฆราวาสญาติโยม ไม่เจริญ อยากมาสร้างวัดอยู่ในป่า อยากทำก็ไม่เจริญ เพราะไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ ฉะนั้นเวลาเขาสร้างวัดตามป่าตามดง วัดเจริญในป่า วัดต้องมีข้อวัตรมีธุดงควัตรมีข้อปฏิบัติมองดูงามตางามใจ เป็นประเพณี

ทางอริยประเพณีตามแนวของพระพุทธเจ้าเจริญอยู่ตรงไหน คนเขาก็มาทำบุญทำทาน มาสักการบูชา มาทำบุญกันดี เพราะวัดมีข้อประพฤติปฏิบัติดี ถ้าวัดไม่มีข้อประพฤติปฏิบัติ มองเข้าไป เดินเข้าไป รู้ง่าย มองไปศาลาก็รู้ มองไปที่ผ้าเช็ดเท้าก็รู้

มองไปที่ห้องน้ำก็รู้ มองไปที่ขยะมูลฝอยก็รู้ นั่นแสดงว่าไม่ได้มีข้อปฏิบัติอะไรเลย อยู่เฉยๆ บวชมาเฉยๆไปอย่างงั้นแหละ ไม่ได้กุศลคุณงามความดี ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ

ฉะนั้น การอยู่ป่าอยู่ดงอยู่เขาจึงต้องมีข้อปฏิบัติทั้งพระด้วย ทั้งญาติโยมที่มีบ้านมีเรือน คนเมือง... คนเมืองมาอยู่ในป่าก็ต้องเฉลียวฉลาด นี่บอกว่าอย่าไว้ใจทางอย่าวางใจคนมันจะจนใจเรา ฉะนั้น บางคนไปไว้ใจคนอื่นซะมากตัวเองพังไปเลยก็มีไว้ใจไม่ได้หรอก ทำอะไรต้องผู้เป็นเจ้าของเอง ต้องสนใจดูแล นี่เราสร้างพระธาตุจอมผา เราต้องดู

ตั้งใจเช้าเราต้องเดินไปดูรอบหนึ่ง บ่ายรอบหนึ่ง เย็นซ้ำรอบหนึ่ง นี่เราตั้งจิตไว้เลย เราต้องเดินไปดูของเรา ถึงจะมีคนคุมคนดูอยู่ก็ตาม เราก็ต้องดูต้องแลปล่อยมือไม่ได้ ช่วยเป็นหูเป็นตาช่วยกัน คนๆหนึ่ง สองคน สามคน สี่คน ถ้าใครมีเจตนาดีไปช่วยดูมันก็ดียิ่งขึ้น ยิ่งเราผู้เป็นเจ้าข้าวเจ้าของยิ่งต้องดูให้ละเอียดละออ เพิ่มขึ้นไปอีกเป็นผู้ตัดสินใจอะไร

อย่าไว้ใจทาง อะไรก็แล้วแต่ผู้เป็นเจ้าของต้องดูแลเอาใจใส่สม่ำเสมอ ต้องสนจิตสนใจต้องใส่ใจ ไว้ใจก็ไว้ใจอยู่ แต่ว่าเราต้องไปดูอีก เพื่อความแน่นอน เพื่อความมั่นคง ทำอะไรถึงต้องดูต้องแลต้องใส่ใจ

อย่าวางใจคน คนคดได้ เพราะธรรมชาติของมนุษย์มันมีธาตุอยู่ตัวหนึ่งเรียกว่าธาตุคดธาตุโกง มันอยู่ในมนุษย์ มันติด

ตัวมนุษย์มานอกจากธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มีธาตุคด ธาตุโกง ธาตุเอารัดเอาเปรียบติดตัวมนุษย์มา อย่าไว้ใจคน จะจนใจเรา คบบัณฑิตอันนี้ไว้ใจได้ พระพุทธเจ้าวางใจไปเลย พระธรรม พระสงฆ์ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นี่วางใจท่านไปเลย เพราะท่านไม่มีอะไร เพราะท่านปฏิบัติดีแล้ว ท่านปฏิบัติของท่านดี อันนี้วางใจได้

ส่วนผู้ที่วางใจไม่ได้ก็คือผู้ที่มีกิเลส มีความชั่ว เป็นคนที่ทำความเดือดร้อนให้กับคนอื่น ทะเลาะกับคนอื่น เบียดบังคนอื่น นั่นหละคนที่เราวางใจไม่ได้ เมื่อวางใจแล้ว จะเป็นภัยมาถึงตัวเราชีวิตเรา มันก็ไม่คุ้มกัน ท่านจึงให้มีสติรอบคอบทุกด้านทุกทาง นี่แหละ ทางธรรมท่านให้พินิจพิเคราะห์ ทำอะไรให้เฉลียวฉลาดมันก็จะไม่จนใจเรา ก็จะสบายใจเรา ทางธรรมถืออย่างนั้น

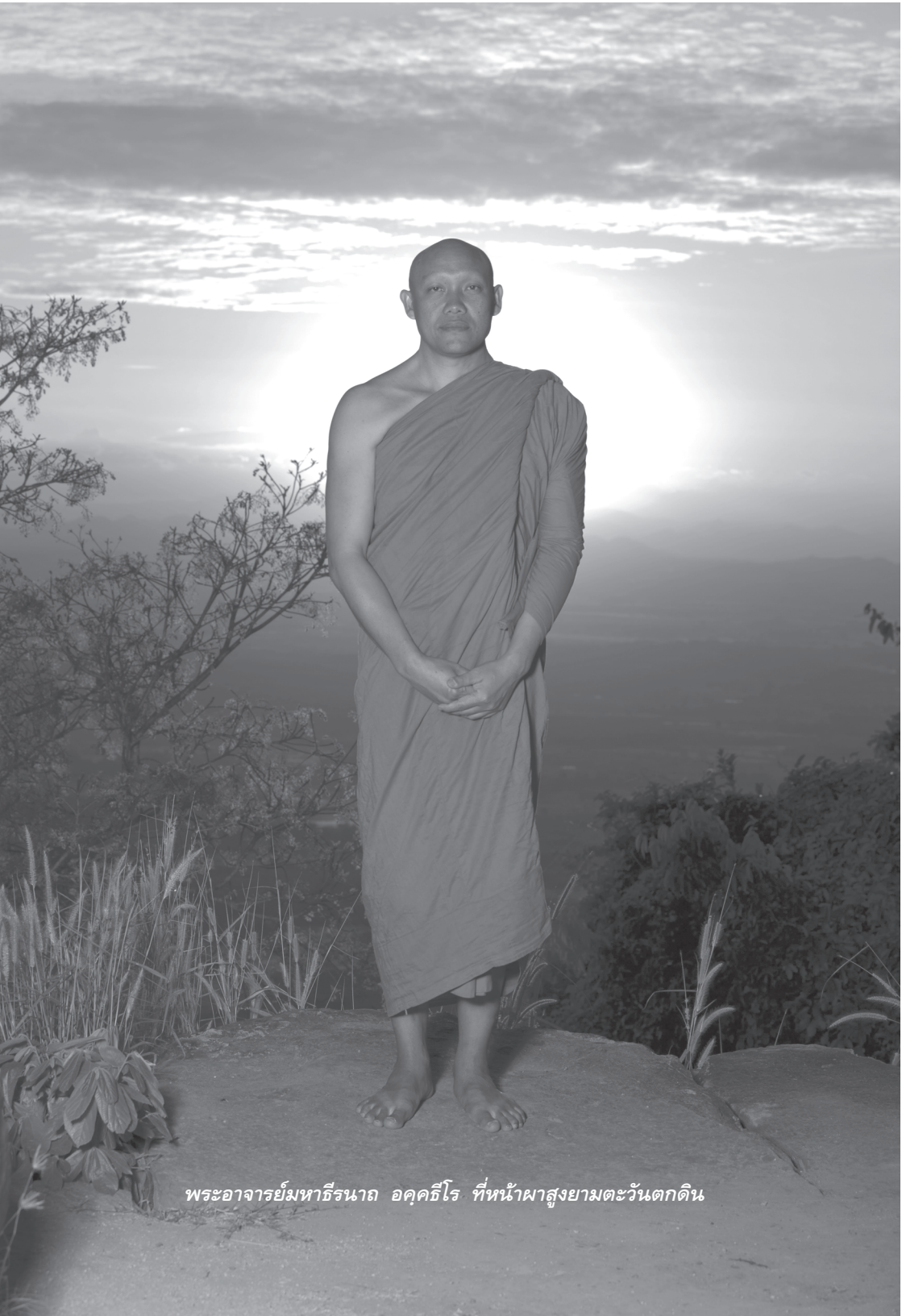
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๐ กันยายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร ที่หน้าผาสูงยามตะวันตกดิน

๑๐

ดีในฝัก ดีนอกฝัก

...ผู้เสียสละยิ่งใหญ่ ดีใน ดีนอก...ดีในฝัก ดีนอกฝักด้วย ไม่ใช่ดีในฝักอย่างเดียว ดีนอกฝักด้วย คมทั้งในฝัก คมทั้งนอกฝัก การสร้างบุญวาสนาบารมี สร้างความดี คิดดี ทำดีด้วย มีไม่กี่คนหรอกบนโลกนี้นับ ๑ ๒ ๓ ได้ เพราะโอกาสที่จะได้ทำมันยาก ไม่อำนวย สถานที่ไม่อำนวย จะไปสร้างบารมีมันต้องอำนวย อย่างพระเวสสันดรท่านอำนวยในยุคทำทานของท่าน

...ถ้าพระเวสสันดรมาเกิดในยุคนี้ตายตั้งแต่เกิด คนขอหมด ขนาดไม่ขอยังจะขโมยเอาทุกวันนี้ ถ้าใจกว้าง...กว้างอย่างพระเวสสันดรมาเกิดยุคนี้ ถ้าใครอยากได้ชีวิตข้าพเจ้า อยากได้ข้าพเจ้าไปเป็นทาสมาขอก็จะยอม คิดปั๊บคงมีคนมาขอปี๊บนะ เพราะกิเลสมันมาก ความอยากมันเยอะ ท่านเกิดในยุคที่เบาบางสร้างบารมีก็สะดวก นี่เป็นยุคเหมือนกัน

การจะสร้างบารมีสักอย่างหนึ่ง ต้องมีสถานที่ มีเหตุมีผลกำกับ การจะทำบุญทำทานสักอย่างหนึ่งต้องมีเหตุมีผลพอ

ถึงจะเป็นบุญใหญ่ บุญไม่ได้อยู่ที่ความเป็นกฐินเป็นผ้าป่า บุญอยู่ที่เหตุผล สิ่งไหนไม่มีเหตุผลสิ่งนั้นไม่ใช่บุญ อะไรก็จะเป็นบุญหมด ขอให้ได้ถวายพระ ไม่ใช่! ไม่จริง! ต้องอยู่ที่เหตุที่ผล ถึงจะเป็นบุญ

เหมือนเราเอาเงินไปซื้อยากิน มันก็ทำให้เราหายป่วยหายโรค แต่ไปซื้อยาพิษกินมันทำให้เราตาย การสร้างบุญวาสนาบารมีโดยการเอาเงินไปทำบุญทำทานก็ต้องมีเหตุมีผล ยิ่งไปทำกับท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ศีลธรรมบริสุทธิ์ อานิสงส์ก็มาก เพราะอะไรถึงมาก? เพราะท่านเป็นคน แต่ท่านก็ไม่ได้เป็นคนอย่างพวกเรา

ท่านเป็นพระแต่ท่านก็ไม่ได้เหมือนพระทั่วไป เพราะท่านเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านอยู่กับโลกแต่ท่านก็ไม่ติดโลก เหมือนบัวอยู่กับน้ำ เกิดกับน้ำ ใบบัวก็ไม่ติดน้ำ เกิดอยู่บนโลก เกิดอยู่กับบ้านกับเมือง กินข้าวกินน้ำเหมือนกัน หัว ๑ แขน ๒ ขา ๒ ตัว ๑ หัวใจ ๑ เหมือนกัน ในความเป็นโลกมันเหมือนกันหมด รูปร่างกลางตัวคำพูดคำจามันก็เหมือนโลกหมด เขาใช้สอยยังไงก็ใช้เหมือนเขาโดยความเป็นสายตาที่มองเป็นโลก แต่ท่านเป็นธรรมนี่เรียกว่า **ดีในฝัก ดีนอกฝัก คมทั้งในฝัก คมทั้งนอกฝัก**

...พระพุทธเจ้าจึงเกิดอยู่บนโลกตายอยู่บนโลก ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด อยู่บนโลก แต่ท่านไม่ติดโลก

เหมือนดอกบัว เกิดในน้ำ เน่าอยู่ในน้ำ ตายอยู่ในน้ำ แต่เวลาโผล่ขึ้นมา ใบมันก็ดี ดอกมันก็ดี พ้นน้ำและน้ำก็ไม่ติดในใบบัว กลิ้งไปกลิ้งมา มันอยู่ด้วยกันแต่มันไม่ติดกัน นี่เทียบจิตพระอรหันต์อยู่กับโลกแต่ไม่ติดโลก ไม่ยึดไม่ถือในนามรูปของโลก

ทำบุญกับท่านเหล่านี้ มันจึงเป็นเหตุเป็นผล คำว่าทำบุญกับท่านเหล่านี้ถึงท่านจะอยู่จะตายก็ทำได้ เรียกว่า อนุสติระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อนุสติระลึก ทำจิตระลึกน้อม ...อย่างเราใส่บาตรทำบุญก็ทำจิตน้อมระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ทำจิตให้สงบนั่นก็เป็นบุญมาก

เหตุผลมันมีมันก็เป็นบุญ เหมือนการสร้างอะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นเหตุเป็นผลเพื่อความสงบร่มเย็นมันก็เป็นบุญมาก บุญจึงอยู่ที่เหตุที่ผล ที่เอามาทำประโยชน์ได้ ไม่ได้อยู่ที่อย่างอื่น อย่างอื่นก็เป็นสมมุติกันขึ้นมาทั้งนั้น บัญญัติกันขึ้นมาทั้งนั้น บุญอยู่ที่เหตุผลและจิตใจ

การสร้างบารมี จึงต้องมีสถานที่ มีเหตุมีผลประกอบ ถึงจะเป็นบารมี ถึงจะเป็นความดีที่ยิ่งใหญ่

พระพุทธเจ้าบำเพ็ญ ท่านจะสละอะไรสักอย่างหนึ่ง หลายๆ อย่างก็ตาม ต้องมีเหตุผลประกอบไปด้วย มิใช่ทำอย่างผู้ขาดปัญญา ท่านทำอย่างผู้มีปัญญา แต่ท่านคิดพิจารณา พวกเราก็คิดอยู่เท่าเก่าเท่าเดิม ผู้มีปัญญาจึงหยิบเรื่องอยู่บนโลกนี้มาพิจารณาให้เป็นธรรม เหมือนกับผู้ฉลาดเอาเกลือไปทำแก้วน้ำ หลอดไฟอย่างนี้ เขาผลิตขึ้นมาเขาใช้ปัญญา เขาเอาของอยู่บนโลกนี้ผลิตขึ้นมาเป็นไฟฟ้า เป็นรถยนต์ เป็นโทรศัพท์ เป็นเครื่องใช้ไม้สอยที่ทันสมัย หยิบเอาของอยู่บนโลกนี้แหละ เขาฉลาด เขาก็นำมาใช้ประโยชน์ได้

ตรงกันข้ามถ้าฉลาดแล้วแกมโกงก็ผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ สารเคมีไปทำลายกันเสีย นั่นมันก็มีเหตุผลในทางต่ำ ไม่ใช่เหตุผลในทางสูง ทางธรรมท่านจึงถือข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์หรือท่านผู้ปฏิบัติ เพื่อความเป็นอริยะท่านจึงอยู่กับโลกแต่ไม่ติดโลก ไม่จมกองอยู่ในโลกอันนี้

ปฏิปทาคือข้อปฏิบัติจึงสำคัญอย่างนี้ ท่านเป็นผู้ฉลาดแหลมคม เป็นผู้พินิจพิเคราะห์ ไตร่ตรองโดยเหตุโดยผล หลักการประพฤติปฏิบัติธรรม สติจึงต้องจ่ออยู่จดจ่ออยู่ต่อเนื่อง ความสงบใจ จึงเห็นภัยของกิเลสเป็นตัวภัยใหญ่

ภัยทั่วไปใครก็มองเห็น อันนี้งูมันกัดเป็น อันนี้เสือมันตะปบเป็น อันนี้ต่อแตนมันต่อยเราได้ มองเห็นมันหมด ภัยที่ปรากฏเฉพาะหน้า คนตีคนฆ่ากัน ปืนผาหน้าไม้ยิงกัน มองเห็นทั้งนั้น เสือช้างมันตีมันเตะได้ทั้งนั้น ภัยที่เห็นมองเห็น เห็นกันอยู่เป็นตัวเป็นตนว่า ไอ้ตัวนี้มันร้ายอย่างนี้ ไอ้ตัวนี้มีพิษสงอย่างนี้ ภัยที่ปรากฏ ภัยที่มองเห็น

แต่อันหนึ่งที่สำคัญกว่าสัตว์มีเสือ มีช้าง มีงู เป็นต้น ภัยพวกนี้เรียกว่า **ภัยไม่ปรากฏ คือกิเลส ราคะ โทสะ โมหะ พวกนี้ไม่ปรากฏให้เห็นตัว แต่ว่าใหญ่คับโลก** ตัวโตเบ้อเริ่มเทิ่มมีอยู่ทุกแห่ง ในป่านอกป่า ในบ้านนอกบ้านบนบ้าน ที่อยู่ที่อาศัย ภัยอันนี้เป็นพี่เบิ้มใหญ่ครองโลก ความโลภ ความโกรธ ความหลง อันนี้ไม่ปรากฏรูปร่างกลางตัวให้เห็นง่าย ๆ แต่ใหญ่เป็นพี่เบิ้มเป็นผู้ครองโลกครองจักรวาลเหนือหัวใจของสัตว์ มันทำลายได้ตลอดเวลา กลางค่ำกลางคืนดึกดื่นตื่นนอนหรือหลับ อันนี้ภัยไม่ปรากฏให้เห็น แต่ใหญ่โตไม่รู้ที่ต้นที่จบ ไม่รู้มันซ่อนที่ไหนบ้าง จะเกิดที่ไหนบ้าง

...พระพุทธเจ้าเห็นภัยอันนี้แหละเป็นภัยใหญ่โตมโหฬาร

พระองค์จึงบำเพ็ญบารมี สร้างคุณงามความดี นี่เรียกว่า พระเจ้าสิบชาติย้อนหลังไป **เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว**

เต ก็เตมีย์ใบ้

ชะ พระมหาชนก

สุ พระสุวรรณสาม

เน พระเนมิราช

มะ มโหสถบัณฑิต

ภู พระภูริทัต

จะ พระจันทกุมาร

นา พระนารทพรหม

วิ พระวิธูรบัณฑิต

เว พระเวสสันดร

เป็นอานิสงส์แต่ละท่านละองค์ ท่านสั่งสมบุญกุศลคุณงามความดี ท่านมีเหตุมีผลของท่าน ท่านจึงทำอย่างนั้นๆ ท่านถึงบำเพ็ญบารมีอย่างนั้นๆ นี่แหละการสร้างบุญกุศลคุณงามความดี ท่านไปต่อสู้กับภัยที่มองไม่เห็น มันใหญ่โตในนามธรรม มันโตในรูปธรรมมันเล็ก นามธรรมมีเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ในรูปก็คือร่าง ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ แต่นามนี่โต ติดรูป ติดนาม โดยเฉพาะนามธรรมนี่ยึดติดกันอย่างมโหฬารทีเดียว

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ท่านเห็นภัยใหญ่เป็นพี่เบิ้มใหญ่ครองโลก ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ที่คนไม่รู้จักเหม็นคือขี้ปรารถนา

กันนักในหมู่มนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย

ให้พิจารณาคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านก็มาสละภัยพวกนี้ พอท่านวางท่านก็ไม่ติด นี่อยู่กับโลกไม่ติดโลก หยดน้ำอยู่กับใบบัวแต่ไม่ติดกัน กลิ้งไปกลิ้งมา อยู่เหมือนเขา เกิดเหมือนเขา แต่จิตสละละวางได้

คุณธรรมใหญ่โตก็เกิดขึ้นที่ดวงจิตดวงใจเป็นอริยขึ้นมา เป็นผู้ที่สร้างคุณงามความดีขึ้นมา นี่เรียกว่า **คมทั้งในฝักคมทั้งนอกฝัก** *รู้ทันเฉพาะทั้งภัยที่ปรากฏ คือมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย และภัยที่ไม่ปรากฏให้เห็นหน้ามัน แต่มันร้าย มีกิเลส ราคะ โทสะ โมหะ เป็นต้น ท่านฝึกจิตฝึกใจของท่าน*

การประพฤติปฏิบัติสำคัญ นี่ยกให้ฟัง มาทำบุญกุศลสร้างวาสนาบารมีมันไม่ใช่ของง่าย ๆ บารมีที่พระพุทธเจ้าพาบำเพ็ญเจียนเป็นเจียนตายมาทุกภพทุกชาติ พระพุทธเจ้า **สุวรรณสาม** อย่างนี้ตายแล้วยังฟื้นขึ้นมาเลย ถูก**พระเจ้าอังคติราช** เอาธนูยิงแต่ห่วงแม่ของตัวเอง ถึงได้ฟื้นกลับขึ้นมา

เจียนเป็นเจียนตายเกือบทุกชาติ พระพุทธองค์สร้างคุณงามความดี ถือความดีความเสียสละ เอาทั้งชีวิตของตัวเองเป็นบุญเป็นทาน ไม่ได้ทำธรรมดา **ถ้าทำธรรมดามันก็เป็นเรื่องธรรมดามันไม่วิเศษวิโสอะไร** จะทำให้วิเศษวิโส มันถึงทำจริงสละจริงประพฤติปฏิบัติจริง เป็นตายเอาไว้ข้างหลัง เสื่อมสูญเอาไว้ข้างหลัง จะบรรลัยต่อหน้าต่อตา ช่างมัน ทำดีไปสร้างไป

โลกทั้งหลายเขาจะรุมทึ้งก็ช่างเขา แต่พระพุทธเจ้าของเรา พระองค์ก็ทำของพระองค์อยู่อย่างนั้น อย่างปัจฉิมชาติ ชาติสุดท้าย ออกบวชใครเขาเห็นดีด้วยที่ไหนกัน เขาว่า **สิทธัตถะ** เป็นบ้าไปแล้ว สิทธัตถะเพี้ยนไปแล้ว เขาดูถูก สิทธัตถะเป็นบ้าไปแล้ว มีวังมีเวียงอยู่ก็ไม่อยู่ไปขอทานเขากิน เพี้ยนแล้ว วิปริตผิดมนุษย์ไปแล้ว นี่เป็นคนโง่ไปแล้ว

เขารุมว่าพระพุทธองค์ของเรา เขาโจทย์ขานกันไปทั่ว เขาว่าบ้าไปแล้ว พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้สนใจ ทำตามมโนปณิธานของพระองค์ บำเพ็ญด้วยเหตุด้วยผล สุดท้ายก็เป็นที่ยอมรับของคนทั้งหลายโดยถ้วนทั่ว

...ความดีไม่ใช่ว่าจะสะดวกไปทุกอย่าง มันก็มีอุปสรรคเหมือนกัน การสร้างคุณงามความดี ไม่ใช่มันจะราบรื่นไปเสียหมด ถนนมันก็มีขรุขระในทางไป มีทางเดิน มันก็ย่อมจะมีบ้าง เหมือนร่างของเราที่เราถนอมรักษา มันจะเป็นจะตายมันก็มีอุปสรรคจนได้ในร่างในตัวของเรา

เทียบถึงการสร้างบุญสร้างกุศล บางคนมาทำ...อย่าง**โยมนิมิต ตุ่นเตียน** ทำจนกระทั่งไฟฟ้าช๊อต...จนแขนช้ำ แรงมากไฟสว่าน แต่ไม่ได้เป็นไรก็ดีแล้ว ตรวจหมอก็ไม่เป็นไร ถ้าเป็นอะไรไปก็ต้องเสียใจกัน อาตมาก็ต้องเสียใจ สร้างบารมีจึงต้องระมัดระวัง แต่บางทีมันสุดวิสัยระมัดระวังกันอยู่แล้ว แต่มันก็สุดวิสัย ใครจะไปทราบว่ามันรั่วตรงไหน

เทียบให้ฟังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ตลอดจนท่านผู้สร้างบารมีทั้งหลายก็ไม่ได้ราบรื่นไปซะทุกอย่าง ต้องมีอุปสรรคเหมือนกัน อาตมาก็เหมือนกัน ลูกศิษย์ก็เหมือนกัน ใครบนโลกนี้ก็เหมือนกัน ความดี มารมันก็มาพร้อมกัน จึงต้องสร้างบุญกุศลให้หนักให้หน่วงให้อดให้ทน

บากบั่นมุ่งมั่นบำเพ็ญความดีต่อเนื่องต่อไป ถือความดีเป็นหลัก ถือความสำเร็จแห่งคุณธรรมเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดี พูดเทียบให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง ฟังให้เป็นอรรถเป็นธรรมเป็นบุญกุศล

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๑ กันยายน ๒๕๕๖

อาสาพิทักษ์ป่าภูหลวง หรือภูผาอาสา หรือเครือข่ายภูผา
ฝึกหนักกับหน่วยทหารเพื่อรักษาป่าภูผาสูง

๑๑

ปริญญาทางธรรม

... ทหารมาทำฝายถวายพระเจ้าอยู่หัวอยู่สิบกว่านาย กลางวันให้มากินข้าวที่นี่ก็ได้ สร้างฝายถวายในหลวงที่ภูผาสูง ๒ ทำประโยชน์ให้กับป่าสร้างความชุ่มชื้นถวายพระเจ้าอยู่หัวท่าน พระผู้เป็นพ่อของแผ่นดิน

คนโกรธคนไม่เป็นยกให้พระเจ้าอยู่หัว เมตตาลูกหลานทั่วประเทศ คนเรามีลูกคนหนึ่งสองคนก็ทุกข์หัวอกจะแตกอยู่แล้ว มีลูกทั้งประเทศ คิดดูซิ เพราะท่านมีความคิดอยู่เสมอว่าท่านเป็นพ่อของพวกเราทุกคน เราทั้งหลายก็ต้องคิดว่านั่นคือพ่อของเราเหมือนกัน

คิดให้ใกล้ๆ อย่าคิดไกลเกินเอื้อม โอ๊ย! เป็นเจ้าฟ้ามหากษัตริย์ ท่านไกลกว่าเรา อย่าไปคิดอย่างนั้น คุณธรรมมันอยู่กับตัวแนบสนิทอยู่กับจิต พ่อของแผ่นดินสร้างถวายพระองค์ท่าน ทหาร ปตอ.พัน๒ นำโดย **จ่าสมชาย** เครือข่ายภูผาก็ไปร่วมดูแล ได้ไม้ไผ่ที่ไร่ **คุณอ้อย คุณวินัย คุณแดง คุณพินิจ** เอาไม้ไผ่ไปทำฝาย ไม้ไผ่ตง

เรื่องของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเป็นเรื่องใกล้ตัวของเรา ไม่ใช่เรื่องไกลตัว ท่านมีแต่เมตตาทั้งนั้น พ่อดีแม่ดีขนาดนั้น ลูกต้องดีเทือกเถาเหล่ากอ ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น

ลูกหลานของพระพุทธเจ้าผู้บวชเป็นสมณะศากยบุตร เป็นพุทธบุตรก็ต้องดีตามอย่างที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเอาไว้ ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติจริง ๆ ถือศีลถือธรรมก็ต้องดี ความดีทำสิ่งที่ดีที่งามของวัดป่าภูผาสูงของเรายังแผ่กระจายไปทั่วทุกแห่งทุกหน

...โดยเฉพาะข้างล่างใต้หน้าผานี่ บุกรุกป่าถางป่าขายกันเป็นล่ำเป็นสัน มีพุทธอุทยานเบรคไว้ ป่าไม้ไปดูแล้วเขาบอก *"โอ๊ย! ยอมใจจริง ๆ ยอมรับ พระอาจารย์ไม่รักษา ไม่เหลือเห็นชัด"* เขาพูดออกจากปากเขาเลย ถึงความที่เรารักษา เขาอุทานเลย *"โอ๊ย! ผมไม่อยากจะเชื่อเลยมันเป็นอย่างนี้เลยเหรอ"* นี่เราไม่อยากจะพูดมากนะเรื่องพวกนี้

การดูแลรักษาสร้างบุญกุศลคุณงามความดี โลกนี้ตัวเรายังไม่เสียดายอาลัยอาวรณ์เลย แล้วจะมาเอาสมบัติอะไรบนโลกนี้ ตัวเราเองเรายังไม่เห็นค่าของเนื้อหนังมังสาของตัวเราเองเลย เราจะมาเอาสมบัติอะไรบนโลก มีแต่ปล่อยวาง ถึงเวลาลมหายใจปล่อยทิ้ง ทิ้งขันธ์ทิ้งร่างไปเท่านั้น เรียนความดี เรียนธรรม เรียนให้มันถึง มาวัดให้ถึงธรรม เรียนธรรมให้ถึงธรรมะ ไปให้มันสุดยอดสุดที่ เรียนให้มันถึง เรียนให้มันรู้

การเรียนธรรมะธัมโมของพระพุทธเจ้า อย่างที่เราสวดมนต์ **ธัมมะจักรกัปปะวัตตะนะสูตร** ปฐมเทศนาพระพุทธเจ้าประกาศกังวาลไว้ถูกที่สุด หลักอริยสัจ ยกให้เป็นเบอร์หนึ่ง ของที่อยู่กับตากับใจเรา สัมผัสกันเห็นง่ายๆ ที่เราเห็นที่เราทราบที่เรารู้ระลึกในตัวของเราได้ง่ายๆ เรียกว่าอริยสัจ ๔ ซึ่งเป็นหลักธรรม

ปริญเญยยะ หรือว่าปริญญา คำว่าปริญญา มาจากอริยสัจ ๔ เขามอบปริญญาให้กัน เอามาจากไหนปริญญา **ปริ** แปลว่า ***รอบ*** **ญา** แปลว่า ***รู้***

๑. *ปริญญา*

๒. *ปหานะ*

๓. *สัจฉิกิริยา*

๔. *ภาวนา*

สวดมนต์เมื่อคืนนี้ก็สวดมนต์ **อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อริยะสัจจัง สวดเข้าไปซิ อิทัง ทุกขัง อริยสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ** สวดเข้าไป จนกระทั่งสวดไปถึง **ปะริญเญยยันติ เม ภิกขะเว**

ปะริญเญยยะ จากนั้นก็เป็น **ปะหาตัพพันติ เม ภิกขะเว** จากนั้นก็เป็น **สัจฉิกาตัพพันติ เม ภิกขะเว** จากนั้นก็ **ภาเวตัพพันติ เม ภิกขะเว** ในบทสวดที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงเป็นเอก เป็นมหากาพย์ก็ได้ **ธัมมะจักรกัปปะวัตตะนะสูตร** เป็นมหากาพย์ยิ่งใหญ่กว่ารามเกียรติ์ ยิ่งใหญ่กว่าสูตรไหน เพราะ

มันสองพันกว่าปีแล้ว

ที่เราสวดประกาศหลักธรรมของพระพุทธเจ้า เรียนให้มันรู้ ที่ท่านบอกปริญญาเป็นข้อต้นคือความรู้รอบ ต้องกำหนดให้รู้รอบ เป็นสิ่งที่ต้องรู้ต้องเข้าใจ คืออะไร? คือทุกข์

ทุกข์คือสิ่งที่เป็นยังไงหละ? เป็นสิ่งที่เป็นความจริง เราไม่ต้องเอาอะไรมาเติมมัน มันก็จะเป็น เอาไปตัดออกมันก็จะเป็นอยู่เท่าเดิม นั่นคือสิ่งที่ต้องรู้ให้รอบ **ปะริญเญยยันติ เม ภิกขะเว** ต้องกำหนดให้รู้รอบ ต้องกำหนดให้เห็นรอบตัวของเราเป็นสิ่งต้องรู้ ต้องกำหนดรู้

ทุกข์คือความบีบคั้นทางกายทางจิต กิเลสนั่นแหละ จากนั้นพอกำหนดรู้สิ่งที่มันอยู่ในตัวของเรา จิตของเรา ดูให้มันชัดๆ ว่ามันมาจากไหน

ปหานะ คือ รู้แล้วก็ละ ละวาง **ปะหาตัพพันติ เม ภิกขะเว** ควรจะรู้แล้วก็จะกำหนดละ กำหนดวาง ก็คือแก้ไขรู้ว่าอันนี้มันทุกข์ อันนี้มันผิดแล้วก็มาแก้ไข ทำให้มันถูกต้อง ทั้งความคิด ความเห็นความปรุง ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติต่าง ๆ ที่มันผิดต้องแก้ไขให้มันถูก คือปหานะ กำหนดละ อวิชชา ตัณหา อุปาทาน พวกนี้ เหตุให้มันเกิดทุกข์ มีแล้วก็ต้องละ

สัจฉิกิริยา ทำให้มันแจ้งสว่างขึ้นมา ให้มันรู้แจ้งข้างในจิตใจของเรา ท่านเรียกว่า นิโรธ ความดับ ความปล่อยวาง ทำให้มันรู้แจ้งเห็นจริงขึ้นมาในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง อย่าให้มันมืดบอด

ภาวนา คือเจริญอยู่บ่อย ๆ ทำอยู่บ่อย ๆ คือการดำเนินจิต ในการสร้างสมถวิปัสสนากัมมัฏฐานให้เกิดขึ้นเรียกว่าภาวนา ทำให้มันเจริญ สัมมาทิฏฐิเป็นเบื้องต้น สัมมาสมาธิเป็นที่สุด

เรียนธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ ให้มันรู้จริงรู้แจ้งขึ้นมาจะได้หายสงสัยในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะได้ไม่ลังเลในการประพฤติปฏิบัติ อยู่ในหลักธรรมเหล่านี้หมด ให้มาประพฤติปฏิบัติมาเรียนให้รู้แจ้งเห็นจริงขึ้นมาในจิตใจ

มหาบุญมหากุศลมหาอานิสงส์รวมอยู่ที่นั่นหมด ขอให้ประพฤติปฏิบัติเถอะจะต้องประสบผลทางสมาธิภาวนาอย่างแน่นอนไม่เป็นอื่น การได้ศึกษาได้ประพฤติปฏิบัติ จึงเป็นความดีอย่างนี้

ปริญญาที่เรามอบ ปริญญาให้รู้รอบ กำหนดรู้รอบ รู้ทั้งทุกข์ รู้ทั้งสุข รู้ทั้งดี ทั้งชั่ว รู้ให้เท่าให้ทัน เรียกว่ารอบ **ปริ** รอบๆ ตัวเรา อาการ ๓๒ ของเรา มีใจเป็นประธาน มีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นใหญ่ จิตเป็นนายกายเป็นบ่าว มีความรู้รอบรู้เท่ารู้ทัน นี่แหละเรียกว่า ปริญญา

เขามอบปริญญาให้กัน ให้รู้ทันทุกข์ เรารู้ไม่ทันทุกข์ไม่ได้เรื่อง ต้องรู้ให้ทัน ทันความคิด คิดปรุงอะไร สติตั้งทันทางกาย วาจา สติทัน สติจึงสำคัญในการเรียนธรรมะ ศึกษาธรรมะ เอาสติเข้าไปจับในกิริยาอาการของตัว การประพฤติปฏิบัติ ปริญญาแท้ ๆ เป็นอันนี้

ในทางธรรม บาลีท่านถึงบอกว่า **อิทัง โข ปะนะ ภิกขะ เว ทุกขัง อะริยะสัจจัง ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิทุกขา อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิทุกขัง สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา** รวมหมดขันธ์ ๕ เป็นตัวทุกข์สรุปยอดลงมาเลย

ขันธ์คือร่างเรานี่แหละ รูปคือเนื้อหนังมังสา นามคือเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันตัวก่อทุกข์

มาจากเหตุอะไรหละ? มาจาก **สมุทัย** นี่ต้องละ ต้องปล่อย ต้องวาง **อิทัง โขปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ยายังตัณหา โปโนพภะวิกา นันทิราคะ สะหะคะตา ตัตตระ ตัตตราภินันทินี** สิ่งที่ทำให้เพลิดเพลินลุ่มหลง หลงใหลมัวเมาไปตามมัน คือวิ่งตามกามกิเลสวิชาความไม่รู้ ตัณหาความทะเยอทะยาน **นัตถิ ตัณหา สะมานะที** แม่น้ำเสมอด้วยตัณหาไม่มี ล้นฝั่ง

ท่านถึงสอนให้ระงับดับมันตรงนั้น จากนั้นท่านก็สอน **อิทังโข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง โย ตัสสา เยวะ อะเสสะวิราคะนิโรโธ จาโค ปะฏินิสสัคโค มุตติ อะนา ละโย** สละละวาง ทำให้มันหลุดพ้นแจ้งใจ ไม่ติดไม่อาลัยอาวรณ์กับสิ่งที่เป็นกิเลสความต่ำ ความเชื่อเสียหาย อย่าไปอาลัยอาวรณ์กับมัน อาลัยอาวรณ์กับความดีกับมรรค

ที่ท่านทรงแสดงเอาไว้ว่า **อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อริยะสัจจัง** ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ท่านก็แสดง **สัมมาทิฏฐิ** *ความเห็นชอบ* **สัมมาสังกัปโป** *ดำริชอบ* **สัมมาวาจา** *เจรจาชอบ* **สัมมากัมมันโต** *การงานชอบ* **สัมมาวายาโม** *พยายามชอบ* **สัมมาอาชีโว** *อาชีพชอบ* **สัมมาสติ** *ระลึกชอบ* **สัมมาสมาธิ** *จิตตั้งมั่นชอบ*

ท่านแสดงเอาไว้เป็นข้อปฏิบัติ เป็นทางดับทุกข์ เป็นทางสร้างความสุข ถึงบรมสุขให้เป็นข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เรียนธรรมะตีธรรมะให้แตก ให้เข้าใจถึงการดำเนินชีวิตของเรา ยามสงบก็มี ยามสนุกก็มี ให้อยู่ในขอบเขตแห่งศีลแห่งธรรม ยามทำมาหากินก็มี ยามทำบุญก็มี

๒ ยาม ๒ เวลา ๒ ภาค เพื่อปากเพื่อท้องอย่างหนึ่ง เพื่อเกียรติศักดิ์ศรีครอบครัว ถอยไม่ได้เหมือนกัน

ต้องสู้เต็มที่เพื่อความดีความงามในภพหน้าชาติหน้า ก็ต้องสร้างเอาไว้ กินเฉพาะปัจจุบันอิ่มเฉพาะปัจจุบัน ไม่ได้! เพราะมันไม่ได้เกิดชาติเดียวตายชาติเดียว เดินทางไกลต้องมีเสบียงเยอะ คือการเดินทางในเที่ยวภพเที่ยวชาติ ต้องมีเสบียงถึงภพนี้ออกจากภพนี้ไปภพนั้น ต้องอาศัยใบบุญต้องสร้างเอาไว้เหมือนกัน **นี่ทำเอาไว้ เป็นมนุษย์อยู่แท้ ๆ เดินได้พูดได้ยังจะขอกันไม่ได้เลย ตายไปชาติหน้าภพหน้าจะไปเที่ยวขอใครเขาได้หละ**

เมื่ออาศัยบุญอาศัยกุศลคุณงามความดีต้องทำขึ้นมาเอง เพื่อบุญเพื่อกุศล เพื่อปากเพื่อท้องก็ต้องหาแสวงหา เอาให้เต็มที่ ขยันหมั่นเพียรเต็มส่วนเต็มที่ของเรา ๒ ภาค ๒ แบบ คดีโลก เรื่องของโลกก็ต้องสู้อยู่บนโลก หนีไปไหนจะหลบไปไหนไม่ได้ ต้องมีทรัพย์สินเงินทองข้าวของ ต้องมีสมบัติพัสถาน มีที่เก็บเงินเก็บทอง เก็บทรัพย์สมบัติเป็นเครื่องภูมิใจสำหรับมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว ต้องหาแล้วก็หาให้มันได้ นี่เรียกว่า คนต้องหาให้มันได้ ค้นให้มันพบ

จากนั้นเรื่องคุณธรรมคุณงามความดี นี่คดีธรรมเรื่องของธรรมต้องหาเหมือนกัน เพราะเป็นเรื่องยาวไกล เป็นเรื่องเหนือปากเหนือท้อง คือคุณธรรม เพราะว่าชีวิตมันจบลงแล้ว ที่เหลือมันอาศัยธรรมะ ทานศีลภาวนา เป็นเครื่องต่อยอดภพชาติ ไม่มีอันนี้แล้วจบกันไปเลย กูไม่กลับกันง่ายๆ

พระพุทธเจ้าจึงกลัวเหลือเกิน กลัวคนจะไปตกนรก กลัวคนจะไปทำบาป เพราะพระองค์เห็น ไม่ได้เห็นในตอนเป็นพระพุทธเจ้านี้เท่านั้น เสวยพระชาติเป็นอื่นๆ ก็เห็น เข้าฌานสามารถรู้เห็นระลึกชาติของพระองค์เองได้ แม้ในชาติต่างๆ แม้ในชาติที่เป็นสัตว์บางชาติก็ยังระลึกชาติได้ว่าได้เกิดเป็นอะไรๆ ไม่ได้เกิดมาเป็นเพียงคนเท่านั้น เพราะไม่ใช่สัตว์ธรรมดา เป็นโพธิสัตว์ เสวยบุญเสวยกรรมก็ยังบำเพ็ญความดีตลอดเรื่อยมา ไม่เหน็ดไม่เหนื่อยจนกระทั่งบรรลุธรรม

ท่านเห็นเรื่องราวต่าง ๆ จึงนำมาสอนคน กลัวคนทั้งหลายจะเผลอไผลไปในทางชั่ว เอากลับยากที่สุด ถ้าได้ทำไว้แล้วจมไปแล้ว ท่านถึงบอกไม่ให้ประมาท ให้เพียรเร่งสร้างคุณธรรมความดี การเรียนการศึกษาธรรมะมันดีอย่างนี้ เป็นประโยชน์กับเรากับชีวิตอย่างนี้ ใครได้ประพฤติปฏิบัติเป็นรางวัลอันประเสริฐมากกว่ารางวัลใด ๆ ทั้งนั้นที่มีอยู่บนโลกอันนี้

วัดป่าภูผาสูง

ความดีเป็นความงาม ความดีนี่แหละ เป็นความชื่นอกชื่นใจ สบายอกสบายใจ ความดีก็คือความทำให้มันถูกต้องดีงามสะอาด ย่อมเป็นความชื่นใจเบิกบานเสมอ คนเรามีความดี ใจมันก็เบิกบาน ใจมันก็แช่มชื่น มองดูศีลก็ศีลดี ธรรมะก็ดี ทานก็ได้ทำ กุศลกรรมก็ได้สร้าง มองไปที่ไหนมันก็ชื่นใจเป็นที่เบาอกเบาใจ เอ้า! ตายก็ตาย ไม่ได้มีอะไรที่จะต้องกังวลหม่นหมอง เป็นห่วงหน้าพะวงหลัง เพราะได้ทำเอาไว้พร้อมทุกอย่างทุกประการ

หลักของพระพุทธเจ้าท่านถือหลักอย่างนี้ นำมาสอนมาบอกมากล่าวให้ท่านทั้งหลายได้ระลึก เตือนสติเตือนใจเราทุกคน การประพฤติปฏิบัติไม่ได้เป็นผลกับศาสนา เป็นผลกับเรา แต่ละคนแต่ละท่าน ไม่ได้เกี่ยวกับศาสนาเจริญศาสนาเสื่อม ไอ้บาปไอ้บุญมันของใครของมัน ไม่มีศาสนาก็ทำได้ อย่าว่าแต่มีศาสนาเลย ไม่มีศาสนาก็ทำได้ ความดีมันเกิดมาแต่กัปไหนกัลป์ใด แต่มีศาสนามีพระพุทธเจ้ามันก็เด่น ถึงมรรคถึงผลถึงพระนิพพาน

ถ้าไม่มีศาสนาก็เป็นความดีพื้น ๆ ธรรมดา ทำบุญทำทานเป็นธรรมดาไป ศาสนาอื่นเขาก็มี ไอ้ความดีพื้น ๆ เขามีหมดทุกศาสนา แต่เป็นความดีขั้นธรรมดาเท่านั้นเอง ที่จะเอามรรคผลประเสริฐเลิศเลอแล้วต้องพุทธศาสนาเท่านั้น ที่มีพระพุทธเจ้าผู้ฉลาดแหลมคม จอมปราชญ์จะรู้ได้เห็นได้อย่างอริยสัจ ๔ เป็นเรื่องที่เห็นกันอยู่ตื้น ๆ ไม่มีใครแจกแจงได้ มีพระพุทธเจ้า

เท่านั้น พูดได้เต็มเหนี่ยวเลยหลักอันสำคัญใหญ่โต

การประพฤติปฏิบัติธรรม พี่น้องต้องเพียรพยายาม ล้มลุกคลุกคลานบ้างก็ช่างเถอะ ขอให้ได้ทำเป็นนิสัยเอาไว้ ชาตินี้มันไม่ถึงไหน ชาติหน้าต่อมันไปอีก ทำให้เป็นนิสัยบุญ นิสัยทาน นิสัยคนมีศีลมีธรรม นิสัยภาวนา กำหนดจิตสติสงบ ฝึกให้เป็นนิสัยใจคอเอาไว้

อันนี้เป็นบาทเป็นฐานที่จะก้าวสู้ธรรมขั้นสูงต่อไป ฝึกนิสัยเอาไว้ นี่เรียกว่ากมลสันดานถูกขัดเกลา ท่านจึงบอกว่ากมลสันดานถูกขัดเกลาจะสะอาด พระพุทธเจ้าจึงเป็นผู้มีสันดานสะอาด ใช้คำนี้นะ ภาษาบาลีใช้อย่างนี้เลย

พระอรหันต์เป็นผู้มีสันดานสะอาด **วิมุตติสันตาโน** ท่านว่าอย่างนี้เลย คำว่าสันดานคือสิ่งที่นอนเนื่องอยู่ในจิตสันดาน หรือ **สันตาโน** มาจากภาษาบาลี นี่เป็นผู้สะอาดในสันดาน คือสิ่งที่ฝังอยู่ในจิตสะอาดเกลี้ยงเกลาหมด

สันดานชั่วก็เป็นผู้ที่มีจิตฝังอยู่ในความชั่ว จม...จมอยู่ในความชั่วไม่มีวันที่จะโผล่ขึ้นมาได้ง่ายๆ อาตมายังเคยเทียบให้ฟัง **“เหมือนใครเอาถ่านไฟมาขัดให้มันขาว ขัดให้ตายก็ไม่ขาว”** *สันดานดำ* **กาฬะสันตาโน** มันดำ มันมืด เอาถ่านไฟมาขัดขัดให้ตายก็ดำอยู่นั่น นิสัยพาลชั่วสันดานต่ำยังไงก็เป็นยังงั้น

เราทั้งหลายเป็นผู้ที่พอขัดเกลาได้ ไม่ได้เหมือนเอาถ่านไฟมาขัดให้มันขาว เราทั้งหลายไม่ได้เป็นอย่างงั้น เพราะรู้ดีรู้ชั่ว

รู้บาปรู้บุญคุณโทษก็ย่อมจะสามารถขัดเกลาให้สะอาดเกลี้ยงเกลาได้ ทำให้นิสัยมันเกิดวาสนามันเกิด นิสัยวาสนามันมีใจมันน้อมในธรรมก็ก้าวไปอย่างน้อยภพภูมิข้างหน้าก็มีนิสัยอันนี้ติดตัวไปอยู่ไปเกิดก็เกิดในที่เป็นที่ร่มเย็นเป็นสุข ก็สามารถบำเพ็ญบุญบารมีต่อยอดต่อไปอีก ไม่เดียวดายว้าเหว่จนกระทั่งไม่มีทางไป

...ความดีงามพระพุทธเจ้าท่านวางแผนเอาไว้ ทั้งตอนที่หายใจอยู่นี่ ทั้งตอนที่ตายแล้ว วางแผนไว้ยาว เพราะท่านรู้สายทางของจิต ของภพของชาติ มันไปทางไหนมาทางไหน พระพุทธเจ้าท่านรู้นี่ท่านจึงสอนพวกเราทั้งหลายผู้ที่ยังไม่รู้หูหนวกตาบอด เราก็ต้องเชื่อท่านผู้ตาดี ท่านก็จะชักจูงเราไปให้ถูกทาง พยุงเราไปให้เข้าที่เข้าทาง ไม่ตกหลุมตกบ่อตกถนนหนทาง

การเรียนการศึกษาปฏิบัติธรรมะ กำหนดให้มันรู้รอบ และก็รู้ละ รู้ปล่อย รู้วาง แล้วก็ทำให้มันแจ้งใจแจ้งจิตของเรา เจริญบ่อย ๆ ทำบ่อย ๆ จะเข้าสู่ทางมรรคผลพระนิพพาน

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๓ กันยายน ๒๕๕๖

๑๒

อาตมาไม่มีบารมี จึงต้องสร้างบารมี

...วันนี้ญาติโยมหน้าแปลกๆ หลายคน...บอกว่าอยากเห็นบารมีอาตมา...อาตมาจะมีบารมีตรงไหน?...บารมีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ส่วนอาตมาไม่มีบารมีอะไร เกิดแล้วก็ตายเหมือนกันกับโยมนั่นแหละ เพราะไม่มีบารมีจึงทำความดีอยู่ทุกวัน ถ้ามีแล้วไม่ต้องไปหา เพราะว่ามันบกพร่อง จึงสร้างบุญสร้างวาสนา ถ้ามีบารมีเต็มแล้ว ท่านไม่ต้องแสวงหา ไม่ต้องมาเกิดแล้ว

เพราะพวกเราบกพร่องอยู่จึงต้องสร้างบุญสร้างกุศลสร้างความดีให้มากๆ เหมือนน้ำไม่เต็มตุ่ม ก็ต้องทำรางน้ำ รองน้ำใส่ตุ่มเอาไว้ เพราะมันไม่มีน้ำ ไม่มีน้ำไปนาก็ทำนาไม่ได้ เรียกว่า มันยังไม่เต็ม...

มาไม่ทันใส่บาตรใช่ไหม...ไม่ต้องเสียใจหรอกเพราะคนจะกินมันมีเยอะอยู่ วางไว้เลย วางไว้ก่อนเลย พลาดกันนิดเดียวเนาะ ไม่เป็นไร ได้บุญเต็มที่เหมือนกัน ใครมาใส่บาตรไม่ทันก็ควรจะต้องเสียใจ เพราะว่ามาใส่ไม่ทันก็ต้องเสียใจ แต่ไม่เป็นไร ได้บุญเหมือนกัน ได้บุญได้ทานเหมือนกัน แต่พระท่านถือธุดงค์ท่านก็ต้องปฏิบัติตามธุดงค์ของท่าน ท่านรับเฉพาะอาหารที่ท่านบิณฑบาตได้

พระอรหันต์ท่านอยู่กลางป่าท่านก็ไปนิพพานได้ ท่านไม่ได้ไปใส่บาตรใครหรอก เราผู้ทำบุญทำทานก็เหมือนกัน ถึงมาไม่ทันก็ไม่เป็นไร เป็นบุญอยู่เหมือนเดิม มาถึงก็คือถึง เว้นแต่มาไม่ถึงเท่านั้น ของถึงวัดถึงวา ถึงพระเจ้าพระสงฆ์ เป็นบุญแล้วดีแล้ว

ทางธรรมท่านถืออย่างนี้ การทำบุญถึงที่ใจก่อน ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นหัวหน้า ถ้าใจไม่ศรัทธาแล้ว มองเห็นหน้ากัน ก็ยังเมินไม่เลื่อมใส ถ้าใจเลื่อมใสแล้ว อยู่ไกลก็เหมือนใกล้ ไม่เลื่อมใสไม่ศรัทธา อยู่ใกล้ก็เหมือนไกล ดูที่จิต จิตเป็นของสำคัญ

...บ้านเมืองเราประเทศเราถ้าจะพูดถึงคนเข้าวัดเข้าวาแล้วเยอะมาก เข้าหาพระเจ้าพระสงฆ์ พระเณรผู้บวชก็เยอะ ผู้สอนธรรมก็มาก ทั้งผู้สอนธรรมผู้ประพฤติก็มาก แต่ถ้าจะพูดในแง่อันสำคัญซึ่งเป็นเงื่อนอันสำคัญที่คนอื่นไม่ค่อยพูดแต่เราพูด คนเข้าวัดเยอะ คนบวชเยอะ หนังสือธรรมะเยอะ

สอนธรรมะเยอะ ๆ

แต่ถามจะหาผู้สิ้นสงสัยในอริยะมรรคอริยะผลมีใครบ้าง? ตั้งแต่อาตมาเกิดมาจนป่านนี้บวชมาจนป่านนี้ มีคนเดียวกล้าพูดว่า ข้าฯ นี้แหละเป็นพระอริยอรหันต์ **หลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน** นั่น!ผู้ยืนยัน อาตมาไม่เคยพูดมาก่อนว่าอาตมาได้รู้ได้เห็น ได้เป็น ได้ทราบ ได้ประพฤติปฏิบัติเต็มความสามารถหายสงสัยในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ถึงวิมุตติหลุดพ้น อาตมาก็ได้ยินแต่องค์หลวงตามหาบัวเท่านั้นกล้าพูด เพราะท่านมีในจิตของท่าน ที่เหลืออาจจะมีหรือเปล่าอาตมาก็ไม่ทราบ ท่านพูดด้วยความเมตตา

ท่านผู้จะเป็นอย่างนั้นมันหายาก อาตมาจึงพูดเป็นเงื่อนอันสำคัญว่า ผู้เข้าวัดเข้าวาเข้าหาศาสนาก็เยอะ ตำรับตำราหนังสือหนังหาก็แยะ นักวิชาการวิจารณ์วิจัยก็เต็มไป คำพูดของพระพุทธเจ้าก็ยกมาเป็นกะบิเต็มไป จดจำได้หมดเงื่อนนั้นเงื่อนนี้

อาตมาถามขึ้นในจิตของอาตมาคำเดียวว่า ***"ผู้ที่สิ้นสงสัยหายสงสัยในอริยมรรคอริยผล เริ่มตั้งแต่ชั้นโสดาบันขึ้นไปมีใครกล้ายืนยันบ้างในท่านเหล่านั้น ไม่มีนะ!***

ข้าฯ ได้รู้ได้เห็น ได้เป็นที่จิตที่ใจ ไม่มีหรอกที่จะกล้ายืนยันเพราะไม่กล้า เพราะไม่ทราบ เพราะไม่รู้ สุดท้ายก็เสือกระดาษเหมือนกัน จำมาเหมือนกัน ความจำกับความจริงจึงต่างกัน

แผนที่โลกเอามาตั้งไว้ต่อหน้าก็ชี้ นี่ประเทศอเมริกา เยอรมัน ประเทศสเปน ประเทศไหนชี้ได้หมด ทวีปออสเตรเลีย ทวีปยุโรป ชี้ได้หมดในแผนที่ ถามว่าคนที่ชี้เคยไปไหม? เคยไปบุกป่าฝ่าดงในแผนที่เหล่านั้นไหม? ไม่เคย! จบกัน

มันไกลกันเหลือเกิน วัดเป็นศอกเป็นวาเป็นโยชน์เป็นกิโลไม่รู้จะวัดยังไงกับหุบเหวภูเขาเหล่านั้น แผนที่ใครก็ชี้ได้พูดได้แสดงได้อวดได้ แต่พอไปเดินป่าเดินดงจริง ๆ จะไปยังไง? จะมีเครื่องมือไหนไป? จะไปถึงไหม? เพียงแค่คิดแค่นี้มันก็อ่อนแรงอ่อนใจแล้ว

ความจำมันเป็นอย่างหนึ่ง

ความจริงมันเป็นอย่างหนึ่ง

มันต่างกันจริง ๆ ต่างกันมาก พระพุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาเลอเลิศ เป็นศาสนาประเสริฐ ถ้าเทียบความเป็นจริงผู้ได้เห็นธรรมมันมีน้อยเหลือเกินทั้งพระทั้งโยม ไม่ได้โทษแต่พระเท่านั้น อาตมาเองก็ด้วย ไม่ได้ยกตัวเอง ก็อยู่ในข่ายที่รู้น้อยเช่นเดียวกัน

จึงนำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายให้ได้ฟังถึงความเป็นศาสนาถึงการนับถือการประพฤติปฏิบัติ จะหาคนยืนยันได้เต็มปากเต็มคำไม่มี อ้อม ๆ แอ้ม ๆ อย่างมากก็ใช้ฝีปาก ใช้ปากกาจดไปเขียนไป ถ้าจะถามเอาจริงเอาจัง อริยมรรค อริยผล โสดาปฏิมรรค โสดาปฏิผล สกทาคามิมรรค สกทาคามิผล อนาคามิ

มรรค อนาคามิผล อรหันตมรรค อรหันตผล หลุดพ้นไปจากโลก ท่านรู้ไหม? ท่านทราบไหม? ครูบาอาจารย์รู้ไหม? จะเงียบไปเลย

อย่างเก่งก็ได้แต่ความจำมาอวดกันเท่านั้น พูดถึงความนับถือศาสนาและผู้ปฏิบัติ ผู้จะเห็นผลแห่งการปฏิบัติมันมีน้อยเหลือเกิน ญาติโยมก็ไม่เป็นไรหรอก ฆราวาสญาติโยมก็อยู่ในกรอบของศีล ๕ ศีล ๘ ไป ส่วนพระผู้เป็นแนวหน้าออกประพฤติปฏิบัตินี่แหละ มันหายากเหลือเกิน

ผู้ที่จะยืนยันคำพูดเหล่านี้ในชีวิตของอาตมาที่อาตมาศึกษามานี้ก็

๑. องค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ที่เห็นด้วยตานะ ไม่ต้องเอาใครเล่ามานะ

๒. หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม สามโคก ปทุมธานี

๓. หลวงปู่ศรี มหาวีโร วัดป่ากุง ร้อยเอ็ด

๔. หลวงปู่ลี กุสลธโร วัดป่าภูผาแดง

๕. หลวงพ่อพุธ ฐานิโย โคราช

๖. หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

๗. หลวงปู่ประสาร สุมโน

นอกจากนั้นก็เป็นครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือ แต่ยังไม่ได้เคยฟังกับหู ผู้ยืนยันศาสนธรรมที่เราเห็นด้วยตาฟังด้วยหูของเรา ผู้ที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจนพ้นไปจากโลกจากกิเลส

นี่ ผู้ยืนยันมรรค ผู้ยืนยันผลแห่งการปฏิบัติ พูดได้เต็มปาก เต็มคำไม่อ้อมๆ แอ้มๆ ที่เหลือนอกจากนั้นจะเป็นนักวิชาการ

นักศึกษาจบมาจากโลกไหนก็ตาม เพียงแต่พูดว่าท่านรู้ในอริยมรรคอริยผลเหรอ? เงียบ! อยากจะวิ่งหนีทีเดียว ไม่อยากจะตอบเพราะไม่รู้จริงๆ ไม่ทราบจริงๆ ผู้ยืนยันมรรคยืนยันผลในการประพฤติปฏิบัติจึงมีน้อย เทียบกับสัดส่วนในการประพฤติปฏิบัติ ในศาสนธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

...จึงว่าศาสนาหาผู้รู้ผู้เห็นจริงยาก ผู้ได้ปฏิบัติจริงก็ยาก เพราะกิเลสมันคอยขวางๆ คอยทำลาย กิเลสมันเป็นใหญ่เป็นโตในโลกอันนี้เราทั้งหลายก็ทราบ ฉะนั้น กิเลสมันเป็นเจ้าใหญ่นายโต มนุษย์จึงนิยมกิเลส เชื่อกิเลสมากกว่าเชื่อธรรม ความชั่วเราเชื่อถือ เราก็เห็นจริงเห็นจังไปกับมันหมด ส่วนคนดีทำดีจะเป็นจะตายเราทั้งหลายก็เฉย ไม่ค่อยไปสนับสนุนเกื้อกูลสักเท่าไร

แต่พี่น้องทั้งหลายไม่ได้เป็นอย่างนั้น ยังมีแก่จิตแก่ใจเห็นแก่วัดวาศาสนาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้มาใส่บาตรทำบุญขวนขวายในกาลทาน มาทำบุญสร้างวาสนาบารมีให้มันเต็มตื้นขึ้นมาในใจของเรา ปฏิบัติไปเถอะ ทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าไปเถอะ ไม่ผิด มีแต่ถูกต้อง มีแต่ดีงาม เป็นไปเพื่อประโยชน์เพื่อความสุขเบื้องต้น พระพุทธเจ้าสอนถึงข้อปฏิบัติดี ปฏิบัติไม่ผิดคือปฏิบัติถูก

๑. อินทรียสังวรณ์ สำรวม...ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สำรวม พี่น้องให้ได้คิดสำรวม เราจะทำการทำงาน ทำไร่ทำสวนทำนา เข้าวัดฟังธรรม หรืออยู่ที่ไหนก็ตาม ลมหายใจยังมีอยู่ยังไม่ตาย ให้สำรวมกาย สำรวมใจ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเราสำรวม

ตา สำรวมตา ก็คือ การที่มีสายตาทอดลงต่ำ นี่ เป็นสมณะ ถ้าเป็นญาติโยมก็ตาไม่อิจฉาตาร้อน นั่นแหละสำรวมตาของเรา ของไหนไม่ใช่ของเรา อย่าไปอยากได้อย่าไปอยากเอา จะสวยจะงามจะเลิศจะเลอ จะมีค่าล้ำแค่ไหน ไม่ใช่ของของเรา ไม่พึงปรารถนา

หูเหมือนกัน สำรวมหู ฟังอะไรให้แยกแยะ อย่าเป็นคนหูเบาแล้วก็หูหนักจนเกินไป เบาจนเกินเหตุ หูให้มีอรรถมีธรรม หูศีลหูธรรม มีสติวิเคราะห์ สำรวมหู ตา หู จมูก เหมือนกัน กลิ่นลิ้มรส กายถูกต้องสัมผัส การแต่งเนื้อแต่งตัวให้สำรวม ระวังตั้งสติ

นี่คือการสำรวมเรียกว่าอินทรียสังวรณ์ สำรวมอินทรีย์ของเรา ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต ใจของเราก็สำรวม ใจของเราทำจิตให้มันสงบสบาย กำหนดจิตให้อยู่กับตัว อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อย่าเตลิดออกนอกลู่นอกทางของศีลของธรรม ทำอะไรให้พินิจพิเคราะห์ ให้รู้ภาษาของธรรม ให้รู้วิธีทางของปราชญ์คนดี ท่านประพฤติปฏิบัติยังไง ใจของเราก็มีพุทโธ

มีสติอยู่กับตัว

เวลาฟังธรรมพระพุทธเจ้าพระองค์จึงฉลาด ให้เพ่งมาที่ตัว เราเพ่งมาที่จิตเรา **เวลาพระเทศน์ พระพุทธเจ้าแสดงธรรม ให้เรานึกในจิตว่า ท่านสอนเราคนเดียว บอกเราคนเดียว เตือนเราคนเดียว**

ถ้าเราเพ่งไปอย่างนี้ธรรมมันก็จะวิ่งเข้าสู่จิตของเรา กระทบที่จิตของเรา ถ้าเราคิดว่าเทศน์ให้คนโน้นคนนี้ฟัง ไม่ได้เทศน์ให้เราไปแล้ว ออกนอกลู่นอกทาง ให้เรานึกว่าท่านสอนเราบอกเราสอนเราผู้เดียว ไม่ได้สอนใคร เมื่อเราคิดอย่างนี้ จิตมันก็จะสำรวม

สังวะระ คือ สำรวม ระวังไม่ให้บาปเกิดขึ้น ระวังสติให้ดี มีอะไรที่เป็นบาป ละมัน เพียรสร้างบุญกุศลให้เกิดขึ้น ทำใจของตัวเองให้เจริญในศีลสมาธิปัญญา เรียกว่าอินทรียสังวร ตาเป็นตาบุญ ตากุศล หู จมูก ลิ้น กายก็เป็นบุญเป็นกุศล ใจซึ่งเป็นบ่อบุญบ่อกุศลอยู่แล้วก็ยิ่งเกิด บุญกุศลเป็นบุญบารมีมากขึ้น นี่เป็นข้อปฏิบัติไม่ผิด เรียกว่า อินทรียสังวร

๒. โภชะเนมัตตัญญู รู้จักประมาณในการบริโภคใช้สอยสิ่งต่างๆ อันนี้เป็นคุณธรรมสำคัญ การแต่งเนื้อแต่งตัวใช้สอยเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม อันนี้ให้มีความรู้จักประมาณในเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ถ้าเป็นพระก็จีวร พี่น้องก็ให้รู้จักความพอดิบพอดีแต่งเนื้อแต่งตัวเข้าสังคมเข้าวัด

การไปทำการทำงานแต่งอยู่ที่บ้านเป็นแบบอย่างเป็นแบบฉบับแก่ลูกหลานเหลนโหลน การแต่งเนื้อแต่งตัวไม่สุรุ่ยสุร่าย ใช้จ่ายเกินตัว อันคนงามไม่ใช่งามที่ผ้า อยู่ที่ใจที่กายที่กิริยามารยาท ถ้าเราแต่งให้ลิงมันก็เป็นลิงอยู่นั่นแหละ ไปแต่งให้หมามันก็เป็นหมาอยู่นั่นแหละ มันไม่เป็นอื่น

ฉะนั้น ต้องรู้จักว่าความงามอยู่ที่ใจที่กายที่กิริยามารยาทของเรา เสื้อผ้าแต่งพอเหมาะพอสมพอดีจะงาม

จากนั้นอาหารการกิน เรียกว่าการบริโภคการรับประทานให้มีสติในการกิน อย่ากินของที่มันผิดศีลผิดธรรม ทำลายตัวเราเอง อย่างที่ว่าสุราเมรัยเป็นต้น รู้จักประมาณในการบริโภค ใช้สอยคือการกิน ให้กินพอดีพองาม กินเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นศีล

พระพุทธเจ้าเป็นห่วงเรื่องปาก ปากเป็นที่สำคัญ อะไรเข้าปากมันไม่มีปัญหา แต่เวลาออกมาจากปากมันมีปัญหา คือวาจาของคนมันออกมาจากปาก ฉะนั้น การที่รู้จักประมาณในการกินการอยู่ การใช้การสอยก็เป็นอรรถเป็นธรรม พระพุทธเจ้าจึงสอนรู้จักประมาณในการบริโภค

พระถึงฉันมื้อเดียว คืออาหารบิณฑบาตเป็นวัตรถือธุดงค์ ญาติโยมทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน อย่าสุรุ่ยสุร่าย กินเละกินเทะ กินทิ้งกินขว้าง กินไม่รู้จักประมาณมันก็กินตัวเอง เกิดเป็นโรค เป็นภัยไข้เจ็บขึ้นมารักษากันเข้าไป มันไปจากปาก โรคทั้งหลาย

ไม่ได้จากไหน มาจากปาก

ฉะนั้น จึงต้องสำรวมในการกินอาหารเป็นของสำคัญ ท่านถึงบัญญัติคนที่มันฆ่าสัตว์ ฆ่ากันเพราะปาก เพราะการแสวงหาอาหารเป็นเบอร์หนึ่งของโลก ไม่มีอะไรที่จะเป็นสิ่งที่มนุษย์ขวนขวายมากเท่ากับการกิน ที่เราเป็นอยู่ มีชีวิตก็เพราะการกิน กินไปกินมาก็กินกันเอง ฆ่าสัตว์ไปฆ่าสัตว์มา ก็ฆ่ากันเอง เพราะการกินทั้งนั้น จึงต้องทำลายซึ่งกันและกัน

พระพุทธเจ้าจึงให้ฉลาดให้มีสติในการกินการใช้ให้พอเหมาะพอควรพอสม อันนี้จะเป็นข้อปฏิบัติดีของเรา เราปฏิบัติ พอสม พอเหมาะเงินทอง ก็เหลือเป็นค่าใช้จ่ายของเราก็มี นั่น! เพราะเรารู้จักประมาณไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ใช้ไม่ลืมเนื้อลืมตัว นี่ คนเรามันยุ่งเพราะกิน

กินทางจิตคือความคิด กินทางกายคือทางปาก กินทางวาจาคือวจี คือคำพูด สามกินนี่แหละ ให้ระมัดระวัง

๓. ชาคริยานุโยค นี่เป็นข้อปฏิบัติไม่ผิด ถูกต้องก็คือการประกอบกุศลคุณงามความดีที่เรียกว่าประกอบความเพียร เพียรในการทำบุญทำทานรักษาศีล เพียรในการทำสมาธิภาวนา เพียรอย่างพี่น้องทั้งหลายตื่นเช้ามามาวัดนี่ต้องเพียร เพียรประกอบคุณงามความดี

บางท่านตื่นตั้งแต่ตีสามตีสี่เตรียมแล้ว ทั้งเรื่องรถที่จะมา ทั้งต้องอาศัยเขา ทั้งอะไรต่อมิอะไร ทั้งการทั้งงาน ใจนะอยากมาวัด

แต่สิ่งขัดข้องมันก็มี เราก็มีความเพียรได้มา ก็เป็นอันได้มา ไม่ได้มาเราก็ถือว่าเราพยายามแล้ว มันขัดข้องนิดหน่อยกับหน้าที่ของโลก ก็ไม่เป็นไร ขอให้เรามีเพียรในจิตในใจของเรา นี่เรียกว่า **ชาคริยานุโยค** ต้องหมั่นประกอบความเพียรในการทำทาน

ต้องตื่นเช้า ทำกับข้าวจังหันใส่บาตรเป็นที่ชื่นตาชื่นใจกับผลงานความดีของตัวเอง เพียรมาฟังเทศน์ฟังธรรม อย่างอาตมาเทศน์ก็มาฟังเทศน์ฟังธรรม ทำใจให้สงบ ทำใจให้สบาย ได้ข้อคิดความเห็นไปปรับปรุงตัวเอง ลูกหลานญาติพี่น้องตัวของตัวเาซึ่งมนุษย์มีข้อบกพร่องอยู่ในตัวของตัวเองอยู่แล้ว

ทางกาย ก็มีความบกพร่องคือต้องเป็นโรค ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย *ทางจิต* มันก็บกพร่องของมันเพราะกิเลสมันไม่เคยเต็ม มันมีแต่เรื่องยุ่งกวนใจอยู่เสมอ เราจึงต้องมีความเพียรชำระทั้ง ๒ ด้าน

ทางโลกก็ต้องหาเงินหาทรัพย์ให้มันเต็มกระเป๋าเอาไว้
ทางธรรมก็ต้องหาทานศีลภาวนาให้มันเต็มจิตเอาไว้

นี่ต้องมีความเพียรหมั่นประกอบอยู่เนืองนิจทำอยู่บ่อย ๆ ทำอยู่เป็นประจำไม่ใช่ว่าทำอยู่หนึ่งวันหายไปหนึ่งเดือนหนึ่งปี เราต้องทำอยู่เป็นนิจเป็นนิสัยทำอยู่เป็นประจำเนือง ๆ **ชาคริยานุโยค** หมั่นประกอบความเพียรทางด้านจิตใจของเรา

โดยเฉพาะทำจิตกับสติให้มันอยู่ด้วยกัน พุทโธทำใจให้มันสบาย ตั้งจิตเอาไว้จะไม่โลภ จะไม่โกรธใคร จะไม่หลงใคร จนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นโงหัวไม่ขึ้น เราจะเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง เราจะมีศีลดีธรรมะดี ใครจะไม่ชอบ ใครจะไม่ชม ใครจะไม่สรรเสริญก็ช่าง เราจะเป็นไปแนวทางของพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน คือทาน ศีล ภาวนา ทำไว้ในใจของเราอย่างนี้ ทำไว้ในจิตของเราอย่างนี้

ถึงใครจะไม่ปรารถนาเรา ถึงใครจะไม่สรรเสริญเรา ถึงใครจะไม่ยกยอปอปั้นเราก็ช่าง เราจะต้องตั้งจิตของเราให้ดี มีความเพียรทางจิตทางใจของเราอยู่อย่างนี้บ่อย ๆ อยู่อย่างนี้สม่ำเสมอ ก็จะเป็นที่พอใจของเรา เป็นที่พอใจของธรรม

เราเอาธรรมมาสู่ใจของเรา พระพุทธเจ้าสอน

อาตมาจึงบอกให้นึกว่าท่านสอนเราบอกเราคนเดียว เตือนเราคนเดียว บอกเราให้พิจารณาคนเดียว ธรรมก็จะเข้าสู่จิตสู่ใจของเรา หลักการประพฤติปฏิบัติให้ท่านทั้งหลายได้คิดได้อ่านได้ไตร่ได้ตรองถึงบุญกุศลคุณงามความดี การได้มาอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดี เรียกว่า **วาสนา**

เมื่อใดได้ทำบุญก็เป็นผู้มีวาสนา
เมื่อใดไปทำบาปก็เป็นผู้อาภัพวาสนา
ทำดีก็เป็นผู้มีวาสนาบารมี
ไปทำชั่วก็เป็นคนบาป อาภัพวาสนา อาภัพบุญกุศล

ให้เราวิเคราะห์ตัวเราอย่างนี้

ในยุคนี้มีผู้พาทำพาสร้างพาประพฤติปฏิบัติก็ควรที่จะขวนขวาย อย่างตอนนี้บ้านเมืองเราเป็นเมืองที่รุ่มร้อนอยู่พอสมควร เราก็อย่าไปใส่ใจไปหมดกำลังใจกับมันเลย เราบำเพ็ญทานศีลสมาธิปัญญาซึ่งเป็นทางสายเอกทางอันประเสริฐ สำคัญที่สุดได้มาร่วมสร้างร่วมทำร่วมปฏิบัติ

อย่างเช่นวันนี้พี่น้องทั้งหลายทราบว่าที่วัดของเราจะมีการ **เทคานมงกุฏพระพุทธเจ้า** คานใหญ่ในพระธาตุจอมผาก็พากันมาจากบ้านเล็กเมืองน้อยที่โน่นที่นี่ประสงค์กันมาหลายที่หลายทางก็กลายเป็นก้อนบุญ เป็นสามัคคีธรรมขึ้นมาด้วยเจตนาเป็นบุญเป็นกุศลเป็นความดี

ถ้าหากไม่คิดดีไม่ทำดี ก็จะมาไม่ได้ ก็เพราะท่านทั้งหลายคิดดีทำดีปรารถนาดี ต้องการบุญดีวาสนาดีบารมีดี ก็จึงออกมาสร้างบุญสร้างกุศล สร้างคุณงามความดี เพราะการอยู่ที่เก่ามันก็ที่เดิม บ้านเก่าบ้านเดิมที่เราเคยเกิดเคยอยู่เคยเป็น ถ้ามันวิเศษวิโสมันวิเศษวิโสไปตั้งนานแล้ว เราจึงต้องออกมาสร้างบุญสร้างกุศล สร้างความดี

โดยเฉพาะสร้าง **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง (พระธาตุจอมผา)** นี่เป็นเอกเป็นหนึ่ง อาตมาพูดว่า **เป็นหนึ่งเดียวในโลก** ใครจะค้านก็ช่าง เราพูดของเราไปเองเพียงเฉพาะเราคนเดียว เพราะเราไม่เห็นมาก่อน ตั้งแต่เราบวชมาว่าคนมาสร้างเจดีย์ถือศีล ๘ คนมาสร้างเจดีย์ไม่ได้มีค่าเรี่ยวค่าแรงอะไร เก้าสิบเก้าเปอร์เซนต์เป็นพี่น้องทั้งหลายมาร่วมสร้างร่วมทำ

ศรัทธาของพี่น้องทั้งหลาย มาร่วมสร้างร่วมทำด้วยจิตเป็นบุญเป็นกุศลว่า ***การสร้างพระธาตุจอมผา เป็นมรดกโลก มรดกของชาติ บรรจุพระไตรปิฎก พระวินัย พระสูตร บรรจุศาสตร์และศิลป์แห่งพระพุทธศาสนาเอาไว้ในนั้น*** ในการสร้างจึงเป็นไปด้วยบุญด้วยคุณงามความดี เป็นไปด้วยสิริมงคล

ฉะนั้น เวลาสร้างเวลาทำ พี่น้องจึงต้องถือศีลถือธรรมอะไรก็เป็นศีลเป็นธรรม แม้แต่ของกินก็ยังเป็นโรงทานเป็นของบุญ น้ำก็เป็นของโรงทานเป็นของบุญ

นอกจากนั้น ก็ยังไหว้พระสวดมนต์ฟังเทศน์ฟังธรรม

ปลุกเสกกันไปเรื่อยจนกระทั่งจะสร้างเสร็จ เราไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน มี! เขาสร้าง สร้างกันทั้งนั้น มีทั้งนั้น แต่ก็ไม่พ้นจะมีช่างขี้เหล้าเมายาอยู่บนการสร้างโบสถ์วิหารเจดีย์ แต่ที่นี่สะอาดปราศจากสิ่งเหล่านั้นเรียกว่า **กายะโสเจยยะ** *สะอาดทางกาย* **วจีโสเจยยะ** *สะอาดทางวาจา* **มโนโสเจยยะ** *สะอาดทางใจ* พี่น้องทั้งหลายก็มาเติมความสะอาด เติมความดีเข้าไปอีก ก็ยิ่งสะอาดสะอ้านหมดจดบริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง เป็นความดีนำมาพูดแล้ว ก็เป็นบุญให้กับพี่น้องทั้งหลายได้ฟังกัน

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๔ กันยายน ๒๕๕๖

ต้นตะเคียนยักษ์ใน “พุทธอุทยาน” วัดป่าภูผาสูง

๑๓

พุทธอุทยาน ร่มรื่นด้วยป่า และบุคคล

...เมื่อวานโรงทานก็มาก คนมาฟังเทศน์เยอะหลายร้อยคน ประมาณห้าถึงหกร้อยคน

วัดป่าภูผาสูง ขึ้นป้าย...เป็น **"พุทธอุทยาน"** อุทยานของพระพุทธเจ้า เป็นสถานที่เป็นมงคลเป็นสถานดึงดูดจิตใจคนให้สงบร่มเย็น ไม่ได้ดึงดูดจิตใจคนไปเพื่อการค้าการขาย การเงินการทอง ความได้ความเสีย ไม่มี ดึงดูดในเรื่องคุณธรรม ซึ่งเป็นเรื่องหลักของโลกที่พระพุทธเจ้าทรงเล็งเห็นด้วยพระญาณหยั่งทราบว่าความสุขความทุกข์มันเกิดที่ใจ ใจเป็นอรรถธรรม ธรรมคือใจ คือบุญ คือคุณ ท่านมองเห็นอันนี้

พระพุทธองค์จึงสอนสัตว์โลกให้เข้าสู่แนวทางการประพฤติปฏิบัติ มองเห็นสิ่งที่เป็นนามธรรม คือจิตใจ คือสิ่งสำคัญ เพราะว่านามธรรม ความนึกความคิดความรู้นี่แหละนำมาซึ่งสุข

ซึ่งทุกข์ได้ มากกว่าสิ่งที่เป็นวัตถุทางโลก วัดเราจึงเป็นอุทยาน พุทธอุทยาน อุทยานของพระพุทธเจ้า มีเนื้อที่กว้างขวางเหมาะเป็นที่ประพฤติธรรม มีบรรยากาศเป็นรมณียสถาน จึงแบ่งเป็น ๒ คือ

๑. อุทยานร่มรื่นไปด้วยป่า ...อุทยานแปลว่าร่มรื่น ร่มรื่นด้วยป่าเขา ต้นไม้ สัตว์กับป่าอันเดียวกัน ต้นไม้ มีภูเขา มีบรรยากาศที่ดี โดยเฉพาะคำว่าป่า ก็จะดึงดูดทุกอย่างเข้ามารวมกัน มีแต่ดินมีแต่หินเฉย ๆ เรียกว่าจอมปลวกเท่านั้น ไม่เรียกว่าภูเขา ป่าก็ดึงดูดความชุ่มชื้นร่มรื่นด้วย ป่าต้นตะเคียนเป็นเบอร์หนึ่ง เคี่ยมคะนองเป็นเบอร์สอง พะยูงเป็นเบอร์สาม ในวัดของเรามาก และนางดำเป็นเบอร์สี่ ต้นไม้ใหญ่

จากนั้นก็มีชิงชันบ้าง มะค่าบ้าง สลับสล้างกันไปตามป่า

ตามแนวป่า แล้วก็ไทรใหญ่ไทรย้อยมีทั่วไปตามบริเวณ นี่แหละเรียกว่า ร่มรื่นด้วยป่า พระพุทธเจ้าสอนพระ **“ภิกษุทั้งหลายเธอทั้งหลายจงตัดป่า แต่อย่าตัดต้นไม้”**

คำว่าตัดป่า คือ กิเลสมันหนาแน่นมาก ภิกษุทั้งหลายเธอจงตัดป่าแต่อย่าตัดต้นไม้ คำว่าป่าคือกิเลส ป่าเถื่อน ป่ารกรุงรัง

ป่าที่น่ารำคาญมีแต่หนามคอยทิ่มแทง คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ไปนั่งตรงไหนก็จะแทรกตัวไม่ได้ เพราะมันเป็นป่ากิเลส พระพุทธเจ้าให้ตัดป่า ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง เหตุแห่งความสุขคือไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง เหตุแห่งความทุกข์คือความโลภ ความโกรธ ความหลง

พระพุทธเจ้าจึงให้ตัดป่า คือป่ากิเลส ความระคนคลุกคลี ความไม่สงบ ไม่มีสันติ ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ความมักมาก มักได้เห็นแก่ตัว ไปนั่งแทรกอยู่ตรงไหนก็จะมีแต่ความวุ่นวายตรงนั้น ป่ากิเลสเป็นอย่างนั้น

วัดป่าของเรา จึงร่มรื่นด้วยป่าไม้ ไม่ให้ตัดต้นไม้ ต้นไม้ตัดได้ที่ไหนพรากของเขียวเป็นอาบัติ แม้แต่จะฉันอะไรก็ตามที่มันปลูกเกิด

๑. ปลูกเกิดด้วยรากด้วยเมล็ด

๒. ปลูกเกิดด้วยการเอาต้นมันไปเสียบเกิด

อย่างเช่น ผักบุ้งท่านยังไม่ให้ฉันเลย ต้อง **“กัมปิยัง กะโรหิ”**

ผู้รับว่า ***"กัมปิยัง ภันเต"*** ซะก่อน กัมปิยัง กะโรหิ คือทำให้เป็นของสมควร *กัมปิยัง กะโรหิ "นี่เธอ เธอจงทำสิ่งนี้ให้เป็นกัมปิยะ ให้เป็นของสมควร"* ผู้เด็ดก็บอก *"กัมปิยัง ภันเต" สมควรแล้วพระคุณเจ้า ไม่ได้พรากของเขียว เราเห็นสมควร*แล้ว เราพรากแทนแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

พระพุทธเจ้าไม่ได้ตัดนะ ไม่ให้ทำลายมันนะ ของเขียว ไม่ได้! พระไปถากหญ้าตัดกิ่งไม้ต้นไม้ ไม่ได้ ผิดวินัย พระพุทธเจ้าไม่ให้พระไปเก็บผักเก็บหญ้ามากินเองนะ ผลหมากรากไม้อยู่ตามดงตามภู ไปขุดงค์จะมาเก็บกินเองเหมือนฤาษีชีไพรไม่ได้นะ ตายก็เป็นตาย

พระพุทธเจ้าสอน **บิณฑิยาโลปะโภชะนัง นิสายะปัพพัชชา ตัตถะ เต ยาวะชีวัง อุสสาโห กรณีโย** เธอบวชแล้วเธอก็ไปบิณฑบาตด้วยปลีแข้งของเธอเลี้ยงชีพนะ เธอจะไปทำไร่ทำนาทำสวนไม่ได้ นี่เป็นชีวิตสมณะ เป็นชีวิตที่อาศัยผู้อื่นเลี้ยงตัวเอง โดยอาศัยธรรมความดีเป็นเครื่องตอบแทนเขา เขาบวชไม่ได้เราบวชได้ เขาไม่มีศีล เรามีศีล เขาไม่มีสมาธิ เรามีสมาธิ เขาไม่มีปัญญา เรามีปัญญา เขาไม่มีวิมุตติ เรามีวิมุตติ เขาก็จะได้อาศัยทำบุญในเพศพรหมจรรย์

พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนั้น สำหรับผู้ออกบวชจึงเรียกว่าพระ จะไปพรากอันโน้นอันนี้ไปหากินเอง เช่ามาขายไป อันนั้นเท่านี้บาทเท่านั้นบาท พระซื้อขายอะไรได้ที่ไหน ขยะอยู่ในวัด

เป็นขวดเป็นแก้วพระขายไม่ได้นะ มันเป็นอาบัติ ซื้อขายแลกเปลี่ยนด้วยเงินตราท่านห้าม อันนี้ห้าบาท อันนี้สิบบาทนะ พระขายไม่ได้ รับเงินมาก็เป็นอาบัติ

เห็นไหม วินัยของพระ จะมากินเล็กกินน้อย กินใหญ่กินโตไม่ได้ ต้องเป็นผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ เรียกว่า ธรรมวินัย

พระจึงอาศัยป่าร่มรื่นชื่นใจ จะมาตัดป่า จะมาปลูกผัก ปลูกหญ้ากินเองได้ที่ไหน เป็นหน้าที่ของอุบาสกอุบาสิกาหรือคนของวัดทำไปตามเหตุตามผล ทางธรรมเป็นอย่างนี้

เป็นอุทยานวัดป่าภูผาสูงเป็นพุทธอุทยาน จึงเป็นที่ร่มรื่นด้วยป่า

๒. อุทยานร่มรื่นด้วยบุคคล คือมีคนดี มีคนปฏิบัติศีลธรรม เป็นอุทยานที่ร่มรื่นด้วยบุคคลผู้คนมากราบมาไหว้ สร้างบุญกุศลคุณงามความดีเป็นปุคคลสัปปายะเป็นกัลยาณมิตร เป็นมิตรแท้ เป็นผู้ตั้งใจต่อการบุญการทาน การสร้างคุณงามความดี ไม่ได้เป็นบุคคลผู้เบียดบัง หรือบุคคลผู้คิดคดทรยศต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เป็นบุคคลที่จะเข้ามาประพฤติตัวเอง ดัดนิสัยกายวาจาใจของตัวที่มันคดให้ตรง ที่มันหลงให้มีสติ ที่ไม่ดีกลับมาให้เป็นคนดี ที่เผลอไผลไปทำอะไรไปไม่ดีก็จะได้สำนึกตัว ที่ศีลธรรมมันด่างพร้อยขาดทะลุก็จะได้แก้ไขใหม่ให้ศีลธรรมสะอาดบริสุทธิ์ นี่เรียกว่า ร่มรื่นด้วยบุคคล

บุคคลสำคัญที่สุดเบอร์หนึ่งก็คือพระพุทธเจ้าเป็นองค์ประธานใหญ่ เป็นผู้ที่เรียกว่าเราเคารพสูงสุดอยู่ตามศาลาตามที่ต่าง ๆ เป็นที่ประดิษฐานพระองค์ท่าน จากนั้นก็บุคคลคือพระสงฆ์ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นผู้ขวนขวายในศาสนากิจ กิจทางพระศาสนา ทำวัตร สวดมนต์ ไหว้พระ เดินจงกรม ฟังเทศน์ ฟังธรรม รักษาจิต รักษาใจ

ปฏิบัติศาสนกิจเป็นกิจทางพระศาสนา ไม่เบียดเบียนว่าร้ายกล่าวร้าย รู้จักประมาณในการบริโภคใช้สอย ยินดีในเสนาสนะที่อยู่ที่อาศัยอันสงัด แล้วก็ประพฤติตนในอธิจิต อธิศีล อธิปัญญา ทำให้มันยิ่ง ๆ ขึ้นไปทุกวี่ทุกวัน ขยับไปวันละนิดละหน่อย

ทานก็ขยับขึ้นไปไม่ใช่ลดลง เพิ่มขึ้น ได้ทำขึ้น ศีลก็ขยับขึ้นไป เป็นอธิ คือยิ่งขึ้นไปขยับขึ้นไปทีละนิดละหน่อย สมาธิก็ขยับขึ้นไปทีละนิดละหน่อยฝึกกันขึ้นไป ปัญญาฉลาดรอบรู้พิจารณาตรึกตรองรู้แจ้งเห็นจริงก็ขยับขึ้นไป

ยกระดับจิตของตัวเองให้พ้นจากหล่มลึกของกิเลสตัณหาต่าง ๆ นานาที่เป็นเครื่องยั่วยวนกวนใจ ยกมันให้มันเหนือเหมือนกับว่าอันนี้มันจะจมน้ำ ยกหนีมันก็หาย อันนี้ฝนตกมามันจะเปียก ยกหนีมันก็ไม่เปียก ใจของคนก็เหมือนกัน ยกมันออกไป ตรงนี้มันรุ่มมันร้อน ตรงนี้มันโลภ มันโกรธ มันหลง ยกหนีไปจากมัน **อธิปัญญา** มันก็เขยิบขึ้นสูงขึ้น ใจก็สูงขึ้น ศาสนากิจ

กิจทางพระศาสนาก็รุ่งเรืองโชติช่วงชัชวาล งามตางามใจขึ้นมา

อุทยานที่ร่มรื่นด้วยบุญ บุคคลผู้มาเกี่ยวข้องก็เป็นผู้มีศีล มีธรรม มาสร้างบุญกุศลคุณงามความดี ก็เลยเป็นศาสนาเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นแก่นเป็นแท้ ไม่ได้เป็นเพียงลมปากว่านับถือเคารพบูชาเหมือนนักเขียนนักแสดง เหมือนกับที่เขาชอบพูดกันพ่นไปพร่ำไปอย่างงั้น ไม่เคยได้ประพฤติ ไม่เคยได้ปฏิบัติ มันต่างกันมาก มันไม่เหมือนกัน

เมื่อวานนี้ยังพูดให้ฟังว่ามันไม่เหมือนกัน คนหนึ่งมันเอาแผนที่โลกมาดูแล้วก็ชี้นี่ประเทศอเมริกา ทวีปยุโรป ออสเตรเลีย เอเชีย ชี้ในแผนที่ไม่เคยไปมันห่างกันขนาดไหน? ของจริงกับของที่พูดมันคนละโลก เหมือนกันการบุญ การทาน การศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ หลุดพ้น ผู้พูดก็หากพูดได้ด้วยกันทุกคน ทั้งพระทั้งโยมเอาตำรามาอ่านก็พูดได้ทั้งนั้นแหละ แต่ความจริงจะหาผู้สิ้นสงสัยในคำที่พูดมันจะมีสักกี่คน

เหมือนคนเอาแผนที่มากาง นี่ทวีปเอเชีย ชี้เขมรอยู่ตรงนี้ นี่ประเทศลาวอยู่ตรงนี้ แต่เคยไปบ้างหรือยัง ไม่เคย ระยะทางมันไกลวัดได้ไหม ไม่ได้ ป่าเขา เขาเป็นยังไง ไปบุกดงบุกดอนเป็นยังไง ไม่เคยไป มันก็ไม่สิ้นสงสัย ก็เพียงแต่เป็นหนอนกระดาษเสือกระดาษเท่านั้นเอง

เหมือนกัน หลักธรรมใครก็หากพูดได้ พูดได้หมดทุกคน ไม่ว่าใครก็สามารถจะพูดวิจารณ์วิจัยกันได้หมด แต่ความจริง

จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า ผู้พูดก็ไม่อาจจะรับรองความจริงนั้นได้ เพราะผู้พูดไม่ได้ทรงมรรคทรงผลถึงคุณงามความดี

พระพุทธเจ้าท่านจึงทรงมรรค ทรงผล พูดถึงแผนที่ คือ ทานพระองค์ก็ได้ทำมหาบริจาคแล้ว พูดถึงปัญญาพระองค์ก็ได้บำเพ็ญมาแล้ว ขันติพระองค์ก็ได้บำเพ็ญมาแล้ว ศีลพระองค์ก็ได้บำเพ็ญมาแล้ว

แผนที่พระองค์ก็ได้ถึง ถึงจุดตำแหน่งอันสำคัญ ๆ ของแผนที่ชีวิต คือดวงจิตในการท่องเที่ยวอยู่ในวัฏฏสงสารสร้างบุญวาสนาบารมี พระองค์เห็นแล้วก็สิ้นสงสัยในภพในชาติ ในการบำเพ็ญบุญกุศลคุณงามความดีว่ามีผลจริง มีอานิสงส์จริง ส่งผลให้ผู้ทำได้จริงทั้งบาปทั้งบุญเป็นของแน่นอน สิ้นสงสัยว่าทำอย่างไรจะต้องได้อย่างนั้นไม่เป็นอื่น

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงมุ่งต่อคุณงามความดี มุ่งไปอย่างนั้น พุ่ง...พุ่งเพราะท่านเชื่อมั่น จะตายก็อยู่กับกรรม จะเกิดก็อยู่กับกรรม จะเป็นโรคภัยไข้เจ็บ จะถูกฆ่าเป็นฆ่าตาย ก็อยู่กับกรรม ปล่อยเป็นเรื่องของมัน ทำตัวเองให้มันดีๆ มันถึงมุ่งไปเลย พุ่งไปเลยๆ สร้างสติปัญญาให้มันดี ฉลาดรอบคอบขอบชิด นั่นท่านสร้างของท่าน ท่านเชื่อมั่นของท่าน

แผนที่กับความจริงเป็นอันเดียวกัน ตำรับตำราปริยัติถ้าได้ปฏิบัติตาม เกิดปฏิเวธมันก็เป็นอันเดียวกัน สิ้นสงสัย หายสงสัยในอริยมรรคอริยผล เพราะเป็นผู้ปฏิบัติ แต่ทุกวันนี้ยาก!

จะไปถามใครว่าท่านหายสงสัยหรือยัง? ท่านได้มรรคได้ผลหรือยัง? ถามไปเถอะ จะกี่ประโยคกี่เปรียญก็ช่างเถอะ จะกี่อาจารย์ก็ช่าง

สุดท้ายก็จนตรอกคำพูดนี้แหละว่า เราไม่ได้รู้ในมรรคในผลหรอก เราก็จำมาเหมือนกัน เรียนมาเหมือนกัน จิตเราก็มืดอยู่เหมือนกัน

ยุคปัจจุบันก็ยกให้ ท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** ผู้หายสงสัยในอริยมรรคอริยผล พ่อแม่ครูบาอาจารย์กรรมฐานจึงเป็นบุคคลที่ควรกราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ

นี่จึงเป็นเหตุสร้าง**พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง** เพราะท่านเหล่านี้เป็นผู้หายสงสัย เป็นผู้สิ้นสงสัย เป็นผู้ถึงพระนิพพาน เป็นผู้ไม่ต้องอาศัยความสุขจาก**อามิส โลกามิส** มาเจือจุน ท่านก็มีความสุขของท่านได้เพราะท่านเป็นองค์ธรรม ธรรมเป็นองค์ท่าน เป็นอันเดียวกัน **นิพพานปัจจะโย** เป็นปัจจัยให้เกิดพระนิพพานที่ดวงจิตของท่าน

ภูผาสูงจึงเป็นอุทยานที่ร่มรื่นด้วยบุคคล มีพระพุทธเจ้ามีอรหัตอรหันต์ทั้งหลาย สร้างขึ้นมาแล้วพวกเราทั้งหลายก็พลอยได้อาศัยใบบุญนั้นยึดข้อปฏิปทาดำเนินการตามธรรมของท่าน จะได้เป็นผู้สิ้นสงสัยหายสงสัยไปด้วยในการประพฤติปฏิบัติ

จึงนำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง ถึงเงื่อนสองอย่างที่วัดป่าภูผาสูง เป็นพุทธอุทยาน

๑. ร่มรื่นด้วยป่าดั่งอาตมาอธิบายให้ฟัง

๒. ร่มรื่นด้วยบุคคล ดังที่กล่าวให้ฟังเช่นเดียวกัน

จึงเป็นเหตุให้เกิด **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง (พระธาตุจอมผา)** ที่พี่น้องญาติโยมมาร่วมสร้างร่วมทำกันเป็นจำนวนมาก เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แรงขึ้นเรื่อย ๆ เป็นแรงบุญ เป็นบุญที่เป็นบุญแรง เพราะทุกคนก็คือพลังใจที่จะทำที่จะสร้างไว้โดยเฉพาะบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ทำกันอย่างเอาจริงเอาจังจนจะสำเร็จ เอาให้สำเร็จ คนกลุ่มหนึ่งที่เรียกว่า **ศิษย์สายแข็งสายมั่น**

คนกลุ่มนี้สำคัญมาก เป็นพลังดึงดูดคนอื่นด้วย และเป็นแรงใจให้กับพระธาตุจอมผาได้ก้าวขึ้นไปอีกด้วย สำคัญจริง ๆ ดังที่พูดให้ฟัง นี่คือวัดที่ร่มรื่นด้วยบุคคลผู้มีใจเลื่อมใสศรัทธา มีความเชื่อต่อบุญกุศลคุณงามความดีและบำเพ็ญตนอยู่ในกุศลกรรมบถอย่างรีบเร่ง อย่างเอาจริงเอาจัง เป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนา.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๕ กันยายน ๒๕๕๖

๑๔

สอนพระ สอนโยม

...นึกถึงเด็ก ๆ พ่อแม่ให้ไปเรียนหนังสือมันก็เป็นทุกข์อย่างหนึ่งเหมือนกัน ไปเรียน มีกินบ้างไม่มีกินบ้าง เรียนเก่งบ้างไม่เก่งบ้าง โง่บ้างฉลาดบ้าง ก็เป็นทุกข์อย่างหนึ่งเหมือนกัน พูดถึงเป็นเด็ก ๆ ที่พอรู้ความ

จากนั้นก็เป็นหนุ่มเป็นสาว ทุกข์อย่างหนึ่งเหมือนกัน มองดูชีวิตเขาชีวิตเรา ได้แต่งการแต่งงานเป็นสามีภรรยาก็มีบ้างออกมาบวชอย่างอาตมาก็มีบ้าง อยู่ทางโลกสำคัญ ต้องเอาใจกันใส่ใจกัน ถ้าไม่ใส่ใจกันก็เป็นทุกข์ อัธยาศัยไม่ตรงกันก็ยิ่งเป็นทุกข์ เพราะว่าความเป็นครอบเป็นครัวไม่ใช่ง่าย ๆ ยากมาก ต้องทำให้ถูกใจซึ่งกันและกัน ถ้าไม่ถูกใจแล้ว ผิดใจกันแล้วก็เป็นลิ้นกับฟัน ก็เป็นทุกข์อีกอย่างหนึ่ง

จากนั้นก็เฒ่าชราก็เป็นทุกข์อย่างหนึ่ง พูดถึงทุกข์ สุขก็มีมนุษย์ก็สุขได้ทางตาหูจมูกลิ้นกายจิตเยอะเหมือนกัน ร่างมนุษย์นี่วิเศษมากเที่ยวได้ทั่วโลกเป็นแก้วสารพัดนึกคือมนุษย์ สามารถ

จะหาได้ พูดถึงสุขทุกข์ แต่มาเทียบเคียงกันแล้วทุกข์มันก็จะมากกว่าสุขแน่นอน

จากนั้นทุกข์เพราะการหาเงินหาทองอันนี้ใหญ่มาก

...อย่างพื้น ๆ ไปหาของขาย หาบของขาย ทำไร่ทำสวนไปขาย หาเงินหาทอง กว่าจะขายได้ไม่ใช่ง่าย ๆ กว่าจะเอามันสำปะหลัง เอาข้าวโพด เอาข้าว เอาสิ่งของที่ทำ ทอผ้าทอผ่อน ปลูกผักกว่าจะได้เงินได้ทองเขา มันยาก

รถวิ่งผ่านตามทาง...อาตมามองดู ตั้งร้านขายไส้กรอกบ้าง ขายของตามตลาดนัดบ้าง ลุ้น กลัวฝนจะตก กลัวฟ้าจะร้อง กลัวจะขายไม่ได้ ลุ้นทั้งท่องคาถา ทั้งตั้งจิตขอให้ขายดี ๆ กว่าจะได้ทุกข์เหมือนกัน มองดูแล้วไม่ใช่ง่าย

อย่างกลาง ก็เปิดร้านของตัวเอง ตามถนนหนทางที่เจริญ สามแยกสี่แยกหรือว่าห้างสรรพสินค้า นี่ก็ทุกข์อีกไม่ใช่ง่าย ๆ เปิดร้านขายของชำบ้างอะไรบ้างแข่งขันราคากัน กว่าจะขายได้ก็ไม่ใช่ง่ายอีก ...ร้านเสื้อผ้ารองเท้าของกินร้านขายต่าง ๆ นานา

คนซื้อก็ชอบต่อรองราคา อาตมาไม่ชอบต่อรองราคา นอกจากจะต่อรองเล่น ๆ กับแม่ค้าพูดเล่น ๆ เขาก็ชอบ อาตมารู้สึกสงสารห้าบาทสิบห้ากำไรนิดหน่อยเราผู้เสียไปก็ได้บุญไปด้วย ผู้ขายก็ชื่นใจ ไม่ควรเอาเปรียบกันเกินไป... มีน้ำใจทั้งสองฝ่าย ผู้ขายก็หาของดีมาขายให้ผู้ซื้อได้กินได้ใช้ ผู้ซื้อก็มีเมตตาให้เขาได้เงินได้ทองไปใช้ นี่ก็ทุกข์เหมือนกัน ต่อรองราคา ไปต่อ

รองราคามาเถียงกันก็มี

ระดับสูงหน่อยขายของมีค่าเป็นที่ต้องการ คนก็ไปยืนรอง้อของดี ๆ ที่ดินดี ๆ ทำเลดี ๆ ก็ตามซื้อกัน อะไรที่เป็นของดีก็ตามซื้อกัน เครื่องสุขภัณฑ์ เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัว เครื่องประดับอาภรณ์หรือว่าอะไรที่มีฝีมือ ไปตามง้อซื้อ ทำบานประตูสวย ๆ แกะสลักงาม ๆ ตามง้อกัน ตามซื้อของดี ๆ ไปตามง้อเอาไปบังคับให้เขาขายตัว อันนั้นอย่างสูงหน่อย ทุกข์เหมือนกันนะสำหรับผู้ซื้อ นี่ เทียบให้ฟัง

ยังไม่พอ ยังมีบริหารร่างกายและจิตใจอีก ในร่างกายของคนนี้จะเป็นโรคนั้นโรคนี้ต้องบริหาร จะปวดแขน ปวดขา ปวดหัวตัวร้อน ปวดเอว ต้องบริหารอีก โรคหัวเราะ โรคร้องไห้ โรครัก โรคชัง นี่ต้องบริหารอีก ทั้งกายทั้งจิต โรคแก่โรคเจ็บ

สุดท้ายก็เป็นโรคตาย ไอ้โรคนี้ดีหน่อย โรคอื่นๆ ไม่ค่อยดีดีอยู่โรคเดียว โรคตาย โรคแก่โรคเจ็บก็ทรมานวุ่นวี่วุ่นวายจบด้วยโรคตายนี้ จบเลย ตายมีความดีมากกว่าเพื่อนในบรรดาโรคทั้งหลายเพราะจบเลย ฉะนั้นพอเรามองดูความตายมีประโยชน์มาก มันแล้วเรื่องทุกเรื่องเลย เถียงกันมาด่ากันมาตีกัน มาฆ่ากันมา พอตายแล้วก็แล้วเลยจบกัน

รู้สึกจะให้อภัยกันได้ มันตายแล้วอย่าไปว่ามันเลยนะไหนๆ มันก็ตายไปแล้ว นั่น! แล้วเรื่องดีนะ! ตายไปโรคอันนี้มองดูโรคมนุษย์นี่ โรคตายนี่เป็นกรรมการอย่างดีคอยตักเตือน

คน ขอให้คนเลิกแล้วต่อกัน แล้วทั้งเรื่องตัวเองเรื่องคนอื่น โรคเนี่ยเป็นโรคสำคัญ

พระพุทธเจ้าจึงให้พิจารณา **มรณัง มรณัง มรณะสติ** พิจารณาความตาย โรคอันนี้มันสำคัญจริง ๆ ถ้าผู้มีธรรมจะพิจารณาอย่างนี้ แต่ผู้มีกิเลสก็จะไม่คิดอย่างนี้ คิดไปอย่างอื่น คิดฟุ้งเสีย คิดเสียอกเสียใจ เพราะตัวเองไม่ทราบเรื่องของความตาย โลกอันนี้จึงเป็นโลกธรรมะสอนใจคนทั้งหลาย ถ้ามาเทียบเคียงแล้วความสุขมันไม่พอกับความทุกข์หรอกโลกอันนี้

ฉะนั้น มนุษย์สัตว์ทั้งหลายจึงเวียนวนอยู่ในภพ ๗ ภพ นรก เปรต อสูรกาย เดรัจฉาน...ทางเบื้องต่ำ สูงมาหน่อยก็มนุษย์ เทวดา พรหม ด้านข้างล่างข้างบนเวียนอยู่อย่างนี้ ทำบุญทำทาน ทำดีทำชั่ว ทำดีก็ไปมนุษย์เทวดาพรหม ทำชั่วก็ลงไปที่ต่ำ สัตว์นรก เปรต อสูรกาย เดรัจฉาน เวียนกันไปวนกันมา วนกันมาเวียนกันไป เรียกว่า **ภูมิ**

ภพภูมิทุคติคือภูมิต่ำไปทางนรก เดรัจฉาน เปรต อสูรกาย ภูมิสูงขึ้นมามนุษย์อยู่ตรงกลาง สูงขึ้นไปก็เทวดา มาร พรหม มารก็เทพประเภทหนึ่ง อยู่ภูมิสูง วสวัตดีมารเหาะมาสู้กับพระพุทธเจ้า ไม่ได้เดินมา มารมีฤทธิ์มีเดช นางตัณหา ราคา อรดี นางมาร แปลงร่างให้สวยงามได้ พวกใช้ของทิพย์ ภูมิสูงในความเป็นธรรมพิจารณาอย่างนั้น

มันก็วนอย่างนี้ ทำบุญก็ไปสูง ทำบาปก็ไปต่ำ คราวที่ไป

ตกอับ เกิดในที่ที่เขาพาไปทำบาป ก็ไปทำกับเขา หรือเกิดในที่ที่เขาทำบุญแล้วก็ไปคบคนผิด ตายไปก็ตกที่ต่ำ พอได้ทำความดี เกิดในที่พบบัณฑิต เกิดในประเทศมีศาสนาดี ทำบุญแล้วตายไปภูมิสูง เวียนกันไปวนกันมา

พระอรหันต์ พระอริยะ ท่านไม่พอใจเอาเลย โอ๊ย! จะพอใจอะไร มันก็เป็นไปเพื่อเกิดแก่เจ็บตายเวียนวนอยู่เท่าเก่า ทุกข์ก็เท่านั้น ตัดใจเลย เรื่องของพระธรรมเป็นอย่างนี้

เวลาสอนโยม เวลาอาตมาสอนโยมเรียน อันนี้บาปนะ อันนี้บุญนะ ให้เชื่อว่าบาปมันเป็นบาป มันเป็นเวรเป็นกรรม ให้เชื่อว่าบุญเป็นบุญเป็นของสูงของดีนะ บำเพ็ญตัวเองให้เยอะนะ อย่าไปติดกับภพกับชาติ

เวลาสอนโยมอย่างมากก็ได้แค่ *บุญกุศล บาปอกุศล* ให้รู้จักละชั่วทำดี แต่ว่าญาติโยมควรจะได้รู้จักว่า นี่เป็นบุญเป็นทาน เป็นศีลสมาธิ ควรจะได้ประพฤติปฏิบัติกัน

แต่เวลาก้าวมาสู่ทางพระ ต้องพูดถึงการยึดมั่นถือมั่น ผ่านบุญมาแล้ว ผ่านความเชื่อบาปมาแล้ว คนที่เชื่อว่าบาปมีบุญมี นรกมีพระนิพพานมี ถึงจะมาบวชได้ แน่ใจว่าอันนั้นผิดศีลเป็นบาป ถูกศีลธรรมเป็นบุญ ถึงจะมาบวชเป็นพระเป็นเณรได้

ถ้ามาสงสัยบาปสงสัยบุญอยู่นี่มันเป็นพระเป็นเณรไม่ได้นะ ยังเป็นไม่ได้ จะมาสงสัยพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาบวชไม่ได้

ฉะนั้นเวลาพระมาสอนกันไม่ต้องไปสอนพระให้ทำบุญทำทาน ไปสอนพระด้วยกันไปทำทานนะ ไปทำบุญนะ ไม่ใช่เรื่องจะมาสอนพระด้วยกัน มันเชื่อแน่อยู่แล้วว่านี่บาป นี่บุญ นี่คุณ อันนี้โทษ ถ้าเป็นทางพระก็อุปาทาน ความยึดมั่นในขันธ์ทั้ง ๕ ยึด รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

รูปัง อนิจจัง รูปัง ทุกขัง รูปัง อนัตตา เวทนา อนิจจา สัญญา อนิจจา สังขารา อนิจจา วิญญาณัง อนิจจัง รูปัง อนัตตา เวทนา อนัตตา สัญญาอนัตตา สังขารา อนัตตา วิญญาณัง อนัตตา นี่สอนพระ

บอกถึงความยึดมั่นถือมั่น มันไม่ดีให้ปล่อยละวาง นี่วิธีการสอนธรรมะมันเป็นขั้น ท่านบาป ท่านบุญ ท่านญาติโยม ต้องหาต้องแสวงรู้ให้ชัดว่าอันไหนเป็นควร เป็นการบุญกุศล ความดีรีบขวนขวาย เหมือนทานพี่น้องมาใส่บาตรจังหันทำบุญทำทานอุทิศนี่เป็นศาสนกิจของฆราวาสญาติโยม ผู้ยังมีบ้านมีเรือนที่ต้องแสวงหาทรัพย์สินเงินทอง ให้ทำบุญ ให้ละบาป ทำทานรักษาศีลตามเพศภาวะของตัว ให้พอดีพองามในเพศฆราวาส

ส่วน **อนาคาริยะ** ผู้ไม่มีเรือน ไม่ได้ครองเรือน อันนี้พูดถึงการละวาง การปล่อยวาง การไม่ยึดถือ การไม่มีอุปาทาน ความต้องไปยึดมั่นถือมั่น เอานั่นเป็นของเรา นี่เป็นของเราให้ปล่อยวางชีวิตจิตใจ สละคืนโลกไปให้หมด นี่ เป็นทางธรรม

ทางผู้ไม่มีเรือน คือ นักบวชนักปฏิบัติ ให้ทำเป็นขั้นเป็น

ตอนนะ พระให้ภาวนาให้เจริญจิตใจว่ามันผ่านอันนั้นมาแล้ว ผ่านความเชื่ออย่างนั้นมาเต็มหัวอกหัวใจถึงได้บวช พระจะมาวนอยู่กับที่เก่ามันก็ฆราวาส มันไม่ได้ยกระดับจิตของตัวเองขึ้นมาให้มันเหนือ มันต้องสิ้นสงสัยในเรื่องนั้นแล้วถึงจะมาเป็นพระ แล้วก็มาปฏิบัติปล่อยวาง

ต้องสมาธิภาวนา ทำอะไรที่มันเป็นเรื่องมีสาระสูง ดีๆ เลิศประเสริฐเยี่ยมกว่าฆราวาสญาติโยมที่เขาทำกัน ยกขึ้นมาเหนือกว่า สร้างก็สร้างสิ่งที่มหัศจรรย์เหนือกว่าดีกว่า ทำก็ทำสิ่งที่เลิศกว่าประเสริฐกว่า เป็นอีกขั้นหนึ่ง

นี่พูดให้ฟังถึงเรื่องจิตเรื่องใจ ถึงเรื่องการประพฤติปฏิบัติเป็นลำดับเป็นขั้นเป็นตอน ผู้คิด ถึงต้องมีสเต็ปในการคิดในการพิจารณา

ดำเนินชีวิตด้วยปัญญา ด้วยความเพียร ด้วยการออกบวชสละกิเลส เรียกว่า **เนกขัมมะ** นี่ผู้ปฏิบัติจึงเพิ่มขึ้น ศีลถ้าเป็นศีลของญาติโยมฆราวาสศีลห้า แต่พอก้าวเข้ามาสู่วัดเป็นอธิศีลยิ่งขึ้นระมัดระวังมากขึ้น พระเณรก็ตั้งใจขึ้นละเอียดขึ้น สมาธิอยู่กับบ้านกับเรือนในชีวิตประจำวันก็เป็นสมาธิอย่างหนึ่ง พอก้าวเข้ามาวัดถือศีล ๘ จำศีลอุโบสถ หรือพระเณรถือศีลในพระปาฏิโมกข์ นี่ ก็สำรวมระวังเต็มที่เป็นอธิศีล

เห็นไหม!...พอเป็นสมาธิก็เป็นอธิสมาธิ ทำให้ยิ่งขึ้นมาดีขึ้นมากกว่าเดิมละเอียดละออขึ้น จากนั้นปัญญาของโลกชาวบ้านเรือนหนังสือท่องจำทำการทำงาน พอก้าวเข้ามาปฏิบัติก็เป็นอธิปัญญา พิจารณาสังขารร่างกาย ความปรุงแต่ง นี่ละเอียดขึ้นบำเพ็ญให้มันสูงขึ้น

...ทางดับทุกข์ ทางที่องค์พระสยัมภูพระศาสดาของเราพระองค์ทรงสอนดำเนินตามธรรมอย่างนั้นก็ย่อมสำเร็จอริยมรรคอริยผล ถึงความเจริญรุ่งเรืองในทางธรรมพ้นทุกข์

จึงนำมาสอนให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ไม่พูดก็จะไม่รู้กัน เราพูดให้ฟัง ฟังเอาเองก็แล้วกัน ถูกผิดประการใดไปพินิจพิเคราะห์ดู ไม่ต้องมาเชื่อเราหรอก เชื่อธรรมความจริงนั่น

อันไหนเป็นความจริงเชื่อมันตรงนั้น หลักการวิธีการ นี่เป็นความคิดของคน

ถ้าพระมันก็ต่างกัน ความละเอียดละออก็ต่างกัน เพราะท่านพินิจพิเคราะห์ด้วยสติ ด้วยปัญญา ด้วยการไตร่ตรอง ด้วยวิปัสสนา สิ่งนั้น ๆ ก็จะแก้ให้จริงขึ้นมา อริยมรรคอริยผลมันก็เกิดก็สมบูรณ์ไพบูลย์พูนผลในทางธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็ชื่อว่าได้ดื่มด่ำรสพระธรรมที่พระพุทธเจ้าเอามาแจกเอามาแบ่ง **ภควา** พระผู้มีพระภาคเจ้า แปลว่าแจกธรรม แบ่งธรรมให้เรา เราก็รับมา เราก็เอามาดื่มมากินมาเสวยทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ ดื่มด่ำในรสพระธรรม เราก็ได้ลิ้มรสแห่งธรรมที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้ ก็เลยเป็นของดี.

.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๖ กันยายน ๒๕๕๖

วันแรกเริ่มเทถนนพระพุทธเจ้า (ภาพประวัติศาสตร์)

๑๕

ทวนกระแส

...คนทำบุญติดต่อกันมาหลายปี ก็เลยเป็นสายบุญสายธรรมกันต่อมา เป็นถนนธรรมะมาเรื่อย ก็เลยยึดเหนี่ยวในทางความดีกันต่อเนื่องมา

ใครที่สะดวกได้มาทำบุญก็นับว่าเป็นโชคแน่ ๆ คือภาระทางโลกนี้มันไม่ใช่ง่าย พระมีภาระไม่มากนัก แต่ทางโลกนี้มันต้องแข่งขันกันทุกตอนเลย ตั้งแต่ตื่นยันหลับ แม้แต่นอนก็ยังต้องคิดต้องปรุงเลย

ทางธรรมอีกอย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านฉลาด ใช้บุญเป็นตัวดำรงชีวิตทางธรรม ทางโลกใช้เรี่ยวใช้แรงออกหน้า ทางธรรมใช้จิตใช้ใจนำทาง ผู้ปฏิบัติจึงไม่ง่าย จึงต้องทวนกระแส

ทางธรรมท่านเทียบการเดินทางข้ามน้ำของคนได้ดังนี้

๑. คนไปตามกระแส

๒. คนทวนกระแส

๓. ผู้ที่ตั้งตัวเองได้

๔. ผู้ข้ามพ้นถึงฝั่ง

ประเภทที่ ๑ คนไปตามกระแส...ถ้าเทียบเป็นน้ำผู้ไปตามกระแสก็ไหลไป ไหลไปตามน้ำ มันพัดพาอะไรๆก็ไปกับมัน พัดไปเจอหินเจอขอน เจอจระเข้น้ำวน มันพาพัดไปกระแทกตรงโน้นตรงนี้ นี่ไปตามกระแสน้ำ เทียบเหมือนกับคนปล่อยใจไปตามกระแสความคิดความปรุง

ปล่อยตามยถากรรมเวรกรรม เกิดแล้วก็ปล่อยเลย มีกินก็กิน ไม่มีก็ทนกันไป ไม่คิดจะทำบุญทำทาน ไม่คิดจะรักษาศีลฝึกตัวฝึกตน ปล่อยไหลไปเอื่อยไป บางทีก็แรงบางทีก็ค่อย บางทีก็โดนมันซัดเอาซะจนเจ็บเนื้อเจ็บตัวเจียนเป็นเจียนตาย เรียกว่าไปตามกระแสน้ำ ประเภทนี้มาก เต็มไปหมด ไปตามกระแสทั้งทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ ทั้งความคิดความปรุง ทั้งความเชื่อทั้งการกระทำก็ปล่อยไปเลย ปล่อยไปตามกิเลส

มนุษย์ ๙๙ เปอร์เซ็นต์ไปตามกระแส ไปตามเกิดแก่เจ็บตาย...ไม่คิดถึงบุญถึงทาน ถึงการได้แก้ไขจิตใจ ตัวของตัวไม่คิดทุกข์ก็ไม่คิด สุขก็ไม่คิด วันหนึ่งคืนหนึ่งก็ปล่อยไปตามกิเลส นี่ไปตามกระแส

ไปตามกระแสแล้วก็ถูกน้ำพัดตายอยู่ในน้ำนั่นแหละ เรียกว่า วังน้ำวน กงกรรมกงเกวียนโอฆะสงสาร...ไม่ถึงฝั่งหรอกพวกนี้ ส่วนมากจะตายในน้ำนั่นแหละ สัตว์ทั้งหลายที่ไปตามกระแส นรก เปรต อสูรกาย เดรัจฉาน มนุษย์ เป็นส่วนมากได้ไปตามกระแสต่ำ นี่ประเภทหนึ่ง

ประเภทที่ ๒ คนทวนกระแส อันนี้ทวนกระแสต้องยกให้ผู้ประพฤติพรหมจรรย์เพียงรักษาศีล ๕ นี้ยังไม่ทวน ยังตามกระแสอยู่ แต่กระแสดีหน่อย แต่ทวนกระแสขึ้นมานี่ ต้องประพฤติพรหมจรรย์ ถ้าเป็นฆราวาสศีลเพิ่มมาเป็นศีล ๘ วันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ หรือพวกเราที่ไม่ใช่วันพระก็วันสร้างพระธาตุจอมผา ที่มาสร้าง นี่ก็เป็นประเภททวนกระแส

ประเภทนี้ ลำบากก็ทน อดเอาทนเอา สร้างคุณงามความดี คิดซะว่าความดีเป็นสิ่งสำคัญกว่าชีวิต ความดีเป็นเจ้าชีวิต มิใช่ชีวิตเป็นเจ้าความดี เมื่อคิดว่าความดีเป็นเจ้าชีวิต ก็เลยยอมทุกข์ยอมทนยอมลำบากลำบนอดทนสู้ อุตส่าห์บากบั่นมุมานะฝ่าฟัน จะลำบากตรากตรำยังไงก็ตามก็ต้องหาเวลาประพฤติปฏิบัติพรหมจรรย์บ้าง ไม่ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับกิเลส ทุกยามทุกเวลามีเวลาฝืนมันบ้าง

พวกศีล ๘ เป็นครั้งเป็นคราว ทวนเหมือนกับว่ากัดฟันว่ายทวนมัน มันไหลมา มันจะพาเราตกลงทะเล ห้วงน้ำใหญ่โอฆะสงสารที่สัตว์ทั้งหลายไปกองตายกันอยู่โน่น กัดฟันทวนว่ายมันสักอึดหนึ่ง อ้าว! เต็มที่หน่อย ปล่อยตัวบ้าง ว่ายลอยบ้าง พยายามฝึก พยายามฝืนอยู่ นี่เป็นประเภททวนกระแสกลัวจะพาไหลไปทางต่ำทางชั่ว

พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า **ทวนวัฏฏะ คือ หมุนวน *วิวัฏฏะคือ ไม่หมุนวน*** ทวนขึ้นมา ทวนเพื่อเอาตัวเองหลุดพ้น ยังไม่

หลุดพ้นก็ยังมีใจที่จะทวน นี่ประเภทนี้ไม่ได้สบายนะ ถือศีลพรหมจรรย์ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ก็ถือว่าเป็นปาฏิโมกข์สังวรศีล พรหมจรรย์เป็นเครื่องหมายของผู้อยากหลุดพ้นไปจากทุกข์

...ใครจะอยากตื่นเช้าสวดมนต์นั่งสมาธิไปวัดไปวา มันขี้เกียจจะตาย มันทวน ทวนกระแส พยายามบังคับใจบังคับกายของตัวเอง ฝึกตัวเองอดทนสร้างวาสนาบารมี เหมือนคาถาของพระโพธิสัตว์ ที่ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า **เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว** นี่ เป็นคาถาของท่าน ผู้บำเพ็ญบารมีสิบทัศพระเจ้าสิบชาติ

เต เตมีย์ใบ้ นั่นเตมีย์ใบ้ เนกขัมมะบารมี พรหมจรรย์ทวนกระแสเลย กลัวตกนรก ไม่อยากเป็นราชามหากษัตริย์แกล้งเป็นง่อยเป็นเปลี้ยเสียขา จนอายุถึง ๑๖ ปีไม่ยอมพูดสักคำ ทั้งที่พูดได้ ทั้งที่ร่างกายแข็งแรง กลัวพ่อแม่จับไปเป็นกษัตริย์ ท่านก็ทวนกระแสไม่พูด เตมีย์ใบ้

ชะ พระมหาชนก วิริยะบารมี

สุ พระสุวรรณสาม เมตตาบารมี

เน พระเนมิราช อธิษฐานบารมี

มะ พระมโหสถบัณฑิต ปัญญาบารมี

ภู พระภูริทัต ศีลบารมี

จะ พระจันทรกุมาร ขันติบารมี

นา พระนารทพรหม อุเบกขาบารมี

วิ พระวิธูรบัณฑิต สัจจบารมี

เว พระเวสสันดร ทานบารมี

สิบชาติสุดท้ายของพระพุทธเจ้าทวนกระแสอย่างหนัก แต่ก่อนก็ทวนอยู่ แต่สิบชาติหลังนี้นี้เรียกว่า กัดฟันเอาให้ถึงประพฤติให้เต็มที่ ปรากฏว่าสิบชาติหลังนี้...สุดท้าย...ออกบวช เกือบจะทุกชาติ...เห็นไหม นี่เรียกว่า ทวน

เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว คาถาหัวใจพระโพธิสัตว์...สิบชาติ สำคัญทวนกระแสอย่างหนักในบารมี ๑๐ ทัศ เอาจริงเอาจังเต็มที่เลยเรียกว่าทวนกระแส พวกเราทวนบ้างอย่าปล่อยให้ไปกับมันซะหมด อย่าให้มันพาซัดไป จนกระทั่งจมตายไป นี่ประเภททวนกระแส

ประเภทที่ ๓ ตั้งอยู่ได้แน่นอน อันนี้หมายถึงพระอนาคามี ทวนกระแสคือโสดาบัน สกิทาคาก็ถึง แต่ตั้งอยู่ได้มั่นเต็มที่ อีกนิดเดียวก็บรรลุ นี้ก็คือขั้นพระอนาคามี ประเภทที่น้ำพัดไปไม่ได้ ทวนอยู่เฉยๆ เป็นหลักหยั่งอยู่กลางน้ำ แรงขนาดไหนก็พัดไปไม่ได้ ปรากฏว่าแกร่งเหมือนเสาเขื่อน ซัดบึ้มบ้าๆก็ตั้งอยู่ตรงกลางน้ำได้เฉยๆเลย

น้ำพัดไม่ได้เหมือนมีฤทธิ์มีเดช มีของดีมีปัญญา ตั้งอยู่กลางน้ำ น้ำพัดไปไม่ได้เหยียบอยู่บนน้ำนั่นแหละ แต่ยังไม่พ้นนะ นี่ประเภทที่ ๓ ของผู้ประพฤติธรรม

ประเภทที่ ๔ ติณโณ ข้ามเลยถึงฝั่ง ทั้งที่น้ำไหลเชี่ยว เดินข้ามได้สบายเหมือนคนเดินข้ามแม่น้ำโขงนั่นเลย ฉลาด มีปัญญาเฉลียวฉลาด เดินข้ามก็ได้ นั่งเรือข้ามก็ได้ เหาะข้ามก็ได้ นั่งเครื่องบินข้ามก็ได้ เทียบให้ฟัง เหนือน้ำแล้วพ้นน้ำแล้ว ทำอะไรก็ได้หมด ตัวก็ไม่เปียก น้ำก็ไม่ไหลเข้าหูเข้าตา

พ้นเป็นปัญญาวิมุติ เจโตวิมุติ ศรัทธาวิมุติ พ้นจากกิเลสทั้งหลายทั้งปวง ถึงฝั่งอันปลอดภัย พวกเราถึงฝั่งแบบนั้นก็สบาย แต่พระพุทธเจ้าถึงฝั่งแล้ว ยังดึงคนอื่นให้ถึงฝั่ง ให้ข้ามฝั่งตามไปอีกด้วย ไม่เอาพระองค์ข้ามไปคนเดียวยังกลับมาดึง **พระอัญญาโกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ** ดึง**พระโมคคัลลา สารีบุตร กัสสปะ อานนท์** เริ่มดึงเรื่อยมาจนมาถึงพวกเราทุกวันนี้

พระพุทธเจ้าก็ยังฉุดดึงอยู่ให้ข้ามไปฝั่งโน้นเหมือนพระองค์ข้ามแล้ว ด้วยปัญญาวิมุตติ เจโตวิมุตติ ศรัทธาวิมุตติ

เราทั้งหลายอย่าเป็นประเภทที่ไปตามกระแสน้ำเลย ประเภททุกข์ท่วมหัวท่วมใจ ประเภทไม่มีเวลาส่างเลยแม้แต่น้อย ให้เห็นภัยของกิเลส เห็นคุณของธรรม

น้อมใจศรัทธาปสาทะในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และตั้งความเพียรพยายาม เอาอย่างพระพุทโธ พระธัมโม พระสังโฆ เอาอย่างบรมโพธิสัตว์ท่านบำเพ็ญ เราไม่ได้ถึงขนาดนั้นหรอก ไม่ได้สละขนาดนั้นหรอก แต่เราเอาเป็นครูให้ได้

พระอาจารย์แสดงธรรมงานวันวิสาขบูชาที่เดอะมอล์ลโคราช ปี ๒๕๕๕

ประพฤติปฏิบัติเป็นรางวัลของชีวิตบ้าง

การบำเพ็ญบารมีความดี ทวนกระแสแล้วก็จะตั้งตนได้ แล้วก็จะพ้นถึงฝั่ง แต่ถ้าตามกระแสก็จะเละเทะสกปรกเลอะเทอะ ตายเกิดตายเกลื่อนหมุนเวียนหมุนวนสับสนยุ่งเหยิง ทุกข์ซ้ำทุกข์ซาก ทุกข์แล้วทุกข์เล่า แล้วก็จะบ่นว่าทุกข์ไปตลอดกัปตลอดกัลป์

ถ้าทวนก็คือหาทางพ้นทุกข์ หาทางทำบุญทำทาน ตั้งจิตใจของตัวเอง ตั้งหลักปักฐานได้ ผู้สติปัญญาได้ฟังธรรมของพระพุทธองค์แล้วก็มั่นใจ

อย่าไปเชื่อกิเลส มันหลอกมนุษย์ มันเสี้ยมมันสอน

กล่อมมนุษย์ซะหวานเยิ้ม ดีตัวมันอยู่คนเดียวนั่นหละ กิเลสเรียกว่า มาร

จะไปกล่อมพระพุทธเจ้า มันไปทั้งโคตรเลย กล่อมพระพุทธเจ้าไม่ได้ พากันไปทั้งโคตรเลย **ตัณหา ราคา อรดี** ไปทั้งพญามาร ด้วย **ท้าววสวัตดีมาร** มารมีบารมีเป็นเทพชนิดหนึ่ง กล่อมพระพุทธเจ้าไม่ได้ เอายาหอมไปกล่อมไม่ได้ ใช้ความงามก็ไม่ได้ ใช้ทรัพย์สมบัติก็กล่อมไม่ได้ ใช้บริษัทบริวารมายาต่างๆ ก็กล่อมไม่ได้เพราะว่าพระพุทธเจ้ารู้ทันมาร

นี่ เราอย่าไปเชื่อมาร มันกล่อมสัตว์โลกทั้งหลายให้เคลิ้มหลงใหลไปกับมันแล้วก็ตายเปล่า ตายเกลื่อนเต็มไปหมด นี่ให้ทวนนะ ทวนกระแสจะได้พ้นทุกข์กัน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๘ กันยายน ๒๕๕๖

๑๖

บุญข้าวสาก

...วันนี้วันพระขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ ภาษาอีสานว่า **“บุญข้าวสาก”** ...เป็นบุญประจำปีเรียกว่า **“สารทลาว”**

...เดือน ๙ “บุญข้าวประดับดิน” เดือน ๑๐ “บุญข้าวสาก” เดือน ๑๑ “บุญออกพรรษา” เดือน ๑๒ “บุญกฐิน” อยู่ในฮีตสิบสอง คองสิบสี่

วันนี้จึงเป็นบุญที่คนอีสานจะทำบุญ พวกเราโคราชก็ถือว่าอีสาน ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ “บุญข้าวสาก” เป็นวันพระใหญ่ด้วย วันญาติโยมมาจำศีลประพฤติปฏิบัติธรรมกัน นี่ก็มากันเป็นจำนวนพอสมควร

บางคนมาไม่ทันจังหันเช้า ก็มาตอนบ่ายตอนสายตอนเย็นก็มี

ออกพรรษาก็ไม่นานอะไรกัน วันพระวันศีลอย่างนี้ก็ได้ถือโอกาสมาปฏิบัติธรรม ปฏิบัติตัวเอง เป็นโอกาสแห่งบุญแห่งกุศล ซึ่งพูดอยู่ประจำว่า คนมีโอกาสได้ทำอย่างนี้มันน้อยนะ

ถึงคราวตายมานึกหาแต่บุญ นึกหาใครก็ไม่เจอหรอก นึกไปเถอะที่หลับที่นอนบ้านเรือนที่เคยใช้ ญาติสนิทมิตรสหายเพื่อนฝูง นึกไปเถอะ นึกไปเท่าไรก็ตัน ตีบตันอั้นตู้ ถ้านึกถึงบุญแล้วสว่าง

นั่นหละความสำคัญของการสร้างบุญ สร้างวาสนาบารมีสำคัญอย่างนั้น ประจวบเหมาะมาถึงวันพระใหญ่ เราทั้งหลายก็ได้ถือโอกาสมาจำศีล มาทำบุญตักบาตร ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามที่เราทำกันเรื่อยมา ประคับประคองกันเรื่อยมา ใครสะดวกกับครอบครัวเหย้าเรือนก็ดีหน่อย ใครไม่สะดวกก็ขัดข้อง แต่บางคนถึงแม้จะขัดข้องก็ยังหาทางมาทำบุญได้เหมือนเดิม นั่นก็ถือว่าเก่งที่ข้ามพ้นอุปสรรคต่างๆได้ วันนี้ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ วันพระใหญ่ ภาษาอีสานเรียกว่า **"บุญข้าวสาก"** เป็นบุญที่บรรพบุรุษทำมา

๑. ก่อนจะถึงฤดูออกพรรษาเกี่ยวข้าว เขาทำบุญวันนี้เพื่อจะให้ข้าวกล้างอกงาม ไม่มีอุปัทวภัยเกิดขึ้น ให้ข้าวกล้าอุดมสมบูรณ์ ถือโอกาสทำบุญทำทานกันเอาไว้ ป้องกันเอาไว้เป็นบุญชั้นแรกซะก่อน ก่อนจะได้เก็บเกี่ยวข้าว นี่เป็นความถือมาแต่โบร่ำโบราณประเพณีของคนทางเรา นี้ถือกันมาเป็นข้อที่ ๑

๒. เป็นสลากภัตร ชาวบ้านญาติโยมคณะศรัทธาทั้งหลายก็ได้ถือโอกาสไปวัดเอาบุญเอาทานไป แต่ก่อนมันลำบากของใช้มันน้อยพระมันเยอะ สมัยพุทธกาล พระเป็นจำนวน

ร้อย ๆ พัน ๆ ของมันก็ไม่พอก็เลยถือโอกาสจับสลากเอาเลย องค์ไหนมีวาสนาจะได้ก็ได้ไป เป็นสลากภัตรเพราะมันไม่พอ

พระร้อยองค์มีของอยู่สิบชิ้นอย่างนี้จะแบ่งกันยังไง? ท่านก็ให้จับสลาก เอาบุญเอาทานไปข้าวปลาอาหาร อันนี้ก็มีในวิธีมีในธรรม จับสลากถือว่าเอาตามวาสนา เป็นธรรมแล้วใครได้ก็ได้ไป ทางอีสานก็เลยถือจับสลาก

อาตมาเป็นเด็กอาตมาก็ยังจำได้ พ่อแม่ไปทำบุญ พระท่านก็ยังจับสลากได้ ของๆ เราที่เอาไปทำบุญ เราก็อิ่มเอมเปรมปรีดิ์ว่าองค์นั้นได้ของเรา องค์นี้ได้รับทานของเรา อาตมาก็ยังไม่ลืมติดตาติดใจอยู่ บุญข้าวสากเป็นอย่างนี้

ทีนี้ความเป็นมามันมีอย่างนี้เล่าให้ฟังซะเลย มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าของเราพระองค์ทรงแสดงธรรม พระองค์ก็พูดถึงบุญทานที่พระองค์ทรงทำเอาไว้ในอดีต พระองค์ก็ตรัสว่า

ในอดีตกาล...เรานี้เคยเป็นคนหักฟืนขาย หาฟืนขาย สมัยที่ท่องเที่ยวอยู่ในวัฏฏสงสาร เป็นคนตัดฟืนขาย มีภรรยาอยู่คนหนึ่ง อยากจะทำบุญทำทาน พอถึงวันที่เขาไปทำบุญทำทานก็อยากทำ ในปีนั้นเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ พระจันทร์เต็มดวง คนทั้งหลายไปทำบุญทำทานกัน เราทั้งสองคนผัวเมียลำบากก็เลยปรึกษากับภรรยาว่าเราอยากจะทำบุญ

ภรรยาก็รื่นเริงยินดีด้วย ก็เลยกุลีกุจอกัน หาบฟืนตัดฟืน

ขายให้มากกว่าเดิม เคยทำเท่านี้ ทีนี้ไม่หลับไม่นอนนะ ทั้งหาบทั้งหามทั้งแบก เอาไปส่งขายให้เขา ก็ได้เงินได้ทองมาพอสมควร ด้วยความหมั่นขยันก็ไปซื้อหม้อแกงหม้อหนึ่งหม้อหุงข้าวหม้อหนึ่ง จากนั้นก็ได้เงินไปซื้ออ้อยได้ ๔ ลำ กล้วย ๔ ลูก ก็พออกพอใจเป็นคนจนหาบฟืนหาฟืนขาย

พอถึงวันสำคัญ วันพระ เขาไปทำบุญกัน ก็ได้ไปกับเขาเหมือนกัน ไปก็ปวารณาถวายสงฆ์เป็นสลากภัตร พระก็จับสลากถูกของ ๒ สามีภรรยาคนหาบฟืนขาย เขาก็เลยตั้งความปรารถนาไว้ว่า **ด้วยอานิสงส์แห่งผลบุญที่เพียรสร้างเพียรทำ ขอให้เกิดมาชาติใด อย่าได้รู้จักคำว่ายากจนเลย ให้สมบูรณ์พูนผลในโภคสมบัติ ว่าแล้วสองสามีภรรยาก็สาธุด้วยกัน ทำบุญหัวเพียงกัน หัวใจก็อนุโมทนาเลื่อมใสด้วยกัน หัวคิดความคิดก็คิดเหมือนกัน**

หัวเพียงกัน ยินดีเหมือนกัน เลื่อมใสเหมือนกันทั้งสองผัวเมีย ตั้งความปรารถนาก็เหมือนกัน ทำบุญทำทานในคราวนั้นยังความปลาบปลื้มปีติให้กับสองผัวเมียคนตัดฟืนขาย เขาได้ทำบุญ

ต่อมาก็แก่เฒ่าชราไป ถึงอายุขัยก็ตายไป ด้วยอานิสงส์ผลบุญอันนั้นก็ได้ไปเกิดอยู่บนสรวงสวรรค์ ด้วยอานิสงส์มีวิมานมีอาหารอันเป็นทิพย์เลอเลิศ ได้ชื่อว่า **สลากภัตรเทพบุตร สลากภัตรเทพธิดา เทพบุตรสลากภัตร เทพธิดาสลากภัตร**

ชื่ออย่างนี้เลย มองดูวิมานของตัวกับผลทานที่ทำน้อยนิด ก็ยังส่งผลให้มาอยู่บนสรวงสวรรค์ได้มีวิมานใหญ่โต เพราะความศรัทธา เลื่อมใสและความเพียรพยายามอันนั้น

นี่แหละทานอย่าไปดูถูกทานว่าน้อย อ้อย ๔ ลำ กล้วย ๔ ลูก หม้อหุงข้าวอันหนึ่ง หม้อแกงอันหนึ่ง ถวายในคราวนั้นด้วยความเลื่อมใสศรัทธาเต็มเปี่ยม ได้มาเกิดเป็นสลากภัตรเทพบุตร สลากภัตรเทพธิดา เสวยสุขอยู่บนสรวงสวรรค์ นั่นหละบุญทานอันนั้นที่พี่น้องทั้งหลายทำมากน้อย ข้าวใส่บาตรเอาอาหารมาทำบุญมากน้อยย่อมมีอานิสงส์ดั่งนั้น

ถ้าทำด้วยจิตใจเลื่อมใสศรัทธา มีความเชื่อมั่นต่อคุณพระพุทโธ ธัมโม สังโฆ ก็ย่อมเบิกบานจิตใจเป็นอย่างมาก ตายไปก็เป็นเหมือนสลากภัตรเทพบุตร สลากภัตรเทพธิดา

จากนั้นพอสิ้นบุญจากความเป็นเทพบุตรเทพธิดา ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นเจ้าจักรพรรดิ์อีก... ตายจากความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็ไปเกิดอยู่บนสวรรค์ชั้นพรหมตามบุญที่สั่งสมหนุนขึ้นไปสร้างขึ้นไป **ชาติสุดท้ายก็มาเกิดเป็นพระพุทธเจ้าของเรา**

อดีตดวงจิตดวงเดิมของพุทธะผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน คนหาบฟืนก็เป็นมาแล้ว ลำบากลำบนก็เป็นมาแล้วเหมือนกันกับเราทั้งหลาย เราทั้งหลายจะไปคิดอะไรว่า แหม! เราจน เรายาก เราลำบาก พระพุทธเจ้าก็ตัดฟืนขายมาแล้ว หาบฟืนขายมาแล้ว

อยู่ในป่าในดงในดอน อยู่กับภรรยาของตัวเอง ก็ทำแต่ความดีกัน ปรารถนามรรคผล สร้างบุญกุศลเรื่อยมา ก็ยกระดับจิต ยกระดับชาติ ยกความดีขึ้นมา สูงขึ้นมาเรื่อยๆ จนมาเป็นศาสดาเอกของโลก

เราบำเพ็ญบารมีสร้างคุณงามความดีเป็นอย่างนี้ จึงเทียบให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังว่าบุญข้าวสาก มาจาก สลากภัตร สลากสาก พูดไปเพี้ยนมาเป็นบุญข้าวสาก แล้วก็ไปทำให้พระบังสุกุล เอาผลทานอุทิศให้กับญาติพี่น้อง ญาติโกโหติกาที่ล่วงลับ และเป็นบุญให้กับตัวเอง ถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นแบบฉบับว่าพระองค์เคยทำมาแล้ว เคยบำเพ็ญมาแล้ว มีกล้วย ๔ ลูก อ้อย ๔ ลำ หม้อข้าวอันหนึ่ง หม้อแกงอันหนึ่งไปถวายพระ บุญอันนั้นหละที่ทำด้วยความตั้งใจมากในคราวนั้น อานิสงส์มันก็แรงส่งผลให้ตายแล้วไปเกิดบนสรวงสวรรค์ ไม่ได้ต่ำต้อยกว่าเทวดาท่านใดเลย

พูดถึงผลาอานิสงส์คุณงามความดี มีอานิสงส์มีผลาอย่างนี้ ส่งผลอย่างนี้ ฉะนั้น เราทั้งหลายผู้ทำบุญทำทานก็ควรจะปีติยินดีในผลบุญผลทานที่ได้ร่วมสร้างร่วมทำ อย่าคิดเป็นอื่น อย่าเอาอะไรมาเป็นอุปสรรค จนไม่สามารถจะทำบุญกุศลคุณงามความดีได้ บางคนก็อ้างสารพัดจะอ้าง ก็คือไม่อยากทำ พระพุทธเจ้าท่านไม่อ้าง ท่านทำเลย ประพฤติปฏิบัติในตัวของเราเลย

เพียงทานนะ! ถ้ามารักษาศีลอุโบสถอย่างนี้ อานิสงส์ก็ย่อมมากกว่าเป็นเท่าทวีคูณ เพราะเป็นการประพฤติปฏิบัติทางด้านจิตใจซึ่งเป็นเนื้อแท้ของหลักการประพฤติปฏิบัติธรรม นี่ก็สูงขึ้นมาอีกมากกว่าเดิม นี่ก็ยิ่งมีอานิสงส์

ฉะนั้น ท่านผู้ใดได้ประพฤติปฏิบัติในคราวที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังจะพูดได้ว่าเป็นผู้มีคุณค่า เป็นผู้ฉลาด เป็นบัณฑิต เป็นผู้ที่เดินตามพระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมปราชญ์ ไม่หลงทาง ไม่เดินผิดทาง เข้าสู่ทางแห่งคุณงามความดีด้วยจิตใจยินดี ก็ย่อมจะเป็นของดีเกิดขึ้นกับเรา นึกถึงเมื่อไรก็ชื่นใจ ท่านทั้งหลายก็ลองนึกดูในชีวิตนี้ นึกไปดูว่าเราชื่นใจอะไรกับอะไรกันบ้าง

ถ้าเรานึกไปถึงศีลที่ได้รักษา ภาวนาที่ได้บำเพ็ญ ทานที่ได้ทำบุญถวาย เราก็จะชื่นใจมากกว่าอย่างอื่น ๆ ก็ชื่นใจได้เหมือนกัน ความเป็นผู้มีกัลยาณมิตรที่ดี มีสามีที่ดี มีเพื่อนที่ดี ได้ศึกษาหาความรู้ที่ดี เกิดกับพ่อแม่ที่ดีก็ชื่นใจ แต่อันหนึ่งที่ชื่นใจเป็นน้ำเป็นเนื้อของตัวเอง ที่ตัวเองจะต้องได้ส่งผลไปถึงภพหน้าก็คือ...***ทานที่ทำ ศีลที่ได้รักษา ภาวนาที่ได้เจริญบำเพ็ญ อันนี้จะชื่นใจมากเป็นพิเศษ***

โดยเฉพาะหมัดสุดท้ายคือหมัดน็อค ที่ความตายมันน็อคเรา อันนี้ชื่นใจกว่าเพื่อน หมัดเกิด หมัดแก่ หมัดเจ็บ นี่ก็ยังเมากันอยู่ โอนไปเอนมาอยู่ ถูกมันถลุงเอา แต่หมัดตายหมัดสุดท้ายจะชื่นใจกับอันนี้มากเป็นพิเศษ นอนในโลงไม้ได้สนกับร่างของ

ตัวเองเผาทิ้งไป แต่บุญคุณงามความดีที่ได้ทำเอาไว้ ส่งผลสูงส่งไปถึงโน่นสรวงสวรรค์ชั้นฟ้าตามที่ตัวเองได้ทำบุญเอาไว้

...หลักของศาสนาไม่เปล่าประโยชน์สำหรับผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่เปล่าประโยชน์ มีแต่ประโยชน์เกื้อกูลเป็นความสุข ฉะนั้นผู้ใดได้ยินได้ฟังดังนี้แล้ว ก็ควรที่จะขวนขวายกุลีกุจอ ในการทำสิ่งที่ดีงาม

พระพุทธเจ้าท่านยกมาให้ฟังว่า คนบางคนพูดว่า โอ๊ย! จน ทำบุญทำทานไม่ได้หรอก บางคนก็รวยซะจนลืมตัว สองคนนี้พอกัน เพราะความไม่ใส่ใจเป็นผู้ประมาทนั่นเอง ไม่ใช่อื่นใด

หลักของศาสนา หลักของพระพุทธเจ้า พระองค์ยกมาให้ได้เห็นเป็นตัวอย่างให้เห็นชัด ๆ เป็นภาพชัด ๆ ว่ากิเลสมันหลอกลวงนะ ความดีสำคัญนะ สำคัญที่เราได้ทำ ไม่สำคัญที่เราไปดูเขาทำบุญ สำคัญที่ตัวเองได้ไปทำไปสร้าง

วันพระใหญ่ ให้ใหญ่ด้วยความดี ใหญ่ด้วยศีลด้วยธรรม อย่าให้กิเลสมันโต ลดความโลภ โกรธ หลง ลดความขึงแค้นเกลียดชังอะไรพวกนี้ลดลงไป ทำใจของเราให้มันใหญ่ด้วยบุญกุศลคุณงามความดี ให้ใหญ่ด้วยความสงบร่มเย็นจะเป็นสุขดีงาม

วันพระประเสริฐคือใจของเราประเสริฐนั่นเอง เล่าให้ฟังถึงบุญวันนี้ ขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ บุญข้าวสาก ก็คือ

สลากภัตร ก็คือทำบุญให้กับญาติ ให้กับข้าวปลานำ้ที่เรากิน มันจะได้งอกงาม ให้กับชีวิตของตัวเอง แล้วก็เป็นผลาอานิสงส์ถึงภพหน้าชาติหน้าอีกด้วย.

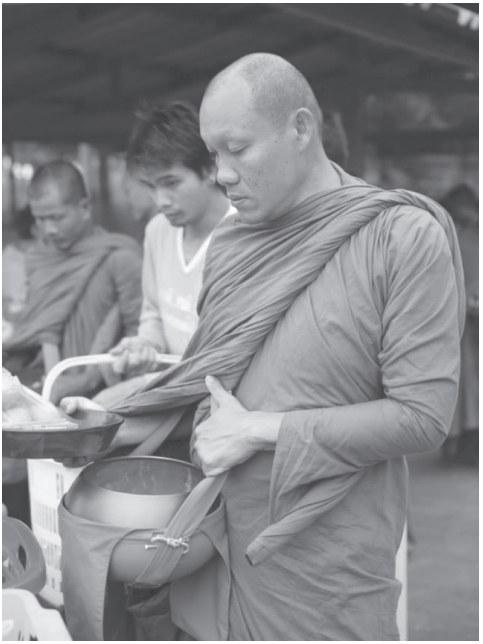
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๙ กันยายน ๒๕๕๖

๑๗

วันเวลาที่เราจะพอใช้ได้ มีเท่าไหร่?

...น้ำสำคัญ น้ำสกปรกแล้วหมดกัน เวลาใช้น้ำอาตมาต้องดูของอาตมาเอง ถ้าอาตมาดูของอาตมาเองไม่ค่อยมีปัญหา ปล่อยคนนั้นคนนี้ดูแล้ว เกิดปัญหาจนได้ ถ้าอาตมาใช้ของอาตมาเอง ไม่ค่อยเป็นปัญหาเท่าไร เพราะบางทีการจัดการไม่ดีมันก็สกปรก ใครจะอาบได้น้ำสกปรก ใครจะโง่ไปอาบมันทั้งที่ทำให้มันสะอาดได้ก็ต้องทำ น้ำฝนเป็นน้ำดี โดยเฉพาะฝนที่มันตกอยู่กลางป่าอย่างนี้ดี ไม่ใช่ฝนกลางเมือง ฝนกลางเมืองนี่ไปใช้อะไรได้

ท่านทั้งหลายก็ลองคิดดู เอาถังไปรองน้ำฝนจากชายคาในเมืองดูซิ สีมันนี้เหลืองเป็นตะกั่ว แค่นั้นก็ทราบแล้วว่าคนในเมืองนั้นอยู่กับบรรยากาศที่แย่มาก ชายคามันมาจากน้ำมันอะไรพวกนี้ ในเมืองน้ำฝนใช้ไม่ได้

ทั้งที่ในเมืองเขาบอกว่าเป็นที่เจริญ กลับสู้ที่ในป่าไม่ได้ ในป่าทั้งที่ใบไม้ร่วงเต็มไปหมด แต่น้ำไหลใสสะอาด เพราะมันเป็นธรรมชาติ ในเมืองเป็นอีกอย่างหนึ่ง น้ำฝนตกมาต่อเนื่องอย่างนี้ดี ป่าจะได้ชุ่มชื้น ภูเขาจะได้ร่มเย็น

น้ำจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก วัดของเราเมื่อมีคนเยอะขึ้นๆ ก็ต้องดูเรื่องน้ำเรื่องท่าให้ดี ขึ้นชื่อว่าสิ่งสกปรกไม่มีใครต้องการแม้แต่นิดเดียว อะไรก็ตาม ถ้าคำว่าสกปรกแล้ว ไม่สะอาดแล้ว ไม่มีใครต้องการเลย ความสะอาดจึงเป็นความสำคัญมาก

การปฏิบัติธรรมทำให้มันสะอาด ตนเองสะอาดแล้วก็ยังนึกถึงคนอื่น ต้องการให้เขาสะอาดด้วย การประพฤติการกระทำอะไรที่มันดีมันงามก็พยามยามที่จะขวนขวายแนะนำให้คนอื่นสะอาดด้วย **คนบุญยินดีในความสะอาด คนบาปยินดีในความสกปรก**

ฉะนั้น ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมจึงต้องคล่องเนื้อคล่องตัวในการทำตัวเองให้มันสะอาด พระพุทธเจ้าพระองค์จอมสะอาดเกลี้ยงหมดทุกอย่าง แม้จะอยู่ในป่าในเขาก็ตาม การประพฤติพระองค์เองสะอาด สะอาดข้างในสะอาดข้างนอก พระอรหัตอรหันต์ท่านสะอาดตัวท่าน ไม่ขี้เกียจดูแลท่านเองนะ สังขารไม่เที่ยงก็ไม่เที่ยงไป เป็นทุกข์ก็เป็นทุกข์ไป ไม่ใช่ตัวตนก็ไม่ใช่ตัวตนไป แต่ความสะอาดหมดจดมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ทุกคนพึงระวังให้ดีเพราะการสะอาดอันนี้มันมาจากข้างใน

ที่พิจารณาดีแล้วมันคนละอย่างกัน

*ไม่ใช่ว่าไม่ยึดไม่ถือแล้วสกปรกทั้งบ้านทั้งเมืองทั้งตัวเอง นั่นไม่ใช่แนวทางของธรรม ทางธรรมท่านต้องสะอาดท่านถึงว่า **"ใจซื่อมือสะอาด"** สะอาดข้างนอก สะอาดข้างใน เครื่องมือของธรรมจะเป็นอย่างนี้ เครื่องมือของกิเลสสกปรกเลอะเทอะเปรอะเปื้อนเป็นยาพิษ แต่ธรรมะเป็นยารักษาโรค กิเลสมันเป็นยาพิษ ธรรมะเป็นยารักษาโรค*

การที่เราได้มาปฏิบัติธรรมนี้ จึงเป็นการชำระล้างสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายออกไปจากตัวของเรา **พูดว่าล้างเวรล้างกรรมก็ไม่ผิด พูดว่าล้างกายล้างใจก็ไม่ผิด** ล้างโลกล้างสงสาร พระอรหันต์ท่านล้างให้เกลี้ยง เวลาปฏิบัติธรรมท่านจึงเรียกว่า**ขัดเกลา**

เหมือนเราอาบน้ำ เราเอาน้ำสาดใส่ตัวเราเฉยๆ มันจะสะอาดตรงไหน? ก็ต้องมีสบู่ถูเนื้อถูตัวมีแปรงสีฟันขัดให้มันเกลี้ยงเกลา ขัดแล้วก็เกลา นี่หมายถึงร่างกายของเรา เอาจานไปล้าง เอาชามไปล้าง เอาน้ำมาจุ่มแล้วเดินเลย มันจะหายกลิ่นคาวได้ยังไง? มันก็ย่อมจะมีเครื่องมือมีน้ำยาล้างถ้วยล้างชามล้างไม้ล้างมือถึงจะสะอาด !

ใจของเราเหมือนกัน เพียงแต่เรามาปฏิบัติธรรมแล้วไม่ได้เอาศีลเอาธรรมมาขัดเกลามันจะสะอาดได้ยังไง? เพียงแต่เข้าวัดเฉยๆ ไม่พอต้องขัดเกลาด้วย มีข้อปฏิบัติด้วยชำระล้างให้มันสะอาดสะอ้าน ศีลนั่น! สมาธินั่น! เอามาชำระล้างเป็น

เครื่องมือประพฤติปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าท่านถึงเทียบโดยเฉพาะพระเทียบเหมือนม้า ท่านก็ช่างเทียบช่างเปรียบเหมือนม้าแข่ง

๑. ต้องมีสีสันในร่างกายดี

๒. ต้องดูแข็งแรงบึกบึนดี

๓. ต้องว่องไวคล่องแคล่วดี

๔. ต้องทรวดทรงองอาจสง่าดี

เวลาปฏิบัติธรรมท่านให้เทียบเหมือนม้าแข่ง โดยเฉพาะพระกรรมฐานหรือพระวัดป่า ท่านให้เทียบเหมือนม้าแข่ง

๑. สีกายดี คือศีลดี ศีลนี่บอกสีของคน สีสง่างาม สีไม่งามอยู่ที่ศีล ศีลเป็นความสงบกายกับวาจาต้องสีดี มีศักดิ์มีศรีมีศีล **ศีละ** แปลว่า *หนักแน่น เย็น ปกติ* เป็นธรรมชาติสงบกายวาจาคือศีล

เหมือนม้าสีกายมันดีเลื่อม ขนมันงามสีมันดี... ลักษณะสีมันดี คนมีศีลสีผิวพรรณลักษณะท่าทางแม้นจะตรากตรำยังไงก็ยังดูดีคนมีศีล พระป่าแม้ไม่มีอะไรประเทืองผิวหน้าตาท่าน... ท่านอยู่ตากแดดตากฟ้าตากฝนทำอะไรสารพัด... ท่านก็รู้สึกว่าสีกายในร่างของท่านจะดี

ดูเถอะ...ไปดูพ่อแม่ครูบาอาจารย์พระป่ากรรมฐานเถอะ ท่านจะมีอะไรกุฏิของท่าน อะไรของท่าน ท่านก็อยู่ธรรมดาแต่ว่ารู้สึกดี แม้จะซูบจะผอมจะเหลืองจะซีดเซียวเพราะความ

เพียรพยายามก็ยังดูดีอยู่ดีเพราะอันนี้มาจากข้างใน ใจข้างในเป็นสำคัญ นี่แหละถ้าเป็นม้าก็สีกายม้าดี ถ้าเป็นพระก็สีดีคือศีลดี ศีลสะอาด

อินทรียสังวรศีล ปาฏิโมกขสังวรศีล ปัจจยสันนิสิตศีล มีศีลดี เป็นความสำคัญพวกเราก็เหมือนกัน ให้คล่องแคล่วว่องไวสีดี ศีลดี นี่เป็นลักษณะสำคัญ

๒. กำลังดี อันนี้เป็นลักษณะของม้า การประพฤติธรรมเหมือนกัน เหมือนม้ากำลังดี มันมีกล้ามต้นขามันแข็งแรง กำลังดี กำลังใจ...ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญาดี เข้มแข็ง บึกบึนอุตสาหะพยายามบากบั่นมุมานะ ภาษาบาลีท่านว่า **หิตฺวา ยาติสุเมธโส** เหมือนม้าฝีเท้าเร็วละทิ้งม้าฝีเท้าช้า แซงไปเลย นี่ผู้มีปัญญา ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เหมือนม้าทำอะไรคล่องเนื้อคล่องตัว ไม่อืดอาดเหนื่อยหน่าย ไม่เฉื่อยแฉะ เอาจริงเอาจังเรียกว่ากำลังดีมีปัญญา

คนปฏิบัติศีลธรรมก็เหมือนกัน กำลังใจมาก่อน กำลังกายก็ตามไป กำลังกายดีกำลังใจไม่ดี...ก็ไม่ดี กำลังกายดีกำลังใจดี...ก็ดีเยี่ยม กำลังกายไม่ดีกำลังใจไม่ดี...ไม่ดีเลย เทียบอย่างนี้นี่เรียกว่ากำลังดีเหมือนม้า ผู้ปฏิบัติธรรมเหมือนกันท่านเทียบเอาไว้

๓. ว่องไวดี ***ว่องไวคล่องแคล่วเรียกว่าเชาวนะ คือปฏิภาณไหวพริบ อันนี้สำคัญ ทันคนทันกิเลสของตัว รู้เขารู้เรา รู้กิเลสเขา***

รู้กิเลสเรา รู้กิเลสเราอย่างเดียวไม่รู้กิเลสเขา เราก็ตายได้ง่ายๆ นั่น ถึงให้รู้เท่ารู้ทัน

ว่องไวดีคืออริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ว่องไวดี ใจว่องไวรู้เท่ารู้ทัน อันนี้ทุกข์ อันนี้เหตุให้เกิดทุกข์ อันนี้ความดับทุกข์ อันนี้หนทางเป็นไปเพื่อความดับทุกข์ ว่องไว รู้! เราต้องรู้เท่ารู้ทัน...ถ้าไม่รู้เท่ารู้ทันแล้วมันก็จม มันก็ไม่ว่องไวไม่คล่องแคล่ว ทำอะไรก็อืดอาดเหนื่อยหน่ายอิล่อยปล่อยแอ ไม่เป็นเรื่องเป็นราว พิจารณาธรรมก็ไม่คล่องตัว อยู่ที่เก่าย่ำอยู่ที่เดิม ไม่ไปไหนไม่ก้าวหน้า ศีลก็ไม่ก้าวหน้า สมาธิก็ไม่ก้าวหน้า ปัญญาก็ไม่ก้าวหน้า

อันนี้เรียกว่า **ช้าอืดอาดไม่ทันกาลกับชีวิตที่มันล่วงเลยไป** ท่านถึงให้ว่องไวคล่องตัวพยายามฝึกตัวเองให้มันว่องไวให้มันทันกาลทันใช้ หาเงินหาทองมันต้องทันกับกาลเวลาที่ต้องจ่าย หาธรรมก็ต้องทันเวลากับชีวิตที่มันจะต้องสูญ ท่านถึงให้รีบให้คล่องให้ว่องไวคล่องแคล่ว ยามร่างกายแข็งแรงรีบทำ เดินจงกรมนั่งสมาธิ ทำบุญทำทานก็ให้รีบทำ

วันพระให้รีบมาทำประพฤติปฏิบัติ เอาอรรถธรรมเข้าสู่จิตสู่ใจ **ความเพียรนั่นแหละเป็นความสำเร็จ ให้ถืออย่างนั้นเป็นหลักสำคัญ เกิดเป็นคนไม่จนปัญญา สร้างตัวเองขึ้นมา** ม้าฝีเท้าเร็วละทิ้งม้าฝีเท้าช้าได้เป็นอย่างดี

เป็นข้อปฏิบัติท่านได้เทียบกับม้า เทียบกับหลักธรรม

หลักประพฤติปฏิบัติ

๔. ทรวดทรงดี มองดูแล้วมีทรวดมีทรงมีวาด มันเดินมันก็มีท่ามีทางของมัน มีวาดของมัน ทรวดทรงมันดี ทรวดทรงดีเทียบทางธรรมคือบริบูรณ์ด้วยปัจจัย ๔ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ **คิลานะปัจจัย** เรียกว่าบริบูรณ์ ปัจจัย ๔ ดี ทรวดทรงดี ถ้าไม่มีปัจจัย ๔ ทรวดทรงไม่ดีหรอก ถ้าพระก็ปัจจัย ๔ จีวรบริบูรณ์ มีผู้ถวายได้ใช้ บิณฑบาตมีผู้ทำ บุญตักบาตรศรัทธาเลื่อมใส เสนาสนะที่อยู่ที่อาศัยการก่อสร้าง มีผู้ศรัทธาสนับสนุนเจือจุนมาเพิ่มพูนต่อยอดความดี **คิลานะปัจจัย** ยารักษาโรครักษาภัย ป่วยไข้ไม่สบายก็มีผู้รักษา มีผู้ศรัทธา มียารักษา มีผู้เจือจุนคอยดูแลอุปถัมภ์อุปัฏฐาก

อันนี้ทรวดทรงดี ญาติโยมก็เหมือนกัน เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม อาหารการกินที่อยู่ที่อาศัยบ้านเรือนยารักษาโรคมีจตุปัจจัยสตุ้งสตังค์ไปหาหมอ หาหยูกหายาเวลาป่วยไข้ อันนี้เป็นเรื่องราวของปัจจัยเครื่องอาศัย มีทรวดทรงดี

เทียบถึงการประพฤติปฏิบัติธรรมเทียบกับม้า พระพุทธเจ้าท่านชอบเทียบ เราเป็นสามเณรเราท่องจำได้ **หิตฺวา ยาติ สุเมธโส** *คนมีปัญญาย่อมเหมือนม้าตัวฝีเท้าเร็วละทิ้งม้าตัวฝีเท้าช้าไปฉะนั้น* คนมีอายุหนึ่งๆอายุมันเท่ากัน แต่ความเฉลียวฉลาด สติปัญญามันก็ต่างกัน

อันนี้ไม่ได้อวดกัน พูดให้กันฟัง ให้เข้าใจถึงความคิด

ความปรุง การกระทำของคนเกิดมาเท่ากัน หูตาจมูกลิ้นกายใจเรากับเพื่อนเราเกิดมาก็เท่ากัน เท่ากันในความเกิดเป็นคน แต่ความรวยความจนนี้ไม่เท่ากัน บางคนเกิดมาฐานะดี บางคนก็ฐานะด้อยก็ไม่เป็นไร แต่ความเป็นคนเป็นมนุษย์อาการ ๓๒ เป็นมหาสมบัติเท่ากัน ความคิดความอ่านการกระทำจะต่างกัน

เกิดมาเทียมกัน เรียนหนังสือกันมา ในการกระทำ ในความคิดแต่ละคนๆ ก็แตกต่างกันออกไปไม่เท่ากัน เพราะความขวนขวาย ความพยายาม ความฝึกแตกต่างกัน เวลาประพฤติปฏิบัติศีลธรรมท่านจึงเทียบเอาม้ามาเป็นธรรมะเทียบพระพุทธเจ้าท่านชอบเทียบ ท่านมองเห็นสัตว์ ท่านก็เทียบสอนเป็นธรรมะ

พระพุทธเจ้าพระองค์เป็นศาสดาเอกของโลก เป็นครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นสารถีสามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีผู้ใดเทียมเท่า เห็นสัตว์ท่านก็เอาสัตว์มาสอน เห็นต้นไม้ท่านก็เอาต้นไม้มาสอน เห็นภูเขาท่านก็เอาภูเขามาสอน เห็นน้ำท่านก็เอาน้ำมาสอน เห็นดินท่านก็เอาดินมาสอน เห็นท้องฟ้าท่านก็เอาท้องฟ้ามาสอน นั่น พระปัญญาของพระพุทธเจ้า

พระองค์ทรงแสดงธรรมทรงตรัสว่า *“ภิกษุทั้งหลายธรรมที่เราแสดงนี้เป็นเพียงใบไม้ในกำมือเท่านั้น นิดเดียว เหมือนเม็ดทรายในกำมือของเรา กำเดียว แต่ธรรมะจริงๆ เหมือนเม็ดดินเม็ดทรายเต็มแผ่นดินเต็มโลก เหมือนใบไม้ในกำมือเรา*

นำมาสอนนี่ ใบไม้ใบเดียวนี่แหละ กำเดียวนี่แหละ แต่ธรรมะของเราเหมือนใบไม้เต็มป่าเต็มดง แต่เราเพียงนำมาสอนนิดหน่อยเท่านั้น" นี่คือพระปัญญาของพระพุทธเจ้า จึงกว้างขวางหาที่สุดไม่ได้ สุดที่จะพรรณาหละพระคุณของพระพุทธเจ้า

พูดเท่าไรก็ไม่จบ ปัญญาของเรามันน้อย ให้มนุษย์ทั้งหลายไปคิดเอาเรื่องของพระพุทธเจ้ามาพูด พูดสักเท่าไรก็บรรยายไม่จบไม่สิ้น เพราะกว้างขวางใหญ่โตเหลือเกิน เหลือปัญญาของมนุษย์อย่างพวกเราพวกท่านจะสามารถที่จะพูดถึงได้ละเอียดพูดได้นิดหน่อย

หลักธรรมพระพุทธเจ้าท่านเปรียบท่านเทียบ เราทั้งหลายได้ยินได้ฟังกันเป็นคติเครื่องสอนใจเตือนใจในการกระทำสร้างตัวเอง โดยเฉพาะการประพฤติปฏิบัติธรรมต้องมีเทียบ... การประพฤติของเรามันเป็นยังไงบ้าง มันดีบ้างไหม มันเจริญบ้างไหม ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์เพิ่มพูนกับเราบ้างไหม สู้กับวันเวลาที่มันเร็วแป๊บเดียวเท่านั้น

อย่าคิด! ใครคิดว่าชีวิตเกิดขึ้นมานี้ มันนาน คิดผิดมากทีเดียว นิดเดียว แป๊บเดียว **เมื่อวานกับวันนี้ และพรุ่งนี้มันมีอยู่ ๓ วันนี้** มนุษย์มีอยู่เพียง ๓ วัน เกิดขึ้นมามีอยู่ ๓ วัน วันเมื่อวานวันนี้แล้วก็วันพรุ่งนี้ และวันที่ ๓ คือวันพรุ่งนี้จะถึงหรือเปล่าก็ไม่มีใครรู้ **และใน ๓ วันนี้ ๒ วันใช้ไม่ได้ คือวันเมื่อวาน กับวันพรุ่งนี้ ใช้ได้อยู่วันเดียว เหลือวันนี้**

เท่านั้นที่ใช้ได้

ให้เราพิเคราะห์ในชีวิตมนุษย์ของเรามีอยู่เท่านี้ วันเวลาไม่ได้มีมาก วันจันทร์ ถึงศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ เทียบกันไป ปีหนึ่ง ๑๒ เดือนว่ากันไป วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมงว่ากันไป **ที่จริงมันใช้ได้แค่เวลา แล้วก็วันเวลา คือผ่านมาเมื่อตะกี้นี้ กับตอนนี้ กับเวลาที่จะถึงข้างหน้า ใช้ได้ ๓ เวลาเท่านั้น** วันก็ใช้ได้ ๓ ช่วงที่พอจะระลึกได้ วันเมื่อวาน วันนี้ แล้วก็พรุ่งนี้ **พอรวมๆ เข้าจริงๆ แล้วเหลืออยู่วันเดียวคือตรงนี้ ตรงที่หายใจอยู่นี่เท่านั้น ที่เหลือใช้ประโยชน์ไม่ได้เลย**

ฉะนั้น ถ้าใครคิดว่าชีวิตมันนาน มันกว้างมันยาว คิดผิดมากทีเดียว ให้พินิจพิเคราะห์ถึงสิ่งที่ล่วงเลยไป สิ่งที่ผ่านสิ่งที่ยังไม่มาถึง พระพุทธองค์ถึงตรัสถึงสอนว่าสิ่งที่ล่วงมาแล้วเป็นสิ่งที่ไม่ควรกังวลหม่นหมองกับมัน สิ่งที่ยังไม่มาถึงก็ไม่ควรไปอ้อยอิ่งซะจนเสียการ ให้อยู่กับปัจจุบันธรรม อยู่กับธรรมะ อยู่กับสติ อยู่กับเรื่องราวที่เป็นปัจจุบัน ทำปัจจุบันให้ดี เหตุดี ผลดี ประเสริฐตามขึ้นมาทุกขั้นทุกตอน

พูดธรรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง เพราะว่าท่านทั้งหลายอยู่ใส่บาตรทำบุญ หลังวันศีลวันพระ ได้โอกาสทำบุญทำทาน สร้างความดีต่อเนื่อง บุญกุศลใครได้โอกาสทำ เป็นการสั่งสมบารมีมาก ถ้าตายไป ล่วงไป ต้องขอบคุณครูบาอาจารย์ ขอบคุณพระพุทธศาสนาทำให้ฉันได้อย่างนี้ เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม

ได้อย่างนี้ได้สมบูรณ์พูนผลได้โภคทรัพย์ เราจะต้องกราบพระพุทธเจ้าแบบราบ กราบพระธรรมราบ กราบพระสงฆ์ เพราะเราเห็นบุญเห็นคุณ ซึ่งอยู่ในหัวอกหัวใจของเรา นี่มันสำคัญขนาดนั้นแหละ.

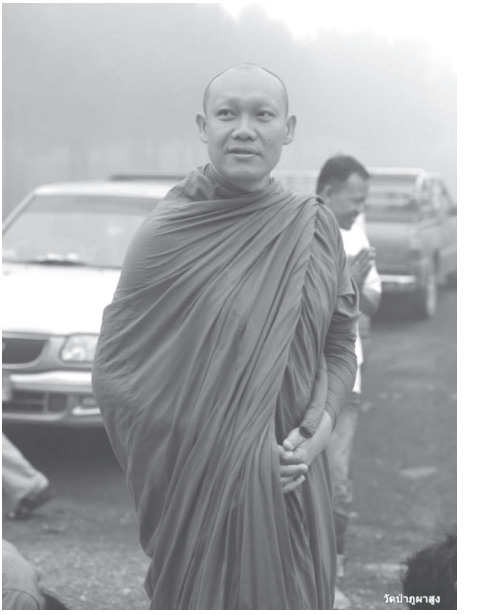
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๐ กันยายน ๒๕๕๖

เจดีย์ธาตุคุณพ่อชาลี–คุณแม่บุตร ธงชัย
บุพการีของพระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร
ณ วัดป่าภูผาสูง

๑๙
ให้รู้จักหน้าที่

...ฝนตกเมื่อวานก็อย่างนี้ พอสายหน่อยก็หยุด แล้วก็ยังไปสร้างเจดีย์ได้เมื่อวานนี้ กลางคืนตกทั้งคืน คงเป็นฝนตกครอบคลุมไปทั่วพื้นที่

...ระวังนะ! ฤดูฝนต้องระวังลื่น ตรงไหนมีตะไคร่น้ำทางหน้าห้องน้ำอะไรพวกนี้ต้องดู ผู้เฒ่าคนชราระวังมากด้วยตะไคร่น้ำตรงไหน? ถ้าคนแก่ได้ล้มแล้วลำบากมาก

ฉะนั้นคนแก่ต้องระมัดระวังอย่าให้ล้ม คนแก่ล้มแล้วไม่ดีหัวน็อคพื้นตายได้นะ บางทีเราคิดว่ามันไปได้มันก็ลื่นได้เหมือนกันเพราะว่าใจเราคิดว่าไม่เป็นไร ๆ คนล้มมาเยอะแล้วก็อย่างนี้แหละ

โดยเฉพาะผู้เฒ่า ห้องน้ำกับที่พักมันห่างกัน เข้าออกมันลำบาก ฉะนั้นต้องระมัดระวัง คอยดูกันหน่อย อย่าให้ล้มเป็นอันขาด

ฝนตกมา บางทีก็หายไป บางทีก็มืดครึ้ม ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน พระบวชจำพรรษา ๓ เดือนไม่ได้นาน แต่คนทั้งหลายจะมาขอบวชกับเรา ๑๕ วันบ้าง ๗ วันบ้าง เราไม่รับ รกวัด รกศาสนาเฉยๆ สามเดือนนี่ถือว่าให้อภัย

ต่อไปวัดนี้ใครจะบวชต้อง ๓ ปี ถ้าอย่างงั้นไม่ต้องบวช อยู่ใครอยู่มันไม่ต้องมายุ่งกับชีวิตเราชีวิตเขา ยุ่งกับลูกชาวบ้านนายพลนายพัน เศรษฐีกุฎุมพี พูดยังกับลูกตัวมีค่ากว่าศาสนางั้นแหละ เราทุเรศ **เราถือศาสนามีค่ากว่าคน เราถึงไม่ง้อคน**

บางทีมาอยากจะบวชเท่านั้นวันเท่านี้วัน เอาวันบวชกับวันสึกวันเดียวกัน มันคิดไว้แล้ว ก็เลยไม่มีความหมายในทางศาสนาเท่าไร ประเพณีเป็นสมมุติขึ้นมา จึงแยกแยะไม่ออกว่าใครบวชจริงบวชเล่น บวชได้ตลอดเวลา นึกอยากจะบวชก็บวช

อย่างเช่นวัดป่าภูผาสูงนี้บวชได้ ๓ เดือนอย่างต่ำ บวกกับเข้านาคก็ ๓ เดือนนิดๆ ถึงจะให้บวช ถึงบอกว่าเข้าพรรษา ๓ เดือนมันไม่ได้นาน แป๊บเดียวเท่านั้น เวลา ๓ เดือนจะไปนานอะไรกัน ไม่ทันได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน บางคนว่า โอ๊ย! นานเหลือเกิน ๓ เดือนบวชเข้าพรรษา นับวันนับเวลารอแต่จะสึกก็มี แต่ถ้าเป็นพวกพระบวชปฏิบัติแล้วไม่ค่อยกังวล ยิ่งนานยิ่งมีเวลาปฏิบัติยิ่งชอบใจ เพราะถือว่าเป็นเวลาแห่งความดี เพราะเป็นเวลาประพฤติปฏิบัติเป็นเวลาแห่งยินดี ถือศีลถือธรรม

สามเดือนวัดเราก็ถือธุดงค์ประพฤติปฏิบัติ ไม่ได้มากล่าว

อวดอ้างว่า โอ๊ย! ถือธุดงค์อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ใช่! บอกให้ทราบวัดเราเป็นวัดกรรมฐานดำเนินตามคำสอนของพ่อแม่ครูอาจารย์ ส่วนใครจะนับถือหรือไม่นับถือ ไม่ถือเป็นหลักเป็นเกณฑ์อะไร **อาตมาบวชมาปฏิบัติธรรม อาตมาไม่ได้บวชมาเพื่อให้คนมากราบมาไหว้**

อาตมาบวชมาปฏิบัติศีลธรรมของอาตมา จะสุขอะไรอาตมาก็อยู่อย่างนี้ ไม่ได้หวาดหวั่นอะไรไปกับโลก ไม่ได้ง้อโลก ไม่ได้ง้อมนุษย์มนาอะไร ที่จะไปเที่ยวง้อเที่ยวงอนเขา นักบวชก็มีหน้าที่ของนักบวช หน้าที่จึงสำคัญ สำคัญมาก

หน้าที่ของพระถือสมถสันโดษ ถือศีลถือธรรมถือจารีตที่ถือว่าเป็นข้อวัตรปฏิบัติที่เป็นพระธรรมวินัย นี่เป็นหน้าที่ของพระผู้ออกบวช สละโลกีย์ออกบวช สละโลก หน้าที่ของญาติของโยมก็สนับสนุนบำรุงพระศาสนา ทำบุญทำทานสร้างตัวของตัวเอง เป็นหน้าที่ของญาติของโยมที่จะต้องปฏิบัติเป็นศาสนกิจ เป็นคนละหน้าที่กัน สมัยพุทธกาลท่าน**พระมหากัสสปเถระ** ท่านเป็นพระที่ชอบเข้านิโรธสมาบัติ วันไหนท่านเข้านิโรธสมาบัติ เวลาท่านออกจากสมาบัติของท่าน ผู้ได้ทำบุญเป็นคนแรกได้อานิสงส์มากบุญมาก

วันหนึ่งท่านเข้านิโรธสมาบัติ ท่านออกจากสมาบัติของท่าน ผู้หญิงคนหนึ่งก็เลื่อมใสศรัทธาก็ไปใส่บาตรท่านคนแรก หลังจากใส่บาตรท่านแล้วยินดีปรีดา ...ต่อมาไม่นานเธอก็ตาย

ตายไปก็ไปอยู่บนสรวงสวรรค์ชื่อว่า **ลาชะเทพธิดา** ที่ชื่อว่าลาชะก็เพราะว่าถวายข้าวตอก (ข้าวตอกแตก) ...ถวายข้าวตอกท่านไปอยู่บนสวรรค์ ก็นึกถึงทานที่ตัวทำไว้นิดเดียว...ก็ได้เป็นเทพธิดาบนสวรรค์ ก็เลยอยากจะทำบุญมากกว่าเดิม

เทวดามีตาทิพย์กำหนดดูว่า เอ๊ะ! *พระมหากัสสปะ* ผู้ที่เราทำบุญกับท่านได้บุญมากจนมาเกิดเป็นเทพธิดานี้ เราจะต้องไปรับใช้ท่านสนองบุญสนองคุณท่าน ก็กำหนดตาทิพย์ดู วันนี้ *พระมหากัสสปะ* ไม่อยู่ก็แอบไปดูท่านบ้าง ถูกุฏิให้ท่านบ้าง ปัดกวาดรอบบริเวณกุฏิท่านบ้าง พอท่านมาก็หายตัวไป พอท่านไปทำภาระที่อื่นก็ไปกวาดกุฏิท่านอีก...

*พระมหากัสสปะ*ก็สังเกตว่า เอ๊ะ! ทำไมกุฏิเรามันสะอาดนักนะ? ทำไมมีคนมากวาดหรือยังไงถึงได้สะอาดอย่างนี้? ท่านก็พิจารณาดูทุกวันท่านก็เลยกำหนดจิตดู ท่านเป็นผู้ชำนาญอยู่แล้วหละ กำหนดจิตนี้ก็รู้ว่า อ้อ! นางเทพธิดาตนนี้เองมากวาดกุฏิทำความสะอาดกุฏิให้เรา เอ๊ะ! นางเป็นผู้หญิงไม่เหมาะๆ ขนาดเป็นเทวดานะท่านกำหนดจิตดู

...วันต่อมาท่านก็กำหนดจิตดู เมื่อนางลาชะเทพธิดามาท่านก็มาเตือนทันทีเลย *"นี่! อย่ามาทำความสะอาดกุฏิเรานะ กุฏินี้เป็นกุฏิพระ เทพธิดาก็ไม่เหมาะ เพราะพระถือพรหมจรรย์"* ท่านก็ด่าว่าแบบแรงๆ...ไปๆ อย่ามายุ่งกับกุฏิเรา ท่านก็ไล่เลย

นางเทพธิดาก็ร้องห่มร้องไห้เสียอกเสียใจ ก็เลยไปกราบทูล

พระพุทธเจ้าว่า *“หม่อมฉันอยากทำบุญทำทาน อยากปฏิบัติรับใช้ท่านมหากัสสปะ ระลึกถึงบุญถึงคุณที่ท่านได้ให้ข้าพเจ้าทำบุญจนได้เกิดเป็นเทพธิดาบนสวรรค์ ก็อยากมารับใช้ท่านบ้าง แต่ถูกท่านไล่หนี...อย่างกับหมูกับหมา”* (ไล่แรงนะ พระมหากัสสปะท่านไล่แรง) เสียใจก็ไปกราบทูลพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงว่า *“เออ! หน้าที่สังวรไล่เธอนะเป็นหน้าที่ของพระมหากัสสปะ แต่หน้าที่ทำบุญนะเป็นหน้าที่ของเธอ คนละหน้าที่กัน เธอต้องการปรารถนาบุญเธอก็ทำบุญไปให้เหมาะสมให้สมควร จะมาเสียใจอะไรกันนักกันหนา หน้าที่เธอทำบุญก็ให้พอเหมาะพอควรพอดิบพอดี อย่าให้กระทบกระเทือนการประพฤติปฏิบัติธรรมของท่าน หน้าที่ไล่หน้าที่พระมหากัสสปะ เธอเป็นเทพธิดา เธอเป็นผู้หญิงไปวนเวียนอยู่กุฏิท่าน เทพทั้งหลายเขาจะตำหนิเอาได้ มนุษย์ไม่เห็น แต่เทวดาด้วยกันก็เห็น”* พระพุทธเจ้าก็สอน

เห็นไหมหละ หน้าที่ไล่เป็นหน้าที่พระมหากัสสปะ หน้าที่ทำบุญเป็นหน้าที่ของเทพธิดา แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสว่าทำให้มันสมควรเหมาะควร ที่เหมาะที่ควรทำ ก็จะเป็นบุญเป็นคุณเป็นการสนองคุณของอาจารย์ของเธอ

หน้าที่จึงสำคัญให้รู้จักหน้าที่ พระก็ควรรู้จักหน้าที่ของพระไหว้พระสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น ไม่รู้จักทำวัตรสวดมนต์ ไม่รู้จักหน้าที่ของตัวเอง ตื่นขึ้นมาก็คว้าบาตรวิ่งออกไปบิณฑบาต

ไหนจะบิณฑบาตก็จะไม่ทันเขา ไหนศาลาก็ไม่กวาด ก็อายหมู่

หมู่พวกตื่นมาทั้งทำวัตรสวดมนต์กวาดศาลาจัดที่ฉัน น้ำฉันน้ำใช้ให้ครูบาอาจารย์ได้อานิสงส์ได้บุญ ตัวทะเล่อทะล่าตื่นสายทั้งสะพายบาตร ทั้งจะไปบิณฑบาต ทั้งอะไรก็ไม่ได้ทำ อายเขานี่ ไม่รู้จักหน้าที่ของตัว

ตัวต้องรู้จักหน้าที่ของตัว ตัวต้องมีวัตรปฏิบัติกิจวัตรของพระ **ขาทนียะ โภชะนียานัง** ตักน้ำใช้น้ำฉันต่างๆ ถวายครูบาอาจารย์ นี่เป็นของที่ควรประพฤติปฏิบัติ นอกนั้นหน้าที่ที่ออกบิณฑบาต ดูแลบาตร จีวร เสนาสนะ หน้าที่ของพระก็มี

มันเป็นหน้าที่กวาดลานวัด รู้จักกิจวัตรเวล่ำเวลา เขาทำอะไรบ้าง วันหนึ่งคืนหนึ่งต้องรู้หน้าที่ของตัว ต้องรับผิดชอบหน้าที่นั้นๆ ให้ดี ทำหน้าที่อย่าให้บกพร่อง นั่นหละเป็นธรรมะ ...มีข้อวัตรข้อปฏิบัติเป็นธรรมะ **สมัยก่อนจะไปเรียนข้อวัตรหลวงปู่มั่น โอ๊ย! กว่าจะเข้าไปอยู่กับท่านได้ จะไปเรียนข้อวัตรกับหลวงตามหาบัว กว่าจะเข้าไปอยู่กับท่านได้ จะไปเรียนข้อวัตรกับหลวงปู่เจี๊ยะ กว่าจะไปอยู่กับท่านได้ ต้องไปเรียนต้องไปศึกษาข้อวัตรปฏิบัติ**

ข้อวัตร...ของพระกรรมฐาน ตื่นตี ๔ นอน ๕ ทุ่ม ระหว่างนั้นทำอะไรบ้างวันหนึ่ง ตีสี่ลุกมาทำวัตรสวดมนต์ นั่งสมาธิ ฟังเทศน์ฟังธรรม เสร็จแล้วก็ทำความสะอาดศาลาการเปรียญ ถูพื้นถูศาลาจัดให้มันดูดีดูงาม ตักน้ำใช้น้ำฉัน ดูแลบาตร

ครูบาอาจารย์ ไปรับบาตรมา เอาบาตรมา ตั้งกาน้ำให้เรียบร้อย ต้องดูกิจวัตร ถ้วยชามต่างๆ ต้องเช็ดถูให้สะอาด

จากนั้นเวลาเหลืออยู่ก็กวาดรอบๆ บริเวณ กวาดตาดใบไม้ เก็บขยะ เตรียมน้ำดื่มน้ำกินให้ญาติให้โยมไว้ข้างนอก เขามาจังหันมาทำบุญเขาจะกินน้ำตรงไหน? เขาจะมีอะไรเช็ดไม้เช็ดมือเตรียมไว้ ดูให้ละเอียดลออ ไม้กวาดที่กวาดก็เอาไปห้อยให้มันดีๆ กวาดแล้วโยนทิ้งไว้มุมโน้นมุมนี้สุมกันเข้าไป

อันนี้ไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ ถึงทำก็ไม่ได้อานิสงส์เพราะไม่ได้ตั้งใจทำ ไม้กวาดก็เจาะด้ามมันเอาเชือกเขียวๆ มาผูกไว้ ถึงเวลาก็ห้อยไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม้กวาดก็เรียบร้อย ร่มฤดูฝนต้องใช้บิณฑบาตก็เรียบร้อย นี่ยกทิ้งไปทิ้งมา คนถวายจะตายถวายร่มพระ พระก็ใช้แล้วทิ้งไปทั่ว

นี่ ไม่ได้อานิสงส์เลย แถมเป็นบาปผิดอาบัติผิดพระวินัยซ้ำซ้อน ไม่รู้ข้อปฏิบัติไม่รู้หน้าที่ของตัว ต้องรู้หน้าที่ ตรงไหนมันรั่วซึมบ้าง มองดูจะได้ซ่อมหลังคงหลังคา มองให้มันเห็น มองให้มันเป็นมันทราบ

จากนั้นก็ออกบิณฑบาตด้วยความเรียบร้อย กลับจากบิณฑบาตมาก็จัดที่ฉัน อะไรเป็นอะไรของตัวเอง ถือธุดงค์ถังนี้ของใครๆ กำหนดจิตดู กำหนดสายตาดูว่าของตัวเองไม่ระคนปนเปื้อนกับขององค์อื่น ซึ่งถือธุดงค์กรรมฐาน กินฉันก็พิจารณา **ปฏิสังขา โยนิโส ปิณฑปาตัง ปฏิเสวามิ** มองดูในบาตรของตัว

นี่ รู้หน้าที่ต้องทำ ไม่กิน ๆ ๆ ใครถวายอะไรก็คว้ามับๆ เหมือนลิง กินอย่างนั้นมันไม่ใช่แบบของพระ ต้องพิจารณา **ปฏิสังขา โยนิโส ปิณฑปาตัง ปฏิเสวามิ** เราจะพิจารณาอาหารบิณฑบาตโดยแยบคาย นี่ต้องพิจารณา กินไม่ใช่เพื่อเล่นเพื่ออ้วน เพื่อผิวพรรณงาม กินเพื่อประพฤติพรหมจรรย์ กินเพื่อดับความหิวที่มันจะเกิดขึ้นเท่านั้นเอง เวลาพิจารณาเป็นอย่างนั้น

จากนั้นฉันเสร็จ ก็เก็บบาตรล้างบาตร ดูเสื่อดูอะไรให้เรียบร้อย ปัดกวาดดูศาลาอะไรให้เรียบร้อย ย้อนมาดู ไม่ใช่กินอิ่มแล้ว ถือบาตรไปเลย ศาลาไม่มองที่ฉันไม่มอง มันไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ ไม่ได้อานิสงส์

ระหว่างกลางวัน ถ้าเป็นวันพระ ใครมีหน้าที่ก็พาญาติโยมสวดมนต์ ๙ โมงเช้าครั้งหนึ่ง ตลอดจนบ่ายโมงอีกครั้งหนึ่ง ถ้าใครไม่มีหน้าที่ตรงนั้นก็ไปสร้างเจดีย์บ้าง ทำอะไรบ้าง เดินจงกรมบ้าง ภาวนาบ้าง จนกระทั่งบ่าย ๓ โมง เวลากวาดลานวัด รู้หน้าที่ของตัว จับไม้กวาดปุบปับ กวาดตรงนั้นตรงนี้ ลานวัดให้สะอาด

๕ โมงเย็นเป็นเวลาฉันน้ำปานะ ก็ฉันพร้อมกัน หกโมงครึ่งก็เวลาทำวัตรสวดมนต์เย็น ฟังเทศน์ นั่งภาวนา ดำเนินสมาธิ จากนั้นก็กลับกุฏิไปภาวนาต่อ ท่องหนังสือบ้าง อ่านตำรับตำราไปถึง ๕ ทุ่มจำวัด นี่เป็นสูตรสำเร็จของพระธุดงคกรรมฐาน

วันพระก็จะพิเศษ ต้องย้อมจีวร ซักจีวร ดูแลจีวร

อัฐบริขารของตัวสีมันจืดมันจางก็ต้องย้อมใหม่ที่โรงน้ำร้อน นั่นท่านก็มีในวันพิเศษวันพระ ฟืนหมดก็หาฟืนมาเพิ่มมาเติมเอาไว้ห้องน้ำห้องท่าที่เรียกว่า **เวจกุฎี** ก็ทำให้สะอาด วินัยบังคับ ห้องน้ำเวจกุฎีต้องทำให้สะอาดอย่าให้สกปรกเลอะเทอะ ท่านมีพร้อมหละในวินัย นี่เรียกว่าหน้าที่ของพระ

หน้าที่ของญาติของโยมผู้มาอยู่วัด ญาติโยมก็ทำดีกันอยู่ ปัดกวาดให้สะอาด หญ้าตรงไหนถากถางตรงไหน ขยะช่วยกันเก็บ ช่วยกันดูแลเหมือนๆ กับพระ โยมก็ทำได้เหมือนกัน นั่นแหละหน้าที่ของตัว

หน้าที่จึงสำคัญ พระพุทธเจ้าจึงให้ทุกคนรู้จักหน้าที่ งานหรือธุระในทางศาสนาจึงมี ๒ อย่าง

๑. คันถะธุระ คือศึกษาเล่าเรียน เรียนวิธีประพฤติปฏิบัติ รู้จักข้อวัตรปฏิบัติ เมื่อเรามาอยู่วัดแล้ว เราต้องทำอะไรบ้าง ถามตัวเองซะก่อนว่า เราต้องประพฤติปฏิบัติตัวของเราอย่างไร เรียนหรือคันถะ รู้วิธีประพฤติปฏิบัติตัวของตัวเอง เช้าสาย บ่ายเย็นกลางค่ำกลางคืน เราควรปฏิบัติตัวของเรายังไง คันถะคือศึกษาเล่าเรียนหาวิธีการประพฤติปฏิบัติให้ตัวเองสงบ

จากนั้นก็ **วิปัสสนาธุระ** เรียนทางใจให้มันรู้แจ้งเห็นจริงในจิตในใจของเรา เรียกว่า **วิปัสสนา วิ** *วิเศษ, แจ้ง* **ปัสสนา** *เห็น* ให้เห็นให้รู้ ให้แจ้งให้จริง นี่ศึกษาที่จิตที่ใจของตัวเอง พิจารณาให้เป็นอรรถเป็นธรรม

ฉะนั้นธรรมะก็คือสติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม อันนี้สำคัญมาก พิจารณากายของเรา จิตของเรา ในตำราท่านบอกไว้เลย ใครพิจารณาสติปัฏฐาน ๔ อย่างเข้มข้น มีสติรู้อยู่กับตัว ๗ วันรู้ธรรม ถ้าไม่ได้ ๗ วัน ก็ ๗ เดือนจะต้องรู้ธรรมะ หรือ ๗ ปี

ถ้าท่านทำอย่างนี้ได้ ตำราบอกไว้ พระพุทธเจ้าไม่ได้พูดมั่วๆว่า โอ๊ย! ๗ วันรู้ ๗ เดือนรู้ ๗ ปีรู้ พระพุทธเจ้าไม่ได้พูดเล่นนะ มีจริงผู้ปฏิบัติจริงย่อมเห็น เหมือนยา บางคนป่วยมานานเหลือเกินยาเม็ดเดียว ๗ วันหาย กินมาทั้งชาติไม่หาย ถูกยาหาย บางคนโรคมันแรงเข้ากระดูกเข้าเส้นเลือด ๗ เดือนหายในยานั้น

บางคนมันลามไปทั่วกระดูก ลามไปทั่วร่าง ๗ ปีหาย ธรรมะเหมือนยาของพระพุทธเจ้า อย่าประมาทยานะ ยาขนานเอกคือยาพระพุทธเจ้า รักษาโรคกิเลสได้เป็นอย่างดีทีเดียว บางคนทำ ๗ วันรู้เลย สงบเลยเย็นเลย บางคนโรคมันลามไปถึงกระดูก คือจิตมันเข้าไปลึกหน่อย ขี้โลภขี้โกรธขี้หลงฝังลึกหน่อย ๗ เดือนขัดเกลาชำระออก โรคกิเลสบางท่าน ๗ ปีหรือถ้าไม่ได้ ๗ ปีก็ตาม ก็ให้หมั่นประพฤติปฏิบัติในสติปัฏฐาน

ทำอะไรให้มีสติ สติอยู่ในคันถะธุระ วิปัสสนาธุระ สติให้อยู่ในหน้าที่ในสิ่งที่เรากระทำ ธรรมะก็จะเกิดที่ดวงจิตดวงใจของเรา นี่บางคนอ่านตำราพระพุทธเจ้าบอก ๗ วัน ๗ เดือน

๗ ปี “โอ๊ย! เป็นไปไม่ได้หรอก”

เป็นไปได้ เทียบให้ฟัง อย่างยาถูกโรคเมื่อไรหายจริงๆ หายสนิท กินมากี่หม้อ กี่ตำรา กี่โรงพยาบาล พอไม่ถูกก็ไม่ถูก ถ้าถูกโรคหาย ธรรมะเหมือนกันถ้าปฏิบัติถูกต้องถูกทาง ย่อมจะได้รับมรรครับผล รับความสงบร่มเย็นคุณงามความดีย่อมจะเกิดได้อย่างแน่นอน นี่เทียบให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง นี่เป็นธรรมะข้อดีทีเดียวนะ พูดให้ฟัง.

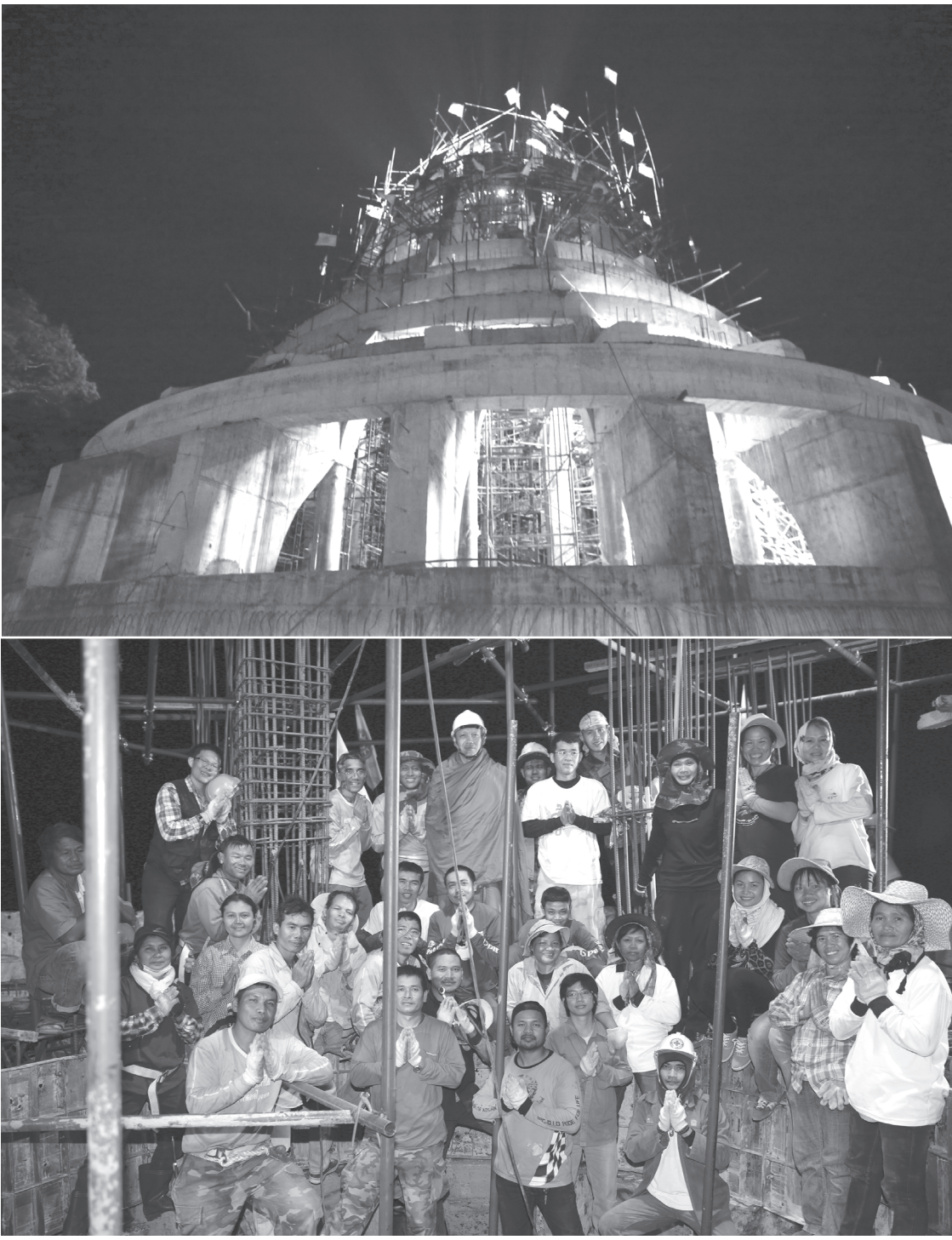
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๑ กันยายน ๒๕๕๖

รวมพลคนรักพระธาตุจอมผา ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

๑๙

ปฏิจจสมุปบาท กับพระธาตุจอมผา

...สำหรับคนมาสร้างเจดีย์นี้ไม่รู้จะเอาคำไหนไปบรรยาย เขาทำของเขาจริง ๆ เขามีความสุข เขามีศรัทธา เขามีความเพลิดเพลินใจเมื่อได้มาร่วมสร้าง เขาเอาจริงเอาจัง

ไม่มีคำไหนที่จะไปพูดถูกกับใจของเขาที่มาสร้าง...เหนือเหนือหลาย ๆ อย่าง เสียสละแรงกายแรงทรัพย์ ไปปีนทำกันไม่ได้หยุดเลย จนอาตมาสั่งหยุดบอกว่าสามทุ่มครึ่งให้หยุดนะ ถึงไล่ลงมากินข้าวลาศีลกัน เขาทำจริง ๆ ไม่มีคำไหนจะพูดถูก

อาตมาเห็นความจริงใจจริงจังของเขาที่มาร่วมสร้างพระธาตุจอมผากับอาตมา พี่น้องทั้งหลายผู้ไม่มีโอกาสมาปีนสร้างก็ยังมีศรัทธาบริจาคจตุปัจจัยสนับสนุนในการก่อการสร้าง พูดได้คำเดียวว่า

๑. หนึ่งเดียวในโลกที่คนรักษาศีล ๘ ร่วมสร้าง

๒. หนึ่งเดียวในโลกทำด้วยแรงศรัทธา

ไม่รู้จะไปหาที่ไหนแล้ว เขาทำเอาจริงเอาจัง ถึงเวลาเขาก็มาบอกหยุดแล้วยังจะทำต่ออีก อยากให้เสร็จอยากให้แล้ว อยากให้ได้งานมากๆ นี่หัวใจของเขาอยู่กับเจดีย์จริงๆ

คนสร้างเจดีย์คนสร้างบารมี ถ้าจะพูดไปแล้วก็คือพวกเรา พวกสร้างบุญบารมีพวกสร้างเจดีย์ หลายคนก็มีความสุขในการได้สร้างได้ทำสิ่งที่ดีงามอย่างนี้ มากันทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ทั้งคนเฒ่าคนชรา

ถ้าจะบอกว่า...แก่เข้าวัดไม่ไหวแล้วก็ต้องมาดู **ยายหนอม** ถ้าจะบอกว่างานเยอะมาไม่ได้ ต้องมาดู **ตาคำพูน** ว่างตลอดเมื่อวัดต้องการ ถ้าจะบอกว่าเป็นเด็กยังเข้าวัดไม่ได้หรอก ต้องมาดูเด็กๆ มาปั๊มพระ **หลานน้อยชมพู่ หลานเดียร์** เป็นต้น ถ้าจะบอกว่าเป็นสาวมาไม่ได้หรอก เหนื่อยงานออฟฟิศ ต้องมาดู **ต๋อม** ใครต่อใครหลายคน อย่าง **โยมณัฏฐิสา** ก็มาจากภูเก็ต

ถ้าจะทำ ทำได้หมด จนถึงเราต้องเทศน์ให้ฟังถึงการสร้างพระธาตุจอมผา วันเสาร์วันอาทิตย์ที่ผ่านมาอาตมาเทศน์ถึง **ปฏิจจสมุปบาท** เทศน์ถึง **อิทัปปัจจยตา** เทศน์ถึง **ปัจจยาการ** ซึ่งเป็นธรรมอันลึกซึ้งที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงเอาไว้

อาตมาเทศน์ฉลองศรัทธา **"พวกพระธาตุจอมผา"** ต้องให้ชื่อเขาอย่างนั้นว่าเขาเป็นพวกพระธาตุจอมผา เขามาสร้างมาทำ

ตอนนี้เราสร้าง ๑๒ เสา สองแถวเป็น ๒๔ ต้น แล้วก็มีคานวงกลม ๒ ชั้น มันเป็นธรรมะ อาตมาก็งัดออกมาเทศน์

ให้ฟัง หมายถึง **ปฏิจจสมุปบาท ๑๒ อย่าง อนุโลม ๑๒ ปฏิโลม ๑๒ เป็น ๒๔ เท่ากับเสาของเรา**

วงกลม นั้นคือ *ความเวียนว่ายตายเกิด* เรียกว่า **วัฏวน** ไม่มีที่สิ้นสุด เบื้องต้นอยู่ตรงไหน ท่ามกลางอยู่ตรงไหน ที่สุดอยู่ตรงไหนไม่ปรากฏ สัตว์วนเวียนอยู่อย่างนี้ ไม่มีใครเห็น พระพุทธเจ้าเห็นรู้ทราบ จึงบัญญัติธรรมวินัยชี้แจงแสดงเปิดเผย นำมาสอนพวกเราบอกให้พวกเรามาดูมาปฏิบัติมารู้มาเห็นในอรรถในธรรม

เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ทั้งหมดนี้แสดงใน **ปฏิจจสมุปบาท** คือธรรมที่เกี่ยวเนื่องกันเป็นสายยาวทอดยาว ทั้งหมดนั้นอยู่ในตัวมนุษย์นี้ อยู่ในจิตมนุษย์ อยู่ในร่างมนุษย์นี้ อดีตอยู่กับมนุษย์ ปัจจุบันก็อยู่กับมนุษย์ อนาคตก็อยู่กับมนุษย์นี่แหละจิตเรา

ฉะนั้น คนเราเกิดมาขณะเดียว เกิดมาพร้อมกัน ๓ ชาติ อดีตชาติ ปัจจุบันชาติ อนาคตชาติชาติหน้า เมื่อวานนี้เป็นอดีตชาติแล้ว นั่งอยู่นี่พูดอยู่นี่เป็นปัจจุบันชาติ สิ่งที่ยังไม่มาถึงพรุ่งนี้เป็นอนาคตหรือว่าชาติหน้า สามชาติอยู่ในขณะเดียว ไม่ต้องไปหาที่ไหน

พระพุทธเจ้าแสดงเรื่องพวกนี้ แสดงให้มนุษย์ได้ยินได้ฟังในปัจจุบัน ดังเช่นในสมัยพุทธกาล **พระอุทายี** ชื่อท่านว่า **พระอุทายีเถระ** ทูลถามปัญหาพระพุทธเจ้า ถามเรื่องอดีตชาติเป็น

ยังไง พระพุทธเจ้าก็ทรงสาธยายให้ฟัง ถามเรื่องชาติหน้าเป็นยังไงพระพุทธเจ้าก็สาธยายให้ฟัง เพราะว่าบุคคลบางคนพระบางท่านระลึกถึงอดีตชาติได้ ก็มาพูดเรื่องนั้นกับพระพุทธเจ้าได้

บางองค์ระลึกถึงชาติหน้าได้ สัตว์จะเป็นยังไงก็มาทูลถามปัญหากับพระพุทธองค์ได้ แต่พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงอย่างนี้ว่า *"ดูก่อนอุทายี อดีตชาติเรื่องในหนก่อน ชาติหน้าเรื่องที่ยังไม่มาถึง จงยกไว้ก่อน เราตถาคตจะแสดงธรรมที่เป็นปัจจุบัน"* พระองค์ก็ทรงแสดงว่า

"เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนั้นจึงมี เพราะสิ่งนี้เกิด สิ่งนี้จึงเกิด เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้จึงไม่มี เพราะสิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ"

แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงแสดง

อวิชชาปัจจยา สังขารา *เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย สังขารจึงมี*

สังขาราปัจจยา วิญญาณัง *เพราะสังขารเป็นปัจจัย วิญญาณจึงมี*

วิญญาณะปัจจยา นามะรูปัง *เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย นามรูปจึงมี*

นามะรูปะปัจจยา สะฬายะตะนัง *เพราะนามรูปเป็นปัจจัย สฬายตนะจึงมี*

สฬายะตะนะปัจจยา ผัสโส *เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย ผัสสะจึงมี*

ผัสสะปัจจยา เวทะนา *เพราะผัสสะเป็นปัจจัย เวทนาจึงมี*

เวทะนาปัจจยา ตัณหา *เพราะเวทนาเป็นปัจจัย ตัณหาจึงมี*

ตัณหาปัจจะยา อุปาทานัง *เพราะตัณหาเป็นปัจจัย อุปาทาน จึงมี*

อุปาทานะปัจจะยา ภะโว *เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย ภพจึงมี*

ภะวะปัจจะยา ชาติ *เพราะภพเป็นปัจจัย ชาติจึงมี*

ชาติปัจจะยา ชะรามะระณัง *เพราะชาติเป็นปัจจัย ชรา มรณะ จึงมี*

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา สัมภะวันติ *ความโศก ความคร่ำครวญ ทุกข์ โทมนัส และความคับแค้นใจ จึงมีพร้อม*

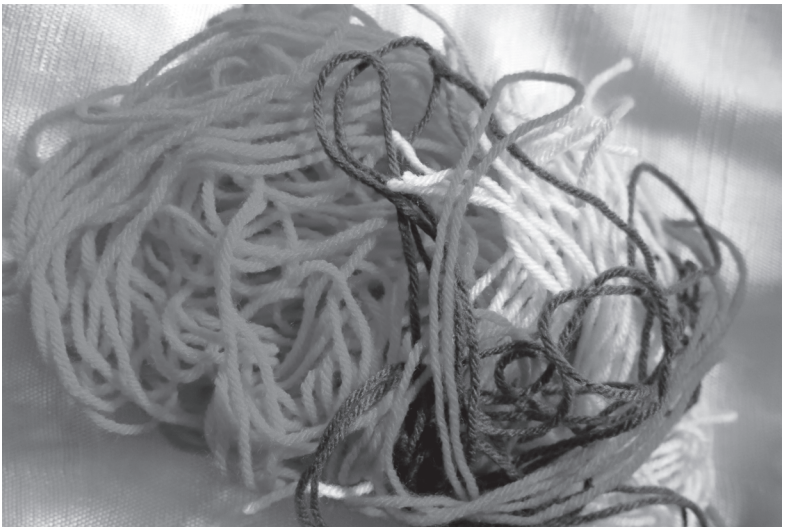
เอวะเมตัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ สะมุทะโย โหติ *ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งปวงนี้ จึงมีได้ด้วยประการฉะนี้*

พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมเป็นปัจจุบัน พระอรหันต์ตรัสรู้ธรรมในปัจจุบันชาติ รู้ในปัจจุบัน ท่านจึงสิ้นทุกข์สิ้นโทษในขณะที่ยังไม่ตายนี่หละ บรรรลุธรรมเป็นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งที่ยังเป็นๆนี่แหละ ไม่ได้ไปบรรลุชาติหน้าชาติไหนหรอก

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงแสดงเป็นปัจจุบัน อยู่ในจิตของมนุษย์ทั้งหมด เพราะอวิชชามันทำให้เกิดสังขาร เพราะสังขารจึงเกิดวิญญาณ เพราะวิญญาณจึงเกิดนามรูป เพราะนามรูปจึงเกิดสะฬายะตะนะ เพราะสะฬายะตะนะจึงเกิดผัสสะ เพราะ

ผัสสะจึงเกิดเวทนา เพราะเวทนาจึงเกิดตัณหา เพราะตัณหาจึงเกิดอุปาทาน เพราะอุปาทานจึงเกิดภพ เพราะภพจึงเกิดชาติ เพราะชาติจึงเกิดชรา มรณะความตาย โสกะความโศกเศร้าเสียใจแห้งใจ นี่เป็นสิ่งที่ประกอบกันขึ้นมา

...พระพุทธองค์ทรงแสดงว่านี่เป็นเหตุแห่งทุกข์ที่อยู่ในขันธ์ในร่างของมนุษย์ มาจากอันนี้ แต่ทั้งหมดทั้งสิ้นมันไม่ได้เวียนกันอย่างที่พูดนี่ มันก็ไม่มีเบื้องต้น ไม่มีเบื้องปลาย ไม่มีท่ามกลาง พระพุทธองค์บอกว่ามันยุ่ง เหมือนกับด้าย เรามีด้ายเยอะๆ เรามากองปนๆกัน มันขอดเป็นปม ด้ายมันกองใหญ่ๆ สมมุติว่ากองด้ายกองเท่าศาลากองหนึ่งมันขอดเป็นปม ถ้าจะดูหัวดูหางมันมีเบื้องต้นอยู่ไหนเบื้องปลายอยู่ไหน ย่อมจะหายาก เพราะมันขอดกันเป็นปมไปหมด

พระพุทธองค์ทรงแสดงเอาไว้เป็นธรรมละเอียดลึกซึ้ง เป็นธรรมที่พระพุทธองค์สอน...เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมละสิ่งเหล่านี้ได้ ก็ได้ปัจจุบัน ก็ไม่มีภพไม่มีชาติ ไม่มีกิเลสก็ไม่มีเครื่องสืบต่อ ไม่มีเชื้อพาให้เกิดพาให้ตาย ไม่มีเชื้ออวิชชา ไม่มีเชื้อกิเลสทั้งหลายที่ประกอบกันเข้ามา

...ฉะนั้นเราทั้งหลายให้ทราบกัน อวิชชา คือ ความไม่รู้ สังขารความปรุงแต่ง วิญญาณความรับรู้อารมณ์ทั้งหลายที่มาถูกต้อง ต่อจากนั้นก็เป็นนามรูป รูปนามพวกนี้แหละมันเกิดมันดับอยู่ตลอด **สะฬายะตะนะ** ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ **อายะตะนะ** รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ ผัสสะความสัมผัสถูกต้อง ทำให้ดีใจเสียใจชอบใจไม่ชอบใจ หยาบละเอียด เวทนาสุขทุกข์ที่เสวยอารมณ์ พอใจดีใจก็มี ร้องไห้ก็มี ตัณหาความอยากความทะเยอทะยาน กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา กามภพ รูปภพ อรูปภพ

จากนั้นก็เป็นอุปาทานความยึดมั่นถือมั่น รูปูปาทานักขันโธ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อรูป นี่เรียกว่าอุปาทานความยึดมั่นในรูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ถ้าเกิดภพ **ภว** คือภพ องค์แห่งภพเกิดที่ดวงจิต เทียวเกิดเทียว ตาย จากนั้นก็เป็น**ชาติ** ชาติมนุษย์ เป็นชาติเดรัจฉาน ชาติอสูรกาย เปรต มันก็ก่อให้สัตว์เวียนวนอยู่อย่างนี้

อุปาทานมีหลายอย่าง **กามุปาทาน** *ความยึดมั่นในกาม*

ทิฏฐุปาทาน *ความยึดมั่นในทิฏฐิ* **อัตตะวาทุปาทาน** *ความยึดมั่นถือตัวถือตน ถืออัตตา หลงผิด* **สีลัพพตุปาทาน** *ความยึดมั่นผิด ๆ ในศีลพรต ว่าจะทำให้ตนบริสุทธิ์ได้* มีความเชื่อที่เป็นความเชื่อผิดหลายอย่างเรียกว่า **อุปาทาน** พวกนี้แหละทำให้เกิดภพเกิดชาติ ทั้งหมดทั้งสิ้นนี้มันยุ่งอยู่ในจิตใจของมนุษย์

พระพุทธองค์ทรงแสดงเอาไว้หลายอย่างหลายประการ จากนั้นพระองค์ก็ทรงแสดงความดับทุกข์เรียกว่า **นิโรธ** พูดให้ฟังฉลองศรัทธาญาติโยมมาร่วมสร้างพระธาตุจอมผา ให้เขาได้ยินได้ฟังธรรมะดี ๆ ธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงแสดงมันลึกซึ้งละเอียด เพราะพระพุทธองค์ทรงแสดงว่า

"ผู้ใดเห็นปฏิจจสมุปบาท ผู้นั้นเห็นธรรม ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นปฏิจจสมุปบาท ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเราตถาคต"

"แท้จริงอริยสาวกผู้ได้เรียนรู้แล้ว ย่อมมีญาณหยั่งรู้ในเรื่องนี้โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่นว่า เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น ฯลฯ เมื่อใด อริยสาวกรู้ทั่วถึงความเกิดและความดับของโลกตามที่มันเป็นจริง เป็นผู้มีทิฏฐิสมบูรณ์ บรรลุถึงพระสัทธรรม มีปัญญาชำแรกกิเลสได้ เป็นผู้อยู่ใกล้ชิดประตูอมตะ"

คำว่า "ตถาคต" คือเที่ยงแท้ **ตะถะตา**เที่ยงแท้อย่างนั้นแน่นอน ไม่เป็นอย่างอื่นไม่คลาดเคลื่อน คือเห็นความเที่ยงแท้ เห็นไม่เป็นอย่างอื่น เห็นไม่คลาดเคลื่อน เห็นอย่างถูกต้อง

มั่นคงนั่นเรียกว่าตถาคตหรือตะถะตา เป็นสภาพที่เป็นอย่างนี้ๆ ไม่ไปเสริมเติมแต่งมัน มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น พอรู้พอเห็นอย่างนั้นตามความเป็นจริง เรียกว่า นิโรธ ปล่อยวาง อย่าไปยึด อย่าไปถือ ละบาปเวรกรรม ละสิ่งที่ไม่ดีออกจากตัวเราคือตัดทิ้ง

ปล่อยวางตัดทิ้งกิเลส คือธรรม ท่านก็สอน ฝ่าย **นิโรธ** คือ ***ความดับ*** ว่า...

อวิชชายะ ตะเววะ อะเสสะ วิราคะนิโรธา สังขารานิโรโธ *เพราะอวิชชาดับ สังขารดับ*

สังขารนิโรธา วิญญาณนิโรโธ *เพราะสังขารดับ วิญญาณก็ดับ*

วิญญาณะ นิโรธา นามะรูปะนิโรโธ *วิญญาณดับ นามรูปดับ*

นามะรูปะนิโรธา สฬายะตะนะนิโรโธ *เพราะนามรูปดับ สฬายะตะนะดับ*

สฬายะตะนิโรธา ผัสสะนิโรโธ *สฬายะตะนะดับ ผัสสะดับ*

ผัสสะนิโรธา เวทะนานิโรโธ *เพราะผัสสะดับ เวทนาดับ*

เวทะนานิโรธา ตัณหานิโรโธ *เพราะเวทนาดับ ตัณหาดับ*

ตัณหานิโรธา อุปาทานะนิโรโธ *เพราะตัณหาดับ อุปาทานดับ*

อุปาทานะนิโรธา ภะวะนิโรโธ *เพราะอุปาทานดับ ภพจึงดับ*

ภะวะนิโรธา ชาตินิโรโธ *เพราะภพดับ ชาติจึงดับ*

ชาตินิโรธา ชรา มรณัง *เพราะชาติดับ ชรามรณะจึงดับ*

โสกะปริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา นิรุชฌันติ *ความโศก ความคร่ำครวญ ทุกข์ โทมนัส*

และความดับแค้นใจ ก็ดับ

เอวะเมตัสสะ เกวลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ นิโรโธ โหติ *ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งปวงนี้ ย่อมมีได้ ด้วยประการฉะนี้*

ท่านแสดงเอาไว้ สังขารดับ เมื่อจบตรงชาตินี้ไม่ต้องไปพูดถึงความโศกเศร้า ดีใจเสียใจ ความเกิดความตาย เพราะมันดับไปหมดแล้ว พระอรหันต์จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่เกิดไม่ตาย เพราะตัวพาเกิดพาตายไม่ใช่เนื้อหนัง แต่คือจิต ที่เราไปเที่ยวเกิดเที่ยวตายคือดวงจิต ไม่ใช่เนื้อหนัง เนื้อหนังตายแล้วก็เผาไฟทิ้ง ตัวเกิดตัวตายจริงๆ คือจิต ตัวบุญจริงๆ คือจิต ไม่ใช่กาย เสวยบาปบุญคุณโทษคือจิต ไม่ใช่กาย ไม่มีใครจับคนตายไปเข้าคุก เขาจับเฉพาะคนมีดวงจิตไปเข้าคุก ถ้าทำผิดต้องมีจิตอยู่ด้วย

ฉะนั้นตัวเสวยบาปเสวยบุญ คือดวงจิต ไม่ใช่กาย แต่ทุกข์นั้นทุกข์นี้อยู่ร้องอุ๊กๆ อ๊ากๆ คือผลของจิตนั่นเอง มันกระเทือนมาทางกาย แต่ตัวทุกข์จริงคือดวงจิต คนทั้งหลายก็จะมองเห็นทุกข์กาย ทุกข์นั่นทุกข์นี่ ติดคุกติดตะรางเป็นกาย มองที่กาย ที่จริงอันนี้เป็นสิ่งลวง ที่จริงเป็นที่ดวงจิต จิตคิดบาปคิดบุญ นั่นแหละถึงไปทำบาปทำบุญ กายมันจะรู้เรื่องอะไร ไม่รู้เรื่องหรอก กายมันรู้เรื่องอะไร ทำตามจิตสั่ง

พระพุทธเจ้าทรงแสดงเอาไว้ เราจึงนำมาแสดงเทียบกับ

การก่อสร้างพระธาตุจอมผา ที่เราทำเสาพระพุทธเจ้าเปิดโลก ๒๔ ต้น ๑๒ รอบนอก ๑๒ รอบใน แล้วก็คานวงกลมข้างบน พูดถึง **ปัจจยาการ** ความเกี่ยวเนื่อง พูดถึง **อิทัปปัจจยตา** และ **ปฏิจจสมุปบาท** เป็นธรรมะฉลองศรัทธาญาติโยมทั้งหลายว่าเราพาสร้างพาทำมีเหตุมีผลดี มีที่มามีที่ไป เกิดความเชื่อความเลื่อมใสจิตใจเป็นบุญเป็นกุศล

จึงนำมาพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟังด้วย คุณพ่อคุณแม่ญาติธรรมมาก็จะได้ฟังธรรมแบบนี้ หาฟังยากไม่ค่อยมีคนจำมาเล่ามากล่าว บางทีพระเณรก็จำไม่ค่อยได้ หนึ่งต้องจำ สองต้องจริง สาม เรียนให้รู้จำปฏิบัติให้รู้จริง ถ้าได้ทั้ง ๓ อย่างนี้แล้วก็จะอยู่เป็นสุข ถ้าไม่รู้จำแล้วก็ไม่รู้จริง ก็ประเภทที่เรียกว่า **อวิชชาครอบหัว** ถ้าเรียนรู้จำปฏิบัติรู้จริงก็มี**วิชชาจรณสัมปันโน** ถึงพร้อมด้วยความรู้ความประพฤติ ความดีก็สมบูรณ์ในทางธรรม

วันนี้ก็มาทำบุญทำทานกัน ญาติโยมทางใกล้ทางไกลก็ล้วนแต่เป็นผู้มีศรัทธามีความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย และก็หมั่นสร้างความดีกันต่อไป

มนุษย์ที่มีค่ามีเท่านี้ ต่างไปจากนี้ ไม่รู้จักดีจักชั่ว ไม่รู้จักทำทาน ไม่รู้จักรักษาศีล เจริญสมาธิภาวนาก็เปลืองเปล่าๆ เกิดเปล่า ตายเปล่าเท่านั้น ไม่มีอะไรมนุษย์ เกิดมาเพื่อตาย ตายไปเพื่อเกิด

พระพุทธเจ้าจึงเกิดขึ้นมาเพื่อดับเกิด ตายไปเพื่อดับตาย

ไม่เกิดไม่ตายเหนือสิ่งเหล่านี้ เหนือปฏิจจสมุปบาท ไม่มีภพชาติยุ่งเหยิง ตัดขาดถึงความเป็นผู้สิ้นอาสวะกิเลส

พระอรหันต์ทั้งหลายก็อย่างเดียวกัน จึงได้สร้างพระธาตุจอมผาเทิดทูนบูชาพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์ทุกพระองค์ ตลอดจนผู้บำเพ็ญคุณงามความดีเพื่อความเป็นอรหันต์ เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้า สรรเสริญท่านผู้ปฏิบัติเพื่อดับราคะ โทสะ โมหะ หรือว่าผู้ที่ปฏิบัติบรรเทา อยู่เพื่อจะสิ้นทุกข์ไปในทางข้างหน้า

พระธาตุจอมผาจึงเป็นสัญลักษณ์ของผู้บำเพ็ญบารมีพากเพียรเพื่อความสิ้นกิเลส

คือสัญลักษณ์อันสำคัญทางพระพุทธศาสนาทีเดียว สร้างขึ้นมาเป็นศักดิ์เป็นศรี ให้อยู่เหนือขุนเขาคีรีงดงามอยู่บนภูผาสูงของเรานี่เอง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๓ กันยายน ๒๕๕๖

๒๐
นิพพานดั่งน้ำเย็น

...ไม่มีฝนนี้มนุษย์อยู่ไม่ได้ตายหมด ประเทศอะไรที่เขาทำลาย**พระพุทธรูปแห่งบามิยัน** ประเทศอัฟกานิสถาน เป็นดินแดนพระพุทธศาสนาเก่า อิรัก อิหร่าน พวกนี้ ปากีสถาน เป็นพุทธร้อยเปอร์เซนต์แต่ก่อน มีพระพุทธรูปอยู่หน้าผาใหญ่ที่สุดในโลก พวกตาลีบันเขาก็ไปเอาระเบิดทำลาย ฝนไม่ตก ๔ ปี จนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ตก พอตกมันคงจะตกแบบท่วมไปเลย

มีที่ไหนประเทศทั้งประเทศฝนไม่ตก ๔ ปี พี่น้องก็ลองคิดดูซิ อยู่ยังไง? ยังมีชีวิตรอดกันอยู่เหรอประเทศนั้น? ทำลายพระพุทธเจ้าสิ่งที่เป็นสมบัติของโลกเขาไม่ทำลายกันหรอก แม้จะนับถือหรือไม่นับถือก็ตาม ศาสนาที่ไปเที่ยวทำลายศาสนาอื่นนั่น ไม่ใช่ศาสนา

ที่ไหน ๆ เขาก็รักษา พ่อแม่ใคร ๆ ก็รัก แม้นตัวจะไม่รักก็ตาม พระพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าพวกเราก็รักเคารพ ศาสนาอื่นก็เหมือนกัน ก็เหมือนพ่อเหมือนแม่ของเขา เขาก็รัก ต่างคน

ก็ต่างรักต่างนับถือเป็นไปตามนิสัย ความคิดความเห็นของใครของมัน ไม่ควรทำลาย

ประเทศนั้นแล้งหลายปีติดต่อกันไม่ใช่แล้งธรรมดา ฝนมันไม่ตกเลย นั่นแหละคือสิ่งที่ไม่ดีเรียกว่า วิบัติ

บ้านเมืองเรานี้รู้สึกจะดี ไม่ได้หนาวเกินไป ไม่ได้ร้อนเกินไป ไม่ได้หนาวจนกระทั่งเป็นหิมะ หนาวจนต้องอยู่แต่ในบ้าน ต้องเอาเครื่องทำความอุ่นไว้ในบ้าน จอดรถไว้นี่ บางคนตื่นเช้าขึ้นมาขาวโพลนไปด้วยหิมะ นั่นก็เกินพอดีไป ใครจะไปอยู่ได้ แค่ตู้เย็นตู้เดียวเอามือใส่เข้าไปก็เย็นจะตาย ประเทศหนาวอย่างงั้นก็ไม่เหมาะอีก ร้อนเกินไปก็ไม่เหมาะอีก ต้องพอดี ๆ ประเทศเรารู้สึกจะพอดี เย็นก็ไม่มากร้อนก็ไม่มาก อย่างเช่นที่วัดเรานี้ก็พอดี

ทางธรรมท่านถึงให้มันอะไรพอดี ถ้ามันพอดีพองาม ความพอดีพองามเป็นธรรม ตั้งแต่การกินพอดีการแต่งเนื้อแต่งตัวพอดี การจับจ่ายใช้สอยพอดี การทำบุญทำทานพอดี ความเป็นอยู่ปูวายพอดี ร่างกายก็แข็งแรงพอดี อันนี้เรียกว่าพอเหมาะพอสม นี้ดำเนินไปด้วยความสุข แม้นจะมีทุกข์บ้างก็ยังดี นี่เรียกว่าพอดี

ฉะนั้น ฝนฟ้าตกมันจึงเย็น มีน้ำขึ้นมาก็เป็นสิ่งที่ใช้ในการดำรงชีวิต ทำนาทำสวนทำไร่ ถ้าฝนไม่ตกเลยก็แย่ ตกมากตกน้อยขอให้ตกก็ยังดี นั่นแหละเป็นธรรมชาติเย็น

น้ำทางธรรมท่านเทียบเอาไว้ ๒ เงื่อน

๑. น้ำนี้ดับความกระวนกระวาย ใครไม่ได้กินน้ำ ต้นไม้ไม่ได้ถูกรดน้ำ กระวนกระวายเหี่ยวเฉา ร่างกายขาดน้ำ..มันตาย น้ำนี้ดับความกระวนกระวายได้ ท่านเทียบเหมือนนิพพาน

...นิพพานเป็นธรรมชาติเย็น คือความดับ ดับกระวนกระวาย เหมือนน้ำ...มันเย็น บางทีร้อนบ้าง ร้อนที่สุด ใจร้อน กายร้อน มีความทุกข์ นิพพานนี่แหละดับความกระวนกระวาย ดับความดิ้นรนกวัดแกว่ง ธรรมชาติของใจของคนมันดิ้นรนกวัดแกว่งรักษายากห้ามยาก คึกคะนองเป็นไปตามอำนาจความคิดความปรุงของตัว

ธรรมชาติจิตใจของคนเป็นอย่างนั้น มักมุทะลุไปกับความโลภ ความโกรธ ความหลง เฉไฉไปทั่ว แล้วก็กระวนกระวาย วันหนึ่งคืนหนึ่งก็กระวนกระวาย ดวงจิตของคน ยิ่งไปทำความชั่วเข้าทำความผิดเข้า ยิ่งกระวนกระวายส่ายแส่ กลัวเขาจะรู้ว่าตัวเองทำผิดบ้าง กลัวว่าเขาจะทราบว่าตัวเองเป็นคนไม่ดีบ้าง กลัวจะเป็นที่ครหานินทาบ้าง กระวนกระวาย ธรรมชาติของความผิดศีลผิดธรรม

นิพพาน ผู้ใดปฏิบัติถึงดับความกระวนกระวาย เหมือนเทียบเหมือนน้ำ ดินมันแห้งมันแล้ง น้ำมันไหลมา ความแตกระแหงก็หายไป ทุกแห่งทุกหัวระแหงก็ชื่น ต้นไม้ออกใบออกยอดออกดอกเขียวไปหมด สัตว์วิ่งเล่นด้วยความเพลิดเพลินใจนั่นแหละนิพพาน

นิพพานถึงเป็นที่ปรารถนาของนักปราชญ์ท่าน เพราะมันดับความกระวนกระวายได้ ความกระวนกระวายจากไหน จากกิเลส ท่านจึงกล่าวเอาไว้ว่า คนที่กระวนกระวายมีอยู่

๑. ชายปรารถนาหญิง หญิงปรารถนาชาย

๒. พระราชาเป็นห่วงบ้านเมือง

๓. ภิกษุผู้ประพฤติความเพียร กระวนกระวายใจจะเอากิเลสให้มันอยู่

นี่มันมีที่มาเหมือนกัน ฉะนั้น ผู้ใดถึงนิพพาน จึงดับ

ความกระวนกระวาย เหมือนน้ำดับความกระวนกระวายความกระหาย นี่พวกเรายังกระหายกันอยู่ จึงต้องปฏิบัติให้ใจเป็นเหมือนน้ำนะจะได้เย็น

๒. น้ำนี้ดับความร้อน ความร้อนอากาศ ร้อนจากแสงพระอาทิตย์ ร้อนเพราะความที่บรรยากาศบนโลกมันร้อน น้ำดับความร้อน อะไรมันร้อนตรงไหน เวลาไฟไหม้ป่าใช้น้ำไปดับ น้ำนี้ดับความร้อน จะตั้งเตาทำอาหารก็ต้องเอาน้ำไปใส่หม้อ นี่น้ำเป็นตัวสำคัญ เป็นตัวแปร เป็นอาหารการกิน

ร่างกายของคนไม่ได้อาบน้ำนี่...ร้อน เหงื่อไหลไคลย้อย แม้แต่ตีเหล็กตีมีดยังต้องใช้น้ำเลย เผามันร้อนแล้วจุ่มน้ำเสียงดังจ๊าดๆ เอามาตีให้เป็นมีด น้ำนี้ดับความร้อน

ท่านเทียบเหมือนนิพพานดับความร้อน **ราคัคคินา โมหัคคินา โทสัคคินา** ร้อนเพราะไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ พวกนี้เป็นตัวร้อน ตัวร้อนตัวนี้ทำให้เกิดอะไร ทำให้เกิดชาติ ชรา มรณะ **โสกะปริเทวะ** เกิดพยาธิ ความเจ็บป่วย เกิดเป็นคนก็ต้องมีตาย ไม่ตายก็ต้องมี โศก เศร้า ดีใจ เสียใจ โทมนัส รันทด สารพัด จะเป็นจะไป

ชีวิตมนุษย์คนหนึ่งๆมันจึงยาก เป็นอยู่ก็ยาก ตายก็ยาก โรคแก่ โรคเจ็บยังทนยาก โรคตายไม่เท่าไรหรอก โรคแก่ โรคเจ็บนี่แหละ มันทำให้ต้องทุกข์ต้องทน ถ้าโรคตาย มันก็แล้วไปจบกันไป ไม่ต้องมองต้องแลกันอีก นี่ตัวนี้แหละเป็น

ตัวสำคัญที่มาจากความร้อนของใจ ใจร้อนก็เกิดการทำสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมา

พระนิพพานจึงดับความร้อน ดับความโลภ ความโกรธ ความหลง เหมือนน้ำดับไฟ ไฟมันเกิดตรงไหนเอาน้ำไปดับมันตรงนั้น ไฟมากน้ำน้อยมันก็ดับไม่ได้ น้ำมากไฟน้อยดับนิดเดียวก็ได้แล้ว ท่านเทียบให้ฟังนิพพานเหมือนน้ำดับไฟดับความร้อน

มนุษย์เกิดขึ้นมามันมีความทุกข์มันถึงต้องร้องไห้ มันถึงต้องมีน้ำตา มีความเสียใจ ก็ความร้อนนั่นแหละผลักดันให้มันเป็นมันไป ไม่มีใครอยากตาย ไม่มีใครอยากให้ใครตาย ความตายมากจากไหน บางทีบางคนก็ยังไม่ทราบ

ความร้อนมันผลักดันคือ อวิชชา **อวิชชาปัจจยาสังขารา ฯลฯ โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา** นี่ท่านแสดงเอาไว้

ตัวอวิชชาทำให้เกิดเรื่องต่างๆ เกิดสังขาร สังขารทำให้เกิดนามรูป นามรูปทำให้เกิดอายตะนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นต้น จนไปถึงโน่นแหละ เวทนา เกิดตัณหา เกิดภพเกิดชาติ เกิดอุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น นี่มันเป็นของร้อน ทางธรรมท่านละเอียดท่านถึงให้ดับความร้อน เพราะนิพพานจึงเป็นเหมือนน้ำดับไฟ

น้ำเย็น...นิพพานเหมือนน้ำเย็น กิเลสเหมือนของร้อน

น้ำร้อน เอาน้ำร้อนไปรดต้นไม้ตาย ต้องเอาน้ำเย็นไปรด ต้องเย็นพอดี เย็นเกินก็ตาย นี้ท่านเทียบเอาไว้ พูดให้ฟังเทียบให้ฟัง ให้เป็นเหตุเป็นผลว่า ความเย็นของน้ำ ความร้อนของกิเลส พระนิพพานท่านเทียบเหมือนน้ำเป็นของเย็น ซึ่งเราต้องกินทุกวัน ใช้ทุกวัน ไม่มีใครเอาไฟมาเผาตัวเองหรอก ต้องปรารถนาความเย็นมากถึงจะอยู่ได้ จิตใจก็เหมือนกัน **นิพพานะ** ดับ ดับความหลงความโลภ ดับมันออกไปจากจิตของเรา ถึงยังไม่ถึงนิพพานแท้ ก็ให้นิพพานน้อยๆขึ้นมาในจิตในใจของเรา

ดับความรู้สึกที่ไม่ดีออกไป ดับความพยาบาทอาฆาตออกไป ดับความฟุ้งซ่าน ดับความคิดความปรุงที่ไม่ดี ดับสิ่งที่คิดอ่านเป็นไปเพื่ออิจฉาริษยา หรือดับการกระทำ หรือการมองกันด้วยสายตาที่ไม่เป็นธรรม ดับมันลงไป ให้เราประพฤติแต่สิ่งที่ดี ทำใจให้มันเย็นๆ เย็นกาย เย็นวาจา เย็นใจ

นิพพานอยู่กับตัวคน อยู่ตรงนี้ ใครทำกายให้เย็น วาจาให้เย็น ใจให้เย็น นี่ เหมือนมีนิพพานอยู่กับตัว ถึงยังไม่สิ้นจากกิเลสก็ตาม ก็จะเย็นดี สบายดี เป็นสุขดี ชื่นใจดี ปีติปลื้มใจดี มีปราโมทย์ขึ้นมาในใจของเรา อิ่มเอิบหัวอกหัวใจ

...นิพพานน้อยๆ มันเกิดที่บ้านที่เรือน ที่ตัวเรานี่ เป็นเหมือนน้ำดับไฟ อย่าให้มาก่อกวนครอบครัวเหย้าเรือน ชีวิตความเป็นอยู่ในทางที่ไม่ดีอย่าปล่อยมันเข้ามา ดับมันออกไปซะ ...ดับมันที่เหตุ คือเรา ความทุกข์เกิดที่ไหน? ดับมันที่นั่น

ทุกข์เพราะเรื่องอะไร? โศกเศร้าเสียใจเพราะเรื่องอะไร ปรุงแต่งเพราะเรื่องอะไร? ดับมันตรงนั้นแหละ

ตัดใจมันออกไป วางปลงมันออกไป ทำให้ใจเย็นใจว่างใจโปร่งโล่งซะบ้าง ที่ไหนมันมีหญ้ารกๆต้องถากถางให้มันเตียนบ้าง ใจของเราก็เหมือนกัน มันรกไปด้วยป่ากิเลสต่างๆเต็มไปหมด นั่นแหละตัวความร้อน พอเกิดป่าแล้วแล้งมา ไฟก็ไหม้ป่าเผาผลาญไปหมดเลย นี่ นิพพานนั่นคือน้ำเป็นตัวดับ

ใครปรารถนานิพพานถึงจะถึงนิพพาน ไม่ใช่ว่าอยู่ดีๆไปถึงนิพพานเอาเลย ต้องมีความปรารถนาซะก่อน อธิษฐานจิตอธิษฐานใจซะก่อน **นิพพานะปัจจะโย โหตุ อนาคะเต กาเล** วันนี้ทำให้มันถึงให้มันได้ หากแม้ไม่ถึงต้องตายไปก่อน ก็ว่ากันต่อไปอีก มีภพมีชาติบำเพ็ญกันต่อไปอีก

อธิษฐานจิตอธิษฐานใจ สร้างบุญวาสนาบารมีให้เกิดขึ้นกับตัวของเรา จิตต้องตั้งให้มั่น นี่การประพฤติปฏิบัติตัวของตัวเองเป็นอย่างนี้

วันนี้พูดให้ฟัง เพราะเห็นฟ้าฝนมันตกมีน้ำมีท่า นั่นแหละเหมือนนิพพานแหละเย็น น้ำให้ความเย็นไปทั่วไม่เลือกว่าที่ดอนที่ลุ่ม น้ำให้เย็นไปทั่ว... ไม่เลือกว่าต้นไม้ว่าแผ่นดิน ไม่เลือกว่านาดอนนาลุ่ม ถ้าฝนตกเอาเป็นว่าเย็นไปทั่วไปหมด นิพพานก็เป็นธรรมเย็นไม่เลือก

ขอให้ผู้ปฏิบัติเถอะ ตั้งใจประพฤติเถอะ ปรารถนาเถอะ

นั่นแหละจะถึงความเย็น ถ้าใครไม่ปรารถนา ไม่ทราบไม่รู้เรื่องรู้ราวเฉยๆ นิพพานก็ไม่เกิด ความดับทุกข์ก็ไม่เกิด ต้องปรารถนา ต้องประพฤติ ต้องปฏิบัติ นิพพานถึงจะเกิด เกิดกับจิตเรานี่แหละเป็นเบื้องต้น

เมื่อเราอธิษฐานจิตประพฤติปฏิบัติไป ละไป วางไป จิตมันก็จะเย็น นี่เทียบให้ฟัง

๑. น้ำดับความกระวนกระวาย เหมือนกันกับนิพพานดับความกระวนกระวายของหัวจิตหัวใจสรรพสัตว์

๒. น้ำดับความร้อน นิพพานเหมือนกันเหมือนน้ำดับไฟเย็นนี้เป็นคุณสมบัติของพระนิพพาน เทียบกับฝนฟ้ามันตกให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังกันเป็นคติเครื่องสอนใจ

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๒ กันยายน ๒๕๕๖

สาธุชนมาร่วมสวดมนต์ปฏิบัติธรรมในวันสิ้นปีเก่า–ขึ้นปีใหม่

๒๕๕๕–๒๕๕๖

๒๑

โอวาทวันเข้าพรรษา ทานบูชาและอย่าเห็นกงจักร เป็นดอกบัว

...ญาติโยมก็มากันเยอะ เมื่อวานนี้ก็เยอะมาใส่บาตรเยอะมาก ให้ถือว่านี้เป็นอาหารก้นบาตร...เป็นก้นบาตรของพระที่พระบิณฑบาต ถือว่ามาวัดป่าภูผาสูงแล้วก็ยังได้กินอาหารก้นบาตรอีก ของที่เป็นธรรมยังไงก็เป็นธรรม มากน้อยก็เป็นธรรมเพราะมันเป็นอรรถเป็นธรรม ผู้มีศรัทธาทำบุญด้วยใจบริสุทธิ์ก่อน ให้ก็ใจเลื่อมใส ให้แล้วก็อนุโมทนาบุญก็เลยกลายเป็นสมบัติอันเป็นบุญหมด

อย่างที่เราทั้งหลายมาทำบุญ จะมากจะน้อยไม่สำคัญเท่ากับความเป็นธรรม เป็นธรรมมากก็ดี น้อยก็ดีเพราะมันเป็นศีลเป็นธรรม ถ้าขาดศีลขาดธรรมแล้ว มีน้อยก็ไม่เป็นธรรม มีมากก็ไม่เป็นธรรม เพราะขาดศีลขาดธรรม

ฉะนั้น เมื่อเรามีศีลมีธรรม สิ่งที่เราถวายกับพระเณรอย่างพี่น้องมาถวายวันนี้... วันเข้าพรรษาบิณฑบาตถือธุดงค์วันแรกก็มากมาย สิ่งที่ท่านเอามาถวายจากบ้านจากเรือนเก็บหอมรอมริบเอามาเป็นกองบุญกองทาน ทั้งอาหารที่ทำจากบ้านตื่นแต่เช้า อันนี้เป็นบุญเป็นกุศลกันมากให้ท่านทั้งหลายได้ยินดี

แผ่นดินของพระพุทธเจ้าท่านสอนสั่งเหลือเกิน เราทั้งหลายก็ได้ประพฤติปฏิบัติกันอย่างเต็มกำลังความสามารถ เข้าพรรษาปีนี้พี่น้องก็มาร่วมอนุโมทนามาร่วมประพฤติปฏิบัติกับบรรยากาศของวัดป่าเย็น ๆ หนาว ๆ คนเฒ่าคนแก่คนชรา พี่น้องลูกศิษย์ลูกหาทุกคนก็ยินดีที่จะได้ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี

ไม่เคยเลยที่จะพาทำให้เสียหาย ไม่เคยเลยที่จะพาทำให้ตกต่ำ มีแต่เรื่องดี ๆ ทั้งนั้น พาทำสุดตัวสุดชีวิตจิตใจ พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินในการทำทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มหัวจิตหัวใจ มองซ้ายก็มีแต่ความดีสะอาด มองขวาก็มีแต่ความดี มีแต่ความเลิศความเลอ

...ผู้ดียังมีอยู่ ผู้ดีก็ต้องผ่านผู้ชั่วนั่นแหละถึงจะเป็นผู้ดีได้ ถ้าผ่านคนชั่วไม่ได้ก็เป็นคนดีไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านจึงให้สร้างกำลังใจในการจะสร้างคุณงามความดี แม้จะมีอุปสรรคบ้างก็อย่าถือว่าเป็นสิ่งที่ขวางกั้น จนให้เราหมดอารมณ์จิตใจที่จะทำคุณงามความดี นั่นก็ยิ่งกลายเป็นเราเป็นคนไม่ดีไปอีกคนเพิ่มไปอีก

ฉะนั้น **เราอย่าให้เราเพิ่มคนไม่ดีไปอีกคน** เราต้องเป็นคนดี คนมีทาน อย่างพี่น้องทั้งหลาย มาสละแบ่งปันนี้ ทานบูชา อันนี้เรียกว่าทานบูชา บูชาคุณพระพุทธเจ้าวันเข้าพรรษา บูชาคุณพระธรรม บูชาคุณพระสงฆ์ และบูชาคุณบิดามารดาญาติพี่น้องผู้มีพระคุณผู้ล่วงลับไป

นี่เราเทิดใส่หัวของเรา บูชาธรรมถวายพ่อแม่ที่ตายไป หรือที่อยู่ก็ตามก็เรียกว่าทานบูชาเราจบยกใส่หัวนึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็เอาทานนี้เป็นพลวปัจจัยตั้งใจทำทานมาใส่บาตร มาตักบาตรมาทำบุญบนภูเขาบนป่า บนที่ไกลๆอย่างนี้ พี่น้องก็มากันคลาคล่ำเต็มไปหมด นี่ทานบูชา

คำว่า**ทาน**แล้วก็**บูชา** มันก็เป็นของสูง มิใช่การให้ธรรมดาทั่วๆไปที่เขาให้กัน พ่อแม่ให้สมบัติแก่ลูก อันนี้ไม่ใช่ทาน เป็นเรื่องธรรมดาเป็นเรื่องครอบครัวเป็นเรื่องมรดก เป็นสิ่งที่ต้องให้ตามหน้าที่ ก็ยังไม่ถือว่าเป็นทาน อันนั้นเป็นเรื่องน้ำใจที่พ่อแม่มอบให้ลูก

แต่ที่เราทั้งหลายมาทำบุญกับพระกับเณรมาอย่างนี้ เป็นทานบูชาสูงเป็นการ **บูชาจะปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง** เป็นการบูชาบุคคลที่ควรบูชา ไหว้บุคคลที่ควรไหว้ เคารพบุคคลที่ควรเคารพ นบนอบบุคคลที่ควรนบนอบ เทิดขึ้นมาในจิตในใจของเรา นี่เรียกว่า **ทานบูชา**

ผู้ทำบุญมันก็เป็นบุญวันยังค่ำนั่น มันไม่เป็นอื่นหรอก

ทำกับสัตว์เดรัจฉาน หมู หมา กา ไก่ มันหิวเอาข้าวไปให้มันกิน เอาน้ำให้มันกิน สัตว์มันกระเสือกกระสนจะตายรักษามันก็เป็นบุญทั้งนั้น ปฏิเสธไม่ได้ มันเป็นบุญ เป็นบุญทั่วไป

แต่สูงขึ้นมาก็สำหรับท่านผู้มีศีลมีคุณงามความดีอันนี้ก็เป็นทานบูชา สูงขึ้นมา ใจสูงขึ้นมา ทำด้วยความบูชา อย่าง **อาสาฬหบูชา** ถ้าลงด้วยความบูชาแล้วเทิดไว้สูงไว้เหนือหัวเหนือใจของเรา

พี่น้องมาทำบุญก็เรียกว่าบูชา ทั้งเป็นบุญกับเรากับพี่น้องญาติมิตรผู้มีพระคุณที่ล่วงลับ นึกถึงท่านก็เป็นทานบูชา เข้าพรรษาเรียกว่า เรามาทำบุญบูชาเข้าพรรษา พระจำพรรษา เราก็มาร่วมทำบุญทำกุศลสร้างคุณงามความดี ถึงเราเป็นฆราวาสญาติโยมก็ประหนึ่งว่าเราเข้าพรรษาไปด้วย ปฏิบัติไปด้วย ได้ทำความดีไปด้วย ไม่ลืมเนื้อลืมตัว นั่นเป็นทานบูชา

ศีล อย่างที่พี่น้องทั้งหลายได้มาปฏิบัติอรรถธรรม มาสร้างคุณงามความดี อันนี้ก็เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา ทำไปเถอะศีลทาน ไม่ต้องเสียใจหรอกว่าศีลทานมันจะเสื่อมมันจะช้ำ มันจะดำมันจะมืด ทางของธรรมจะไม่มีทางเดิน อย่าไปเสียอกเสียใจเลย จงทำคุณงามความดีด้วยความแช่มชื่นเบิกบาน ทำไปด้วยความเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังใจของเรา

ไม่มีใครเสกใครให้ดีให้ชั่วได้หรอก เป็นเองในตัวของคนแต่ละคน ไปป้ายใครก็ไม่มีประโยชน์ ไปเสริมใครก็ไม่มีโทษ

มันอยู่ที่ใจของคน ๆ นั้น กายเขาเป็นศีล เป็นทาน เป็นสมาธิ เป็นปัญญา มันก็เกิดในตัวของคนคนนั้นผู้ทำเอง พระพุทธเจ้าจึงเรียกว่า **กัมมัสโกมหิ** *กรรมเป็นของผู้ทำ* **บาปเป็นของผู้สร้าง ความดีเป็นของผู้ประพฤติ ความชั่วเป็นของผู้ปฏิบัติ** ซะเองยกให้ **กัมมุนา วัตตะตี โลโก** *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม*

พระพุทธเจ้าเอง พระอรหันต์เอง แม้ได้ชื่อได้นามว่าผู้เหนือกรรมก็ตาม ท่านก็ยังมีเศษกรรมที่ต้องรับใช้ในภพชาติสุดท้ายของท่านอยู่เหมือนกันนี่เรียกว่ายกให้เรื่องของเวรของกรรมไปเสีย ***ขอให้เราตั้งหน้าตั้งตาทำคุณงามความดี อาจจะเกิดมาไม่ได้สมประกอบไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ได้คาบช้อนทองคำออกมา แต่ว่าทุกคนก็เลือกที่จะทำดีประพฤติตัวเองให้มันดีมันงามได้***

ฉะนั้น เราจึงเลือกทำได้ทั้งนั้น ตัวเราอย่างนี้หน้าตาเราอย่างนี้ ใจเราอย่างนี้ เราก็เลือกประพฤติปฏิบัติในตัวของเรานี่คือความดี **ใครกระเสือกกระสนดิ้นล้มดิ้นตายจะทำลายคนดี ท้าเลยให้ทำเถอะ จะได้สักกี่น้ำ** นี่ทำลายพระพุทธเจ้าใครไปทำลายได้ ทำลายผู้ปฏิบัติดี ใครไปทำลายได้ มีบ้างเหรอ? ไม่เห็นมี! ท่านผู้ดีก็ดีอยู่อย่างนั้นหละ ผู้ชั่วก็เป็นไปตามชั่วอยู่อย่างนั้นหละ เป็นหลักของโลกอยู่อย่างนั้นหละ ดีชั่วมันยึดมันดึงกันอยู่อย่างนี้หละ

ฉะนั้น ผู้ดีผู้ใจสูง แม้ตัวเองจะเคยทำชั่วก็กลับตัวเป็นคนดีได้อีก สร้างความดีต่อไปได้อีก ให้เป็นบุญเป็นกุศล

เพิ่มพูนไปได้อีก นี่คือศีล คือข้อปฏิบัติกำจัดความชั่ว จากนั้น สมาธิปัญญา อันนี้ก้าวสูงขึ้นมาสูงกว่าปกติธรรมดา ปกติเราเป็นคนบ้านๆ เรียกว่าปุถุชนคนหยาบคนหนา แต่พอก้าวเข้ามานั่งสมาธิเจริญจิตเจริญใจของเรา ใจก็ร่มเย็นใจก็ชุ่มเย็น นี่เรียกว่า เจริญสมาธิ ทำจิตให้สงบ สว่าง สบาย

พิจารณาอะไรก็เป็นอรรถเป็นธรรม มองโลกทั้งหลาย มองสัตว์ทั้งหลายเป็น **สัพเพ สัตตา** *สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น* **ไม่เหยียดหยามดูหมิ่นซึ่งกันและกัน เพราะเขาก็คนเราก็คน เขาก็อาจจะดีได้หรือชั่วได้ เขาก็อาจจะทุกข์ได้หรือสุขได้ เหมือนดั่งเราเหมือนดั่งเขา สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน มีดีมีชั่วปะปนกันไป**

มองกันด้วยสายตา**เมตตา** มีความรักปรารถนาดี **กรุณา** การุณสงสาร **มุทิตา** ถ้าเขาดีก็พลอยยินดีในความดีของเขา ถ้าเกิดว่าเขาไปทำชั่วก็กรุณาสงสารเขา แนะนำเขาให้กลับตัวเป็นคนดี **อุเบกขา** วางจิตเป็นกลางไม่เอนเอียงไปทางรักทางชัง ทางโกรธ ทางเกลียด วางจิตเสมอเป็นสาธารณะ ไม่ใช่รักแต่พวกแต่พ้องแต่เพื่อนของตัวเอง คนอื่นใครก็ช่างไม่เห็นหัวใครต่อใคร อันนั้นไม่ใช่หลักของธรรม เป็นหลักของกิเลส หลักของความร้ายความไม่ดี

ทางธรรมเรียกว่าทำสมาธิภาวนายกใจให้สูงขึ้น ใจมันสูงขึ้นอะไรก็สูงตามหมด แผ่นดินก็สูงหมด ถ้าใจต่ำแผ่นดินต่ำ

โลกต่ำ คนต่ำ มีแต่เรื่องต่ำๆ สกปรกเลอะเทอะเปรอะเปื้อน นั่นหละเรียกว่าใจต่ำ มันต่ำหมด ความคิดก็ต่ำ ความอ่านก็ต่ำ

ประหนึ่งว่าคนในโลกจะไม่มีคนดี ถ้าใจมันต่ำแล้วเป็นอย่างนั้น สรรเสริญพวกตัว ไปด่าพวกคนอื่นชั่ว ถ้าใจมันต่ำ ถ้าใจมันสูงพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรมยกใจของตัวเองขึ้นมาให้มันดิบให้มันดีให้มันสะอาด นี่หลักของธรรมเป็นอย่างนี้ ให้พี่น้องได้คิดได้อ่าน หลักของศีลของธรรมหลักของความดี

ฉะนั้น การประพฤติปฏิบัติธรรมจึงต้องเฉลียวฉลาด บางทีบางคนถูกเขายุจนเปลี่ยนศาสนาไปเลยก็มี อย่าว่าแต่ไม่เข้าวัดเลย บางคนเปลี่ยนไปเลยไปนับถือศาสนาอื่นๆ ไปเลยก็มีเหมือนกัน เพราะอะไร เพราะความไม่เฉลียวฉลาด ความไม่ได้ประพฤติปฏิบัติศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า นี่มันจึงเสื่อม มันจึงต่ำ

ถ้าใจมันสูงแล้ว สูงหมด ความคิดก็สูง ความอ่านก็สูง หัวก็สูง ใครมาเป่าใครมาเอาลมเข้าหูก็ไม่เป็นไร ใจก็สูง ใครจะมากระซิบกระซาบเรื่องกิเลสตัณหา เรื่องความชั่วช้าลามก ใจก็ไม่ไปติดกับสิ่งเหล่านั้น นี่ ใจก็สูง

วาจาคำพูดก็สูง มีน้ำหนักพูดด้วยความยั้งคิด พูดคำดี ไม่ส่อเสียดไม่พูดคำหยาบเพ้อเจ้อเพ้อพก พูดโปรยประโยชน์แต่ตัวและโปรยชั่วคนอื่น นี่ถ้าใจสูงแล้วก็จะพูดเป็นประโยชน์ตนประโยชน์คนอื่น นึกถึงเขาถึงเรา **คนมีหัวใจทั้งนั้นแหละ ใครก็มีหัวใจ ชั่วแสนชั่วมันก็มีหัวใจ ดีแสนดีก็มีหัวใจ**

ท่านผู้มีอรรถมีธรรม ยกใจสูงขึ้นมาแล้ว ใจก็มีแต่เมตตา มีกรุณา มุทิตา อุเบกขา ธรรมชาติของจิตที่ฝึกได้แล้วเป็นอย่างนี้ ไม่กระทบกระเทือนทั้งเขาทั้งเรา จิตเย็นสบาย มีเมตตาเป็นสาธารณะ ไม่เฉพาะเจาะจงแก่ใครๆ ทั้งแก่สัตว์ ต้นไม้ แผ่นดิน ภูเขา ใจก็เมตตา ใจก็เย็น ใจก็ดี

ลักษณะของจิตที่ได้ฝึก คือทำสมาธิภาวนาจะดีอย่างนี้ จะร่มเย็นอย่างนี้ นี่แหละพี่น้องทั้งหลายเข้าพรรษาโดยเฉพาะวันนี้เป็นวันเริ่มต้นและวัดของเราก็เริ่มต้นถือธุดงค์ รับเฉพาะอาหารหน้าวัดบิณฑบาตจะมากในวันแรกๆ นี่เท่านั้นแหละ ที่เหลือวันธรรมดาทั่วไปพี่น้องก็ไม่ค่อยจะว่าง แล้วแต่ใครสะดวกมาใส่บาตรทำบุญ วันมากก็มีอย่างที่เห็น วันน้อยก็มี พระท่านก็ไม่ได้ถือเป็นอารมณ์อะไรหรอก ท่านก็ฉันไปตาม **มีมากก็ฉันแต่เพียงพอดี มีน้อยก็ฉันแต่เพียงพอดี**

วัดกรรมฐานถือปฏิบัติฉันข้าวมื้อเดียวเป็นข้อเคร่งครัดมากของการประพฤติปฏิบัติ กรรมฐานฉันมื้อเดียวเท่านั้น ไม่มี ๒ มื้อ ไม่มีอย่างอื่นให้เป็นมลทินสำหรับพระ ขนาดกินท่านยังกินมีระเบียบเลย ท่านยังกินแบบมีสติ ข้ออื่นๆ ท่านก็ยิ่งต้องมีสติมากกว่านี้ไปด้วย

ฉะนั้น กรรมฐานเป็นข้อปฏิบัติขัดเกลากิเลสในจิตในใจญาติโยมก็เอาไปทำได้เหมือนกันอยู่ที่บ้าน พระท่านฉันมื้อเดียวเราก็กินสัก ๒ มื้อก็พอ ไม่ต้องกิน ๓ มื้อก็ได้ ถือว่าเข้าพรรษา

ปฏิบัติอรรถธรรม เราก็ทานเพียง ๒ มื้อเท่านั้น เราจะได้ไม่อ้วน เราจะได้ไม่เป็นโรคมาก เราจะได้ไม่ง่วงมาก

๓ เดือน ถือปฏิบัติก็ได้ โยมก็เอาไปปฏิบัติได้เหมือนกัน ถือศีล ถือธรรม เรียกว่าศีลธรรม ฉันมื้อเดียว ฉันในบาตร ฉันอาสนะเดียว ฉันเฉพาะอาหารที่บิณฑบาตได้ วัดนี้ถือปฏิบัติอย่างนี้จริง ๆ จะมากจะน้อยก็ให้รู้จักพอประมาณ **โภชเนมัตตัญญุตา** *รู้จักประมาณในการบริโภค เหลือจากนั้นก็เป็นก้นบาตร เป็นก้นบุญ* ที่ญาติโยมทั้งหลายเอามาทำ ก็แจกก็แบ่งโยมก็เลยได้บุญหลายทอดหลายต่อ ถึงแก่คน แก่สัตว์ แก่เด็กตลอดจนสัตว์ในวัดก็ได้อาศัย ที่ท่านใส่บาตรทำบุญมาก็เป็นบุญทั่วไปหมดเลย นี่เรียกว่าเข้าพรรษาได้ทำความดี

ฉะนั้น ความดีก็ไม่ใช่วันนี้วันเดียว คงต้องทำกันยาวๆ ทำกันนานๆ ทำด้วยความสนใจใส่ใจ กลับไปบ้านไปเรือนบางคนมาจำศีล เอาไปคิดไปอ่านถึงตัวเองอย่าให้กิเลสมันขยำตำบอนในหัวใจของเรา ให้มีสติยั้งคิดยั้งอ่าน อะไรก็ตามให้พิจารณาเป็นธรรม **ดีก็เอามาเป็นธรรมะ ชั่วก็เอามาเป็นธรรมะนี่คนฉลาด**

ดีไม่ดี คนฉลาดท่านเอามาประมวลเป็นธรรมะทั้งหมด ทั้งสูงต่ำดำขาว ท่านเอามาประมวลเป็นธรรมะ เอามาประมวลเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน เอามาประมวลเป็นอรรถ เป็นธรรม ทุกสิ่งทุกอย่าง ฉะนั้น

พระพุทธเจ้าท่านถึงมองอะไรเป็นอรรถเป็นธรรมหมด มองอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่งามหมด เพื่อความซักฟอกจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์นั่นเอง

ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายก็มองอะไรด้วยสายตาที่เป็นธรรม ฟังอะไรด้วยเสียงที่เป็นธรรม สูดกลิ่นลิ้มรสอะไรก็ให้มองด้วยสิ่งที่เป็นอรรถเป็นธรรม อย่าไปหลงอย่าไปงมงายอย่างอวิชชาตัณหาหน้าด้าน มันปกปิดธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้เอาธรรมนี่แหละใส่จิตใส่ใจของเราไว้ จะเป็นคุณงามความดี

คน ๆ หนึ่งไม่มีธรรมแล้ว จะไปหาความดีมาจากไหนหาไม่มี ดังคำที่ท่านว่า **“เห็นกงจักรเป็นดอกบัว”** เทศน์ให้ฟังอยู่เมื่อเช้านี้ **ต้องเห็นดอกบัวเป็นดอกบัว คนดีเป็นคนดี กงจักรเป็นกงจักร คนชั่วเป็นความชั่ว** สิ่งชั่วแยกให้ออก **อย่าเอากงจักรเป็นดอกบัว เห็นคนดีเป็นคนชั่ว**

ดีไม่ดีจะเห็นพระดี ๆ ผู้ปฏิบัติเป็นพระชั่วไปก็ได้ นี่เห็นคนไม่ดีคนหยาบ ๆ โลน ๆ เป็นคนดี นั่นแหละเห็นกงจักรเป็นดอกบัว

เห็นศีล เห็นทาน สมาธิ ปัญญา นี่ดอกบัวนะ ดอกบัวบูชาพระพุทธเจ้า

ดอกบัวบูชาพระธรรม พระสงฆ์ เห็นดอกบัวเป็นดอกบัวคือใจของเรานั่นแหละ เห็นกงจักรเป็นกงจักร โลภมีตัวกงจักรแหละพาหมุน พาโลภ พาอยากได้ โกรธ ฉุนเฉียว

ฉิว ๆ ในจิตในใจ หลงงมงายอยู่กับกิเลสตัณหาราคะ อันนี้กงจักรทั้งนั้น หมุนสัตว์ทั้งหลาย

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า **เต โหนตุ จักกะวาทิโน** กงจักรเหล่านี้หมุนสัตว์ทั้งหลาย ยิ่งกว่ากงจักรไหน คือ โลภ โกรธ หลง ยิ่งกว่ากงจักรที่มาหมุนหัวเราซะอีก อันนี้หมุนใจของเราข้ามภพข้ามชาติ ไม่รู้มันจะหยุดหมุนเมื่อไร ไม่มี หมุนแรงขึ้นๆ ทุกวี่ทุกวันใน **จักกะวาทิโน** หมุนหัวใจของสัตว์ทั้งหลาย เห็นกงจักรเป็นดอกบัวเป็นอย่างนั้น เห็นชั่วเป็นดี เห็นถูกเป็นผิด

เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นกิเลสเป็นของดีไปเสีย เป็นของน่าชมน่าเชย เห็นของต่ำ ๆ เป็นของเลิศของเลอ ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายต้องเห็นดอกบัว พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่เป็นดอกบัวของดี

เห็นไหมหละ เห็น ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นดอกบัวเป็นของดีควรเทิดเอาไว้ เห็นกายวาจาใจที่เป็นสุจริตปฏิบัติดีเป็นดอกบัว เป็นของที่ควรเจริญขึ้นและเป็นของที่ควรประพฤติปฏิบัติให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป นี่เห็นดอกบัวเป็นดอกบัว

แต่ประเภทกงจักรแล้วเห็นทุจริตเป็นของดี เห็นของชั่วเป็นของดี เห็นการทำลายชาติบ้านเมืองเป็นของดี เห็นการใส่ร้ายป้ายสีเป็นของดี เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นว่าความชั่วเป็นความดี เห็นคนดีเป็นคนชั่ว **โลกทุกวันนี้จึงน่าละอายมาก ขาดหิริโอตัปปะมากโลกทุกวันนี้ เพราะความเห็นกงจักร**

เป็นดอกบัว เห็นความชั่วว่าเป็นความดีเยอะ น่าละอาย ยกย่องคนชั่วว่าเป็นคนดี และเอาคนดี ๆ ไปว่าเป็นคนชั่ว หรือยกเอาคนชั่วมาเทียม ๆ กับคนดี

พวกเห็นกงจักรเป็นดอกบัว บูชาผิดที่ กราบผิดทางไม่เกิดมรรคเกิดผลไม่เกิดบุญกุศล พี่น้องทั้งหลายให้พินิจพิจารณาดูให้ดี ๆ ให้เห็นดอกบัวเป็นดอกบัว ดูใจของเราสงบไหม? สว่างไหม ดีไหม? ได้ทำบุญทำทานอะไรบ้าง? วันหนึ่งคืนหนึ่งจิตเราร่มเย็นไหม? ถ้าเราคิดอย่างนี้ นี่เป็นดอกบัว

ดอกบัวเกิดแล้วในใจของเรา แต่ประเภทกงจักรร้อนๆ ปากก็ร้อน ตาก็ร้อน อิจฉาตาร้อน ปากก็ร้อนเผ็ดมันทีเดียว ได้ย่ำคนอื่นว่าคนอื่น ใจก็ร้อนเพราะใจมันชั่วมันต่ำ ประเภทกงจักรมันเป็นอย่างนั้น ให้เอาไปคิดไปอ่านจะได้มีดอกบัวเกิดขึ้นที่บ้าน จะได้มีดอกบัวเกิดขึ้นที่ใจ

ปลูกดอกบัวเกิดขึ้นที่ตา บานไม่อิจฉาตาร้อน ดอกบัวเกิดขึ้นที่ปาก ภาษาดอกไม้ พูดดีทำดี ทำดีอย่างที่พูด พูดอย่างที่ทำ ว่าถือศีลก็ถือจริง ๆ ว่าทำสมาธิก็ทำจริง ๆ ปากเป็นดอกบัวมีสัจจะ มีสัจจะวาจาไม่ทำอะไรสุ่มสี่สุ่มห้า ดอกบัวมันเกิด ถ้ามีศีลมีธรรมมันก็เกิด หลักความดีให้พี่น้องได้คิดอ่านไตร่ตรองให้ดี

เข้าพรรษาให้พากันตั้งใจ อยู่ที่วัดที่บ้านตื่นเช้าให้ใส่บาตร ทำบุญอย่าขี้เกียจขี้คร้าน อย่าให้กิเลสมันทับหัวจนไม่มีเวลา

ตื่นทำคุณงามความดี ก่อนนอนไหว้พระสวดมนต์ ไม่ได้มาวัดก็ไม่เป็นไร สวดมนต์เสร็จแล้วก็ภาวนาสักหน่อยหนึ่ง แผ่เมตตาก็จะเป็นสิริมงคลแก่บ้านแก่เรือนแก่ตัวของเราเอง

๓ เดือนกำหนดจิตไว้สั้น ๆ แค่นี้ก่อนว่า ๓ เดือนเราจะทำความดีอย่างนั้นอย่างนี้ จะทำบุญอย่างนั้นอย่างนี้ จะทำจิตใจอย่างนั้นอย่างนี้ จะไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง จะตั้งมั่นอยู่ในศีล ในสมาธิ ปัญญา ถ้าเราตั้งจิตใจไว้อย่างนี้จะเป็นมหามงคล มหาอานิสงส์มหาบุญเกิดขึ้นที่เรามากที่สุด แม้ไม่ได้มาวัดก็จะมีอานิสงส์มากที่สุด ถ้าเราตั้งใจแล้วก็ทำอย่างสัจจะวาจาที่เราได้อธิษฐานไว้ก็เป็นบารมีเกิดขึ้นกับตัวเรา ฉะนั้นคำอธิษฐาน คำสัจ ถ้าเราคอยอธิษฐานคอยตั้งคำสัจกระตุ้นเตือนจิตใจของเรา เราจะต้องดีต้องประเสริฐ ต้องมีความสงบสุขร่มเย็น อย่างแน่นอน

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๖

แม่ใหญ่ถนอม ทองพิมาย กำลังคลุกดินสร้างพระ
“พระพุทธเจ้าจอมผา” เนื้อดิน บรรจุในคลังกรุพระธาตุจอมผา

๒๒

ผู้ใกล้ชิดขอบประตูอมตะคือพระนิพพาน

...คน ๆ หนึ่งกินอะไรกันมาก นิดหน่อย ๆ ก็อิ่มแล้ว... แดดจ้าแดดเปรี้ยงสว่างไว เจ็ดโมงครึ่งสว่างจ้าเหมือนแปดเก้าโมง ใกล้ ๆ ออกพรรษามันจะสว่างเร็ว พระอาทิตย์โคจรมาเช้า... สว่างเร็ว

เมื่อมันสว่างเร็ว คนเราก็ต้องเร็วตาม พระเณรก็บิณฑบาตเร็วขึ้น การฉันก็ขยับเร็วขึ้น ไปสร้างเจดีย์จะได้เร็วขึ้น อะไรเสร็จเช้า ๆ มันดี อะไรสาย ๆ มันไม่ดีหรอก **หลวงปู่ศรี มหาวีโร** ๖ โมงฉันเสร็จแล้ว ที่วัดป่ากุง ลงศาลาปึ๊บฉันปั๊บ ใครอ้าปากไม่ทัน ไม่ได้กิน หลวงปู่ศรี ท่านเร็วท่านคล่องของท่าน

แม่ใหญ่หนอม ยังอยู่ยังไม่ได้กลับบ้าน ผู้เฒ่าอยู่วัดก็ทำบ้างหยุดบ้างนะ ไม่ต้องทำทุกวันหรอก เห็นทำทุกวัน ๆ ทำบ้างหยุดบ้างก็ได้ บางทีคิดว่าอยู่วัดต้องทำทุกวันไม่จำเป็นนะ

คนแก่อยู่วัด วันไหนสะดวกทำก็ทำ กวาดลานถากหญ้า วันไหนไม่สะดวกก็พักผ่อน คนแก่ให้พอเหมาะพอควรเพราะว่าแก่แล้ว ไม่ใช่มาอยู่วัดแล้วต้องทำงานทุกอย่าง ไม่ต้องทำอย่างนั้นหรอก เอาตามสภาพอายุและวัยของเรา

เห็นคนแก่ไม่ได้พักได้ผ่อน อยู่ตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง ถากตรงนั้นบ้าง กวาดตรงนี้บ้าง ทำทุกวัน เว้น ๆ มั่งก็ได้ เราไม่ได้ว่าอะไร คนแก่มาอยู่วัดนี้สะดวกปฏิบัติอรรถธรรม ไม่ได้มาอยู่วัดแล้วมาทำงาน ถ้าไม่ทำแล้วพระจะว่า ไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ ให้ทำตามสมควรของเรา ควรจะทำได้มากน้อยแค่ไหนก็ทำไป อยู่กับเราอยู่ให้สบาย อันไหนควรทำก็ทำ อันไหนควรหยุดก็หยุด ตามสภาพร่างกาย

เราเป็นคนไม่ได้ชอบใช้คนถึงขนาดนั้น ใช้คนนั้นทำนั้น ใช้คนนี้ทำนี้ ไปชี้นิ้วให้คนนั้นทำนั้นชี้นิ้วให้คนนี้ทำนี้ **เราไม่ชอบชี้นิ้วให้ใครทำอะไร ให้คิดเองพิจารณาเอง เราไม่ได้เป็นเจ้านายใคร ทุกคนมาถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ถือข้อปฏิบัติตามธรรมตามวินัย ถือความดีเป็นหลัก**

ฉะนั้น เวลามาอยู่วัดจึงต้องปฏิบัติความดี ไม่มีความดีแล้วหมดความนับถือซึ่งกันและกัน คนแก่ชราอยู่หลายท่านสะดวกทำความสะอาดก็ทำ หยุดบ้างทำบ้าง คนแก่ ๆ เฒ่า ๆ กลางค่ำกลางคืนก็พักผ่อนบ้างบางทีไม่พักผ่อนก็ไม่ไหวเหมือนกัน ร่างกายทำตลอดเวลาก็ไม่ไหว

บางทีอยากได้บุญก็อยากได้ แต่ความชรามันก็บังคับให้ทำได้ตามสมควร ให้ถือทางด้านจิตใจเป็นหลัก มีจิตใจสงบให้มีสมาธิอยู่กับตัว คนไม่มีสมาธิอยู่กับตัววิ่งตามแต่คนอื่น คนมีสมาธิอยู่กับตัวไม่วิ่งตามใคร แต่ผู้ปฏิบัติธรรมซึ่งเป็นอริยสาวกท่านมีข้อดีอยู่อันหนึ่งสำคัญคือไม่ต้องเชื่อใคร **อริยสาวกของพระพุทธเจ้า ไม่ต้องเชื่อใคร ให้เชื่อความจริงคืออริยสัจ มนุษย์นอกจากนั้นไม่ต้องไปเชื่อ นั่นเรียกว่าอริยสาวก ผู้ประเสริฐท่านไม่ต้องไปเชื่อใคร ท่านเชื่อความจริง**

อยู่ใกล้ชิดขอบประตูพระนิพพาน ใกล้จะเปิดได้แล้ว ถึงเปิดไม่ได้ก็ช่าง แต่ก็ถือว่าอยู่ใกล้ชิดขอบประตูพระนิพพาน หรือว่าอยู่ใกล้ชิดขอบประตูอมตะ เราอยู่ใกล้ๆแล้ว ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าใครเชื่ออย่างจริงจังว่าการประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าทำเต็มความสามารถจะต้องพ้นทุกข์ ไม่วิปริตแปรผันเป็นอื่น **ถ้าเชื่ออย่างนี้อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านสอนก็จงตั้งใจลงมือประพฤติปฏิบัติ เพราะพระพุทธเจ้าว่าไว้อย่างใดก็เป็นอย่างนั้น ผู้ใดมีความเพียรพยายามจะต้องบรรลุผลเป็นที่ประจักษ์**

ถ้าเราเชื่อว่าคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่หลอกลวงไม่แปรผันจะต้องเป็นอย่างที่ท่านพูด เมื่อเราฟังแล้วเกิดความเชื่อความเลื่อมใสแล้วเราก็ทำไป ทำทานรักษาศีลปฏิบัติภาวนาไป เพราะพระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว **“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มีความเพียร**

พยายามจะประสบผลสำเร็จ วาจาของพระพุทธเจ้าไม่มีวิปริตแปรผันไม่เป็นอย่างอื่น" จะต้องเป็นไปตามที่เราปฏิบัติดีเท่านั้น ถ้าเชื่ออย่างนั้นแล้วก็ปฏิบัติได้เลย

ผู้แบบนี้ถือว่าอยู่ใกล้ชิดชอบประตูอมตะคือพระนิพพานเข้ามาข้างในแล้ว ใกล้แล้ว อยู่หน้าประตูแล้วพร้อมที่จะเปิดเข้าไปแล้ว ทางของธรรม การได้ประพฤติปฏิบัติแบบนั้นจึงถือว่าได้เข้าใกล้ ใกล้พระพุทโธ ธัมโม สังโฆ ใกล้ประตูอมตะคือความไม่ตาย ใกล้พระนิพพานคือความดับทุกข์ เราก็ใกล้หลายอย่าง คือ

๑. ชีวิตใกล้กับความตาย ส่วนความแก่และความเจ็บอยู่กับมันทีเดียว เรียกว่าใกล้เป็นอันเดียวกัน แก่กับเจ็บนี้เราเป็นอันเดียวกันกับมัน ไม่เรียกว่าใกล้ อยู่ด้วยกันเลย แต่ความตายนี่ใกล้ เมื่อใกล้ความตายแล้ว เราก็ต้องใกล้พระนิพพานไปด้วย ประพฤติให้ใกล้ๆ เข้าไปเรียกว่ามีความรู้ความเข้าใจในทางธรรม มี **ทิฏฐิ** *คือความเห็นสมบูรณ์* มี **อาจาระ** คือ*ความปฏิบัติที่ดีงาม* มีศีลธรรมอันบริสุทธิ์ นี่แหละคนที่จะเปิดประตูอมตะต้องเป็นคนแบบนี้

การปฏิบัติของพระของเณรก็ยิ่งสำคัญ ปฏิบัติเข้มงวดกวดขันตัวเอง ทั้งทาง **ปริยัติ** คำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมดเรียกว่าปริยัติ ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ เรียกว่าปริยัติ ใจสงบเรียกว่าปฏิบัติ คนปฏิบัติอย่างนี้ปฏิบัติได้แบบนี้เข้าไปแล้ว

เข้าไปในหัวอกหัวใจแล้ว ความเห็นก็ดี การประพฤติปฏิบัติก็สะอาด เรียกว่าใกล้ **“ชีวิตใกล้ฝั่ง ไม้ใกล้ฝั่ง”**

๒. ใกล้ประตูพระนิพพาน ใกล้ความดี เข้าไปใกล้ชิดชีวิตก็มีประโยชน์ วันหนึ่งคืนหนึ่งก็มีประโยชน์ ผ่านไปก็มีประโยชน์ บำเพ็ญปฏิบัติ ผู้ใดประมาทก็ห่างออกไปเรื่อยๆ ประตูพระนิพพานอยู่ตรงไหนหาไม่เจอ ห่างวัดห่างวาห่างศาสนา ห่างศีลห่างธรรมห่างความดี ไม่ได้ปฏิบัติ ห่างๆไปเรื่อยๆ

คนห่างวัดจึงง่าย คนเข้าวัดมันจึงยาก ความชั่วทำง่าย ความดีทำยาก คนดีหายากที่สุด คนชั่วหาง่ายที่สุด เราต้องเข้ามาใกล้ชิดติดอยู่กับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เผลอไม่ได้มันดึงเอาไปห่างหมด ดึงห่างวัดห่างวาห่างศาสนา **เวลาเราเป็นคนดีกิเลสมันชอบที่ไหน มันไม่ชอบ เวลาเราเป็นคนชั่ว กิเลสมันชอบ กิเลสของคนก็ชอบ**

คนบางคนเห็นเขาย่อยยับมีความสุขดีใจ เห็นเขามีเงินมีทองมีทรัพย์สินมีหน้ามีตาเสียใจอิจฉาเขา เห็นไหม กิเลสมันชอบแบบนั้น แบบเห็นคนอื่นย่อยยับ เห็นคนอื่นพังพินาศ ยิ้มแย้มแจ่มใส

ทางธรรมท่านถึงให้เข้ามาใกล้ๆประตูอมตะ อย่าออกห่างไปจากวัดวาศาสนาพ่อแม่คุณงามความดีสำคัญ เหมือนลูกๆ คนไหนทิ้งพ่อทิ้งแม่ไปไม่กลับบ้านกลับเรือน ไม่คุ้นเคยกับพ่อกับแม่ จืดจาง เหมือนไม่มีบุญมีคุณต่อกัน เหมือนไม่ใช่พ่อแม่

ลูกกัน ห่างไปเลย ห่างจนลืมไปว่ามีพ่อมีแม่ บ้านก็ไม่อยากมอง เรือนก็ไม่อยากกลับ มองกันเหมือนไม่คุ้นกัน ทั้งที่เป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูกกัน

เหมือนกันศาสนธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ห่างวัดแล้วไม่คุ้นกับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เหมือนไม่รู้จักกัน ทั้งที่นับถือพระพุทธเจ้าเป็นพ่อเป็นแม่ นับถือวัดวาศาสนา ห่างไปก็ไม่คุ้น ก็เลยไปติดใจกับเรื่องของโลก ก็เลยลืมไปหมด เข้าวัดก็เลยเป็นเรื่องไม่สงบ ปกติเข้าวัดต้องสงบ แต่คนห่างวัดห่างวาเข้าวัดเป็นเรื่องไม่สงบ เป็นเรื่องไม่สบายใจไปเสีย

อย่าห่างให้ติดไว้ใกล้ ๆ ประตูพระนิพพานเข้าไว้ การอยู่กับวัดกับวากับศาสนามันจึงเหมือนพ่อแม่ลูกประสานไปมาหาสู่กัน ครอบครัวก็ชื่นเย็น พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ เป็นความกตัญญูรู้คุณ วัดวาศาสนาเหมือนกัน ผู้ใดห่างวัดไปไกลวัดไป รู้สึกจะไม่คุ้น อะไรวางอยู่ตรงไหนก็ไม่ทราบ ศาลากุฏิเครื่องใช้ไม้สอย โรงทาน โรงครัวอยู่ตรงไหน? ก็ไม่รู้! นั่นหละคนห่างวัด

จะกราบพระกราบเจ้า อยู่ตรงไหนก็ไม่รู้เรื่องรู้ราว ห่างวัดห่างวา จนกระทั่งไม่รู้ว่าตำแหน่งอะไรอยู่ตรงไหนลืมไปเสีย พระพุทธเจ้าอยู่ตรงนี้ พระธรรมอยู่ตรงนั้น พระสงฆ์อยู่ตรงนี้ **ใจไม่มีนิมิตเครื่องหมายจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง ถ้าใจมีนิมิตมีเครื่องหมาย มันก็ระลึกรู้**

เหมือนลูกกับพ่อกับแม่เคยทำนาอยู่ตรงนี้ เคยทำไร่อยู่ตรงนั้น เคยหาอยู่หากิน มันก็คำกันอยู่ตรงนั้นมันก็ชื่นใจนึกถึงเป็นความดีความเพียรความอดความทน วัดวาศาสนาก็เหมือนกัน ท่านใส่บาตรตรงนั้นทำบุญตรงนี้ เทศนาตรงนั้นก็มีนิมิตมีเครื่องหมายแห่งความดีปรากฏขึ้นที่จิต จิตก็เลยมีเครื่องยึดถือที่เป็นธรรม

จึงบอกว่าอย่าห่างวัด อย่าห่างครูห่างอาจารย์ มันจะจืดจางว่างเปล่าถ้าห่างแล้ว ถ้าผู้ใดไม่ห่างประสับประสานอยู่เรื่อยๆ ต่อเนื่อง ก็จะชุ่มเย็นจิตใจอยู่ใกล้ชิดขอบประตูอมตะคือพระนิพพาน ความเห็นก็จะสมบูรณ์ ศีลก็จะสะอาด การประพฤติปฏิบัติก็จะดี

เชื่อความจริงไม่ต้องไปเชื่อใคร เชื่อความดี เชื่อความจริง เชื่อความถูกต้อง นี่แหละอริยสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงเป็นอย่างงี้ ท่านปฏิบัติของท่านอย่างงี้ ก็เลยเป็นความงาม

ความงามในประเทศชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ เป็นความงามในครอบครัว เป็นความดียิ่งทางศีลทางธรรม ข้อปฏิบัติอันเลอเลิศเป็นอย่างนี้ พ่อแม่พี่น้องญาติโยมมาอยู่วัดอยู่วา ถือว่ามาอยู่ใกล้ชิดพระพุทโธ พระธัมโม พระสังโฆแล้ว ให้เห็นดอกบัวเป็นดอกบัว เห็นความดีเป็นความดี ให้ชื่นกายชื่นวาจาชื่นจิตใจของเรา ใจมันจะสงบสบายเย็น จิตก็จะดี

เป็นข้อปฏิบัติในทางศีลทางธรรม ผู้ได้ประพฤติปฏิบัติอย่างนั้นจึงเกิดผลเกิดอานิสงส์ เกิดความดีขึ้นมา อริยมรรคอริยผลก็เกิด ใครก็ตามที่เชื่อพระพุทธเจ้าอย่างมั่นเหมาะพระวาจาของพระพุทธเจ้าทรงแสดงเอาไว้แล้ว **“ทำดีได้ดี ประพฤติปฏิบัติเอาจริงเอาจัง ต้องพ้นไปจากทุกข์ ผู้มีความเพียรพยายาม พระธรรมท่านรักษา”** เป็นวาจาของพระพุทธเจ้า

ถ้าเราเชื่ออย่างนั้นจริงๆ ปฏิบัติตามอย่างนั้นจริงๆ ก็ย่อมไม่แปรผันวิปริตเป็นอื่น ย่อมประสบผลในทางคุณงามความดีที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้ นั่นแหละหลักเกณฑ์การประพฤติปฏิบัติศาสนาวัดวาอาวาส

ผู้เข้ามาใกล้ ๆ ขอบประตูอมตะพระนิพพาน ใกล้ความดีอย่าลืมวัดวาศาสนาคำสอนอันดีงาม หมั่นประพฤติปฏิบัติ **หากิน**

มันก็แค่อิ่ม หาธรรมนี้มันไปยาว ไปถึงภพหน้าชาติหน้า หาความดีนี่สำคัญ ไม่เหมือนหาอย่างอื่น

ฉะนั้น ให้พี่น้องมีศรัทธาเลื่อมใสมีแก่ใจในการประพฤติปฏิบัติ เห็นแก่ธรรม อย่าเห็นแก่ปากแก่ท้องเพียงอย่างเดียว ต้องเห็นแก่ธรรมคุณธรรมความดี เห็นแก่ประโยชน์ตน ก็ย่อมเห็นแก่ประโยชน์คนอื่น ท่านจึงบัญญัติศีลบัญญัติธรรมขึ้นมา ผู้ใดประพฤติปฏิบัติตามศีลธรรม ย่อมไม่กระทบกระเทือนตัวเองแล้วก็บุคคลอื่นสัตว์อื่น มีแต่เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา มีแต่คุณงามความดีเกิดในทางธรรม พูดให้ฟังย่อ ๆ เป็นคติเครื่องสอนใจสำหรับท่านผู้มาทำบุญ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๖ กันยายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร
ปลูกต้นไม้ถวายพระราชินีที่วัดป่าภูผาสูง

๒๓

ปลูกต้นไม้เป็นทาน

...วันนี้ญาติโยมมาเยอะเลย เป็นวันหยุดด้วยแล้วก็ปลูกป่าด้วย พี่น้องมาทำบุญกัน วันนี้ปลูกป่าถวายพระราชินีสร้างความดีให้กับแผ่นดิน ปลูกความคิดปลูกปัญญา ปลูกสติต้องปลูก โบราณท่านถือมาก ปลูกนี้ปลูกฝังคุณธรรม **"เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์"**

เลี้ยงลูก กว่าจะคลอด กว่าจะคลานขึ้นมา เลี้ยงกัน พวกเราทุกคนเคยเป็นเด็กกันทั้งหมด พ่อแม่เลี้ยงกว่าจะใหญ่กว่าจะโต กว่าจะมาเป็นเรา รอดเป็นรอดตายมาทั้งนั้น ที่นั่งอยู่นี่ ***"เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์"*** คำโบราณเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนให้บุตรธิดาเป็นคนดี ขนาดสั่งสอนซะขนาดนั้น บางทียังไม่ดีเลย ยังแฉลบออกไปทางอื่น

พี่น้องทั้งหลายก็ถือว่าผ่านความเป็นเด็กเป็นลูกมาทั้งนั้น มาจากพ่อจากแม่ทั้งนั้น เลี้ยงลูกยากที่สุด โดยเฉพาะบางคนครอบครัวยากจน ลูกมากพ่อแม่ทุกข์มาก สมบัติก็ไม่มีแบ่งให้

ไหนจะคนโน้นคนนี้ เลี้ยงลูกยากมาก ฉะนั้น วันนี้เรามาสำนึกตัวสำนึกตน คำว่าเลี้ยงดูนี้มันลำบากเป็นทอดๆ ผู้เป็นแม่ แม่ของแม่ ลูกของแม่ ไล่มาเรื่อย เลี้ยงลูกหัวอกหัวใจอยู่นั่นหมดเลย

จากนั้นก็ **ปลูกโพธิ์** คือปลูกคุณงามความดีให้เกิดในใจของบุตรธิดา อบรมสั่งสอนปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมความประพฤติ จึงกลายมาเป็นคำว่า **เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์**

โพธิ์ คือ ร่มโพธิ์ ความร่มเย็น ถ้าปฏิบัติดีก็ร่มเย็น ถ้าปฏิบัติไม่ดีก็เดือดร้อน นั่นแหละเรื่องของมนุษย์ พระพุทธเจ้าจึงให้อบรมสั่งสอนกันตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ท่านเตรียมตัวพร้อมทุกขณะ จนกลายมาเป็นเลี้ยงลูกปลูกโพธิ์

วันนี้เรามาปลูกต้นไม้ ปลูกความดีขึ้นถวายพระราชินี พระองค์ท่านซึ่งอายุก็ ๘๑ ปีแล้วไม่ใช่น้อย เรามาปลูกคือ

๑. เพื่อพระองค์ท่าน

๒. เพื่อแม่ของเรา

๓. เพื่อแผ่นดินที่เราอยู่อาศัย

เป็นใบบุญให้เราได้สร้างคุณงามความดี คือ จิตใจที่ดี คนมีจิตดีก็มักจะทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ไม่ทำสิ่งที่เป็นโทษ อย่างอาตมาพาปลูกป่า พาพี่น้องสร้างบุญกุศล เป็นวาระพิเศษของชีวิต

การสร้างบารมีจึงเป็นบุญพิเศษ ไม่ได้เหมือนบุญทั่วๆไป

ต้องตั้งจิตตั้งใจทำ ตื่นแต่เช้านำข้าวปลาอาหารมาถวายบิณฑบาต จังหัน มากล่าวคำถวาย มาฟังเทศน์ฟังธรรม จากนั้นยังจะไป **ปลูกต้นไม้ขึ้นในจิตใจของเราด้วย** ขึ้นในป่าดงพงไพรให้สัตว์ให้เทวดาได้อาศัย ไปจากมือเราใจเรา ที่คิดสร้างทำสิ่งที่ดีที่งาม

ครั้นไม่ได้ทำ มันก็เสียโอกาสผ่านไปเลยไป อย่าได้คิดนะว่าอยู่เฉยๆจะเป็นคนดี จะได้ดิบได้ดีจะได้สวรรค์นิพพาน เพราะการนิ่งดูดายไม่มี เราต้องขวนขวายในการสร้างบุญกุศลคุณงามความดี

ทานชำระล้างสิ่งที่สกปรกออกจากใจของเรา สิ่งที่เรามีอยู่มากน้อยหาได้ด้วยตัวของเราเอง เป็นหยาดเหงื่อมาเป็นแรงบุญนี่เป็นทาน ได้ทำเป็นสิ่งที่ชุ่มเย็น มนุษย์ทั้งหลายต้องภูมิใจกับบุญทานที่ตัวเองได้ทำ เป็นใบเบิกทางของเรา

คำว่า **ไม่มีอยู่ไม่มีกิน ไม่มีเสื้อผ้า ไม่มีเครื่องนุ่งหุ่ม ไม่มียารักษาโรค ไม่มีอาหาร เป็นความทุกข์อย่างยิ่ง ไม่มีทุกข์ไหนจะเทียมเท่า**

เมื่อเกิดมาแล้วไม่มี ไม่มีเสื้อผ้า ไม่มีที่นอน ไม่มีที่อยู่ ไม่มีแผ่นดิน ป่วยไม่มีเงินรักษา เป็นชีวิตที่ไร้ค่า อับจนอับโชค เกิดมาเป็นคนก็ไม่ต่างอะไรกับเปรต กับผี

แต่ทานนี่แหละไประงับไม่มีให้มี ไม่จนตรอกไม่จนมุมยารักษาโรคก็มี เงินทองข้าวของก็มี เครื่องนุ่งห่มใช้สอยที่อยู่ที่อาศัยก็มี อาหารการกินก็อิ่มหนำ นี้ไปจากคำว่าทาน จงทำ

ทานเอาไว้ ผู้ทำทานเอาไว้เหมือนพระเวสสันดร ไม่มีทุกข์ มีแต่ความดีความงาม

ฉะนั้นผู้เป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิตจึงยินดีในการให้ทาน แม้ท่านทำทานท่านจะต้องตายเพราะทำทาน ท่านก็ทำ นั่นหละคือนักให้ ให้แบบสุดตัวสุดหัวใจ เราทั้งหลายก็ถือเป็นปฏิปทาข้อประพฤติปฏิบัติคือการทำบุญทำทาน นี้จึงแสดงความที่มีจิตใจกว้างขวางมาก เรียกว่าให้เพื่อตัวเองแล้ว ยังไม่พอ ยังให้เพื่อคนอื่น ให้ข้าวปลานาน้ำ อาหารการกิน เครื่องบริโภคอุปโภคยังไม่พอ

เรายังจะให้พิเศษขึ้นไปอีก คือให้ป่าให้แผ่นดิน ด้วยการปลูกต้นไม้ นี่ก็เป็นทานอย่างพิเศษ เพราะเป็นความเขียวชะอุ่มเป็นที่อยู่ของสัตว์เล็กสัตว์น้อย จตุบท ทวิบาท สี่เท้า สองเท้า ได้บินมาเกาะมาจับ มาอาศัยใช้สอย สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงตลอดจนพวกกายทิพย์กายเทพ ต้นไม้ที่เราปลูกนี้เป็นที่อยู่เป็นรวงรังของ**ภุมมเทวดา รุกขเทวดา**

พื้นดินเป็นที่ปลอดภัย ไม่มีการทำไร่ทำสวน ไม่มีการทำอย่างอื่นให้สกปรกเลอะเทอะ ก็จะมีภูมิเทวดามาอาศัยอยู่ เทวดาที่อยู่ตามพื้นดิน มีการมาปลูกความดี ปลูกศรัทธา **ปลูกต้นไม้ก็จึงเป็นทานพิเศษที่กว้าง กว้างมาก มองเห็นผลกว้างไกลยาว**

เราจึงมาทำบุญทำทาน มาปลูกต้นไม้ ถวายองค์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เป็น “วันแม่” แม่ของ

แผ่นดิน แม่ของเราคือหัวใจของชาติ หัวใจของเรา นี่แหละความนบนอบ ที่เรียกว่า **ปูชา จ ปูชนียานัง**

๑. บูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ **บูชากตัญญูกตเวทิตา** เป็นมหามงคล พระพุทธองค์จึงสอน *"บุคคลใดกตัญญูรู้คุณของผู้มีพระคุณ พระราชินีมีพระคุณ บุคคลนั้นเป็นผู้ไม่เสื่อม และเวลาอยู่ในโลกนี้ก็เจริญ ตายแล้วย่อมจุติบนสรวงสวรรค์"* นั่นหละเป็นของดี

เรามาร่วมสร้างร่วมทำ มาปลูกป่าปลูกศรัทธา ปลูกปัญญา ปลูกสติ ปลูกความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปลูกขึ้นที่ตัวของเราๆ ก็เลยเป็นที่งอกเงยของบุญกุศล คุณงามความดี ศรัทธาทานก็งอกขึ้นที่ใจของเรา ศีลความดีงามความร่มเย็นก็งอกขึ้นที่กายวาจาของเรา ตลอดจนปัญญาสมาธิความสงบก็จะงอกขึ้นที่ดวงจิตดวงใจของเราเรียกว่าโอปาติกะ ผุดเกิดขึ้นที่ใจของเรา เราก็ร่มเย็น

ความดีที่ปลูกขึ้นมา สั่งสมขึ้นมา อันการปลูกเป็นของดีไม่เหมือนการทำลาย อย่างเช่น ต้นไม้ต้นหนึ่งที่เราปลูกขึ้นมาได้อาศัยร่มเงาบังแดดบังฝน ได้หลบได้อาศัยกินยอดกินใบกินลูกกินผลของมัน ปลูกเป็นความดีมีต้นไม้อยู่ข้างบ้าน คนที่เป็นเจ้าของก็ย่อมได้กินผลของมัน

อันนี้ฉันใดก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าเราทำกรรมดีสร้างความดี ผลก็เกิด พระพุทธองค์จึงทรงแสดง **"ยาทิสํ**

วปเต พีชं ตาทิสं ลภเต ผลं กลฺยาณการี กลฺยาณं ปาปการี จ ปาปกं" บุคคลหว่านพืชเช่นใดก็ย่อมได้ผลเช่นนั้น คนทำบุญย่อมได้บุญ ผู้ทำบาปก็ย่อมได้บาป เป็นผลของการกระทำ

ฉะนั้น เราจึงควรที่จะปลูก **ศรัทธา** ความเชื่อว่าบาปมีบุญมีแล้วก็ต้องทำคุณงามความดีในปัจจุบันจึงจะเรียกว่าศรัทธาแท้ ถ้าศรัทธาปลอม ๆ ก็จะผลัดวันประกันพรุ่ง พรุ่งนี้ มะรืนนี้ เดือนนี้ เดือนหน้าค่อยทำ ผ่านไป พอผ่านไปแล้วก็ยังไม่ได้ทำ ก็เป็นอดีตไปเสีย ศรัทธาแท้ต้องทำให้เกิดในปัจจุบันไม่รอรีรอช้า รีบทำบุญกุศลคุณงามความดี

วิริยะ ความเพียรก็ต้องลงมือในปัจจุบันเลยอย่าได้รอเวล่ำเวลา ชาติหน้าชาติไหน ไม่ต้องไปรอมันเดือนหน้า วันหน้า วิริยะที่เป็นความเพียรจริงแท้ต้องทำขึ้นในปัจจุบัน

สติ ที่เป็นสติแท้ ๆ ความระลึกได้ระลึกตัว มีสติอยู่กับตัว มีความสงบอยู่กับใจ มี **หิริ** *ความละอายแก่ใจ* **โอตัปปะ** *ความเกรงกลัวต่อบาป* สติจ่ออยู่ในปัจจุบัน นี่เป็นสติแท้เป็นธรรมแท้ เหมือนพี่น้องทั้งหลายมาฟังธรรมกันต่อหน้าต่อตา มาใส่บาตรเห็น ๆ ความดีก็ปรากฏขึ้นปัจจุบัน สติแท้ ๆ ต้องอยู่กับปัจจุบัน

ถ้าระลึกข้างหลังที่ผ่านมา ระลึกข้างหน้าที่ยังไม่มาถึง มันก็ไม่เกิดประโยชน์ เป็น **ปลิโพธ** กังวลเป็นความห่วงใย คิดใกล้คิดไกลไม่มีประโยชน์เหมือนคิดปัจจุบัน นี้ทางธรรมน้อมจิตเข้ามาอยู่ปัจจุบันเป็นสติแท้ สมาธิความสงบความร่มเย็น

จิตใจมั่นคงไม่หวั่นไหว ศรัทธาจริงเคารพจริง ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม ทานสมาธิภาวนาจริงๆ อันนี้เรียกว่า **สมาธิ**

จิตใจมั่นคงจริงตั้งเกิดในปัจจุบัน ต้องน้อมขึ้นในปัจจุบัน ขณะฟังขณะรู้มีสติอยู่กับตัว ตลอดจนปัญญาความรอบรู้ ความเฉลียวฉลาด อันนี้สำคัญ เป็นที่หลั่งมาไหลมาของบุญกุศลของคุณงามความดีจะเกิดกับปัญญาของเรา จนปัญญาแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร **มีความเพียรมาก แต่ปัญญาน้อย ทำไร่ทำสวนก็ได้ผลน้อย ปัญญาจึงสำคัญ คู่กับศรัทธาต้องมีปัญญา**

วิริยะความเพียรก็ต้องมีปัญญา บางคนไม่มีปัญญาแล้วมีความเพียรมาก ก็ลำบากเปล่า ก็มี ต้องมีปัญญาประกอบด้วยสติระลึกอะไรก็แล้วแต่ ปัญญาต้องควบไปด้วยคู่ไปด้วย คู่เคียงสมาธิ จิตใจมั่นคงก็ต้องคู่ไปกับปัญญา เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเรียกว่าปลูกขึ้นในจิตในใจของเรา เป็นคุณงามความดี

ภพชาติก็อยู่ที่นี่ ชาตินี้ชาติหน้าก็อยู่ที่ใจของเรา อันว่าไปชาติไหนภพไหนก็ใจดวงเดิมนี้ไม่ใช่หรือ ถ้าเป็นจิตดวงเดิมแล้วมันจะไปอยู่ไหน ชาตินี้ชาติหน้าชาติไหนก็อยู่กับตัวเรา สุขทุกข์มันอยู่ที่ไหน ก็อยู่ที่ตัวเรา มันไม่ได้ทุกข์เมื่อวานหรือวันพรุ่งนี้ทุกข์สุขเกิดตายมันอยู่กับปัจจุบัน

หลักธรรมของพระพุทธเจ้าท่านจึงให้รีบปลูกคุณงามความดีขึ้นในจิตในใจของเรา อย่ารอรีรอช้า พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า **วันคืนล่วงไป ๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่** ได้คิดทำคุณงามความดี

ขึ้นในปัจจุบันหรือยัง เอาให้มันรู้มันเห็นในขณะนั้น ๆ อย่าได้รอรีรอช้า ถ้าผลัดวันประกันพรุ่งนี้แล้วก็ไม่แน่นอนทั้งนั้น **ใครจะรับประกันศรัทธาของคนได้ว่า จะเป็นคนซื่อเป็นคนดีอยู่ตลอดเวลา** พระพุทธเจ้าจึงให้รีบทำเอาปัจจุบันเป็นหลัก

จึงพูดถึงการปลูกศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ปลูกทานศีลภาวนาให้มันผุดเกิดที่ใจของเรา เหมือนสมาธิ เวลาเรานั่งสมาธิ ความดีมันผุดเกิดที่จิต จิตสงบ ความดีมันผุดเกิด ปลูกเอา ทำเอา สร้างเอา ทานก็ทำเอา สร้างเอา ศีลก็รักษาเอา สร้างเอา สมาธิภาวนาก็ทำเอา สร้างเอา เดินจงกรมนั่งสมาธิไหว้พระสวดมนต์

พิจารณาธรรมทั้งหลายก็สร้างเอาบำเพ็ญเอา ที่เรียกว่าบำเพ็ญบารมีก็ทำอย่างนี้ ทำคุณงามความดีแบบนี้ หมั่นเพียรทำสม่ำเสมอ จึงจะเป็นของดี ฉะนั้นให้เสมอกัน ให้ความดีเสมอที่ใจของเรา ถ้าความดีไม่เสมอมันก็เกิดยาก

๑. มีศรัทธา แต่ไม่มีปัญญาก็ทำบุญยาก มีศรัทธาไม่มีสติก็เป็นบ้าเป็นบอไป มีศรัทธาแต่ไม่มีความเพียรเชื่อบาปเชื่อบุญเฉย ๆ แต่ไม่หมั่นบุญกุศลก็ไม่มีประโยชน์ มีสมาธิจิตใจมั่นคง จิตใจดีแต่ไม่มีความเพียรเลย ไม่มีความเพียรบากบั่นสมาธิก็ไม่งอกเงย ไม่เป็นไปเพื่อดับทุกข์ ต้องให้เสมอกันมีกันทุกอย่าง

ทาน ก็ต้องให้มี เราก็ต้องทำ ตัดทิ้งไม่ได้ เพราะเป็น

สายเลือดในตัวเราคือทาน เหมือนเลือดถ้ามันวิ่งไม่สะดวกก็ตาย เดี๋ยวแขนตายขาตายเป็นอัมพฤกษ์อัมพาต ศรัทธาเป็นเหมือนเลือดที่วิ่งอยู่ในร่างกายของเรา นี่เป็นทาน ตัวทานนี้สำคัญ

ศีล เหมือนตัวของเรา **ปัญญาหรือภาวนา** นี้ก็คือหัวใจที่มันอยู่ในร่างกายของเรา มันต้องประกอบกัน **ตัว เลือด หัวใจ** เรียกว่ามันวิ่งอยู่ในตัวของเรา มีทาน ศีล ภาวนา จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ ต้องบำเพ็ญไปพร้อม ๆ กัน จึงจะเกิดความดี ความดีจึงจะงอกจึงจะเกิดความสม่ำเสมอ

ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญาก็สม่ำเสมอ คุณงามความดีก็เกิดขึ้นเพิ่มพูนขึ้น ลักษณะการบำเพ็ญตัวของตัวเอง ให้พี่น้องทั้งหลายพากันสร้างพากันบำเพ็ญ อย่าได้ลดละของดีอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านฝากมา สอนมาสองพันกว่าปีแล้ว **เราต้องรีบสร้างรีบทำ รีบพายรีบจ้ำ ตะวันจะสายสายบัวจะเน่า**

ศรัทธามันจะเน่า ตัวเรามันจะเน่าก่อน มันจะตายก่อน สายบัวคือสายธรรม บัวคือบัวพ้นน้ำหนีจากโคลนจากตมคือความเน่าความเหม็น ให้เราได้เห็นธรรมของพระพุทธเจ้าให้เราได้เข้าใจหลักคุณงามความดีเหล่านี้จะเป็นสิริมงคลกับเรา

วันนี้เป็นวันพิเศษปลูกป่าถวายพระราชินี ปลูกให้แม่ของเรา ตัวเรา ปลูกให้กับดินฟ้าอากาศให้ทุกคนได้หายใจโล่งอก เป็นธรรมชาติและที่สำคัญเป็นทานอย่างหนึ่งอันสำคัญเพราะปลูกแล้วสัตว์ทั้งหลายได้อาศัย

ประหนึ่งว่าเป็นการสร้างโบสถ์สร้างศาลาหลังโตๆหลังหนึ่งเลย ปลูกป่ามีอานิสงส์เทียมกับการสร้างโบสถ์สร้างวิหารเลย เพราะเป็นโบสถ์เป็นวิหารของสัตว์ทั้งหลายได้มาเกาะ ได้มาอาศัยได้มาพึ่งมาพิง เห็นไหม ยิ่งกว่าโบสถ์กว่าวิหารอีก ร่มเงามันเกิด ความชุ่มความเย็นมันเกิด เย็นกายเย็นใจ และต้นไม้ก็งอกก็งาม

หายใจ..เราก็หายใจคล่องโล่ง เป็นบุญสำคัญ เป็นบุญที่ดีเป็นหัวใจของโลก ไม่มีป่าไม้ภูเขาน้ำฟ้า โลกจะอยู่ยังไง ดินอาศัยน้ำอาศัยฟ้า ฟ้าก็ให้ฝนตกลงมาสู่ดิน หมุนกันไปหมุนกันมา และชีวิตชีวินก็ได้อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นถิ่นที่อยู่ที่อาศัยเป็นไป ให้หัวใจได้หล่อเลี้ยงได้เป็นอยู่ มาเป็นเราเป็นเขาเป็นท่านเธอ เขา มัน เป็นสัตว์บุคคล ตัวตน เราเขา ก็ธรรมชาตินี้ ทั้งนั้นเกื้อกูลอุดหนุนแบ่งปันความดีให้กัน

ปลูกป่าปลูกหัวใจปลูกศรัทธาฝังลงให้ลึกในแผ่นดินสยามของเรา เป็นความดี เหมือนการทำทาน เหมือนการสร้างโบสถ์สร้างวิหารเลย เพราะนี่แหละคือบ้าน คือที่อยู่ของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เทวบุตรเทวดาและมนุษย์ก็ได้อาศัยเป็นที่หล่อเลี้ยงชีวิตจิตใจ เป็นที่ส่วนกลางเป็นสาธารณะ ไม่ใช่ที่ของใครคนใดคนหนึ่ง เป็นที่วัด เป็นที่พระซื้อเอาไว้และปลูกคืนให้กับแผ่นดิน

คราวที่เรายังอยู่ ก็ตะเกียกตะกายทำคุณงามความดีกันเอาไว้อย่าลดละ อย่าท้อถอย อย่ายอมแพ้กับกิเลสตัวมารยาสาไถย

ตัวโลภ ตัวโกรธ ตัวหลง เราอย่าไปยอมแพ้มัน เราต้องทำความดีให้มาก ๆ ต้องไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่มัวเมาหลงใหลใฝ่ฝันในสิ่งที่เสียหายชั่วต่ำทราม เราต้องทำสิ่งที่ดีที่งาม ปลูกความดี ๆ ให้มันโผล่ขึ้นที่ใจของเรา

ถ้าใครปลูกแล้วลำต้นมันแข็งแรง กิ่งใบมันงอกงามก็เป็นที่อาศัยของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เหมือนพระพุทธเจ้า เหมือนพระศาสนาเป็นร่มอันใหญ่โตที่พระพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมีสิบทัศมา บำเพ็ญทศพลญาณมา ก็เป็นศาสนามาถึงเรา ก็ร่มมาถึงเรา เราก็ร่มเย็น ท่านปลูกของท่านได้ **ปลูกต้นโพธิญาณ**

พวกเราทั้งหลายก็ต้องปลูก **ต้นสาวกบารมีญาณ ต้นไม้ที่จะเจริญตามรอยของพระพุทธเจ้า เรียกว่า ต้นสาวกบารมีญาณ** จากนั้นก็ปลูกต้นบรมโพธิสมภาร ปลูกต้นไม้ถวายพระเจ้าอยู่หัว พระราชินี จากนั้นก็ปลูกต้นไม้อันหนึ่งที่ให้ร่มเงากับเรา ใกล้ตัว คือต้นบิดามารดา **มาตาปิตเร** ต้นอันนี้เราก็ปลูกขึ้นในใจของเรา รู้จักบุญจักคุณ รู้จักการตอบแทนบุญคุณ

การปลูกต้นไม้ จึงบอกนัยยะเป็นธรรมะธัมโมหลายอย่างหลายประการ เอาเป็นว่า**คนจิตใจคับแคบตีบตัน จะไม่ปลูกต้นไม้ให้แผ่นดิน มีแต่คนใจกว้าง ๆ ใจเป็นทาน ใจเป็นศีล ใจมีความดีเท่านั้น ถึงจะทำสาธารณะประโยชน์** สาธารณะเมตตามีเมตตากว้างขวาง ไม่ได้เห็นแก่เนื้อแก่ตัวแก่พวกแก่พ้อง เห็นแก่โลก แผ่นดิน สรรพสัตว์ทั้ง ๓ โลก

คนใจกว้างๆ ใจมีศีลมีธรรมถึงจะทำได้ โดยไม่ต้องมีใครมาบังคับบัญชา มาพูดกล่อมโน่นกล่อมนี่ ทำเองศรัทธาเอง เกิดวิริยะอุตสาหะพยายามเอง นี่หละเป็นกองบุญกองกุศล

น่ายินดีเห็นพี่น้องทั้งหลายมาร่วมกันมาก ทราบข่าวก็ไม่นิ่งดูดาย **ฟังแล้วใจขยับ ฟังแล้วหูขยับ กายวาจาขยับ เพื่อจะกระซับตัวเองให้ได้มาสร้างคุณงามความดี** บุญกุศลที่เกิดขึ้นก็เป็นความดีที่เกิดขึ้นกับท่านทั้งหลายเอง **สมกับเมืองพระพุทธศาสนาที่มีพระบรมศาสดาจารย์เป็นผู้สิ้นทุกข์สิ้นโทษนำธรรมนั้นมาสอนเรา สมกับแผ่นดินที่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงทศพิธราชธรรมได้ทำคุณประโยชน์** เป็นคุณูปการต่อชาติบ้านเมืองมากมายที่พระองค์ครองแผ่นดินโดยธรรม

เป็นเรื่องที่น่าปลื้มอกปลื้มใจ ท่านทั้งหลายก็มารวมกัน คุณพ่อคุณแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่น้อง ญาติโกโหติกา สหธรรมมิก พุทธบริษัททั้งหลายก็เลยมารวมกัน เป็นความดีสันนิบาตมารวมกันเพื่อสร้างบุญสร้างทานสร้างศีล ฟังเทศน์ฟังธรรมและก็มาปลูกต้นอรรถต้นธรรมต้นไม้ขึ้นในใจของเรา ขึ้นในประเทศแผ่นดินที่เราได้อยู่ได้อาศัย

คืนความดีให้บ้างหลังจากที่เราเกิดมาตั้งนานแล้ว อยู่มาหายใจมา กินอยู่ขับถ่ายใช้สอยมา ก็นึกถึงบุญคุณของแผ่นดินที่ให้เกิดมา เราคิดอย่างนี้ทุกหย่อมทุกย่าน ก็จะมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข เพราะคนไม่เห็นแก่ตัวถึงจะทำประโยชน์สาธารณะได้

บุคคลยังเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้เห็นแก่กิเลสมิอาจจะทำอย่างนั้นได้

อนุโมทนากับทุกท่านที่หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสจิตใจเบิกบานตั้งอกตั้งใจมาทำบุญทำกุศลจริงๆ **เห็นแล้วก็ปลื้มใจว่าแผ่นดินไทยของเรายังมีคนดี มีคนมีจิตสำนึกมีศรัทธาในชาติศาสนาพระมหากษัตริย์** ในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สมกับบ้านเมืองที่มีหลักเมืองเป็นพระพุทธศาสนา จึงเป็นสิ่งที่ดีที่งาม จึงอนุโมทนากับทุกท่าน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร มอบสิ่งของให้กับเด็กๆ

๒๔

มาวัดต้องให้คุ้มค่า

...เก็บนมไว้ให้เด็กศูนย์เด็กเล็กด้วยนะ บิณฑบาตได้นมเอาไปให้เด็ก ๆ ตามหมู่บ้าน เวลาพระบิณฑบาตได้เยอะก็เอาไปให้เด็กรับประทานกันอีกทอดหนึ่ง ส่งไปให้เด็กมอบให้กับเด็กพวกนมพวกขนม ถ้าวันไหนคนใส่บาตรเยอะก็ได้แบ่งไปให้หลายที่หลายหมู่บ้าน ถ้ามีพอสมควรก็แบ่ง ๆ ไป ถ้าไม่มากนักก็ไม่ได้ให้ ถ้ามากก็แบ่งไปเป็นทาน

ทำบุญทำทานวัด แล้วได้บุญได้ทานได้ธรรมะ นี่แหละสำคัญ ถ้าไปวัดเฉย ๆ แล้วไม่ได้บุญ ไม่ได้ทำทาน ไม่ได้ธรรมะก็ไม่คุ้มค่าน้ำมันค่าเดินทาง ตื่นเช้าไม่คุ้ม มันเหนื่อย

อย่างเช่น ทุกท่านจะมา...ตื่นแต่เช้าเตรียมตัวนัดหมายกันที่จะมาทำบุญทำกุศลทั้งครอบครัวทั้งลูกทั้งอะไร ก็ต้องบอกกล่าวกันถึงได้มาทำบุญทำทาน เวลามาแต่ละครั้งถึงให้มันคุ้มค่ากับเวลาที่เสียไป ทำทาน ทำบุญใส่บาตร ได้ฟังเทศน์ฟังธรรม รู้สึกว่าการไปครั้งหนึ่ง ๆ ก็คุ้ม ถ้าไปแล้วเป็นประโยชน์

ถ้าไปแล้วไม่เป็นประโยชน์ ไม่คุ้มอยู่บ้านดีกว่า ไปเท่ากันกับอยู่บ้าน อยู่บ้านดีกว่า ถ้าไปทำบุญทำทานฟังเทศน์ฟังธรรมดีกว่าอยู่บ้าน ไปดีกว่า ถ้าไปแล้วมันแย่ลง ไม่เห็นจะมีอะไรดีเลย อยู่บ้านดีกว่า

ฉะนั้นเวลาออกไปทีหนึ่ง ๆ ก้าวออกจากบ้านจากวัดจึงต้องคิดให้หนัก เหมือนอาตมาจะพาญาติโยมไปคารวะไปงานพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ชักชวนทีหนึ่งญาติโยมก็ต้องละทิ้งการงานไปเป็นวันเป็นคืน ต้องคิดให้หนักเวลาจะชวนญาติโยมครั้งหนึ่งทีหนึ่งก็ต้องคิดมาก ไหนผู้ตาม ไหนความปลอดภัย ไหนว่าจะได้อะไรบ้างในการไปแต่ละครั้ง จะสมมักสมหมายเป็นความปลื้มปีติในบุญในกุศลบ้างไหม ต้องคิดมากเลยทีเดียว

แต่ละครั้งไม่ใช่สักแต่ว่าชักชวนนะ คิดหน้าคิดหลังให้รอบคอบขอบชิดถึงจะเป็นเหตุเป็นผลเป็นศาสนาขึ้นมา ถึงบอกว่าได้ทำบุญทำทานฟังเทศน์ฟังธรรมสร้างกุศลคุณงามความดีทำจิตใจให้สงบ พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า **"ชีวิตมันน้อยนัก สั้นนัก ความแก่มันเป็นไปทุกวัน ให้เราทั้งหลายไม่ประมาท รักษาศีลประพฤติธรรม รักษาจิตใจให้มั่นคง ดำรงตนให้ถูกต้องตามธรรมวินัย"** จะเป็นทางดับทุกข์ จะเป็นทางไม่เวียนว่ายตายเกิด

พระพุทธองค์ได้พินิจพิจารณาแล้วก็นำมาสอนพวกเรา **ฉะนั้นการเข้าวัดแต่ละครั้งแต่ละวัน ผู้เข้าต้องได้รับประโยชน์ทางด้านจิตใจที่มันคุ้ม** วัดเราอยู่บนเขา พี่น้องญาติโยมละเคหะ

สถานบ้านเรือนเหนื่อย บางคนทำงาน ออกจากงานออกจากกะมาทำบุญต่อเลย บางคนยังไม่ได้พักได้ผ่อนเลย ทำงานหาเงินกันตัวเป็นเกลียว กลางคืนเป็นควันกลางวันเป็นเปลว สู้ตลอดก็ยังสู้อุตส่าห์เอาเงินเอาทรัพย์นั้นมาทำบุญทำทานสร้างบุญกุศลอีก นี้คือน้ำใจอันดีงามของท่านซึ่งเป็นสิ่งที่ดีมาก

คุ้มเหลือเกิน คุ้มเหนื่อยคุ้มแรง คุ้มยังไงหละ? ก็ในโลกนี้มีอะไรบ้าง เป็นที่พึ่งได้? ในโลกนี้มีอะไรเป็นที่อาศัยได้จริงๆ? ก็อาศัยหลักธรรม ผู้ใดมีธรรมเป็นที่พึ่งมีธรรมเป็นที่อาศัย มีธรรมเป็นไป มีหลักเป็นเครื่องยึดเกาะยึดเหนี่ยว บุคคลนั้นก็ไม่กังวล แต่ถ้าผู้ที่ไม่มี ย่อมจะมีความกังวลเป็นธรรมดา เนื่องจากมันไม่มีแล้วจะพึ่งอะไร พึ่งความไม่มีมันพึ่งได้ที่ไหน มันต้องสร้างมันต้องทำขึ้นมา

ญาติธรรมญาติโยมลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายเขามาสร้างบุญกุศลคุณงามความดีให้เกิดขึ้น มันยากนะ ความดีไม่ใช่ง่าย ๆ ผู้จะบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้โดยสิ้นเชิง...ยาก ผ่านเปรตผ่านผีอสูรกายต้องผ่านให้ได้ก่อน ผ่านความเป็นสัตว์ซะก่อน ถึงจะได้เป็นคน ผ่านความเป็นคนซะก่อนถึงจะได้ความเป็นอริยะผู้ประเสริฐ ผ่านความเป็นอริยะผู้ประเสริฐธรรมดาตามขั้นไป ถึงจะได้เป็นผู้ดับกิเลสดับทุกข์สูงสุด นั่นมันต้องผ่านเป็นขั้นๆ

เหมือนกับว่าจะทำไร่ทำนาก็ต้องผ่านหญ้าผ่านป่ารกซะก่อน กว่าจะมาเป็นป่านาป่าไร่เป็นข้าวโพดป่ามัน ก็ต้องผ่านที่รก

รุงรังนั้นซะก่อน เหมือนกันจะผ่านจากกิเลสต้องผ่านไอ้ตัวรกๆ นี้ซะก่อน

รุงรังฝังแน่น มนุษย์นี้เป็นธรรมชาติที่สอนยากที่สุด แล้วก็เข้าใจยากที่สุดคือมนุษย์ เพราะว่ามีธาตุคดธาตุงออยู่ในจิตใจมาตั้งแต่เกิดคือธาตุประจำตัวมนุษย์ พี่น้องฟังให้ดี**มันมีธาตุคดธาตุงอ เป็นธาตุที่ทำลายล้างอยู่ในตัวมนุษย์มาตั้งแต่ไหนแต่ไร** เราจึงเห็นมนุษย์ในโลกนี้มักทำลายกันทำร้ายกัน ฆ่ากัน นั่นหละเขามีธาตุคดธาตุงออยู่ในจิตใจ

มนุษย์นี้จึงมุ่งไปพุ่งไปเพื่อจะทำลายคนอื่นเพื่อจะหาความสุขให้ตัว มนุษย์จึงมีธาตุลุ่มหลงเรียกว่าธาตุคดธาตุงอ เป็นกิเลสฝังอยู่ในสันดานมาแต่กัปไหนกัลป์ใด นาน พระพุทธเจ้าจึงมาแก้ธาตุ เอาดัดให้มันตรง มันงอๆ ดัดให้มันตรง ทำให้ตรงคือธาตุในจิตให้มันตรง อย่าให้มันหลง อย่าให้มันงอ อย่าให้มันคด ดึงให้มันตรงๆ ด้วยการทำบุญทำทานรักษาศีล เจริญปัญญาทำสมาธิ ทำธาตุคดธาตุงอให้มันตรง ต้องฝึกต้องอบรม

เผลอไม่ได้มนุษย์นี้อันตรายที่สุด เผลอไม่ได้ออกนอกลู่นอกทางต้องคอยกำกับจิตใจ **ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันวางใจยากที่สุดคือมนุษย์** วางใจยากมาก ไม่รู้มันจะฉกจะกัดกันเมื่อไร คนบางคนเขานอนอยู่ในที่เดียวกันกับงูเป็นพันๆ ตัวเขานอนได้ นอนอยู่กับตะขาบนอนอยู่กับแมงป่องเป็นหมื่นตัวไต่ไปตามตัวเขาอยู่ได้ แต่ถ้าไปอยู่กับคนสักหมื่นคนอย่าหวัง

ความปลอดภัยเลย ตายได้ง่าย ๆ ไม่รู้จะเหยียบย่ำกันวันไหน คืนไหนไม่อาจทราบได้

ธาตุคนจึงเป็นธาตุคดธาตุงอ งูไม่ไปเหยียบตัวมัน มันไม่เคยวิ่งไปกัดใครหรอก ไม่ไปเอาไข่มัน มันไม่เคยวิ่งมาฉกอาตมานี่คุ้นกับงูตลอดมา รู้จักนิสัยมันดี ใครไปทำมันเท่านั้นแหละ มันถึงฉกถึงกัด อยู่ดีๆมันจะวิ่งเที่ยวหากัดผู้กัดคน ไม่! ไม่เลย! สัตว์ทั้งหลายที่มันกินคน เสือพวกนี้แหละ เข้าไปถิ่นของมัน ถิ่นของมันอยู่ในป่าในดง มันกลัวอันตรายมันก็กัดคน

อยู่ดีๆมันไม่วิ่งออกจากป่าไปเที่ยวหาไล่ล่าคนหรอก ไม่มี มีแต่มนุษย์นี่แหละเที่ยวไล่ เที่ยวล่า เที่ยวล้าง เที่ยวจอง เที่ยวผลาญกับมนุษย์ด้วยกัน มีเยอะ แล้วก็อ้างว่ามีศีลมีธรรม อ้างว่าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อ้างไปทั้งนั้นแหละ สารพัดจะอ้างความดีของตัว เป็นมนุษย์นี้เป็นอย่างนี้ ธาตุคดธาตุงอมันมีในร่าง

พระพุทธเจ้าจึงให้ปรับปรุงซะใหม่ มาดัดให้มันตรง มาทำให้มันดี ต้องมาฝึกมาปฏิบัติ เข้าวัดฟังธรรมจึงเป็นการปรับปรุงพื้นฐานแท้จริงของจิตใจ มานั่งฟังพระท่านพูด นั่งนิ่งๆ ใครสามารถนั่งนิ่งๆได้โดยไม่ไหวติง นั่นหละคนใจมั่นคง คนพวกนี้ทำอะไรไม่ค่อยหวั่นไหวหรอก นิ่ง ดี สงบ ใจสงบ ใจนิ่ง ใจดี ปากและกายมันก็สงบตามไปด้วย

คนใจไม่สงบปากมันอยู่ไม่สุข มันต้องพูด พูดแซงกันไป พูดแซงกันมาด่ากันไปด่ากันมาอุตหลุดไม่รู้จะฟังใครมุ่นมีตีแหลก

ไปหมดเลย นั่นใจไม่นิ่งเป็นอย่างนั้น พุ่งมาทางกาย พุ่งมาทางวาจา เบียดเบียนเขา เบียดเบียนเรา ทำไปทำมาเบียดเบียนทั้งตัวเอง ทั้งคนอื่น

ถ้าใจมันนิ่งมาวัดมาฟังเทศน์ฟังธรรมทำบุญ ใจสะอาด ถูกซักฟอกให้สะอาด เหมือนซักผ้า ซักบ่อย ๆ มันก็สะอาด สีดำ ๆ เอาน้ำยาใส่เป็นสีขาวก็ได้ เปลี่ยนสีมันก็ได้ นั่นอยู่ที่คนซักคนล้าง

คนเหมือนกัน ใจเหมือนกัน มันจะดำปี๋ดำปี๋มาจากโลกไหนก็ตามเถอะ ถ้าชะล้างอยู่บ่อย ๆ ทำให้มันสะอาด ทำให้มันสงบ ทำให้มันนิ่ง มันก็บริสุทธิ์ขึ้นมา วิธีการชำระล้างใจที่มันสกปรกให้สะอาด พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ประพฤติปฏิบัติ หมั่นฟังเทศน์ฟังธรรมผู้มีความรู้ความสามารถ หมั่นประพฤติปฏิบัติตัวเอง เป็นที่พึ่งของตนเอง

ดีชั่ว สุขทุกข์ สูงต่ำดำขาว ไม่มีใครมาอำนวยให้ใครไปนรกไปสวรรค์ได้ทั้งนั้น คนบางคนทุกวันนี้ มันจะเป็นเจ้ากี้เจ้าการเจ้านายคน จะไปสั่งคนนั้นดีคนนี้ชั่ว คนนั้นไปสวรรค์คนนี้ไปนรก มันเที่ยวไปตัดสินคนอื่นเขา คนทุกวันนี้ไม่เอากระจกเงาส่องดูตัวของตัวเอง พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น

นรกสวรรค์ชั้นไหนก็ช่างเถอะ ให้อยู่กับปัจจุบัน ทำตัวเองให้ดีในขณะปัจจุบัน ทำจิตให้บริสุทธิ์ให้สะอาด ไม่ต้องไปกังวลกับโลกนี้ โลกหน้า โลกไหน อันนั้นเป็นสัญญาอารมณ์

เอามาเป็นหลักฐานยืนยันไม่ได้หรอก พูดไปเท่านั้นแหละ พูดไปก็กว้างไป ๆ เอาปัจจุบันที่ยังมีเนื้อมีหนังในสกลกายของเรานี่แหละมาพิสูจน์ฝึกปรือตัวของตัวเอง ทางธรรมท่านถือปฏิบัติอย่างนี้

ดีในขณะนี้เดี๋ยวนี้ ไม่ใช่จะดีเมื่อวานหรือวันพรุ่งนี้ ไม่อยู่ในกฎของธรรมซึ่งเป็นปัจจุปปันนัง ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้กำหนดจิตภาวนาพุทโธ พระองค์จึงสอน**ขะโณ โว มา อุปัจจะคา** อย่าให้ขณะจิตมันเคลื่อนไป ๆ หรือล่วงไป ให้อยู่กับอารมณ์ที่เป็นปัจจุบัน เป็นขณะจิต นี่ดูจิตดูใจของตัวเอง ดูกายของตัวเอง ดูวาจาของตัวเอง ใจมันก็สงบ ใจมันก็นิ่ง ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกับใครง่าย ๆ

พระพุทธเจ้าจึงไม่ทะเลาะกับใคร ไม่มี! และไม่เคยมีในกัปไหนกัลป์ใด พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่มีที่จะไปทะเลาะเบาะแว้ง พระอรหันต์ทั้งหลายก็เช่นกัน ท่านก็แสดงออกเป็นเกี่ยวกับโลกบ้างนิดหน่อย แต่ในจิตในใจท่านไม่มี... หลักธรรมมันจึงสงบ มันจึงนิ่งจึงสะอาด จึงเป็นคุณธรรมที่เยือกเย็น ผู้ใดปฏิบัติดังนี้ได้ ก็จะอยู่เป็นสุข นอนเป็นสุข นั่งเป็นสุข ถ้าผู้ปฏิบัติอย่างนี้ไม่ได้ ไม่รู้ข้อปฏิบัติอย่างนี้ ให้มีทรัพย์สมบัติกองเท่าภูเขาเลากาก็เถอะ เราชี้นิ้วได้เลย ไม่มีทางที่จะมีความสุขได้ เดือดร้อนอยู่อย่างนั้นแหละ

เหมือนคนบางคนมีเงินมีทรัพย์สินมีอะไรต่อมิอะไร แต่

มันผิด มันก็เป็นทุกข์เดือดร้อนนั่งนอนอยู่ไม่เป็นสุข แต่เทียบบางคนไม่ค่อยจะมี แต่ว่ามีศีลมีธรรมอันนี้จะพอมีความสุขได้บ้าง เพราะเขามีความพอใจในความเป็นอยู่ของเขา เขามีความพอใจแล้วมันก็มีความสุขยินดีพอใจ บางคนไปอยู่ในป่าในดงมีบ้านมีกระท่อม เขาพอใจ เขามีความสุข ยิ่งกว่าไปอยู่บนจรวดดาวเทียม ก็ไม่ได้มีความสุข

คนอยู่สบายกายสบายจิตเป็นไปตามธรรมชาติธรรมดามีความสุข เกิดมามีพ่อมีแม่ มีญาติศรีพี่น้อง มีชาติคือแผ่นดินถิ่นเกิด มีศาสนาคือพระพุทธเจ้าอบรมสั่งสอน มีพระมหากษัตริย์มีบ้านมีเรือน เกิดมาพอใจกับการเกิด ก็ฝึกปรือเอา นี่บุญเก่าก็หนุน บุญใหม่ก็สร้าง

นั่นแหละพอจะมีความสุขได้ตามอัตภาพร่างกายของคนที่ยังดำรงชีวิตอยู่ยังไม่ตาย หาความสุขได้ง่ายๆ ไม่ยาก แต่ถ้าใครก็แล้วแต่ ไม่ได้มีศีลมีธรรมเป็นเครื่องประคับประคองชีวิตวันหนึ่งคืนหนึ่งไม่รู้จักคำว่าศีลว่าธรรมเลย ไม่มีเจตนาที่จะนึกถึงคุณงามความดีอย่างนี้เลย ย่อมจะหาความสุขไม่ได้ แล้วก็ไม่มีความสุขแบบไหนจะมาเกิดขึ้นได้กับคนแบบนั้นด้วย

พระพุทธเจ้าจึงแนบหลักธรรมมาคู่กับชีวิตของมนุษย์แนบมาเลยศีล ๕ เป็นพื้น จากนั้นก็ก้าวไปสู่ศีล ๘ สำหรับท่านพุทธศาสนิกชน อุบาสก อุบาสิกา จะได้ประพฤติปฏิบัติกันแนบไว้พร้อมกับความเป็นมนุษย์ ชาติมนุษย์แนบมาเลย เธอ

ต้องปฏิบัติอย่างนี้นะ ๆ แล้วจะมีความสุข

ข้อปฏิบัติของพระพุทธเจ้าไม่ได้ลึกลับซับซ้อน แต่กิเลสมันซ่อนเงื่อนของมัน มีฉากหน้าฉากหลัง กิเลสมันร้ายมันแรง จะปลงใจลงที่ไหนทุกวันนี้ หาที่ปลงใจยากเหลือเกิน แทบจะไม่มีแผ่นดินให้ปลงใจกับมนุษย์กับสัตว์

ฉะนั้น ทางที่ดีก็ปฏิบัติตัวเอง ให้ดีให้ประเสริฐ ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ อันธรรมดาคนดี คนสะอาด คนบริสุทธิ์ย่อมเป็นที่ปรารถนาของคนทั้งหลายทั้งปวง และต้องเป็นที่ชื่นใจแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

พระอาจารย์บิณฑบาตชาวบ้านดงมะไฟ
(บ้านป้าเทือง-ลุงทอน คนเก่าแก่ของวัด)

เหมือนน้ำดื่มสะอาดใครก็อยากตัก ใครก็อยากอาบ ใครก็อยากใช้อยากสอย มีเท่าไรก็ยิ่งเอร็ดอร่อยกินได้ทุกวันไม่เบื่อ น้ำสะอาดน้ำดีน้ำบริสุทธิ์มนุษย์ทั้งหลายก็ชอบหมด แต่ถ้าน้ำสกปรกเลอะเทอะแล้ว ใครจะเอามาเทใส่หัวของตัวเอง มันสกปรกมันเน่ามันเหม็น

ธรรมจึงเป็นน้ำสะอาดมีเท่าไรก็ดีไปเท่านั้น กิเลสจึงเป็นน้ำสกปรกมีมากเท่าไรก็เลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปเท่านั้น ต่างกันไหมระหว่างธรรม ระหว่างบุญกับบาปมันต่างกัน ให้เราเลือกสรรประพฤติปฏิบัติเอาสร้างเอา อาตมาจึงพูด...มาวัดให้มันคุ้มแต่ละครั้งที่เรามานั้นค่าน้ำมันนะ แรงเรานะ ตื่นเช้านะ ได้มาให้มันชื่นใจ ให้มันอิ่มอกในบุญกุศลคุณงามความดี

วัดเราสร้างขึ้นมาสำหรับพี่น้องญาติโยมลูกศิษย์ลูกหาจะได้อาศัยสร้างบุญสร้างวาสนาสร้างบารมีในภพมนุษย์ที่เรามาอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้เป็นบ้านที่แท้จริงของเราเลยสักนิดหนึ่งก็ไม่เป็น หลังใหญ่หลังเล็กก็คือหลังเช่าชั่วคราว ไม่นานกี่ปีก็ได้ใช้ไปนอนไปกินไป สักพักหนึ่งก็ต้องละจากทิ้งมันไป

นับได้ง่าย ๆ ชีวิตของมนุษย์ ๗๐, ๘๐ ปีเท่านั้นอย่างมาก ใคร ๔๐ ก็เหลืออีกนิดหน่อย ๕๐ ก็ลดลง ๖๐ ก็เหลืออีก ๑๐ ปี ๗๐, ๘๐ นิดเดียวเท่านั้น มาเช่าบ้านอยู่ ไม่ใช่เจ้าของ เป็นเพียงผู้เช่าผู้อาศัยเท่านั้นในวันหนึ่งคืนหนึ่งที่ผ่านไป

หลักธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านจึงให้รู้ความจริงว่าที่จริง

มันมาพักชั่วคราวเฉย ๆ เดี๋ยวเราก็จะต้องท่องเที่ยวไปในภพน้อยภพใหญ่ การท่องเที่ยวไปในภพน้อยภพใหญ่ หลังจากขาดจากความเป็นมนุษย์แล้วก็ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา ที่เรียกว่า **บุญกิริยาวัตถุ**

ทานมัย *บุญสำเร็จด้วยการทำทาน* **ศีลมัย** *บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล* **ภาวนามัย** *บุญสำเร็จด้วยการภาวนา* จะเป็นตัวเบิกทางและเป็นสิ่งที่นำติดตัวไปได้หลังจากที่เราทิ้งสิ่งที่มันอยู่ชั่วคราวนี้ไปท่องเที่ยวในภพน้อยภพใหญ่

ชาติ ทุกขา ปุนัปปุนัง การเกิดเป็นทุกข์เรื่อย ๆ ไปเกิดที่โน่นที่นี่มันก็เป็นทุกข์ เครื่องรับรองประกันไม่ให้ทุกข์ได้มากก็คือ **ทาน ศีล ภาวนา อันนี้เป็นเครื่องซับน้ำตาของสัตว์โลกทั้งหลายให้ได้เบาบางลง** เป็นข้อปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าท่านเห็นหมดแล้วว่า สัตว์นี้เกิดอย่างนี้ตายอย่างนี้ ไปเป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าท่านเห็นหมดแล้ว ท่านจึงนำมาสอนจะได้ปลอดภัยไร้กังวล.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์บิณฑบาตเช้า ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๖

๒๕

ฝังขุมทรัพย์อันประเสริฐ

...วันอาทิตย์ที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นวันเทคานพระธาตุจอมผา เป็นวันอาทิตย์ด้วย ญาติโยมก็มากันเยอะทีเดียว ของอยู่ของกินเหลือเฟือ เหลือปากเหลือท้อง เพราะผลทานที่ญาติโยมทั้งหลายมาทำถวาย เป็นผลบุญ เรียกว่า **ทานบารมี**

ทานบารมี นี้เป็นความดีให้สำเร็จมรรคผลโดยไม่ต้องสงสัย พี่น้องทำทานทำบุญนี้เป็นทางแห่งมรรคแห่งผลโดยไม่ต้องสงสัย เป็นทางแห่งความดี และเป็นสิ่งที่พวกเราได้ทำกันเรื่อยมา โดยเฉพาะการทำบุญประจำวันเสาร์วันอาทิตย์มาร่วมสร้าง **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง (พระธาตุจอมผา)** พี่น้องก็ทำกันเรื่อยมา หลายคนที่ใส่ใจในการบุญการกุศลไม่ได้เห็นเป็นอื่น เห็นเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นความจริงที่จะเกิดกับจิตกับใจ

จะเป็นผู้อยู่ทางใกล้ทางไกลปรากฏว่ามาใส่บาตร ตื่นเช้าทำอาหารกุลีกุจอนั่งรถกันมาเป็นหลายร้อยกิโลก็มี เป็นร้อยกิโลก็มี ตั้งใจกันจริงๆ ทั้งบางคนทำงานดึกดื่น ออกจากงานเช้าๆ

รีบมาทำบุญ กุลีกุจอจริงๆ นี่เรียกว่า **บุญ**

หัวใจที่เป็นบุญเป็นอย่างนี้ ถือว่าเป็นภารกิจของตัวที่จะนำตนให้พ้นไปจากทุกข์ ก็เลยตั้งใจมาทำบุญจริงๆ แม้บางคนจะอายุมากแล้ว แต่ก็ตั้งใจตื่นเช้าเตรียมเนื้อเตรียมตัว ทำกันเป็นจริงเป็นจัง นี่เป็น **ทานบารมี**

ฉะนั้น จึงพูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง **บุญจากทานนี้เป็นพ่อแม่ของบุญกุศลทั้งหลาย** เพราะไม่มีทานแล้วลำบาก จะไปบำเพ็ญพรตบำเพ็ญศีลที่ไหน เหมือนสมัยพุทธกาล...พระรูปหนึ่งท่านไม่เคยทำบุญ ท่านสนใจแต่ปฏิบัติสมาธิภาวนา ทำจิตสงบอย่างเดียว เกิดชาติไหนก็ไม่ทำบุญ เข้าแต่ป่าเข้าแต่พงอย่างเดียว

เมื่อได้มาเกิดในสมัยพระพุทธเจ้าไปบิณฑบาต ไม่มีใครเห็นท่าน ไปยืนองค์แรก เขาก็ใส่องค์สององค์สามไปเสีย ไปต่อองค์ท้าย เขาใส่บาตรมาองค์ท้ายเขาก็มองไม่เห็น หรือของหมดก่อน ไปบิณฑบาตที่ไหนก็ไม่เคยได้ข้าวได้อาหารเลย หิวโหยมาก ทั้งที่บำเพ็ญเพียรบารมีจนสำเร็จ ยังไม่มีกิน สมบูรณ์ทางจิตใจสมบูรณ์ทางธรรม แต่ทานไม่สมบูรณ์นั่น **พระสารีบุตร** ไปบิณฑบาตด้วยต้องจับปากบาตรเอาไว้เขาถึงมองเห็น นี่พูดถึงทานไม่ได้ทำแล้วลำบาก

ทานบารมีจึงสำคัญ จะไปบำเพ็ญพรต บำเพ็ญศีล บำเพ็ญขันติ บำเพ็ญขันติก็ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่มีข้าวกิน ไม่มีข้าวของเครื่องใช้จะอยู่ยังไง ทานจึงเป็นใบเบิกทาง ไม่มีใบเบิกทางนี้

ขึ้นทางนั้นไม่ได้ ต้องอาศัยทานซะก่อน ทานจึงสำคัญ

ฉะนั้นใครจะพูดว่าทานไม่สำคัญไม่ได้ ดูอย่างพระพุทธเจ้าของเรา บริจาคมหาบริจาคทั้ง ๕ นั่นเป็นการบริจาคอย่างใหญ่หลวง ก็ทาน ชาติไหน ๆ พระพุทธเจ้าก็บำเพ็ญทาน เอาตัวของพระองค์เองบำเพ็ญเต็มที่เต็มสัดเต็มส่วน นี่เป็นทานบารมี พี่น้องได้ทำเอาไว้เป็นเครื่องอุ่นอกอุ่นใจ ทำไปเถอะ พระพุทธเจ้าท่านสอนเป็นของเด็ดขาด ไม่มีทานนี้ปิดทางเดินของตัวเอง ถนนก็แคบ ไม่มีทาน อะไรก็คับแคบหมดเลย คนไม่มีทานจึงเป็นเหมือนเปรต

เปรตเห็นไหม คนไม่ทำบุญทำทาน คนไม่ทำบุญทำทานไปเกิดเป็นเปรต ปากเท่ากับรูเข็ม หน้าตาประหลาด ๆ ไม่มีบุญไม่มีทาน ไม่ได้ทำเอาไว้ หิวโหย ตัวใหญ่ อยากมากไม่มีของกิน

เราทั้งหลายมาทำทาน มาทำบุญสร้างกุศลคุณความดีอย่างนี้สำคัญ ทางศาสนาถือเป็นเนื้อเป็นหนัง คนได้ทำบุญทำทาน จึงมีเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจทุกวัน ...ทานบารมีความดีอย่างนี้จึงเป็นสิ่งที่ให้สำเร็จมรรคสำเร็จผลได้อย่างแน่นอน

มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ เริ่มต้นจากการทำบุญทำทาน ตั้งแต่พระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา พระอรหันต์ บรรลุมรรคบรรลุผล ทานเป็นใบเบิกทาง เป็นปราการคือกำแพงบุญอันสำคัญ

ถ้าไม่มีทานแล้วเหมือนมีกำแพงบาปขวางกั้นเลย จะ

ก้าวเดินทางไหนก็ลำบาก จะไปก็ไม่มีเครื่องยนต์ จะอยู่ก็ไม่มีเครื่องกิน จะหลับก็ไม่มีเครื่องนอน จะตื่นก็มืด ไม่มีทานเป็นอย่างนั้น

ถ้ามีทานแล้วจะเดินทางก็สะดวก จะหลับก็มีที่หลับที่นอนอย่างดี ตื่นขึ้นมาก็สว่างไสวไม่มืดหูมืดตา มีองค์ประกอบครบครัน มีบริษัทบริวาร พระพุทธเจ้าจึงยกย่องเหลือเกิน

ฉะนั้นการให้ทานจึงเป็นของสำคัญ **ทานัง เทติ** พระพุทธองค์ทรงสอน **"ท่านทั้งหลายจงทำบุญทำทานเถิด บุญทานนี้แหละจะเป็นที่พึ่งทั้งในโลกนี้โลกหน้า"** พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงเอาไว้แล้ว พระองค์ก็บำเพ็ญมา ...พวกเราทั้งหลายจึงได้มาทำบุญทำทาน

ไม่ได้เพียงแค่ตัวเองเท่านั้น ยังแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลไปให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย นี่ก็เป็นทานเป็นบุญอีกอันหนึ่งเรียกว่า **จาคะ** เราทำเองแล้วยังไม่พอ ยังแบ่งไปให้เขาไปอีกด้วย บุญก็กว้างใหญ่โตขึ้นไปอีก นี่แหละน้ำใจของคนมีทาน น้ำใจของคนมีคุณงามความดีจึงชื่นฉ่ำเป็นน้ำใจแผ่ออกไป

นี้สำคัญมากในทางพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะพระเณรท่านถึงใจกว้าง ท่านไม่ฆ่า นี่ก็เป็นทานแล้วนะ มีสัตว์อยู่ตามห้วยตามหนองตามคลองตามบึง ไม่ไปตักมากิน ไม่ไปตัดชีวิตของเขา ไม่ทำให้เขาเจ็บเนื้อเจ็บตัว ไม่ไปเผาเขา ไม่ไปตีเขา ไม่ไปทำให้เขาต้องตาย เป็นทานแล้วนะ เห็นไหม เป็นความสุข

เกิดขึ้น

เราเกิดมาก็ปลอดภัยไม่มีใครมาเบียดเบียน ถ้าหากเราไปทำความไม่ดีเอาไว้ ไปตีไปฆ่าไปเผา ไปทำให้เขาเจ็บเขาตาย เราเกิดมาเป็นมนุษย์ไปอยู่ตรงไหนเราก็ลำบาก ไปยืนอยู่ข้างๆรถ รถก็ถอยเหยียบตายเสีย อย่างนี้เป็นต้น เพราะเคยฆ่าเขาเอาไว้ ไม่ปลอดภัย นั่งที่ไหนก็ไม่ปลอดภัย ขึ้นต้นไม้ก็ตกต้นไม้ ลงเรือ เรือก็ล่ม ขึ้นเครื่องบิน เครื่องบินก็ตก ไม่มีที่ปลอดภัย สำหรับคนเบียดเบียนคนอื่น แข้งจะหัก ขาจะหัก ตาจะบอด หูจะหนวกอยู่เรื่อย

สิ่งเป็นภัยมันก่อกวนอยู่เรื่อยเพราะไม่ได้ทำบุญทำทานเอาไว้ การไม่ฆ่าไม่เบียดเบียน **ปาณาติปาตา เวระมณี** จึงเป็นทานใหญ่จึงเป็นบุญใหญ่ เราเดินไปที่ไหน อยู่ที่ไหน เราก็กว้างขวาง จิตใจก็เป็นบุญ

ข้ออื่นเหมือนกัน การไม่คดไม่โกงก็เป็นทาน ให้ทานเขาไม่ไปเอาของเขาก็เป็นทาน ไม่ไปโกงเขาไม่ไปเอาของเขามาเป็นของเราก็เป็นทาน ใจกว้าง...ใครจะเอาอะไรก็เอาไป ดีไม่ดีเอาของตัวที่มีอยู่ไปให้เขา บัณฑิตผู้ฉลาดจึงเอาของที่มีอยู่ในบ้านในเรือนของตนเอาไปทำบุญ เอาไปแบ่งคนอื่น มีมากเท่าไร คนอื่นก็พลอยมีความสุขด้วย บริษัทบริวารก็พลอยมีความสุขด้วย ไม่คับแคบตีบตันอั้นตู้ นั่นเห็นไหมหละ ทานเป็นความดีอย่างสำคัญทีเดียว

ตลอดจนลูกหลานเหลนไม่ไปล่วงล้ำของคนอื่น นี่ก็เป็นทาน นึกถึงเขาถึงเรา ใจกว้างๆ อย่าไปเบียดเบียนเขา ถึงเขาจะมาชอบมารักเราก็ตาม เมื่อมันผิดศีลผิดธรรม ก็จำเป็นต้องตัดอกตัดใจ แม้จะต้องน้ำตาไหลก็ช่าง มันผิดมันไม่ดี ก็ไม่ก้าวเดินไปทางนั้น นี่ก็เป็นทาน ยกบุญยกทานเอาให้เขาไป ไม่ใช่ของเรา มันผิด นี่ก็เป็นทานเป็นมหาบริจาคเหมือนกัน

จากนั้นมุสาวาท การพูดดีๆ การไม่พูดโกหกหลอกลวง นั่นก็เป็นทานใหญ่โต พูดจริงพูดจัง พูดตรงต่อหน้าลับหลังไม่กลับกลอกหลอกลวง นี่ก็เป็นทานเป็นบุญ คนฟังก็ใจชื่นขึ้นมา เกิดมาแล้วก็ไม่มีใครมาหลอกเรา ไม่มีใครมาโกหกเรา เราไปเที่ยวหลอกเที่ยวลวง เที่ยวต้มเที่ยวตุ๋น เที่ยวพูดไม่ดีต่างๆ มันย้อนกลับมาหาเรา มันไม่ดีเป็นกรรมเป็นเวรไปอีก

ตลอดจนสุราเมรัย ยาเสพติดพวกนี้แหละ สิ่งเสพติดเป็นต้น เราไม่แตะต้องก็เป็นทาน เห็นไหมเป็นทาน ให้ทานแก่ร่างกายของเรา ไม่เอาอะไรมัวเมามาทำให้มันเสีย นี่แหละเรียกว่า ทานบุญ พูดย่อๆ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง การทำบุญทำทานจึงใหญ่โต ศีล ๕ จึงเป็นศีลบารมีด้วย ทานบารมีด้วยอยู่ด้วยกันเลย

น้ำใจของคนที่ใจบุญใจกุศล ยิ่งศีล ๒๒๗ ศีลของพระของเณรยิ่งทานบารมีใหญ่โต ของเขียวยังไปพรากไม่ได้เลย ไปตัดไม่ได้นะ จะฉันอะไรก็แล้วแต่ เป็นผลไม้ที่มันปลูกเกิด

เช่นผักบุ้งเป็นต้น พระต้องว่า **"กัปปิยัง กะโรหิ"** โยมยังบอกว่า **"กัปปิยัง ภันเต"** ทำให้เป็นของสมควร พระจะไปพรากของเขียว จะไปเด็ดกินไม่ได้ จะไปหยิบกินเองไม่ได้ ไปธุดงค์อยู่กลางป่ากลางดงหลงป่า จะไปปีนต้นไม้เพราะความหิวโหยหากินไม่ได้ ตายก็ต้องตาย รักษาศีลของตัวเอง

ศีลของพระก็เป็นทานใหญ่โต ไม่เบียดเบียนตัวเอง ไม่เบียดเบียนคนอื่น ไม่เอาเปรียบเขา ไม่เอาเปรียบเรา นั่นเรียกว่าทานใหญ่ทานโต **ทานบารมีจึงกว้างขวางใหญ่โตมโหฬาร เอามาก ไม่มีอันนี้แล้ว โลกมันอยู่กันไม่ได้**

มีแต่คนจะเอา มีแต่คนจะเบียดเบียน มีแต่คนจะลักฉ้อขี้โกง มีแต่คนเมาสุ่มหลง โลกนี้มันจะอยู่ยังไง มีแต่คนเอาเอาอย่างเดียว ไม่มีการให้ ต้องให้และก็ไม่เอา ถ้าไม่เป็นธรรมแม้บางทีเป็นธรรมยังไม่เอา เพราะไม่อยากได้ เพราะสละความเป็นตัวเป็นตนความยึดมั่นถือมั่น

อย่าว่าแต่ได้เลย...แม้ได้โดยสุจริต คนมีใจเป็นธรรมะยังไม่เอายังไม่โลภ ยังไม่เอามาเป็นของตัว ยังไม่เอามายึดมาถือแม้แต่ตัวของตัวเอง ยังไม่ยึดถือเลย ยังปล่อยไปตามธรรมชาติธรรมดาของมัน ไปตามเรื่องของมัน ธรรมะยิ่งใหญ่อย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านจึงฝึกประพฤติปฏิบัติพระองค์เอง ละ **อัตตา** ความยึดตนยึดเขายึดเรา ท่านก็ปล่อยวางสิ่งเหล่านี้เป็นทานเกิดจากใจทั้งนั้น **ใจได้เสียสละเป็นการสุดยอด จึงเป็น**

ยอดคน จะเป็นยอดคนจึงต้องเป็นคนบำเพ็ญทาน บำเพ็ญคุณงามความดีถึงจะเป็นขึ้นมาได้

หลักธรรมของพระพุทธเจ้าให้พี่น้องทั้งหลายประพฤติปฏิบัติเถอะ อายุก็มากขึ้นทุกวันทุกคน อาตมาด้วยญาติโยมด้วย อายุก็จะแก่เฒ่าไปเรื่อย นึกถึงตัวเอง นึกถึงจิตตัวเอง นึกถึงศีลถึงธรรม ถ้าเราลืมนึกถึงวันหนึ่งคืนหนึ่ง ประมาทเลินเล่อ อยู่ก็เหมือนกับตายไปแล้ว

วันหนึ่งคืนหนึ่ง ต้องตั้งสติให้พิจารณาธรรมอยู่ในตัวของเรา นี่แหละจะเป็นหลักเกณฑ์จริง ๆ แท้ ๆ ฟังเถอะเสียงธรรมนี้ อย่าให้มันเลยผ่านหูไปเลย ดึงกลับมา ศีลธรรมให้มันก้องอยู่ในกายในจิตของเรา **หลับตาลงก็พุทโธ ตื่นขึ้นก็ธัมโม กราบไหว้ก็สังโฆ ใจมันก็จะนิ่งเย็นสบาย**

...ความดีเราทำทุกวี่ทุกวัน มันก็ปลอดภัย เป็นเครื่องประกันภัยอย่างดี ถ้าไม่มีอันนี้ไม่มีหลักประกันแห่งความเป็นคนเป็นมนุษย์ พระพุทธเจ้าสอนนักหนาจริงจัง พระอรหันต์ทั้งหลายก็เช่นกัน ท่านสอนเอาจริงจัง พูดให้ฟังเต็มหู เราฟังให้เต็มใจ แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ นี่แหละทางของความดีทานบารมี

เห็นพี่น้องทั้งหลายมาตักบาตร มาทำบุญ มาถวายจังหัน มาฟังเทศน์ฟังธรรม ทำจิตใจให้สงบครบสูตร สูตรของพระพุทธเจ้า ทาน ศีล ภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา หัวใจของ

ศาสนาครบเลย เข้าวัดเพียง ๑ วันก็ได้อะไรมากมายครบสูตร ที่เป็นสูตรสำเร็จที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญ ไม่มีที่ไหนเขาทำกันในโลกอันนี้ มีแต่เมืองพุทธ เมืองพระพุทธศาสนา เมืองอื่นไม่มีใครตื่นขึ้นมาสวดมนต์ไหว้พระ ตักบาตรทำบุญทานหรอก มีแต่เมืองพระพุทธศาสนาเท่านั้น

ที่อื่นเขาไม่สนใจหรอกว่าพระพุทธเจ้าเป็นใคร ศาสดาเอกไม่เอก เขาไม่สนใจหรอกเพราะ...เขาไม่รู้ เขาไม่ทราบ พวกเรารู้ทราบเห็นเป็นไปซึ่งความดีที่เกิดจากท่านผู้ดี นี่แหละแนวทางที่เราได้เห็นความดีผู้ปฏิบัติดี แล้วนำความดีมาบอกมาสอนเราทั้งหลาย ให้เราไม่เตลิดเปิดเปิงออกนอกลู่นอกทาง เราทั้งหลายจึงนับว่าเป็นผู้มีวาสนาชะตาดี

พูดอย่างนี้ก็ไม่ผิด ที่ได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมอยู่ได้บำเพ็ญคุณงามความดีอยู่ เป็นความดี เป็นความปลื้มใจ ศาสนาก็เกิด สิ่งที่เป็นมหามงคลก็เกิด ชีวิตมันผ่านไปวันหนึ่งๆ นึกแล้วก็จะชื่นชมตัวของตัวเองในแต่ละวันแต่ละเวลา นอกนั้นจะไปนึกหาอะไร มีแต่ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้มูตร ขี้คูถ ขี้อิจฉาริษยา ขี้โคลนขี้ตมเต็มหัวอกหัวใจของคน

มันก็นึกได้แต่ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา คุณงามความดีเหล่านี้ จะเป็นเครื่องปลื้มใจ แล้วก็จะเป็นเครื่องปลื้มใจมากกว่าทรัพย์สินเงินทอง มากกว่าใดๆ ทั้งหมด อันทรัพย์สินเงินทองใดๆ ทั้งหมดไม่เป็นเครื่องปลื้มใจเท่ากับ **พุทธรัตนัง**

ธัมรัตนัง สังฆรัตนัง แก้วรัตนะ คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ปลื้มใจ

ส่วนแก้วแหวนเงินทองนึกแล้วจะปลื้มใจได้สักเท่าไร พอถึงเวลาเราทิ้งมันแล้ว ความปลื้มใจมันก็หายไป แถมบางทีเป็นความทุกข์กับทรัพย์สินอันนั้นอีกด้วยก็ได้ แต่พุทธรัตนัง ธัมรัตนัง สังฆรัตนัง รัตนะอันนี้เป็นเครื่องปลื้มใจอย่างดี เพราะเป็นเครื่องดับทุกข์ดับโทษ แล้วก็ไม่หนักด้วย พกไปด้วยทุกแห่งทุกหนทุกภพทุกชาติ นี่แหละคือเครื่องปลื้มใจในคุณงามความดีเป็นอย่างนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายได้กำหนดจดจำเอาไว้จะเป็นคติอย่างดีงามทีเดียว

วันนี้ได้พูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟังเป็นธรรมะก่อนฉันจังหัน วันนี้เป็นวันดีเทปูนคานRB5 และก็เทเสาขึ้นมา ที่พวกเราทั้งหลายได้ร่วมกันสร้างร่วมกันมัดลวดผูกเหล็ก ดึงจนมือถลอกปอกเปิกหมดเลย ตากแดดตากลมเรียกว่าสู้กันตรงนั้น หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ฝน สู้กันอยู่ตรงนั้น

บุญที่เราสร้างเราทำ เป็นความภูมิใจเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นเจดีย์ขึ้นมา เทียมฟ้าเทียมใจของเรา สิ่งที่ดีอย่างนี้มองเห็นแล้วซึ้ง ซึ้งถึงหัวอกหัวใจ นี่แหละเป็นสิ่งที่ดี แม้จะมีน้ำตานองหน้า ก็เป็นน้ำตาที่มีคุณค่า ไม่ได้เหมือนน้ำตาอันอื่น ๆ ที่เป็นน้ำตาเกิดจากความชั่วความเสียหาย ความวิบัติ พิกลพิการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่น้ำตาแห่งความดี มันซึ้ง ซึ้งเสียงอรรถ

เสียงธรรม เสียงแห่งคุณงามความดี จะเหน็ดจะเหนื่อยจะเมื่อยจะล้าสักเพียงใดก็มีคุณค่าอยู่ในตัว

เป็นความซึ้งถึงอกถึงใจจริงๆ ที่พวกเราได้ร่วมสร้างร่วมทำวัดเราไม่ใช่วัดร่ำวัดรวยมีเงินมหาศาลที่ไหน ไม่ได้มีอย่างนั้น ก็เก็บเอาเรี่ยวเอาแรงทั้งหลายที่มาร่วมสร้างร่วมทำ คิดเป็นเงินดูซิ

พี่น้องมาร่วมทำแต่ละวันๆ ทั้งนั่งรถมา ขับรถมา ทั้งเอาโรงทานมา ทั้งไปปืนไปสร้าง คิดเป็นเงินดูซิมันเท่าไร คิดไม่ได้แล้วก็เอามาเทียบไม่ได้ด้วย มันเหนือนั้น

ฉะนั้น เราได้สร้างได้ทำทุกๆ คน จึงเป็นบุญฝังอยู่ในนั้น เป็นขุมทรัพย์เป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐ ถูกฝังไว้ด้วยตัวของเราเอง ซึ่งไม่เหมือนทรัพย์ทั่วๆ ไป.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๔ สิงหาคม ๒๕๕๖

งานสร้างพระธาตุจอมผา
ถ่ายเมื่อ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖

๒๖

ธรรมอย่างเอก... สัมมาทิฏฐิและโยนิโสมนสิการ

...การสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์ย่อมมีคุณมากกว่าการทำลาย เทียบกันไม่ได้ ทำลายนี่เสียหายมาก การสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์เป็นผลบวกเป็นคุณ โดยเฉพาะเจดีย์สถาน เป็นของมีไว้ในพระพุทธศาสนา ก็ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ก่อให้เกิดสิ่งที่ดีที่งาม วัดของเราสร้างไปด้วย สอนธรรมญาติโยมไปด้วย ไม่ได้ปล่อยวางเรื่องการสอนคน สอนให้ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีควบคู่กันไป

๑) การสร้างแล้วก็สอนธรรมะไปด้วยอย่างพี่น้องทั้งหลายมามาร่วมกันทำบุญทำทานอย่างนี้ถือว่าเป็น **สัมมาทิฐิ** เป็นธรรมอย่างเอกของพระพุทธเจ้า ความเห็นชอบเห็นดีเห็นถูกเห็นตรง

อันนี้เป็นสัมมาทิฏฐิเป็นอย่างเอก ความเห็นนี่สำคัญมาก ถ้าเห็นผิดก็ตกนรกไปเลย

เห็นถูกถึงจะดำเนินทางมรรคทางผลได้ ทำความเห็นนี้เป็นสำคัญ

๒) จากนั้น **โยนิโสมนสิการ** นี่ก็เป็นธรรมอย่างเอก สองอย่างนี้แหละเคียงคู่กันไป คือการพิจารณาใคร่ครวญ พระพุทธเจ้ายกให้เป็นธรรมอย่างเอก

๑. ความเห็นชอบ *ความเห็นนี่สำคัญมันมาจากจิตใจเห็นผิดแล้วไม่อยากทำอะไรที่เป็นความดี สายตาก็มองกันไม่อยากมองกัน เพราะอะไร เพราะมันเห็นผิด เห็นบุญเป็นบาป เห็นบาปเป็นบุญไปเสีย เห็นคนเป็นสัตว์ ไม่เห็นตามความเป็นจริง*

พระพุทธเจ้าจึงบอก **"สัมมาทิฏฐินี้เหมือนกับพระอาทิตย์อุทัยขึ้นสู่ขอบฟ้า"** ส่องแสงสว่าง สัตว์ทั้งหลายได้มองเห็นสิ่งทั้งหลายทั้งปวง

โยนิโสมนสิการ การใคร่ครวญพินิจพิจารณา ทำอะไรการใดก็ตาม ให้ใคร่ครวญให้ดี นึกถึงใจเขาใจเรา อาตมาถึงพูดให้ฟัง เทศน์ให้ฟังอยู่เรื่อย ความใคร่ครวญนั้นสำคัญ มันนิดเดียวเท่านั้นมันก็สร้างความแตกต่างให้ชีวิตให้โลกให้มนุษย์

พระพุทธเจ้าท่านก็อยู่เกิดแก่เจ็บตายเหมือนเรา พระองค์ก็สร้างความแตกต่างระหว่างความเป็นคนกับเราทั้งหลาย เพราะท่านมีความใคร่ครวญพินิจพิจารณา อย่างเช่นสัตว์ทั้งหลายก็

เกิดแก่เจ็บตาย แต่สัตว์ทั้งหลายรังเกียจความเกิดแก่เจ็บตาย คิดว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ผลักหนีไปจากตัวของเรา

พระพุทธเจ้า ไม่! คิดว่านั่นแหละคือสิ่งที่จะเกิดกับตัวเรา คือเกิดแก่เจ็บตายนี้ผลักมันหนีไปไหน มันอยู่กับเรา ไม่ผลักไปเป็นของคนอื่น เราทั้งหลายมักจะมองความเกิด แก่ เจ็บตาย เป็นของคนอื่นสัตว์อื่น พระพุทธเจ้าท่านมองเป็นตัวของท่านเอง ท่านจึงเกิดสลดจิต เห็นไหม นิดเดียวเท่านั้นแหละ จิตมันพลิกจิตมันน้อมเข้ามาในสิ่งที่เห็นเหมือนกัน แต่มันไม่เป็นสัมมาทิฏฐิ มันจึงแตกต่างกัน

การใคร่ครวญพินิจพิจารณาก็เหมือนกัน การใคร่ครวญหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามันเหมือนกัน แต่มันต่างกันด้วยความรู้รอบขอบชิด พระพุทธเจ้าจึงเรียนหลักความจริง

ความจริงไม่ต้องมีผู้ไปเปลี่ยนไปเสริมไปแต่ง ไม่ต้องไปบัญญัติหรืออะไรให้กับมันทั้งนั้น มันเป็นความจริงอยู่อย่างนั้น เป็นสัจจะ เป็นอริยะสัจ เป็นความประเสริฐที่เป็นของจริง การเรียนธรรมของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จึงยกให้เป็นอย่างเอก

๑. สัมมาทิฏฐิ เห็นถูกพวกนี้ ละทุคติ วินิบาต นรก ไปทางสูง มาเป็นมนุษย์ปฏิบัติธรรม เป็นเทพเทวาพรหม ตลอดจนไปถึงการตรัสรู้ธรรม ถ้าเป็นมิจฉาแล้วจบเลย เห็นผิด ฆ่าสัตว์ไม่เป็นบาป คดโกงไม่เป็นบาป ประพฤติผิดสิ่งที่เป็นความชั่วไม่เป็นบาป หลอกลวงต้มตุ๋นกันต่อหน้าต่อตาไม่เป็นบาป

ดื่มสุราเมรัยค้ายา บัญญัติกฎหมายให้กินได้ใช้ได้ คิดว่าไม่เป็นบาป นี่มิจฉาทิฏฐิ บางประเทศผู้นำประเทศเป็นมิจฉาทิฏฐิ ให้เสพยาให้ทำอะไรพวกนี้ได้ตามใจ

ถ้าประเทศไหนเป็นอย่างนั้น ไม่ควรเข้าไปยุ่งไปคบค้าสมาคม เดี๋ยวจะเป็นไปเหมือนเขา ถ้าความผิดมันได้เกิดแล้วอยู่เคียงข้างพระพุทธเจ้าก็ตาม อย่างเช่น **พระเทวทัต** อยู่วัดเดียวกันกับพระพุทธเจ้า ยังมาเป็นคู่อริศัตรูกับพระพุทธเจ้าได้เห็นไหม มิจฉามันไม่ได้เป็นชาติเดียวนะ เป็นหลายชาติจองเวรจองกรรมกันไป เราจึงเรียกมันว่า มิจฉา

หลักปฏิบัติในทางธรรมท่านจึงถือเป็นสำคัญที่จิตที่ใจ ถ้าจิตใจมันเห็นผิด มองผิดแล้วผิดหมดเลย การมีทิฏฐิที่ถูกต้องหรือสัมมามีความเห็นถูกนี่สำคัญมาก เป็นเบอร์หนึ่งเลย เป็นธรรมอย่างเอก และมี **โยนิโสมนสิการ** ความใคร่ครวญพินิจพิจารณาเป็นเครื่องกำกับ เหมือนญาติโยมมาวัด วัดใครก็มา คนฉลาดกับคนไม่ฉลาดมาวัดก็ต่างกัน บางคนมาก็จะรู้ว่าทางซ้ายมือมีป้าย ทางขวามือมีทางแยก ทางเด็กข้าม นี่หลุม นี่ทางโค้ง คนที่กำหนดจิตได้อย่างนี้รถก็ย่อมไม่ชนเพราะว่าไปมาแล้วก็จำได้ใคร่ครวญโยนิโสมนสิการ

ใคร่ครวญทุกการณ์ ครั้นเมื่อเกิดน้ำท่วมฝนตก กลางค่ำกลางคืนรถเสียรถพังก็ย่อมจะรู้ว่า ควรจะอยู่ตรงไหน นั่นเพราะความใคร่ครวญ ความจดจำ เรียกว่าปัญญากำกับไปด้วย นี่เป็น

วิชาของพระพุทธเจ้า ท่านใช้วิชาเหล่านี้แหละขุดค้นรากเหง้าของกิเลส จนได้บรรลุอรรถบรรลุธรรมขึ้นมา เป็นวิชาดีของพระพุทธองค์ไปกำจัดอวิชชา นี่แหละหลักธรรมเป็นธรรมอย่างดีทีเดียว

การที่โยมทั้งหลายเข้าวัดทำบุญตักบาตร นี้เป็นการซักฟอกทิฏฐิของตัวเองให้เห็นถูกต้อง ให้เห็นตามความเป็นจริง เห็นตามธรรม เห็นด้วยเหตุด้วยผล เป็นพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า

...หลักเกณฑ์สิ่งที่อยู่บนโลกนี้มันก็เหมือนกัน ร่างของมนุษย์มันก็เหมือนกันกับร่างของพระพุทธเจ้า แต่จิตพิจารณานี่แหละมันแตกต่างกัน จึงมีปราชญ์มีจอมปราชญ์ มีบุคคลเอกเป็นอัครบุรุษในโลกจึงแตกต่างกัน การสร้างความดีสร้างวาสนาบารมีจึงสร้างความแตกต่าง เกิดแก่เจ็บตายเหมือนกันหมด เหตุผลในความเกิดแก่เจ็บตายก็เหมือนกัน **แต่พระพุทธเจ้ามาเหนือเมฆ เหนือเหตุเหนือผล พิจารณาด้วยความถ่องแท้ด้วยพระปัญญาอันวิสุทธิ์ของพระองค์ ธรรมะจึงซ่อนอยู่ เราทั้งหลายจึงเห็นแต่เปลือกของมันเท่านั้น เห็นแต่ตามองดู ชอบก็ว่าดี ชังก็เกลียด**

พระพุทธเจ้าท่านเหนือชอบ เหนือชัง เหนือโกรธ เหนือเกลียด อันนี้มากวนในพระทัยของพระองค์ไม่ได้ เราทั้งหลายก็วน ๆ เวียน ๆ อยู่กับสิ่งที่ชอบที่ชัง ที่รักที่ปรารถนา ที่ใคร่ที่

พอใจ นี่พระพุทธเจ้ากลับเหนือขึ้นไปอีก เป็นผู้เหนือปัญหาเหนือสิ่งทั้งหลายทั้งปวงด้วยพระปัญญา

พระพุทธองค์จึงบัญญัติทางเดิน เรียกว่า **มัชฌิมาปฏิปทา** *ทางสายกลาง คือทางดับกิเลส* ไม่ได้หมายความว่ากลางถนนกลางหนทาง ไปอยู่ตรงกลาง เขายืนซ้าย ยืนขวา ตัวเองไปยืนอยู่ตรงกลาง ไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ใช่กลางแบบนั้น กินพออิ่มก็กลาง นอนพออิ่มก็กลาง ไม่ใช่อย่างนั้น ตรงไหนที่เป็นที่ดับกิเลส ดับความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่เป็นไปเพื่อความสั่งสมหมักหมม นั่นแหละเป็นมัชฌิมาปฏิปทา

สายกลาง...ไม่เอียงไปทางชั่ว ไม่ยินดีหลงตัว ทำความดีลืมตัวว่าดีกว่าเขา แล้วไปแช่งเขาเลวกว่าตัว นั่นไม่ใช่ทาง สัมมาทิฏฐิจึงมีความสำคัญ คนบางคนเอาตลับเมตรมาวัดถนนหนทางชีวิต เอาอะไรมาวัดไม่ได้ วัดที่ใจนิ่งใจสงบใจไม่โลภใจไม่โกรธไม่หลงตรงไหน ตรงนั้นเป็นกลางเพราะมันไม่ยึดข้างหลังก็วาง ข้างหน้าก็วาง ปัจจุบันก็นิ่ง นี่ซ้ายขวาก็วางปลง

ใจมันเป็นกลาง...ไม่ใช่กลางเหมือนถนนหนทาง ไม่ใช่กลางเหมือนใจกลางต้นไม้ ไม่ใช่กลางทางไม่ใช่อย่างนั้น คนทั้งหลายมักจะไม่ทราบความเป็นกลาง เอาเผ็ด เอาเค็ม เอาความชอบของตัวเองเป็นกลาง

ตัวกิเลสตัวใหญ่ตัวโต ข้าจะเป็นอย่างนี้ ข้าชอบอย่างนี้ รถของข้าเป็นรถอย่างนี้ ก็ว่าตัวเองเป็นคนกลาง เป็นคนดี

ตัวกิเลสตัวใหญ่ตัวโต ตัวอัตตา ตัวอุปาทาน ตัวความยึดมั่นถือมั่น นั่นไม่เป็นธรรม

ในทางสัมมาทิฏฐิท่านพิสูจน์ที่กิเลส ข้อประพฤติปฏิบัติอันใดเป็นการละวาง โลภ โกรธ หลง อวิชชา ตัณหา อุปาทาน เป็นความปล่อยวางสิ่งทั้งหลายที่ไปในทางธรรม นั่นหละเป็นทางสายดับกิเลส ดับทุกข์ ดับโทษ นี่ต้องอาศัยโยนิโสมนสิการ

พอโยนิโสมนสิการเราใคร่ครวญพิจารณา อย่างเช่น เราภาวนาพุทโธ จิตใจเราสงบ หรือว่าภาวนาธรรมบทใดก็ตาม สัมมาอรหังก็ได้ ยุบหนอพองหนอก็ได้ หรือกำหนดลมหายใจของเรา ใจมันนิ่ง มันสบาย มันเย็น

โยนิโสมนสิการ เป็นวิชชาทางธรรมไม่ใช่วิชาทางโลก อันนี้ใช้จิตจดจำนึกคิดปรุง วิตกวิจารณ์ ทำให้จิตเกิดปีติสุข เอกัคตา เกิดปฐมฌาน เกิดปีติเกิดความสุข จากนั้นก็เหลือแต่ปีติกับสุข จากนั้นเหลืออุเบกขา เอกัคตาวาง จิตมันสบาย พอจิตสงบอย่างนั้น ตัวโยนิโสมนสิการก็ใคร่ครวญพินิจพิจารณา จิตพิจารณาที่จิตที่ใจ เป็นมิตร มันไป **ปลิโพธ** กังวลกับสิ่งไหนบ้าง สิ่งไหนทำให้จิตมันเหนียว ๆ ยุบยับ ๆ ก็พิจารณาปล่อยวางมัน จิตก็เกิดแสงสว่าง เกิดความรู้ เกิดวิชชาใหม่ มาทับวิชาเก่าที่เคยร่ำเคยเรียนมาแต่อ้อนแต่ออก เคยเรียนอย่างนี้ต้องเป็นอย่างนั้น

วิชาของโลกที่เป็นวิชาธรรมดาก็ได้วิชชาพิเศษขึ้นมา มี

ฤทธิ์ทางใจ มีฤทธิ์ทางจิต เรียกว่าวิชชาพิเศษขึ้นมา ก็ไปรู้ไปเห็นสิ่งต่างๆ เรียกว่าท่องเที่ยวในภพภูมิทั้งหลายโดยใช้จิตท่องเที่ยว ใช้จิตพินิจพิจารณา พระพุทธเจ้าจึงบรรลุธรรม พระอรหันต์ทั้งหลายท่านจึงบรรลุธรรม เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ที่มนุษย์ไม่เห็น เห็นเปรตตัวอ้วนๆก็มี...ปากแหลมๆตัวสูงๆในภพภูมิของเขา เห็นสิ่งต่างๆเหล่านี้ เทวดาอยู่ตามต้นไม้เรียกว่ารุกขเทพ อยู่ตามพื้นดิน ภูมิเทวดา ไปรู้ไปเห็นไปเป็นไปทราบ ก็เห็นเรื่องราวของความเกิดแก่เจ็บตาย เป็นเรื่องราวของสรรพสัตว์ทั้งหลาย

สัตตะ แปลว่า **ผู้ข้อง** มนุษย์และสัตว์นรกก็เหมือนกัน ข้องหมด เทวดาก็ข้อง พระพรหมก็ข้องตั้งแต่ ทุคติ วินิบาต นรก อสูรกาย เดรัจฉาน มาถึงมนุษย์สวรรค์ทุกชั้น ไปถึงพรหมโลกก็เรียกว่าผู้ข้องทั้งนั้น ยังต้องวนต้องเวียนอยู่อย่างนี้ พวกเราทั้งหลายก็เวียนไปเวียนมา วนไปวนมาอยู่นี้

พระพุทธเจ้าไปเห็น อ้าว! นี่มันที่เวียนที่วน นี่เทวดาก็มาเป็นมนุษย์ จากมนุษย์ทำบาปไปเป็นสัตว์ จากสัตว์ไปทำดีไปอยู่กับพระอรหันต์ก็มาเป็นเทวดาอีก เทวดาประพฤติจิตสงบไปเป็นพรหม จากพรหมก็ตกลงมาอีก นั่นมองเห็นความเปลี่ยนแปลงขึ้นลงสูงต่ำ ก็เลยไม่พอใจในความเกิดในความเวียนวน

โยนิโสมนสิการมันก้าวขึ้นมาๆ เป็นความสงบจิตสงบใจขึ้นมา เรียกว่า**หลักธรรมเอกของพระพุทธเจ้า** แต่ทั้งหมดทั้งสิ้น

ต้องเริ่มจากความเห็นที่ถูกต้อง เห็นบาปเป็นบาป เห็นบุญเป็นบุญ มีหิริความละอายแก่ใจ โอตตัปปะความเกรงกลัวต่อบาป

ถ้ามีความเห็นอย่างนั้นก็จะเกิดความดีเรียกว่า **ทัสสนะ** หรือ**ญาณทัสสนะ** ยินดีในทาน ยินดีในศีล สมาธิปัญญา เกิดทัสสนะ เกิดความเห็นที่เป็นความหยั่งรู้ ไม่ใช่ความรู้ปกติเหมือนชาวบ้านทั่วไปที่ไปจดไปจำ โดนตีหัวแล้วก็ลืมแล้ว ไม่ใช่ อันนี้เป็นความจริง เกิดกับจิต ฆ่าทำลายมันไม่ได้ ทำลายไม่สูญ เพราะมันฝังอยู่ที่ดวงจิต เอามีดไปแทง เอาปืนไปยิงท่าน ความรู้นี้ก็อยู่อย่างนั้น ไม่สูญสลายไป ท่านจะตายท่านจะอยู่ ความรู้นี้ก็ยังอยู่ มันเป็นปกติมันเป็นความจริง นั่นสัมมาทิฏฐิมันเกิด **จิตโยนิโสมนสิการ โอปาติกะธรรม** มันผุดขึ้นที่ดวงจิตก็เกิดความรู้พิเศษแยกกายแยกจิตได้

๑. สัมมาทิฏฐิ นี้พูดก็เหมือนง่ายๆ แต่ไม่ใช่ของหยาบนะ เป็นของละเอียดไม่ใช่ของที่มองด้วยตา ต้องใช้จิตสัมผัส จากนั้นก็โยนิโสมนสิการ ทำน้ำทะเลให้เป็นน้ำสะอาดได้ โยนิโสมนสิการเดินเรือได้ ข้ามน้ำทะเลได้ด้วยผ้าใบอันเดียว การท่องภพท่องชาติข้ามไปได้ ท่านรับอรรถรับธรรมอันนี้เกิดที่จิต ไม่มีใครเห็นได้ง่ายๆ และไม่มีใครไปช่วยใครได้ เป็นข้อปฏิบัติเองสำหรับผู้สนใจที่จะน้อมใจประพฤติปฏิบัติให้เกิดกับตัวกับจิตของแต่ละท่านแต่ละคน

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนธรรมให้พวกเราได้พินิจพิเคราะห์

ใคร่ครวญและประพฤติปฏิบัติความดีกัน เป็นหลักความดี หลักอันนี้หลักแกนกลางของโลกที่ใคร ๆ ก็ไม่รู้ไม่ทราบได้ง่าย ศาสดาองค์เอกเท่านั้นเป็นอิสระเหนือกิเลสทั้งปวง ไม่เป็นทาสของอะไรต่อมิอะไร มีแต่พระพุทธศาสนาเท่านั้น และผู้ปฏิบัติคือสาวกสิ้นกิเลสเอง ไม่ต้องอาศัยอะไรให้เกิดความสุข

ความสุขเกิดจากจิตที่ได้ประพฤติปฏิบัติเต็มเม็ดเต็มหน่วยจนหลุดพ้น เป็น **นิรามิสสุข** ไม่ต้องอาศัยอะไรก็มีความสุขเหนือความสุขที่เป็นวัตถุทั้งหลายทั้งปวง ต่างจากศาสนาอื่นโดยสิ้นเชิง ที่ต้องไปหยุดอยู่ตรงนั้นอยู่ตรงนี้ เป็นข้าทาสของพระเจ้าที่นั่นที่นี่ ซึ่งไม่เคยมีใครเห็นตัวเห็นตน

ก็มีแต่พระพุทธเจ้านี่แหละ มีพ่อมีแม่ มีกระดูก มีบ้านมีเรือน มีที่เกิด มีที่บรรลุ พระศาสดาองค์นี้ชี้แจงขึ้นมาในความเป็นมนุษย์ ปฏิบัติขึ้นมาจนกระทั่งบรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ นี่แหละหลักที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้จึงเป็นหลักสำคัญ ที่โลกทั้งหลายพูดก็พูดอาจจะเอื้อมไม่ถึงก็ได้ เพราะความหยาบกับความละเอียดมันต่างกัน

พระพุทธเจ้าจึงเกิดความขวนขวายน้อย ตรัสรู้แล้ว เออ! เราสอนเราสั่งคนอื่นคนใด เราจะไม่เหนื่อยเปล่ารึ? เราจะไม่เสียเวลาเปล่ารึ? คนเขาทั้งหลายจะเข้าใจหลักธรรมของเราหรือเปล่า? พระธรรมนี้ละเอียดประณีตสุขุมเห็นได้ยาก

พระพุทธองค์จึงได้นำธรรมนั้นมาสั่งสอนพวกเราทั้งหลาย

จนเราทั้งหลายได้รับอรรถรับธรรมจนถึงปัจจุบันนี้ นี่พูดถึงธรรมะของพระพุทธเจ้า

๑. ทำความเห็นให้ตรง เชื่อความดีสิ่งที่ทำ เชื่อความสามารถของมนุษย์ มีพระพุทธเจ้าเป็นต้นเป็นแบบอย่าง

๒. ความใคร่ครวญพินิจพิจารณาเรียกว่า ปัญญาใคร่ครวญ เป็นทางด้านจิตใจไม่ใช่ทางด้านโลก ทางด้านหากินหาทรัพย์ แต่เป็นด้านละปล่อยวางกิเลสในใจ อันนี้เป็นของลุ่มลึกในจิต

ถ้าใครใส่ใจในตัวนี้ ก็จะมีความสุขมีความสงบ มีความไม่เดือดร้อนกายใจ นี่ตัวนี้ตัวดับนะ ไม่กระวนกระวายแหละตัวโยนิโสมนสิการ เป็นตัวปัญญา เป็นธรรมอย่างดีทีเดียว ให้พี่น้องทั้งหลายวิเคราะห์และปฏิบัติให้มีในตัวเรา ปฏิบัติให้เกิดศีล สมาธิ ปัญญา

เป็นของดีจริง ๆ ที่พระพุทธเจ้าฝากเอาไว้ เป็นของฝากสั่งสอนเอาไว้ เป็นปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เป็นพระสูตร พระอภิธรรม พระวินัย ฝากมาถึงพวกเราทั้งหลาย ของฝากของพระพุทธเจ้า ถ้าจะบอกก็นี่แหละพระองค์ฝากเอาไว้ถึงลูกถึงหลานถึงเราทั้งหลาย ผู้เป็นศาสนทายาท ให้นำไปประพฤติปฏิบัติ จะมีทางพ้นไปจากทุกข์ หรือไม่พ้นไปจากทุกข์ก็จะเป็นที่ดับทุกข์ แล้วก็จะเป็นที่อยู่เย็นสบาย

แม้ต้องเที่ยวอยู่ในวัฏฏะสงสาร แม้ต้องเกิดต้องตายก็ไป

ดีอยู่ดี ภพภูมิดี กินดี นอนดี เกิดดี พบท่านผู้เป็นสัมมาทิฏฐิ พบท่านผู้เป็นปราชญ์ เป็นผู้ฉลาด เป็นบัณฑิต นั่นเห็นไหมหละ ความดีจึงต้องสั่งสมต้องบำเพ็ญ

การสั่งสมความดีจึงนำความสุขมาให้ นำความสุขมาให้มากก็พ้นจากทุกข์มาก นำความสุขมาให้น้อยก็พ้นจากทุกข์น้อย อยู่ที่เราทั้งหลายนั่นแหละประพฤติปฏิบัติเอง นี่หลักธรรมนำมาเล่ามากล่าวให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ศาสนามีอยู่ พระพุทธเจ้าสอนอยู่ ผู้ปฏิบัติตามมีอยู่ นี่แหละมรรคผลก็เกิด ท่านทั้งหลายอย่าคิดว่าตัวไม่มีศาสนาหรือไม่จำเป็นต้องทำอะไร

ถ้าคิดอย่างนั้นมันหยาบ กิเลสมันหยาบ ให้เราเชื่อธรรม

ผู้คนญาติโยมหลั่งไหลมาทำบุญถวายจังหัน ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

ของพระพุทธเจ้า อย่าเชื่อรสชาติของตัวเองที่มันหลอกลวงอยู่มานานแสนนาน อย่าเชื่อว่าเรากินอย่างนี้มนุษย์ต้องกินอย่างข้า นอนอย่างนี้ ชอบอย่างนี้ อย่าเอาตัวของตัวมาเป็นใหญ่กว่าศีล กว่าธรรม ให้น้อมนึกในทางศีลทางธรรม

ทางเดินของธรรมมันต้องวางกิเลสเสีย กิเลสของตัวเองยึดแล้วยังไม่พอ ยังไปยึดกิเลสของคนอื่นอีก มนุษย์นี่โง่แสนโง่ ของตัวเองก็เต็มอึ้งตึ้งอยู่นั่น ก็ยังไปยึดกิเลสของคนอื่นเข้าไปอีก กอดกิเลสของตัวเองไม่พอ สนิมของตัวเองก็มาก ตามีแต่ขี้ตา หูมีแต่ขี้หู ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ปากก็มีแต่ขี้ปาก ดูไม่ได้สักชิ้นสักส่วน

ตัวเองก็เละตุ้มเป๊ะอยู่แล้ว ยังไปห่วงไปยึดกิเลสของคนอื่น คนนั้นดีน้อย คนนั้นชั่วมาก คนนั้นเป็นอย่างงั้นอย่างนี้ แสนที่จะเลวทรามต่ำช้า ดีมากดีน้อยแล้วเกี่ยวอะไรกับตัวหละ แม้พระพุทธเจ้าเองดีมากจนเป็นพระพุทธเจ้า แล้วเราได้อย่างท่านไหมหละ

ฉะนั้น ควรยึดหลักความดีหลักธรรมมาประพฤติปฏิบัติถึงจะถูกต้อง นี่แหละหลักการประพฤติปฏิบัติทางดับทุกข์เป็นอย่างนี้ ทางเพิ่มทุกข์ก็เป็นอย่างนั้น นักปฏิบัติทั้งหลายจึงเป็นผู้นิ่งผู้สงบผู้สะอาด ผู้สำรวมกิริยาวาจา การพูดสติมันทันคำพูด ตัวเองซะหมด ไม่ใช่เถิกหน้าเถิกหลัง ปากพูดอย่าง ตาไปอย่าง ขาไปอย่าง ใจไปอย่าง ไม่รู้จะก้าวไปทางไหน อะไรไปทางไหน

บ้างก็ไม่รู้ ปากไปทางหนึ่ง ขาไปทางหนึ่ง ใจไปทางหนึ่ง แขนไปทางหนึ่ง หัวไปทางหนึ่ง

เฉพาะตัวของตัวเองก็ระเกะระกะ เหมือนกับหนามยุ่งวุ่นวาย ถ้าเป็นด้ายไม่รู้ปมหัวปมท้ายอยู่ตรงไหน ถ้าเป็นขยะก็เรียกว่ากระจัดกระจาย มนุษย์นี้เป็นเหมือนขยะกระจัดกระจาย ให้มองที่จิตที่ใจของเรา อย่าไปแบกกิเลสของใครเพิ่มเลย ให้แบกกิเลสของตัวเองแล้วละแล้ววางมัน

อย่าไปชักชวนมนุษย์ทั้งโลกให้พ้นจากทุกข์ไปกับตัวเลย ไม่ใช่วิสัยของเรา วิสัยของพระพุทธเจ้า ฝ่ามือกั้นน้ำมหาสมุทรก็ติดที่ฝ่ามือนั่นแหละ ให้เอาตัวเรารอดซะก่อน คนไม่เห็นแก่ตัวคือคนทำตัวเองให้พ้นทุกข์และไปสอนคนอื่นให้พ้นทุกข์ คนเห็นแก่ตัวคือตัวมีทุกข์แล้วไปสอนคนอื่นให้พ้นทุกข์

คนเห็นแก่ตัวคนรู้ไม่จริง ประพฤติไม่ถูกต้องดีงามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า อย่ามาล้อเล่นกับหลักธรรมของพระพุทธเจ้านะ อย่าประมาทความดีของคนทำความดี ผู้มีศีลมีธรรมท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน มีพระพุทธเจ้าเป็นต้นพระอรหันต์ทั้งหลาย

ท่านไม่ได้ไปซี้ซั้ว ท่านสะอาดของท่าน กายวาจาจิตดูก็ได้เห็นได้ง่าย ความดีไม่ยากหรอก ตามี หูมี ใจมี สัมผัสเอาหลักความดีไม่เหมือนหลักความชั่ว...ร้อน อยู่ดี ๆ เฉย ๆ ก็ร้อน นั่งอยู่ก็ร้อน นอนอยู่ก็ร้อน นั่นหละหลักความชั่วมันเป็นอย่างนั้น

หลักบาป **คำว่าบาปคือใจร้อน คำว่าบุญคือใจเย็น** ใจดี ใจบาปใจร้อน ใจกุศลใจบุญ สังเกตง่ายมันไม่ได้ยากหรอก นั่นหละผู้ดีดีจริง ๆ เป็นอย่างนั้น ให้พี่น้องทั้งหลายสั่งสมทิฏฐิที่เป็นสัมมา ชอบ ดี ตรง งาม

จากนั้นก็ใคร่ครวญพินิจพิจารณา ทำอะไรก็ตามมีสติตามถึงผลที่เป็นบุญเป็นบาป คิดเทียบอยู่เสมออย่าปล่อยตัวเองลงทะเลคือกิเลส ให้มันเผาหัวตัวเรา นี่เราอย่ามาหาเหาใส่หัว อย่ามาหาไฟมาเผาตัวเอง คนทุศีลเอาไฟมาเผาตัวเอง คนมีศีลเอาน้ำมาอาบตัวเองให้สะอาด

ลักษณะของธรรม ของผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม ใจท่านจริง ใจท่านเอาจริง ท่านไม่ได้หวังเอาอะไรหรอก ผู้ปฏิบัติจริง เงินทองทรัพย์สมบัติเครื่องนอกกายเหล่านี้ไปฉาบทาจิตของท่านไม่ได้ เพราะท่านปฏิบัติเหนือขึ้นไปอีก เหนือสมบัติพัสถาน เหนือความเป็นตัวเป็นตน ท่านผู้ปฏิบัติอย่างนั้น ผู้เดินตามรอยพระศาสดา เข้าใกล้ชิดประตูพร้อมที่จะเปิดประตูอมตะคือพระนิพพาน เข้าไปข้างในคือในจิต ในฌานสมาบัติ ในมรรคผลนิพพาน

ท่านเข้าไปตรงนั้นแล้ว เป็นผู้บรรลุมรรคบรรลุผล อริยมรรคอริยผลไปถามที่ไหนใครจะรู้ไหม ไปถามเถอะ มรรคเป็นยังไง ผลเป็นยังไง ความประเสริฐเป็นยังไง สอนกันไป ตำราเต็มบ้านเต็มเมือง หายากนะผู้ที่จะได้อย่างนั้นต้องปฏิบัติเอง เป็นที่ยุติ

อาตมาไม่มีบารมีหรอก ถึงต้องทำคุณงามความดีอยู่ทุกวัน สร้างไว้ให้เป็นประโยชน์ สร้างไว้ให้ลูกหลานได้เห็นเงื่อนต้นเงื่อนปลายแห่งศาสนธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าทางด้านจิตใจ ทุกวันนี้มันน้อย คนที่มีคุณค่าก็น้อย สิ่งที่มีคุณค่าเขาก็ไม่คิดสร้างกัน รัฐบาลก็ไม่คิดจะสร้าง นี่ก็เป็นพวกเราชาวพุทธทั้งหลายร่วมกันสร้างขึ้นมา

เขาประชุมกันเขาก็คิดแต่สร้าง ถนนบ้าง ทางรถไฟบ้าง สนามบินบ้าง ราคาน้ำมันบ้าง ราคาข้าว ข้าวโพด ยางพาราบ้าง เขาไม่พูดถึงหัวใจของโลกคือคำสอนอันดีงาม ไม่มีใครเขาประชุมกันคิดหรอก หรือมานั่งคิดหรอกว่าทำยังไงคนไม่มีเงินถึงจะอยู่อย่างมีความสุขได้โดยไม่ต้องอาศัยทรัพย์สมบัติอย่างเดียว ก็ไม่เคยคิด นี้เป็นคุณค่าทางด้านจิตใจ

พระพุทธเจ้ามือเปล่าอยู่เป็นสุขจนกระทั่งนิพพาน กรรมฐานมือเปล่า ไม่มีสมบัติติดตัวสักชิ้น อยู่ได้อย่างมีความสุข ท่านมีธรรม คนมีธรรมย่อมอยู่ได้ สุข ในสภาวะทุกข์ก็อยู่ได้ ในสภาวะสุขก็ไม่หลงไม่เหลิง

เราถึงต้องสร้างขึ้นมาเพราะการณ์อย่างนี้ไม่มีใครเขาคิดกันแล้ว มีแต่พระมหากษัตริย์เท่านั้น จะคิดเรื่องบุญกุศลทานบารมี ที่เหลือนอกนั้นก็ไปเรียนแบบเมืองนอกเมืองนาหมดเลียนแบบเขาไปหมด จะพูดถึงทาน ศีล สมาธิ เนกขัมมะ ปัญญา สัจจะอธิษฐานเหล่านี้เป็นต้น เขาไม่คิดหรอก ไม่มีอยู่ในนโยบาย

ของโลกของรัฐของใครทั้งนั้น ก็ไม่มีหรอก คงไม่เขียนหรอกป้ายหาเสียงแบบนี้ จะพาพี่น้องปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จะพาพี่น้องใจซื่อมือสะอาด มันไม่มี มีแต่พระพูด ๆ ๆ อยู่นี่แหละ

ทางโลกเขาก็ย่ำ ทางธรรมเขาก็เหยียบ ให้พี่น้องทั้งหลายประพฤติคุณงามความดี เพราะทุกวันนี้**เหยียบธรรมไปเป็นโลก ไม่ใช่เหยียบโลกมาเป็นธรรม**

เหยียบธรรมมาเป็นโลก อ้างคุณงามความดีเพื่อจะเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้มาเป็นของตัว พระพุทธเจ้าเหยียบโลกมาเป็นธรรมคือการเดินทางสายกลาง เกิด แก่ เจ็บ ตาย มาพิจารณาเป็นธรรม มันต่างกันจริง ๆ สวนกันไปสวนกันมา แซงหน้าแซงตาของพระพุทธเจ้า จึงต่างกัน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๗ กันยายน ๒๕๕๖

๒๓๗

ธรรม...ทำให้ละเมียด

...บรรยากาศของวัดจึงสำคัญ ลูกเล็กเด็กแดงก็มาใส่บาตรกัน เด็กๆเยอะเลย เห็นแล้วชื่นใจหน่อย เพราะทำความดีจะได้มีนิสัยในทางบุญทางทาน พ่อแม่สำคัญ พ่อแม่ไม่พาทำแล้วใครจะพาทำ พาเด็ก ๆ มาทำบุญทำทานสำคัญมากทีเดียว ห่างวัดวาศาสนาห่างไปเลยไม่คุ้น พามาบรรยากาศวัดป่า เป็นบรรยากาศของธรรมชาติเย็นๆ มีหมอก มีธรรมชาติ มาเห็นก็จิตใจเย็นดี

โดยเฉพาะวัดเรา มีคนมาทำบุญตลอดเวลาทีเดียวเรื่อยมา ไม่เห็นว่าวันไหน ไม่มีคนสักที คนเขาสนใจในการบุญการธรรม การสร้างคุณงามความดี ก็ถือโอกาสวันหยุดมาทำบุญบ้าง วันหยุดบ้าง วัดเกิดบ้าง วันสำคัญทางศาสนาบ้าง วันพระบ้าง วันโศกเศร้าเสียใจบ้างเข้าวัดก็มีเหมือนกัน วันที่ขัดข้องหมองมัวก็เข้ามาวัด เข้ามาผ่อนคลายสบายตัวไป

วิถีจิตแห่งการทำบุญโดยเฉพาะหลักพระพุทธศาสนาเป็น **“อัตตาหิ อัตโน นาโถ”** เป็นหลักเตือนตัวเอง ไม่ได้สอนให้ใครเป็นทาสของใคร ไม่ได้สอนให้ใครเป็นเจ้านายของใคร สอนหลักความดีให้ประพฤติปฏิบัติเอาเอง คนทุกคนเป็นอิสระในโลกนี้ทั้งด้านความคิดการกระทำ แต่ถ้าอยู่ในกรอบที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ความคิดความฉลาดนั้นก็เป็นประโยชน์

ทุกวันนี้คนเขาฉลาด ความฉลาดกับความจริงกับความบริสุทธิ์มันคนละอย่าง **ผู้ฉลาดบางคนตกนรกก็มี ฉลาดปลอม ฉลาดจริงต้องบริสุทธิ์ทางกาย วาจา ใจ** นั่น...ฉลาดแท้ ๆ พระพุทธเจ้าจึงเพียรสอนพวกเราทั้งหลาย

๑. ให้พยายามประพฤติตัวของตัวเอง อย่าปล่อยตัว อย่าปล่อยใจของตัวให้มันไปตามกิเลส เครื่องขัดข้องอันดับหนึ่งคือกิเลส

๒. ตัดความกังวลในกิเลส

๓. ไม่มีห่วงใยอะไรแล้วก็สบาย

หลักปฏิบัติ...โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านทั้งหลายมาทำบุญทำทานอย่างนี้ตื่นแต่เช้ามา ฝนฟ้าคะนอง เมฆหมอกขนาดไหนก็ไม่อาจจะกั้นท่านทั้งหลายได้ ท่านทั้งหลายก็ยังมาทำบุญใส่บาตรตากฝนตากฟ้าก็ไม่ว่าอะไร ขอแต่ให้ได้สร้างความดี

พระพุทธเจ้า พระองค์สรรเสริญยกย่องคนที่มีหัวใจในการสร้างความดี ไม่ปล่อยหัวใจไปตามเรื่องราวที่มันแย่ ๆ เกิด

ชาติหนึ่งแป๊บเดียวเท่านั้น จะเอาอะไรมากนักกับการเกิดการตาย ขวนขวายอะไรกับมันมากนักมันก็ก่อทุกข์ก่อโทษ

พระพุทธเจ้าจึงสอน แบ่งกายใจให้มาทำความดีบ้าง แบ่งไปทางปากทางท้องหาอยู่หากินกันบ้าง ขอเพียงแต่อย่าลืมศีล ลืมธรรม ลืมความดี หลักปฏิบัติ พระท่านผู้ปฏิบัติดี ท่านไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับใครหรอก ใครก็ได้ที่มาอยู่ในศาลาหลังนี้ อาตมาเคยกวนใครเคยหาใครบ้างไหม? ถามได้หมดเลยที่นี่ บ้านใครเรือนใครอาตมาเคยไปยุ่งวุ่นวายกับใครไหม? คนมาวัดนี้ทั้งหมดอาตมาไม่เคยกวนญาติกวนโยม หรือไปยุ่งเกี่ยวขอห้าขอสิบขอเงินขอทอง

พูดก็พูดเป็นหลักธรรมศีลสมาธิปัญญา ให้ญาติโยมได้ทำบุญทำทานตามนิสัยวาสนาที่ออกบวชปฏิบัติไม่ได้ ส่วนใครมีบุญมีกุศลเพิ่มหน่อยถือโอกาสเข้าศีลเข้าธรรม นั้นก็ถือว่าเขามีโอกาสจริงๆ ได้มาประพฤติศีล ประพฤติธรรม ประพฤติพรหมจรรย์ ได้มาอบรมสมาธิกรรมฐานโดยเฉพาะวัดเรา เน้นหนักวันพระ เราก็ลงเทศน์ครั้งหนึ่งก็เป็นชั่วโมงๆ นั่งสมาธิประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีกัน ดำเนินแบบที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน

โดยเฉพาะ **“อานาปานสติกรรมฐาน”** กำหนดจิตกำหนดใจของเราให้ใจมันเย็น ให้ใจมันสบาย พระพุทธเจ้าสอนแล้วใครกำหนดจิตกำหนดใจมีสติอยู่กับตัวจะร่มเย็นจะดับร้อน

ดับความกระหายทางด้านจิตใจ เพียงแต่ตำราอ่านอยู่ไม่ได้เคยประพฤติปฏิบัติ มันก็คนละเรื่องกันกับการประพฤติปฏิบัติเสือกระดาษ ความจำกับความจริงมันไม่เหมือนกัน

การประพฤติปฏิบัติจึงเป็นของสำคัญ โดยเฉพาะวัดป่าวัดกรรมฐานนั่งสมาธิ ท่านนั่งได้นานได้ทนเพราะท่านนั่งอยู่ทุกวัน คนที่คุยๆๆเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ เอามานั่งกับพระวัดป่าดูเราถามกล้าไหมหละ

ท่านนั่งทุกวัน นั่งสมาธิเฉยๆพูดๆ เรานั่ง ๖ ชั่วโมงยังเฉยๆเลย นั่งสมาธิขาขวาทับขาซ้าย นั่งเตลิดไปกี่ชั่วโมงเราไม่เห็นเป็นไร เราพูดไม่ใช่คุยเพราะเรานั่ง อยู่กุฏิก็นั่ง มาศาลามาเทศน์ก็นั่ง ไปเทศน์กุฏิน้อยก็นั่ง จนชินชากับการนั่ง เพราะนั่งอยู่พิจารณาธรรมอยู่ เดินอยู่พิจารณาธรรมอยู่ เรียกว่า**กรรมฐาน**

หายใจเข้ารู้ มีสติรู้ ที่บนริมฝีปากของเราที่ลมหายใจ เข้ายาวเข้าสั้นมีสติรู้ นั่นหละการปฏิบัติ ท่านให้เอาสติจ่ออยู่ตรงที่มีลมหายใจ สติเข้าสติออกคือลมเข้าลมออกอันเดียวกัน **ลมเข้าคือสติเข้า ลมออกคือสติออก** มีความรู้อยู่กับตัวกำหนดจิต พระพุทธเจ้าจึงสอนอานาปานสติ **“ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงบำเพ็ญอานาปานสติ อานาปานสตินี้เป็นเครื่องดับร้อน เธอทั้งหลายจงทำด้วยความละเมียด** ใช้คำว่า “ละเมียด” ประณีตละมุนละไม **มีสติตั้งอยู่ จะดับความทุกข์ร้อนกระวนกระวาย”**

ภิกษุทั้งหลายเธอทั้งหลาย รู้ไหมว่าการดำเนินอานาปานสติ

ทำยังไง

ให้เธอทั้งหลายเข้าไปสู่เรือนว่าง ป่าไม้ เงื้อมเขา ป่าช้า ป่ารกชัฏ หรือบริเวณที่สงบแนบนิ่ง เป็นไปด้วยสัตว์ไพร เป็นไปด้วยบรรยากาศที่ธรรมชาติ ไม่อื้ออึงรบกวนด้วยผู้คน

เธอทั้งหลายจงตั้งสติให้ดี ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติให้มั่น เอาขาคู้บัลลังก์ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย กำหนดสติลมหายใจยาว สำเนียกรู้ว่าหายใจยาว หายใจเข้าสั้น สำเนียกรู้ว่าหายใจเข้าสั้น หายใจละเอียด สำเนียกรู้ว่าหายใจละเอียด หายใจผ่อนคลาย ให้สำเนียกรู้ว่าหายใจผ่อนคลาย มีสติ ปฏิบัติอยู่อย่างงั้นตลอดวันตลอดคืน นี่คือ อานาปานสติ

กำหนดอยู่ที่สติ สติอยู่ที่ลม ลมอยู่ที่สติ ลมกับสติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจะเกิดคุณธรรมคือความสงบ เธอทั้งหลายจะได้ปีติสุขเอกัคตา เธอทั้งหลายจะเข้าสู่ฌานสู่ญาณสู่ความรู้พิเศษ อาศัยลมหายใจนี่เอง เป็นเครื่องท่องเที่ยวในการประพฤติปฏิบัติ

เธอทั้งหลายจงมีความเพียรมากความพยายามมาก อย่าย่อหย่อนอ่อนข้อให้กับอำนาจฝ่ายต่ำ ให้ถือธรรมเป็นใหญ่ ถือข้อปฏิบัติเป็นใหญ่ อย่าไปเชื่อใคร ในโลกอันนี้มันเชื่อไม่ได้ อย่าไปเชื่อใคร เชื่อความจริงคืออริยสัจ ๔ อริยสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าท่านถึงไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ท่านต้องปฏิบัติด้วยตัวของท่านเอง ถ้าเชื่อคนแล้วได้ดิบได้ดี คนทั้งโลกดีไปหมดแล้ว

ประเสริฐไปหมดแล้ว เชื่อตาม ๆ กันมา ขอให้เธอทั้งหลายจงปฏิบัติขจัดมลทินออกจากจิตจากใจ ทำให้ละเมียดประณีต เป็นข้อปฏิบัติ นั่นหละการเข้าวัด

ผู้เข้าวัดจึงมีสติ ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด ปฏิบัติตัวเองอยู่ด้วยความสงบ ฟังเทศน์ฟังธรรม เด็ก ๆ นั่งสมาธิ ผู้ใหญ่นั่งสมาธิ นี้คือตัวศาสนา นี้คือเหตุ นี้คือผล นี้คือวัดของพระพุทธเจ้า วัดจึงไม่ใช่บ้าน บ้านจึงไม่ใช่วัด อย่าทำวัดเป็นบ้าน อย่าทำบ้านเป็นวัด วัดคือที่สงบสะอาดเกลี้ยงเกลาประณีต ปราศจากความอึกทึกครึกโครม เป็นไปด้วยความเรียบร้อยดีงาม นี่คือ ข้อปฏิบัติ

พระอาจารย์แสดงธรรมก่อนฉันจังหันทุกวันตั้งแต่ ๗.๓๐ น. เป็นต้นไป

เห็นไหม พระพุทธเจ้าชี้ไปเลย โน่นป่า โน่นเขา โน่นถ้ำ โน่นเงื้อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ เธอทั้งหลายจะเป็นภิกษุก็ตาม เป็นฆราวาสก็ตาม เธอทั้งหลายควรปลีกหาที่สงบสงัดบ้าง

๑. กายวิเวก สงัดทางกาย ให้กายมันสงัดซะบ้าง เบาคำว่ากายสงัดคืออยู่คนเดียวหรืออยู่หลายคนก็ตาม แต่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่งเดียวก็เรียกว่า กายวิเวก อย่างท่านทั้งหลายนั่งอยู่นี้เป็นหลายร้อยคน ท่านสงบกาย ก็เรียกว่า กายวิเวก

แต่อยู่คนเดียวจิตวุ่นวายฟุ้งซ่านก็ไม่เรียกกายวิเวก เรียกว่าคุกรุ่น ใครจิตสงบมีอารมณ์เป็นหนึ่ง สบาย สว่าง นั่นหละกายวิเวก ภาษาธรรมของพระพุทธเจ้า

๒. จิตวิเวก เปลี่ยวจิต จิตเปลี่ยว จิตเด่นขึ้นมา ไม่ขัดข้องหมองมัว ทำจิตให้วิเวก เปลี่ยว ไม่ต้องไปยุ่งกับหนี้กับสินกับทรัพย์สินเงินทอง ป่วยกายป่วยจิตไม่ต้องไปนึก ทำจิตให้มันเปลี่ยว มีอารมณ์เดียวพุทโธ ระลึกอยู่ที่ลมหายใจของเรามันจะเป็นจะตาย โลกจะดับบ้านเมืองจะถูกทำลาย แผ่นดินจะไหวก็ช่าง อยู่กับอารมณ์นี้เท่านั้น ไม่อาลัยอาวรณ์ประหนึ่งว่าตัดขาดจากโลกข้างนอกในขณะนั่งภาวนา

ท่านให้ทำความรู้สึกอย่างนั้น เพียงแต่ทำความรู้สึกอย่างนั้น ท่านก็จะรู้สึกวังเวงในจิตในใจ จิตก็เปลี่ยว จิตเปลี่ยวมีอารมณ์อันเดียว มันก็เด่นๆ จับอารมณ์ได้ง่ายไม่เถลไถลออกนอกลู่นอกทาง จากนั้นก็ความสงัดสงบกิเลสทั้งหลายก็ตามมา

เป็นผลแห่งการประพฤติปฏิบัติ

หลักของพระพุทธเจ้า ท่านอบรมสั่งสอน ทำได้หมดทุกคน **ธรรมะไม่ใช่ของคนโง่ คนจน คนฉลาด ธรรมะเป็นของคนจริง** โง่ที่สุดก็ทำได้ ฉลาดที่สุดก็ทำดี จนที่สุดก็ทำได้ เป็นมหาเศรษฐีก็ทำได้ แต่ถ้าไม่เป็นคนจริง ไม่จริงแล้ว ให้รวยล้นฟ้า ให้ฉลาดมาจากโลกไหนก็ทำไม่ได้ ให้เป็นอินทร์ พรหม ยม ยักษ์ หน้าไหน ถ้าไม่มีศรัทธาในพระพุทธเจ้าก็ทำไม่ได้

สมบัติของธรรมะจึงไม่ให้เลือกชาติชั้นวรรณะ สูงต่ำดำขาว รวยจน มนุษย์หรือสัตว์ หากทำได้หมดถ้ามีจิตมีศรัทธาที่จะพึงกระทำได้อยู่ที่จิตที่ใจของเรา จึงไม่มีข้อที่เราจะไปเอียงเอนเบี่ยงเบนว่าจนบ้างรวยบ้าง เจ็บบ้างป่วยบ้างไม่สบายบ้าง เป็นคนบ้านนอกบ้างในเมืองบ้าง ไม่มีอะไรที่จะไปพูดให้เป็นข้อที่จะทำความดีไม่ได้ ไม่มี!

เพราะพระพุทธเจ้าทรงสอนว่า **“อกาลิโก”** *ไม่จำกัดกาล* **“เอหิปัสสิโก”** *พวกเธอจงมาดู กิเลสมันมาจากไหน?* อวิชชา สังขารา เป็นต้น จงมาดูกายดูจิต พวกเธอทำอย่างนี้จึงได้บาปอย่างนั้น พวกเธอทำบุญอย่างนี้จึงมีอานิสงส์อย่างนั้น มี **เอหิ** *บอกให้มาดู* **โอปะนะยิโก** *น้อมจิตน้อมใจเข้ามา* ธรรมของพระพุทธเจ้าทำได้หมดทุกคนถ้าจะทำ

จะทำดีซะอย่าง ทำไมจะทำไม่ได้ ทีจะทำชั่วซะอย่าง หาเรื่องทำอยู่นั่นแหละ หาเรื่องทำบาป หาเรื่องคดเรื่องโกง เรื่องกิเลส

ราคะตัณหา หาเรื่องทำ ไขว่คว้ากันเหลือเกิน นั่นยังทำได้ บทจะทำความดีมีอะไรขวางบ้าง อย่าให้อะไรมาขวางความดีได้ ทำไปเถอะสร้างไปเถอะ

พระพุทธเจ้าจึงสอนให้มีสติอยู่กับลมหายใจของตัวเอง มีสติอยู่กับตัวจะร่มเย็นเข้าวัดเย็นสบายสงบ เป็นอิสระในตัวของตัวเอง ไม่ได้เป็นขี้ข้าเป็นทาสของใคร คนบางคนปฏิบัติธรรมเป็นเหมือนขี้ข้าเพราะอะไร เพราะวิ่งแต่ตามเขา ว่าแต่ตามเขา ฟังแต่เขาแนะนำอยู่อย่างเดียว ไม่ลงมือประพฤติปฏิบัติ

ประพฤติปฏิบัติทำอย่างที่เขาว่า เขาบอกไปเดินจงกรม เขาบอกไปนั่งสมาธิก็นั่ง เขาชี้ไปทางนี้ก็ไป เขาว่าตรงนั้นดีก็ไป ตรงนี้ดีก็ไป สารพัดอาจารย์ ***ทำแบบขี้ข้า***

ถ้าแบบผู้ดี...พระพุทธเจ้าสอนยังไง?

"สวากขาโต ภควตา ธัมโม" พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว **สันทิฏฐิโก** เห็นเองดูเองซิ มันถูกมันผิด ทำเองให้มันเกิดกับตัวเอง ตาข้าก็มี หูข้าก็มี ใจข้าก็มี จะไปอาศัยใครอีก ดูเอาปฏิบัติเอา**สันทิฏฐิโก**

สมาธิอันเดียวกัน **อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก** ประพฤติปฏิบัติให้เกิด นี่ปฏิบัติแบบผู้ดี เหมือนพระพุทธเจ้าเป็นอิสระ เดินออกจากเวียงจากวังขี่ม้า ตัดผมทิ้ง บวช ประพฤติปฏิบัติเด็ดขาด ยังไม่ถึงความสิ้นกิเลสก็เหมือนคนสิ้นกิเลสแล้ว อาจหาญทำจริงทำจัง กิเลสหัวหด **นางตัณหา**

ราคา อรดี หัวหดหมด พญามารหัวหดหมด ตกใจหมดเพราะท่านทำเอาจริงเอาจังของท่าน แม้มีกิเลสก็ตาม แต่ก็ยังอาจหาญที่จะประพฤติปฏิบัติ

ผู้ที่ท่านเป็นตัวของตัวเองเป็นอิสระแบบผู้ดี ปฏิบัติแบบสะอาดสะอ้าน ถือกายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต ว่าไปเลยปฏิบัติไปเลย ทำเอาจริงเอาจังให้เกิดมรรคเกิดผลไปเลย

ถ้าเชื่อมั่นว่าพระพุทธเจ้าแสดงเอาไว้แล้วไม่ผิด ก็จงประพฤติปฏิบัติไปตามนั้น ก็จะประสบผลสำเร็จเป็นความถูกเป็นสัมมา เป็นทางดำเนินที่ถูกต้องดีงาม กำหนดจิตเรียกว่ากรรมฐาน กำหนดที่ใจของเราที่จิตของเรา

วัดป่าจึงต้องสร้างอยู่กับป่ากับดง เพราะเป็นสถานที่ของท่านผู้ปฏิบัติธรรมสิ้นกิเลส เทศบาล ๑ เทศบาล ๒ มีพระองค์ไหนไปสิ้นกิเลสอยู่ที่นั่นบ้าง นี่แหละศาสนามันจะเกิดเกิดที่ไหน เกิดกับป่า กับเขา กับภู กับดง กับดอน กับป่าช้าป่ารกชัฏ เกิดกับถ้ำกับเงื้อมผา

มีศาสนาอยู่ตรงไหนสัตว์ก็ร่มเย็น ต้นไม้ก็ปลอดภัย เพราะใจท่านซื่อมือท่านสะอาด ท่านไม่เบียดเบียนคนและสัตว์ทั้งหลาย

...หลักศาสนาหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ที่ปฏิบัติในป่าเขาจึงเป็นทำเลสัปปายะ อันเป็นที่สบายสำหรับผู้ประพฤติปฏิบัติ...หลักความจริงหลักของศาสนามันอยู่ตรงนี้

ให้เราทั้งหลายผู้เป็นพุทธศาสนิกชน เป็นคนของพระพุทธเจ้า ก็จงพากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่างที่ท่านทั้งหลายทำ มาวัด ได้กำหนดจิต กำหนดใจ หลับตาลงให้สงบสงัดบ้าง ปีหนึ่ง เดือนหนึ่ง กี่ปีที่เราเกิดมา มองดูย้อนหลังก็ได้ว่าเราดิบเราดีอะไรบ้าง เราวิเศษวิโสตรงไหนบ้าง?

อาตมาจึงเทศน์ให้ฟังเมื่อคืนนี้ ญาติโยมหลับตาดูตัวเอง มันมีเพชรมีพลอยนิลจินดาอยู่ในตัวของเราไหม มันไม่มี มีแต่สิ่งปฏิกูลโสโครก มีแต่ **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** ถ้าเราเห็นอย่างนี้ก็ควรที่จะปลงจะวาง เราไปหามาเองเครื่องประดับพลอยเพชรเงินทอง แต่ในตัวของเรามันไม่มี

ถ้ามันไม่มีในตัวของเรา เราจะว่าเราดิบเราดีกว่าเพชรเงินทองไปได้ยังไง พิจารณาดูเห็นทั้งนั้น เทียบเคียงว่าตัวเรามีพลอยมีเพชร มีของดิบของดีเลอเลิศแค่ไหน เพียงแต่อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เห็นแต่เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป เกิดตาย ๆ เผากันทิ้งอยู่ทุกวัน

เมรุเขาสร้างไว้เผาเราทุกคน **ให้เราพิจารณาอย่างนั้น ใจมันก็จะสงบ ราคะมันก็จะคลาย โทสะมันก็จะจาง โมหะมันก็จะไม่ติด ไม่ยึดจนเกินเหตุเกินผล ทั้งที่มีกิเลสนี่แหละก็จะพออยู่เย็นเป็นสุข**

หลักธรรมหลักของพระพุทธเจ้า ประกาศป้าง ๆ กระเทือนโลกมาเท่าไร ๆ เราทั้งหลายให้กระเทือนใจของเราบ้างนะ อย่า

ให้กิเลสมันมากั้น กิเลสมันตัวร้าย ขวางหน้าขวางหลัง ตัวร้าย สู้กับพระพุทธเจ้ามาเท่าไร

ผู้ปฏิบัติเองท่านสู้กับตัวท่าน ท่านไม่ไปสู้กับกิเลสของใคร ไม่มีใครในโลกนี้ไปเอาชนะกิเลสของคนอื่นได้ แม้พระพุทธเจ้าเองก็ตาม เอาชนะได้แต่กิเลสในตัวของตัวเอง ที่เหลือเป็นนิสัยวาสนาของสัตว์ทั้งหลายเองที่จะพึงประพฤติปฏิบัติ กิเลสของใครก็ของมัน

คุณศรีประภา (แจ่น) โยมพี่สาวพระอาจารย์มหาธีรนาถ นั่งสมาธิฟังธรรมก่อนฉันจังหันทุกเช้าเป็นประเพณีปฏิบัติของวัดป่าภูผาสูง (๖ ตุลาคม ๒๕๕๖)

กิเลสของพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ต้องสะสางเองบำเพ็ญเองทศบารมีก็ดี ๔ อสงไขยแสนมหากัปก็ตาม ก็เป็นเรื่องราวของพระพุทธเจ้า ผลงานของพระองค์เอง พระองค์ก็ไม่สามารถจะไปตัดกิเลสออกจากหัวใจของใครได้แม้แต่นิดหนึ่ง เพียงแต่บอกแต่สอนให้ทำตามเท่านั้น ถ้าสัตว์มีศรัทธาปัญญาเท่านั้นแหละถึงจะเดินตามได้ และตัวของเราทุกคนก็เหมือนกัน

ไม่มีใครไปเอาชนะกิเลสของใคร ๆ ได้ เอาได้แต่ตัวของตัวเองนี่แหละ มนุษย์มันจึงตี มันจึงฆ่า มันจึงโลภ มันจึงโกรธ มันจึงหลง ถ้าใครดีแทนกันได้ มันก็ดีหละซิ มันก็จบเรื่อง ถ้าใครชั่วแทนกันได้ มันก็ร้อนกันหละซิ มันก็ไม่จบเรื่อง ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงย้อนมานี่แหละ **"อัตตาหิ อัตตโน นาโถ"**

เตือนตนบอกตนเป็นธรรมะข้อที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มีอะไรเกินเตือนตน บอกตน สอนตน เพราะกิเลสมันอยู่กับเรา ไม่ได้อยู่กับใครทั้งนั้น

การประพฤติปฏิบัติศาสนา การปฏิบัติความดีจึงต้องจ่อมาที่นี่แหละ สติ พอสติดีมันดีหมด งานทางโลกก็ดี งานทางธรรมก็ดี ทางโลกคนมีสติทำการทำงาน ถือศีลถือธรรมทำการทำงาน ดีหมด เจริญหมด รุ่งเรืองหมด ทางธรรม จิตใจก็รุ่งเรือง

แม้จะไม่รุ่งเรืองก็ไม่กลัว แม้นจะตายก็ไม่หวั่นไม่เกรง

แม้จะต้องอาภัพวาสนาอับโชคก็ไม่กลัวเหมือนกัน เพราะท่าน

มีธรรม ท่านมีธรรมจึงเป็นเครื่องป้องกันอยู่ข้างในตัว ธรรมมันอยู่ข้างใน

ผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ มีธรรมเป็นเครื่องดำเนิน มีธรรมเป็นเครื่องเป็นไปในชีวิต จึงเป็นผู้อยู่สบาย สุขก็อยู่ได้ ทุกข์ก็อยู่ดี ไม่มีความกังวล หลักความดีให้พี่น้องทั้งหลายยึดเอาไว้เป็นข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของแต่ละคนแต่ละท่าน

คำว่าศาสนาจึงสำคัญดังที่กล่าวมานี้ คนไม่มีศาสนา ไม่มีพระธรรมคำสอนในจิตในใจ ยากนะที่จะประสบความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ยากที่สุด เพียงแต่เราทั้งหลายพยายามที่จะประพฤติตัวเองให้เป็นคนดี มันก็ยังทุกข์ ยังเดือดร้อนยังยุ่งเลย หากแม้ว่าไม่ตั้งใจปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดีซะแล้ว มันจะยุ่งขนาดไหน มันจะทุกข์ขนาดไหน

ขนาดเราเพียรพยายามฝึกตัวเองซะขนาดนี้ มันก็ยังไม่ง่าย ถ้าปล่อยตัวลงทะเลคือกิเลสท่วมทับ มันจะต้องทุกข์มหันตทุกข์เลยทีเดียว พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนเป็นธรรมะป้องกันไม่ให้พวกเราไปรับความทุกข์โทษ ไม่ให้ไปตกนรกหมกไหม้ ให้เรากำหนดที่ใจที่จิตของเรา

บำเพ็ญทาน ศีล สมาธิ ให้มันเกิดอยู่ในใจของเราเนืองๆ จะเป็นผลเป็นมหาอานิสงส์ เกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา พูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง เป็นคติเครื่องสอนใจ ให้ได้ยินได้ฟังความดี ถ้าไม่ได้ยินได้ฟังก็จะไม่รู้เรื่องกันว่าอะไรเป็นอะไร มาวัดให้ทำ

ทาน ยังได้รักษาศีล ยังได้ฟังธรรม จะเป็นอุปนิสัยทาง หู ตา จมูก ลิ้น กายใจ สัมผัสคุณงามความดี ดึงความดีเข้ามาสู่ตน ดึงดูดความดีเข้ามาเรื่อยๆ ท่านเรียกว่าบารมีเพราะว่าความดีที่ทำสั่งสมขึ้นทีละนิดทีละหน่อยก็เป็นความดีที่มั่นคงแข็งแกร่ง

...เหมือนเขื่อนที่มีผนังกั้นอย่างดี ก็ทานต่อน้ำที่มามากมหาศาลได้ แต่ถ้าเป็นเขื่อนเล็กๆ น้อยๆ มันก็ไม่สามารถจะทานได้ เหมือนกันความดี คอยปั้นคอยก่อคอยแต่งคอยเติมคอยเสริมคอยเพิ่มพูนขึ้นทำขึ้น ทานทำทุกวันมันก็มากเอง ศีลรักษาบ่อยๆ ก็เป็นสิ่งที่มั่นคงไปเอง สมาธิภาวนาฝึกอยู่สม่ำเสมอจิตใจก็แข็งก็แกร่งขึ้นมาเอง ขอให้เพียรให้พยายาม ก็จะประสบผลสำเร็จในคุณงามความดีโดยไม่ต้องสงสัย...เป็นหลักดีที่นำมาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๗ กันยายน ๒๕๕๖

เทเสาพระพุทธเจ้าเปิดโลก ๒๔ ต้น
๔ ตุลาคม ๒๕๕๖

๒๔

พระพุทธเจ้าเปิดโลก

...เสาพระพุทธเจ้าเปิดโลกสร้างกันขึ้นมา...

คำว่า **"พระพุทธเจ้า"** เราก็ทราบดีว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ **"พุทโธ โลเก อุปปันโน"** พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในโลกเพื่อประโยชน์สุขแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

คำว่า *พุทโธ...พุทโธ*นี้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพียงได้ยิน เพียงกำหนดใจตามก็จะร่มเย็น พุทโธกำหนดจิตตามก็จะร่มเย็น ให้มีพุทโธอยู่ในใจ

พระพุทธเจ้าเปิดโลกให้เห็นสิ่งที่ดีที่งาม ให้เห็นภพภูมิต่างๆ พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะเปิดได้ พวกเราทั้งหลายถูกปิดกั้นด้วยกิเลส ปิดหูปิดตาจมูกลิ้นกายใจมันปิดหมด ทวารทั้งหลายถูกกิเลสมันปิด...พระพุทธเจ้าจึงมาเปิดให้เห็นโลกทิพย์โลกมนุษย์ โลกอสูรกาย เปรต ผีทั้งหลาย ตลอดจนชั้นพรหมทุกชั้น นี่คือ **พระพุทธเจ้าเปิดโลก**

เราทั้งหลายจะได้ทราบว่าอันไหนเป็นบาปเป็นบุญเป็นคุณ

เป็นโทษ สัตว์ทั้งหลายก็จะได้ทราบตามไป ...เราทั้งหลายกลัวบาปเพราะการฆ่าสัตว์ พระพุทธเจ้าเปิดให้เห็นว่ามันเป็นบาป คนทั้งหลายที่เขาไม่รู้จักบาป เขาจะไปฆ่าสัตว์ เขาจะกลัวบาปตรงไหน? เขาไม่กลัว คดโกงเขาก็ไม่กลัว

ใครเอารัดเอาเปรียบ ใครได้คดโกงกัน เอาเลยเขาไม่กลัวบาป ไม่มีหิริ ไม่มีโอตตัปปะ เขาไม่กลัวผิดศีลผิดธรรม ประพฤติอสัทธรรมเขาก็ไม่กลัว โกหกหลอกลวงเขาก็ไม่กลัว กินเหล้าเมายาเขาก็ไม่กลัวบาป กินกันได้ทุกวัน พระพุทธเจ้ามาเปิดตาเปิดโลก อย่านะ! นั่นเป็นทางอบายทางต่ำ นี่ พระพุทธเจ้ามาเปิด

พุทธศาสนิกชนมาปฏิบัติธรรมและร่วมเวียนเทียนในวันวิสาขบูชา

เปิดโลกระดับญาติโยม ก็ให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ อันนี้เป็นบาปนะ อันนี้เป็นบุญนะ บาปควรละเว้นเด็ดขาด บุญควรทำเด็ดขาด ให้เด็ดขาดทั้งสองอย่าง ฝ่ายบุญก็ให้เด็ดขาด ฝ่ายบาปก็ให้เด็ดขาด นี่ พระพุทธเจ้าเปิด

ถ้าทางพระสอนให้ละความยึดมั่นถือมั่นอุปาทานขันธ์ทั้ง ๕ ละกิเลสทั้งหลายเครื่องยึดเหนี่ยวยึดถ่วงทับถมจิตใจพระพุทธเจ้ามาเปิดใน **ธัมมจักรกัปปวัตนสูตร** จึงบอก **จักขุง อุทะปาทิ** *ดวงตาเปิดแจ้งแล้ว* **ญาณัง อุทะปาทิ** *ความรู้แจ้งแล้วเป็นญาณทัสสนะ* **อาโลโก อุทะปาทิ** *แสงสว่างเกิดแล้ว* พระพุทธเจ้าจึงมาเปิดเรียกว่าเบิกเนตร เปิดตาสัตว์ทั้งหลายให้เห็นข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

อันไหนที่เป็นความโง่ความหลงที่ปฏิบัติกันมาแต่นาน ท่านก็ชำระออก สอน อย่าไปตาม ให้ประพฤติปฏิบัติเป็นธรรมท่านมาเปิด พระพุทธเจ้าจึงเปิดโลก โลกทั้งหลายถูกปิดบังด้วยกิเลส ด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเอาไว้ในอำนาจของมันหมด

สิ่งที่พระพุทธเจ้านำมาสั่งสอน เราทั้งหลายให้หูแจ้ง ตาสว่าง ตอนนี้หูหนวกตาบอดกันไปหมด ศีลมีอยู่ ไม่ประพฤติปฏิบัติ ความดีมีอยู่ ไม่ได้พากันสร้างกันทำ มัวแต่หมกมุ่นลุ่มหลงกันอยู่ ก็เลยไม่มีโอกาสได้ทำความดี เพราะมันปิดตาปิดปากปิดหูเอาไว้หมด จะพูดถึงความดีถึงมรรคถึงผลนี้มันปิดปากเอาไว้

อย่าไปพูดนะไม่มีแล้วพระอรหันต์ อย่าไปพูดนะถึงมรรคถึงผล นั่นมันไม่ให้พูดมันปิดปาก ปิดหู ปิดตา ปิดไปหมดเลย มันพยายามจะกั้น

อำนาจกิเลสก็คือมนุษย์ด้วยกันนี่แหละ ปิดกั้นกันเองด้วยความโง่ ด้วยความหลง พระพุทธเจ้าจึงกว้างขวางเอามากสอนโลกทั้งหลายให้เปิดหูเปิดตา ทำสิ่งที่ดีที่งาม ให้ยินดีในกุศลผลบุญแห่งทาน สมาธิทำเข้าไป เจริญบำเพ็ญเข้าไป ตาจะได้ไม่บอด ...โลกมนุษย์นี่โลกแคบนิดเดียวเท่านั้นเอง แค่ตาเห็นหูได้ยิน โลกทิพย์โลกกว้าง มนุษย์แคบๆ เองนิดเดียว อายุก็สั้นก็แคบ ชีวิตก็แคบก็สั้น ลมหายใจก็สั้นก็แคบ มนุษย์มันมีแต่อะไรแคบๆ ตีบๆ ตันๆ

...พระพุทธเจ้าจึงให้เบิกตาดู โน่นเห็นไหมสัตว์นรกเป็นยังไง? โน่นสวรรค์เป็นที่ของผู้บำเพ็ญทานศีลภาวนา โน่นพรหมโลกผู้เข้าญาณเข้าฌานได้ โน่นนิพพานเราตถาคตปฏิบัติบรรลุตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว นั่นสาวกของผู้เป็นอรหัตอรหันต์ผู้ดำเนินรอยตามธรรมของเราเป็นผู้สมบูรณ์ด้วยศีลสมาธิปัญญาบริสุทธิ์สะอาด เปิดประตูเข้าสู่พระนิพพานได้แล้ว นั่นท่านสอนของท่าน

๑. พุทธวิสัย อันนี้ใหญ่โตมาก พวกเราไปคาดการณ์ไม่ถูกหรอกว่าพระพุทธเจ้าท่านจะรู้ได้กว้างได้แคบแค่ไหน พุทธวิสัยเป็นอำนาจกว้างเพราะบำเพ็ญบารมีมามาก สุดปัญญา

ของมนุษย์บนโลกนี้จะไปคาดการณ์ถึงความรู้ความสามารถของพระพุทธเจ้าได้ เป็นพุทธวิสัยกว้างจริง ๆ อันนี้เป็นเรื่องที่เราไปปรุงเองไม่ได้ เพราะเป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าเป็นข้อที่หนึ่ง

๒. เรื่องฌาน การเข้าฌาน ออกฌาน เรียกว่า**วสี** ความชำนาญของท่านผู้บำเพ็ญตบะธรรม อันนี้เราก็ไปคาดคะเนเอาไม่ได้ว่าท่านจะรู้อะไรไหมนะ? รู้มากรู้น้อย อำนาจของฌานแต่ละคนแต่ละท่าน ของพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์หรือท่านผู้บำเพ็ญอภิญญาทั้งหลายกว้าง เราก็ไปคาดการณ์ไม่ได้ เป็นวิสัยของท่านผู้บำเพ็ญฌาน

๓. กฎแห่งกรรม...ใครก็ไปคาดคะเนไม่ได้ว่าคนนี้ทำอย่างนี้มันต้องย่อยยับไปต่อหน้าต่อหน้า คนนี้ทำอย่างนี้มันต้องเจริญไปต่อหน้าต่อตา ไปคาดก็ไม่ได้ อันนี้เป็นกฎกว้างขวางเป็นธรรมชาติลึกลับ แต่ไม่ลี้ลับ

ลึกลับเพราะเป็นไปตามอำนาจของกรรม กรรมเป็นอัตโนมัติมันจัดลำดับของมันเอง เพราะเป็นสภาพที่เป็นไปเอง หมุนไปเองเป็นธรรมชาติเอง เกิดเองดับเองของจิตดวงหนึ่ง ๆ ที่ไปทำดีทำชั่ว ก็เป็นไปตามอำนาจอันนั้น ๆ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **“กัมมัสสะโกมหิ กัมมะทายาโท กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปฏิสะระโณ ยัง กัมมัง กะริสสามิ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา ตัสสะ ทายาโท ภะวิสสามิ”** ...อำนาจของกรรม ใครจะไปคาดคะเนคาดหมายเอา ตรึกเอา

คิดเอา ด้นเอาไม่ได้ เป็นไปตามเองของธรรมชาติอันนั้น นี่ก็เป็นวิสัยของกรรม

เราทั้งหลายมีหน้าที่ทำดี ทำให้มันถูกมันควร พอเหมาะพอควร เราอย่าไปคาดคั้นเอาอำนาจของกรรมไปบีบบังคับคนนั้นให้มันพังไปต่อหน้าต่อตา เอาอำนาจความดีให้มันเจริญไปต่อหน้าต่อตา ไม่ใช่วิสัยของมนุษย์ปุถุชนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ปล่อยมันเป็นไปเองตามเรื่องของมัน ใครทำอะไรไว้ ก็เป็นไปตามนั้น เราไม่ต้องไปคาดคะเนว่ามันจะเป็นหรือไม่เป็น มันจะเป็นไปตามเรื่องของมันที่คนทำเอาไว้

๔. โลกจินดา คือใครนะ ใครสร้างพระอาทิตย์ ใครสร้างดวงจันทร์ ใครสร้างภูเขาต้นไม้ ใครสร้างทะเลมหาสมุทร นี่ก็ไม่ต้องไปคิด ไม่ต้องไปปรุงเสียเวลา ไม่ต้องไปคิดหรอกว่าแผ่นดินนี้ใครสร้างมา พระเจ้าองค์ไหนท่าน... พระนารายณ์ พระอิศวร พระศิวะ ที่ไหนทำมา ไม่ต้องไปคิดไปปรุงเสียเวลา

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เสียเวลาไม่ต้องไปคิดไปปรุงมันหรอกเรื่องพวกนี้ ไม่ใช่วิสัยของเราที่จะไปเทียวหาผู้ใดสร้างดวงจันทร์ ผู้ใดสร้างดวงอาทิตย์ ผู้ใดสร้างสายน้ำ ต้นไม้ภูเขา อยู่มาเห็นมา ก็เอาเท่าที่เห็นที่อยู่นี่แหละ อยู่กับปัจจุบัน พระพุทธเจ้าท่านถึงสอนที่เราคาดไม่ได้ และไม่ต้องไปคาดหมาย

๑. วิสัยของพระพุทธเจ้า

๒. วิสัยของท่านผู้บำเพ็ญฌาน

๓. วิสัยของผู้ทำกรรมดีชั่วอำนาจของกรรม

๔. โลกจินดา คือความเกิดของโลก พระอาทิตย์ ดวงจันทร์ ต้นไม้ ภูเขา ว่าใครเป็นผู้สร้างมันมาไม่ต้องไปคิด

คิดแต่สิ่งที่เห็นเป็นอยู่ **"กัมมัสสะโกมหิ"** เรามีกรรมเป็นของของตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย ทำกรรมอะไรไว้จะต้องได้รับผลอันนั้น ทำดีไปสวรรค์ พรหมโลก ตรัสรู้แน่นอนขอให้ทำเถอะ

...ถ้าใครเชื่อพระวาจาของพระพุทธเจ้าว่าพระองค์พูดจริงไม่วิปริตแปรผัน ก็ปฏิบัติตามนั้นไปเลย เอาให้จริงให้จังต้องได้อริยมรรคอริยผล ถ้าเราเชื่อมั่นในคำสอนของพระพุทธองค์เต็มที่ไม่คลอนแคลนไม่หวั่นไหวไม่สงสัยในพุทโธ ธัมโม สังโฆ ก็จะถึงธรรมดังที่ท่านสั่งสอนเอาไว้

ถ้าพระพุทธเจ้าท่านพูดเป็นจริงอย่างนั้นเราเชื่ออย่างนั้นเต็มที่ ...ผู้เชื่อเต็มที่ ถึงเป็นผู้ดำเนินตามเต็มที่ สิ้นสงสัยไม่ลังเลกังวลห่วงใย ว่านี่ถูกต้องแล้วดีแล้วประเสริฐแล้วก็ดำเนินตามนั้นไปเลย

วิถีทางของจิตของการประพฤติปฏิบัติที่ท่านพาดำเนินมรรคดำเนินผล มัวแต่คลางแคลงสงสัยอันนั้นอันนี้ ตัวหัวใจของตัวเองไม่มอง ทำความดีสักกี่เท่าไรก็ไม่รู้ก็ไม่ทราบ มัวแต่กังวลห่วงใยเรื่องใครเรื่องเขาเรื่องโน้นเรื่องนี้ ทางจงกรมไม่มอง หัวใจ

ไม่มอง ข้อประพฤติปฏิบัติของตัวเองไม่มอง พระพุทธเจ้าท่านบอกไม่ต้องไปยุ่ง

๑. เรื่องของพระพุทธเจ้าไม่ต้องไปยุ่งของท่าน ท่านอำนาจกว้าง

๒. เรื่องฌาน เรื่องญาณ ให้เป็นหน้าที่ของผู้ปฏิบัติอย่าไปคาดคะเน

๓. เรื่องกรรม อันนี้จำเพาะเราจำเพาะใครไม่ต้องไปยุ่งเรื่องของใคร ให้ดูกรรมของเรา

๔. เรื่องโลก อย่าไปสงสัยมัน ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ใครเป็นผู้คิดสร้าง ต้นไม้ภูเขา ใครเป็นผู้แต่ง เป็นธรรมชาติอันหนึ่งเท่านั้น ทราบเพียงแค่นี้ก็พอ แล้วก็ย้อนกลับมาที่จิตของตัวเอง ตัวพาเทียวเกิดเทียวตาย ตัวท่องเที่ยวตัวเวียนวน ตัวพาหมุนวนอยู่ในกิเลสกรรมวิบากเรียกว่าวัฏฏะ ไม่รู้เบื้องต้นท่ามกลางที่สุดอยู่ตรงไหน ไม่มีใครทราบได้

เราหยุดด้วยการละโลภ โกรธ หลง เป็นผู้ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ละตัดตอนของการสืบทอดกิเลสกรรม ก็คือความยึดมั่นถือมั่น ที่ก่อให้เกิดตัณหา อุปาทานภพชาติขึ้นมา เกิดเป็นเราเป็นเขา เกิดเป็นมนุษย์เกิดเป็นสัตว์ เสวยเวร เสวยกรรม ให้ตัดที่ดวงจิตของเรานี้เสียก่อน

ตัดความยึดถือความห่วงใย ตัดกามกิเลสทั้งหลายทั้งปวง ความยึดมั่นถือมั่น อันนี้ตัดให้วางให้ปลง **ทำตัวเป็นๆเหมือน**

คนตาย ทำตัวตายๆ เหมือนคนเป็น นี่แหละผู้ปฏิบัติอรรถธรรม จึงเป็นจึงตาย ชี้เป็นชี้ตายอยู่ในดวงจิตของตัวเอง

วิธีประพฤติปฏิบัติหลักธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ขอเพียงแต่เราเชื่อมั่นว่าพระพุทธเจ้าสอนนี้ แม่นแล้วจริงแล้ว อยู่แต่เราจะลงมือปฏิบัติได้เท่าไหน ตรงนี้แหละสำคัญ

คนโดยส่วนมากจะแง่นง่อนคลอนแคลนลังเลสงสัย ไปวัดไหนก็สงสัย ไปสำนักไหนก็สงสัย แทนที่จะยึดหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นตัวเอง เป็นพระวาจาเอง **"เอกะนามะกิง**" หนึ่งไม่มีสอง ไปยึดสำนัก ไปยึดพระอะไรต่อมิอะไรบ้าง แทนที่จะยึดพุทธพจน์คำสอนของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ทำตามนั้นไปเลย ไม่ยึด ไปยึดสิ่งที่ไม่ใช่สาระแก่นสาร

ทางธรรมท่านจึงทำใจให้มันมั่น แล้วประพฤติมั่นคง และประพฤติไปเลย ทำตามนั้นไปเลย ว่าบาป...ไม่ทำ ไม่ต้องไปคิดว่ามันจะเป็นบุญ มันจะดี มันจะมีข้อยกเว้น สักนิดหนึ่งก็ไม่ต้องไปคิด บาปมันคือบาป มันผิดศีลผิดธรรมมันเป็นบาป ปักเชื่อเลยยังไงก็บาป มันไม่มีบุญ บุญยังไงก็บุญ ความดีทำให้มันสะอาด ถือศีล ถือธรรม ทำทานเจริญสติ สมาธิ ปัญญา บุญความดีไม่เป็นอื่น ยังไงก็เป็นบุญ ใครจะเป็นยังไงก็ช่าง ใครจะเป็นแบบไหนก็ตาม ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตาม ให้เราปักใจให้มั่น

พอใจมันมั่นแล้วเชื่อแล้ว ว่าคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่

วิปริตแปรผันเป็นอื่น ต้องเป็นอย่างที่พระองค์ตรัสไว้เท่านั้น แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาตั้งใจประพฤติปฏิบัติไปเลย ทำไปเลย อยู่ที่บ้านก็ทำไปเลย อยู่ที่วัดก็ทำไปเลย อยู่กลางทุ่งกลางดอนก็ทำไปเลย อยู่ที่ทำงานก็ทำไปเลย มั่นใจ อยู่ตรงไหนก็เลยเป็นธรรมเป็นศีล เป็นความดีทุกแห่งทุกหน ทุกตำบลหมู่บ้าน อยู่ซีกโลกไหนก็ทำได้

ถ้าเชื่อมั่นในพระพุทธเจ้า ว่าประทับอยู่ในหัวใจของเราแล้ว เชื่อจริง เชื่อแท้แล้ว เป็นศรัทธาไม่หวั่นไหวต่อพุทโธ ธัมโม สังโฆ ต่อคุณศีล คุณธรรม ดวงศีล ดวงธรรมแล้ว ทำไปเถอะย่อมประสบมรรคประสบผลอย่างแน่นอน

พูดให้ฟังถึงความดี สิ่งที่พาทำโดยเฉพาะการสร้างพระธาตุจอมผา ตอนนี้ทำเสา **“พระพุทธเจ้าเปิดโลก”** ขึ้นไป ๆ ผูกขึ้นไป เทขึ้นไป เป็นธรรมะอยู่ในพระธาตุจอมผานี้ไปด้วยทุกบททุกตอน เราก็นำมาเล่ามากล่าวให้ท่านทั้งหลายได้ฟังเป็นคติเครื่องสอนใจ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๖ กันยายน ๒๕๕๖

เด็ก ๆ มาช่วยสร้างพระพุทธเจ้าจอมผาเนื้อดินเพื่อบรรจุในคลังกรุ
๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

เทศนาธรรมส่งท้ายวันสิ้นปีเก่ารับวันปีใหม่ ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒๔

ควายตาบอด

...พ่ออยู่ที่ไหนนะพ่อ ที่เอากะท้อนมาถวาย พ่ออยู่ครบุรี ปลูกเองเหรอพ่อ วันนี้ฝนไม่ตก หยุดแล้วดีแล้ว หยุดมา ๒ วัน ไม่งั้นฝนตกตอนบิณฑบาตตอนเช้า อากาศมันเย็นนะที่วัดนี้ ใครมาวัดนี้ต้องมีเสื้อกันหนาวอากาศหนาวเย็นก็รู้สึกสบายๆหละ ไม่เหมือนกรุงเทพ พวกกรุงเทพฯ ต้องอยู่แต่ในห้องแอร์ ไม่เปิดแอร์อยู่ไม่ได้ เหมือนอยู่ในตู้เย็นเลย อยู่ในแอร์ตลอด

เมื่อวานอาตมาไปส่งเอกสารเรื่องสถานีวิทยุ ต้องอยู่ในตึกในแอร์ตลอด ไปที่ตึกทรู ให้ทรูเขาดูแลเอกสารของทางวัดให้ อาตมาเองไม่รู้เรื่องกฎหมายต้องมีเจ้าหน้าที่กฎหมายเขาดูให้ ส่งให้ กสทช. ดำเนินการสถานีวิทยุให้ถูกต้องงานกระจายเสียงก็เรียบร้อยดี

วันนี้ก็เป็นเสาร์แรกของวันเข้าพรรษา ไม่นาน ๓ เดือน แป๊บเดียวเท่านั้นเอง กาลเวลามันแป๊บเดียว ปีหนึ่งๆ ผ่านไปมันไวมาก แต่ละปีๆ ที่มันผ่านไปแป๊บเดียวเท่านั้น กาลเวลา

ผ่านไปโดยเร็ว พวกเราช้าอยู่ไม่ได้ต้องทำบุญทำทานไว้สม่ำเสมอ นี่ขนาดสอนทุกวัน ถ้าไม่สอนกันเลยจะเป็นยังไงคน ดีนะมีพระพุทธศาสนาค้ำชาติบ้านเมืองไว้

มีความดีที่พระสงฆ์องค์สามเณรบอกสอนกันอยู่ทุกวี่ทุกวัน ถ้าไม่มีเลยจะเป็นยังไงโลกนี้มันจะไม่มีแต่คนชั่วเต็มไปหมดเหรอ? จะไปนั่งไปนอนที่ไหนจะสบายใจได้ไหมเนี่ย? ดีที่มีพระเจ้าพระสงฆ์ พระพุทธศาสนาคอยตักเตือนสั่งสอนให้รู้จักทางที่ดีที่งาม แล้วก็จะได้โอกาสทำบุญทำกุศลสร้างความดี

โดยเฉพาะชาวพุทธนี้ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีที่สุด ที่มีพระพุทธศาสนาคอยเกื้อหนุนอยู่ จิตใจแต่ละวันๆผ่านไปก็ได้ความดีติดไปด้วย ไม่ผ่านไปเปล่า ถึงคราวแล้วมีแต่ตาล็อกแล็กไม่ได้ทำบุญทำทานเอาไว้ นัยน์ตาล็อกแล็กหาเศษหาเลยก็ยังไม่ได้อีก เพราะไม่เคยได้ทำจึงลำบาก

ผู้สั่งสมบุญวาสนาบารมีจึงได้เปรียบมาก แต่ละวันๆผ่านไปก็ได้ผลาอานิสงส์คุณงามความดีติดจิตติดใจไป ถ้าใครไม่ได้ความดีติดตัวติดใจไป เสียประโยชน์ เสียเปล่า เสียเวลาด้วย หลักธรรมของพระพุทธเจ้าจึงเยี่ยมยอดจริงๆไม่มีหลักใดจะเกิน

อาตมาจึงขวนขวายเอาเสียงธรรมส่งไปทางวิทยุ ให้ญาติโยมฟังอยู่ทางบ้าน ถึงต้องขวนขวายไปชั่วระยะหนึ่ง ที่อาตมาทำได้อาตมาก็ทำ พูดความดีให้เขาฟัง พูดสิ่งที่เป็นประโยชน์จากจิตจากใจอาตมาให้เขาฟัง ถ้าเขามีจิตศรัทธาเลื่อมใสมีแก่ใจ

ที่คิดจะทำบุญ ก็เกิดกับตัวเขาเอง

ช่วยพระพุทธเจ้าเผยแผ่ความดีเหมือนกับเอาน้ำไปดับไฟ ไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ เอาน้ำไปดับไฟพวกนี้มันเผาโลกเผาสัตว์ พูดอย่างนี้บางคนอาจจะไม่เข้าใจก็ได้ อะไรกันไฟอะไร โมหะ โลภะ โทสะ ไฟอะไรไม่รู้เรื่อง ถ้าคนเป็นพวกลุ่มหลงมัวเมาแล้วจะไม่รู้เรื่อง ไม่รู้เรื่องบาปบุญ เรื่องคุณเรื่องโทษ ควรไม่ควรประเภทบัวใต้น้ำ ประเภทชิงนรกมาเกิด ไม่รู้เรื่อง

แต่ถ้าประเภทพอมีนิสัยใจคอ ผู้มีกิเลสคือธุลีที่ปิดบังดวงตาน้อย กิเลสน้อยก็มีอยู่ ประเภทนี้แหละจะฟังธรรมของพระพุทธเจ้าเข้าใจ ฟังแล้วก็สงบนิ่งเย็นสบาย ไม่มีอะไรจะเปิดโล่งเหมือนหลักธรรมหรอก หลักกิเลสมันปิดมันบังปิดบัง

หลักธรรมนี้เปิดโล่งเหมือนวัดนี้เปิดโล่ง ใครมาทำบุญก็เข้ามา ปิดบางเวลาเท่านั้นที่เป็นเวลาวิกาล วัดเปิดโล่ง โล่งเตียนด้วยความดี ไม่รกไปด้วยกิเลส อย่างวัดประตูเปิดโล่ง เป็นกิเลสไม่ได้นะ ปิด ๆ บัง ๆ คนมีกิเลสคนชั่วไม่ค่อยกล้าออกมาเจอธรรมะหรอก มันกลัว ซ่อนหน้าซ่อนหลัง ลึก ๆ ลับ ๆ

พวกความชั่วมันชอบแบบนั้น โจรมันไม่ไปธรรมดา จะไปปล้นใส่หมวกกันน็อคบ้าง คลุมหน้าปิดตาบ้างกลัวว่าจะจำได้ กลางวันไม่ค่อยกล้าเดินนะคนทำชั่วมาก ๆ ต้องไปเดินมืด ๆ กลางค่ำกลางคืน จะไปกินอะไรนั่งกินอะไรก็ไม่กล้า หวาดผวาไปกินที่มืด ๆ อยู่ในป่าในดงบ้าง ซุกอยู่ในห้องบ้างในหับบ้างนั่นแหละความชั่วมันปิดบังลี้ลับ

ความดีเปิดโล่ง อย่างพระองค์หนึ่งอยู่วัด อย่างอาตมาใครอยากมาก็มาเปิดโล่ง มาฟังธรรมตอนเช้าถวายจังหัน นี่แหละลักษณะของธรรม **นัตถิ โลเก ระโห นามะ** ไม่มีที่ลับที่แจ้งแสดงเปิดเผยตลอด

หลักของกิเลสไม่ได้นะ ลึก ๆ ลับ ๆ เป็นความลับอย่างโน้นอย่างนี้ ลับเฉพาะไม่ให้ใครรู้ อันนี้เรื่องนี้ แต่เอาไปแจกกันหมด เห็นไหมหละ กิเลสซ่อนตัวมันเข้าไป มันหลอกลวงคนเข้าไป เป็นอย่างนั้นหละหลักของกิเลส หลักของความชั่วคนชั่วทำ

คนดีจึงเปิดเผย เดินไหนก็สบายใจ นั่งที่ไหนก็สบาย

นอนที่ไหนก็สบายใจ กินที่ไหนก็สบายใจ แต่คนชั่วคนผิดนั่งนอนยืนเดินเดือดร้อนกายใจอยู่ตลอดเวลาล่ำเวลา ลักษณะความไม่ดีเป็นอย่างงั้น **ปัจฉา ตัปปะติ ทุกขะตัง** คนที่ทำความชั่วจึงเดือดร้อนทั้งปัจจุบันทั้งในภายหลังพระพุทธเจ้าทรงแสดงเอาไว้หลักของคนดีเปิดโล่ง ไม่ค่อยมีใครไปพิสูจน์คนดี

ของดีไม่ค่อยมีใครค้นหากัน คือศีลคือธรรม ไม่มีใครขุดค้น ค้นหาความดี คนไปขุดค้นหาแต่เรื่องต่ำๆ ลามกจกเปรตไปโน่นค้นหากันดี ทางธรรมจึงเปิดเผย เปิดโล่ง เปิดกว้าง เขาปิดไว้ก็ไปหงายขึ้นมา เขาคว่ำไว้ก็ไปหงายขึ้นมา มันมืดก็เปิดไฟให้สว่าง ให้รู้ว่าใครเป็นใคร ใครดีใครชั่ว ใครดำใครขาวเปิดขึ้นมา เป็นไฟคือพระธรรมคือประทีปจุดขึ้นมา อันนี้ผิด อันนี้ถูก อันนี้ดี อันนี้ชั่ว ไม่ปิดไฟ เปิดไฟให้เห็นกัน

หลักของธรรมหลักของความจริงไม่เหมือนหลักของกิเลสหลบหน้าหลบหลังเหมือนปอบเหมือนเปรต ซุกซ่อนหลบหลีกๆ หาตัวไม่ค่อยเจองาย ๆ พวกนี้ ดิ้นไปโน่น ดิ้นหน้าดิ้นหลังลุกลี้ลุกลน คงเป็นทุกข์มากทีเดียวแหละคนที่เป็นแบบนั้น แต่ธรรมะนี้เปิดเผย นี่ดีอย่างนี้ นี่สัจจะ นี่ธรรมะ ความอดทน นี่ขันติ นี่ทาน นี่ศีล นี่กาย วาจา ใจ เปิดเผยเลย

ทำความดีให้ปรากฏขึ้นที่ตัวของตัว ทำได้เท่าไรก็ว่าเท่านั้น หลักความจริงคือหลักธรรม ไม่เห็นมีใครมาพิสูจน์หลักธรรม หลักความดีบ้าง พิสูจน์ความดีบ้างจริงบ้าง หลักกิเลสหลบ ๆ

ซ่อน ๆ ไปด่าคนนั้นไปว่าคนนี้ ไปพ่นตรงนั้น นั่นหละหลักความชั่ว หลักของคนไม่มีหลักมีเกณฑ์ หลักลอย ไม่มีหลัก ไม่มีฐาน ไม่มีความแน่นหนามั่นคง ลอยลมไปตามลม หลักของความเลื่อนลอย

เหมือนขอนไม้ลอยน้ำไม่รู้มันจะไปอยู่ฝั่งไหน ไปตกถึงทวีปไหนก็ไม่รู้ นั่นหละหลักลอย ไม่มีเกาะแก่งที่ยึดที่เหนี่ยวต่างกัน พระพุทธศาสนาคือพระพุทธเจ้า พระองค์จึงสอนให้คนมีหลักใจที่มั่นคง ทำอะไรให้ปักแน่น ให้คุณธรรมคุณงามความดีฝังแน่นอยู่ในจิตใจของเรา ทำให้มันจริง ๆ จัง ๆ อย่าทำเล่น ๆ ลอย ๆ

ทำบุญทำทานก็เหมือนกันทำให้มันจริง ๆ จัง ๆ อย่าเลื่อนๆ ลอยๆ ทำ ๆ ไปอย่างงั้นแหละ ศีลรักษาไปอย่างงั้นแหละ สมาธินั่งไปอย่างงั้นแหละ ปัญญาทำไปอย่างงั้นแหละ อันนี้ผิดหลักเกณฑ์มากมายทีเดียว ต้องทำจริง ๆ จัง ๆ อย่าเหลาะๆ แหละๆ เหลว ๆ ไหล ๆ ไม่ถูกต้องในคุณงามความดี

หลักประพฤติปฏิบัติของพระพุทธศาสนา ท่านเอาจริงเอาจัง ท่านเอาถูกเอาผิดจริง ๆ ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก พี่น้องมาทำบุญทำทานตักบาตรทำความดี ต่อไปมันจะเสื่อมจะสูญด้วยอำนาจของกิเลสนะ เราจะเตือนไว้เลย ไม่มีแล้ว พระเณรก็เหมือนกันเสื่อมสูญไปหมด ถูกข่มเหงรังแกไปหมด

ต่อไปเขาจะไม่เคารพสมณะชีพราหมณ์ ทำให้ผู้ปฏิบัติดี

เดือดร้อนจะเป็นอย่างนี้ ทำให้คนขวนขวายเพื่อชาติศาสนา พระมหากษัตริย์เดือดร้อน ต่อไปจะถูกข่ม ข่มด้วยโจรด้วยคนชั่ว

ผิดกฎของสวรรค์เอามาก เทวดาเดือดร้อนตาม ถ้าผู้ปฏิบัติดีเดือดร้อน เทวดาก็เดือดร้อนตาม บ้านเมืองก็พลอยเดือดร้อนตามไปด้วย ผิดกฎของสวรรค์ ของความดี ต่อไปจะเป็นกิเลสลุกลามเผาไหม้หัวใจของสัตว์ทั้งหลาย ไม่ให้รู้จักความดีความงามความประเสริฐเลิศเลอ **หลับหูหลับตา เหมือนควายตาบอดขวิดไปทั่ว**

ก็จะให้มันรู้ได้ยังไง ก็ควายมันตาบอด มันโง่เป็นควายแล้วมันก็ตาบอด มันเจออะไรมันก็ขวิดทั้งนั้นแหละ มันมองไม่เห็น เจอต้นไม้ก็ขวิดต้นไม้ ตกหลุมตกบ่อก็ขวิดไปเรื่อย ควายตาบอด บอดศีลบอดธรรม มันก็ขวิดไปเรื่อย ขวิดไปเรื่อย

โลกแห่งความตาบอดมันปรากฏขึ้น ผู้ปฏิบัติธรรมก็จะยากขึ้น ผู้ปฏิบัติศาสนาผู้ตั้งใจจริงก็พลอยลำบากไปด้วย กับการกระทำของควายตาบอดขวิดไปทั่ว

ความจริงของพระพุทธศาสนาที่เลอเลิศ ผู้ที่ปฏิบัติควรจะได้มรรคได้ผล ได้คุณงามความดีได้สิริมงคล ควรจะได้จะถึงก็เสียโอกาสนั้นไปเสีย ก็เลยไม่ได้ไม่ถึง

เดี๋ยวก็ตายกันหมดแล้วหละมนุษย์ ไม่มีใครเหลือค้างโลกหรอก เอาอะไรกันนักกันหนา ภูมิแค่นี้ ปากแค่นี้ กินไปเท่าไร มนุษย์หิวไปเท่าไร ตัวแค่นี้จะใส่ไปเท่าไรเสื้อผ้า ตายไปก็ใส่

ชุดเดียวนั่นหละ ตายไปปากก็อมไปเหรียญเดียว แขนเขาก็มัดตราสังข์ไว้ เอาด้ายสายสิญจ์มัดไว้

สุดท้ายใส่เข้าไปในเมรุเผาทิ้งไปเท่านั้น ไม่เห็นใครวิเศษวิโสไปกว่าใคร อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทั้งนั้น ทำดี ๆ เอาไว้ทำให้มันประเสริฐในจิตในใจของเรา ทางชั่วอย่าไปทำ พระพุทธเจ้าจึงบอกความชั่วอย่าไปทำเลย ความดีทำนั่นแหละดี พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนี้เลย

เพราะความชั่วทำแล้วทำให้เดือดร้อนในภายหลัง ปัจจุบันก็เดือดร้อน ความดีทำแล้วทำให้เจริญในภายหลัง ปัจจุบันก็ดีเจริญ นี่ควรที่จะทำอะไร ควรจะต้องทำดี ๆ ซิ ถึงจะถูก

นี่หลักธรรม ให้น้อมใจในพรรษา ๓ เดือนน้อมใจเอาทำบุญทำกุศลทำทาน ทำคุณงามความดี ไปเที่ยวเตร็ดเตร่ที่ไหน ๘ ทวีปก็ไปได้ ถ้ามันจะไป..คน ให้ถือนั้นมาเป็นทาน เป็นศีล สมาธิ ปัญญา เปลี่ยนชะใหม่ จะมีผลาอานิสงส์มาก ให้พี่น้องทั้งหลายได้เข้าใจถึงหลักความดี.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๖

๓๐

คารวะ

...วันนี้เป็นวันที่พวกเราจะไปคารวะครูบาอาจารย์กัน... คารวะครูบาอาจารย์ วันนี้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญช่วงพรรษาที่พระผู้น้อยไปคารวะพระผู้ใหญ่ การแสดงคารวะต่อกันเป็นความอ่อนน้อมถ่อมตน ความอ่อนน้อมถ่อมตนจะเกิดคุณธรรม

๑. สุภโร *คนอ่อนน้อมถ่อมตนจะเป็นคนเลี้ยงง่าย เรียกว่า สุภโร*

๒. สุวโจ *เป็นผู้ถูกคนอื่นว่ากล่าวตักเตือนได้โดยง่าย ความอ่อนน้อมถ่อมตนลดทิฏฐิมานะ*

พระกรรมฐานทั่วแผ่นดิน เมื่อถึงเวลาเข้าพรรษาก็จะไปกราบครูบาอาจารย์คารวะ ถ้าพรรษา ๑๐ ขึ้นไปก็ใช้คำว่า **เถเร ปะมาเทนะ ทะวาระตะเยนะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะตุ โน ภันเต** ว่าพร้อมกัน

ถ้าพรรษามากถึง ๔๐ ถึง ๕๐ พรรษาขึ้นไป ถ้า ๕๐ พรรษาก็อายุ ๗๐ ปีแล้ว ก็ใช้คำว่า **มหาเถเร ปะมาเทนะ ทะวาระตะ**

เยนะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะตุ โน ภันเต ซึ่งพระเถระที่เราจะไปคารวะในวันนี้ก็ล้วน ๗๐ พรรษาจะ ๘๐ พรรษาแล้วหละ ก็ถือว่าเป็นพระผู้มีอายุกาล ๘๐ ปีแล้ว

ฉะนั้นเป็นประเพณีของพระกรรมฐาน วันนี้จึงเป็นนัดชุมนุมรวมกันเพื่อจะไปคารวะพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ประเพณีอย่างนี้มีทุกปี อาตมาก็ไปทุกปีนั่นแหละ แต่ปีนี้ก็ได้ชักชวนญาติโยมเพิ่มขึ้น ไปทำความดีไปฟังเทศน์ฟังธรรม ไปดูพ่อแม่ครูบาอาจารย์เป็นสติเป็นปัญญา ผู้น้อยให้ความเคารพผู้ใหญ่ **ทางธรรมนี้ถือเป็นสำคัญมากคือการไม่ข้ามหัวกัน** นี่เป็นเบอร์หนึ่งในทางธรรม

เคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม พระสงฆ์ เคารพสุดส่วน **ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** เป็นตัวอย่างอย่างดี การเคารพของท่านนี่เคารพทั้งต่อหน้าและลับหลัง ยกตัวอย่างให้พี่น้องได้ฟังเลยถึงการเคารพของ*หลวงปู่มั่น* แต่ก่อนนี้ เขามีบุหรี่ชื่อว่า **ตราพระมหากัจจายะนะ** ยาสูบยาฉุน

แต่ก่อน*หลวงปู่มั่น*มาพักที่วัดป่าสาลวัน ลูกศิษย์เอายาฉุนที่เป็นซองที่เขียนว่า *ตราพระมหากัจจายะนะ* พอท่านเห็นเท่านั้น **ยาฉุนตราพระมหากัจจายะนะ** มีรูปเป็นรูปวาดของพระเป็นชื่อยาฉุนชื่อบุหรี่ ท่านเห็นเท่านั้น ท่านรีบเอายาออกแล้วนำไปแปะไว้บนหัวนอนกราบ นี่ไม่ใช่ของเล่น นี่ชื่อท่านนะเนี่ย

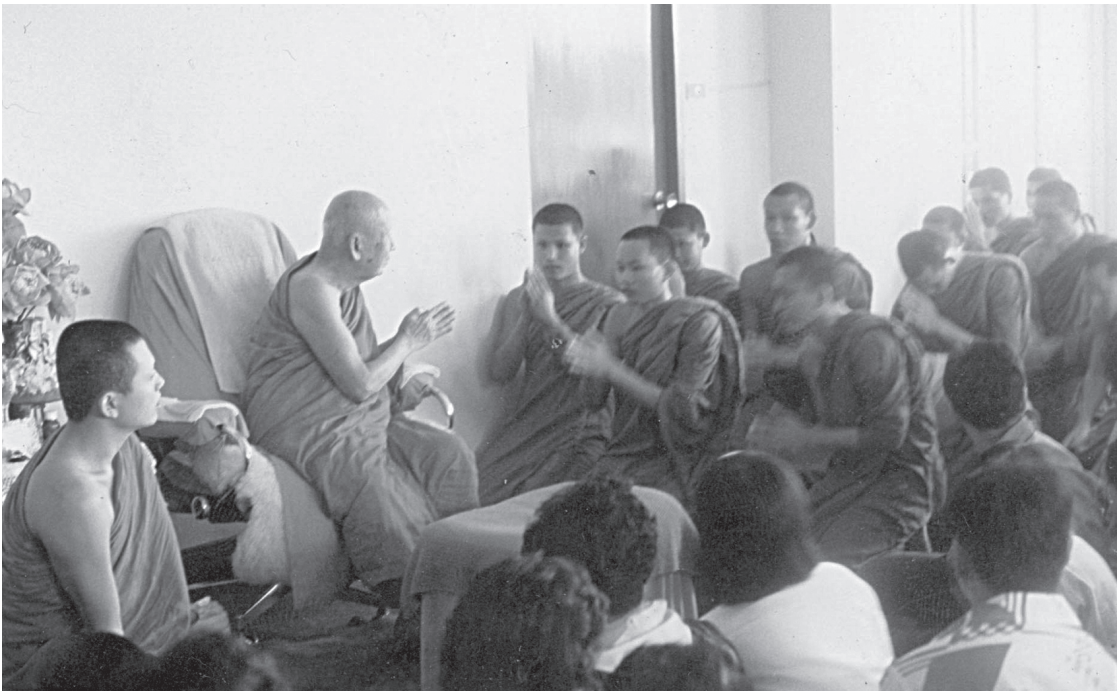
พระมหากัจจายะนะ เป็นพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล

ก็คือพระสังกัจจายน์นั่นหละเป็นผู้มีรูปร่างคล้ายคลึงกับพระพุทธเจ้า ท่านกราบท่านเคารพของท่าน ขนาดเขาเอาทำตราบุหรี่ ท่านยังเอาไปปะไว้หัวที่นอนกราบ เห็นไหมหละ พอเอ่ยชื่อถึงพระสมัยพุทธกาล ท่านน้อมใจของท่านทันที

เทียบให้ฟังถึงความเคารพ เคารพจริงๆจังๆ ไม่ข้ามหัวนี่เหมือนกันยุคปัจจุบันนี้ผู้น้อยก็ให้ความเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่จะอบรมสั่งสอนผู้น้อยยังไง ผู้น้อยก็รับฟัง นั่นหละหลักของธรรมะ ท่านอ่อนน้อมถ่อมตน ท่านเป็นผู้ว่านอนสอนง่าย ท่านเป็นผู้เลี้ยงง่าย ท่านเป็นผู้ไม่ถือทิฏฐิมานะ ท่านเป็นผู้มีเหตุมีผล นี่เป็นคุณธรรมอันดี คุณธรรมอันนี้ไม่ได้เป็นเพียงแต่พระเท่านั้น ญาติโยมก็ต้องมีด้วย

ฉะนั้นในทางธรรมจึงให้ถืออายุ อย่างพระหลวงพ่อในวัดนี้เกิดก่อนอาตมา ถ้าบวชทีหลังในทางธรรมก็เรียกว่าเป็นน้องในทางธรรม เพราะมาทีหลังบวชทีหลัง ถือธรรมไม่ได้ถืออายุอานามเหมือนโลกเขา ถือการบวชก่อนบวชหลัง ถือคุณงามความดี ไม่ได้ถือโคตรถือแซ่วงศ์ตระกูลเชื้อชาติ รวยจนฉลาดโง่ไม่ได้ถือ ถือคุณธรรม *อาวุโส ภันเต* ผู้บวชก่อนเป็นผู้เจริญ

ผู้บวชทีหลังเป็นอาวุโส คือผู้มีอายุน้อยทางธรรมท่านถือกันอย่างนี้ ใครบวชทีหลังก็ต้องกราบต้องให้ความเคารพ แม้ผู้บวชก่อนนั้นจะโง่กว่าก็ตาม หรือฉลาดกว่าก็ตาม ท่านไม่ให้ถือโง่ฉลาด สูงต่ำ วงศ์ตระกูล ญาติโกโหติกา เหล่าเครืออะไร

พระอาจารย์กับสหธรรมิกไปกราบหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

ท่านให้ถือรากธรรม เหง้าธรรม โคตรธรรม โคตะมะโคตร รากเหง้าของพระพุทธเจ้าถือธรรมวินัย

วินัยบัญญัติเอาไว้ ภิกษุบวชก่อนวินาทีเดียว ผู้บวชทีหลังนั้นก็ต้องกราบ อย่าได้เอาโง่เอาฉลาด เอาความเป็นผู้มีความรู้น้อยรู้มากไม่ได้...ตลอดจนญาติโยมผู้เข้าวัดเข้าวาก็ให้ถือตามนั้นเช่นเดียวกัน ถือทางธรรมถือทางคุณงามความดี ถือทางข้อปฏิบัติอันวิสุทธิ์สะอาด นี่แหละทางธรรมเป็นอย่างนี้

...วันเข้าพรรษาอย่างนี้อาตมาถึงได้พาพี่น้องทั้งหลายไป คารวะพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ทำเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ทำเป็นจริงเป็นจัง เราไป เราก็สงบกายวาจาใจของเรา คุณธรรมอันนี้ใช้ได้แม้กระทั่งครอบครัว น้องเคารพพี่ ลูกเคารพพ่อแม่ อย่าตีตนเสมอท่าน อย่าเหยียบย่ำทำลายผู้มีบุญมีคุณหรือผู้เจริญเรียกว่าภันเต เกิดก่อน ผู้เลี้ยงดูเรา นี่ในระดับครอบครัว

ในระดับประเทศก็เคารพผู้ปกครองแผ่นดิน ผู้ทรงไว้ซึ่งคุณธรรมอันดี นี่เป็นระดับ ๆ ในระดับหน้าที่การงานก็เคารพตามงานตามการที่ตัวเองทำ ไม่ไปข้ามหัวใครต่อใคร

พระพุทธเจ้าจึงไม่มี **มุโขโลกะนะ** คือเห็นแก่หน้าว่า นี่ญาติ นี่พี่ นี่น้อง ให้ถือธรรม แต่ท่านก็โปรดพระญาติของท่านเป็นพิเศษ เพราะถือว่าดึงญาติให้พ้นจากนรก เรียกว่าสงเคราะห์ญาติ **แต่ไม่มีมุโขโลกะนะ** อย่างเช่นพระอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้าก็คือเกิดขึ้นตามบุญคือ **พระอานนท์เถระ** ไม่ได้เอาคนใกล้ชิดคนนั้นคนนี้มาเป็น

คนจะอุปัฏฐากพระพุทธเจ้าตั้งแต่ **พระอุปเสนะ** หลายต่อหลายองค์ **พระสาคะตะ** ตามพระพุทธเจ้าไปแล้วก็ทิ้งพระพุทธเจ้า ถูกพระที่อุปัฏฐากทิ้งถึง ๔ องค์ ทิ้งไปเฉย ๆ พระพุทธเจ้าบอกว่าเราจะไปทางขวา เพราะพระพุทธเจ้าจะไปทางขวา พระอุปัฏฐากบอก “เกล้าฯจะไปทางซ้าย” แยกกันเลย ถูกทิ้งตั้ง ๔ องค์ พระพุทธเจ้าพระองค์ก็ไม่ได้ถือ ไม่ถือ **มุโขโลกะนะ** เห็นแก่

ญาติ แก่พี่ แก่น้อง คนใกล้ชิดหรือเห็นแก่ความสะดวกสบาย ว่าเขาจะอุปัฏฐากเราไหม พระองค์ก็ถือธรรมเป็นใหญ่ ใครมีบุญวาสนาเกี่ยวเนื่องมาก็ได้อุปถัมภ์อุปัฏฐาก

สุดท้ายก็มาเป็น *พระอานนท์เถระ* ไม่มี **มุโขโลกะนะ** เห็นแก่หน้าแก่พวกแก่พ้อง ไม่มี ทางธรรมจึงถือธรรมวินัย ถือ **สุปฏิ... อุชุ ญายะ สามีจิ** คือปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรม เพื่อรู้ยิ่ง เห็นจริง ปฏิบัติสมควร พอเหมาะพอควร สม่ำเสมอ ที่เรียกว่าเสมอต้นเสมอปลาย เป็นการปฏิบัติทางกาย วาจา ใจ ให้ดีให้ตรง ให้ยิ่งเห็นจริง ให้สม่ำเสมอ อย่าต่ำอย่าสูง พอเหมาะ พอสมพอดี นี่เป็นหลักของพระ

การแสดงคารวะธรรมจึงสำคัญมาก คารวะในใจก่อน แล้วกายวาจาก็น้อมไปพร้อมกันที่ท่านเรียกว่า กายวาจาจิต ถ้ามีแต่กายวาจา ใจไม่น้อมก็ไม่ถูก ต้องกายวาจาใจพร้อมพรั่งมีความสงบ มีความสำรวมระวัง

ทางธรรมท่านจึงถือการไม่ข้ามหัวกัน ข้ามกันไป ข้ามกันมา พูดข้ามกันไปข้ามกันมา เหยียบหัวกันไปเหยียบหัวกันมา ไม่มีผู้ใหญ่ผู้น้อย ไม่มีผู้คุณธรรมสูงคุณธรรมต่ำ ต้องแยกแยะดีเลว ทางธรรมท่านไม่ข้าม ให้ความเคารพนับถือตามเหตุตามผล แต่ไม่ใช่นับถือไปหมดว่าใครบวชต้องนับถือไปหมด ใครบวชก่อนต้องดีต้องไหว้ไปหมดก็ไม่ใช่

ท่านไม่ข้ามแต่ท่านก็ไม่เหยียบไม่ย่ำไม่ทำลาย ทางธรรม

ท่านถือกันอย่างนั้น วันเข้าพรรษาผ่านมาสักอาทิตย์ เราก็ไปคารวะครูบาอาจารย์ อย่างเช่นวันนี้แหละเราก็ไปคารวะกัน คารวะวัดเขาใหญ่เจริญธรรมซึ่งมีเจดีย์หลวงตา ไปดูเจดีย์ที่สมถะพอดี พองามว่าเป็นยังไงบ้าง มีอัฐิหลวงตาของเรา แล้วก็ไปฟังธรรมคารวะ **หลวงปู่อุทัย สิริธโร** ซึ่งท่านก็เป็นลูกศิษย์ **หลวงปู่ฝั้น อาจาโร**

ท่านอยู่กับ *หลวงปู่ฝั้น* ภูวัวมาก่อน เป็นลูกศิษย์ของท่าน*พระอาจารย์ฝั้น* แล้วก็มาอยู่นี่แหละ **เขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน** เป็นสาขาของวัดป่าบ้านตาด หลวงตาก็เคยมาที่นั่นหลายครั้ง

จากนั้นก็ไปวัดถ้ำซับมืด **หลวงปู่ทา จารุธัมโม** ซึ่งเป็นพระมหาเถระผู้ใหญ่จริง ๆ คนโคราชหลายคนไม่รู้จักของดี *หลวงปู่ทา* นี่เรื่องจิตเรื่องใจเทศนาธรรมของท่านเยี่ยมมาก คนโคราชนอนจมนอนใจไม่รู้จักของดี จนกระทั่งท่านล่วงไปแล้วมีเจดีย์ใหญ่ขึ้นที่นั่น คนมารู้จักทีหลัง

แต่ก่อนท่านสมถะเงียบ ๆ พูดน้อย ๆ ในตาใสแจ๋วทีเดียว *หลวงปู่ทา* ของดีอยู่ปากช่อง อัฐิท่านเวลาเผาเสร็จแล้ว หลากสีสวยงาม หลากสีมาก *หลวงปู่ทา* นี่ก็ไปกราบงานศพท่าน เราก็เป็นคนเขียนประวัติหนังสือแจกในงานศพของท่าน ในคราวที่คารวะศพท่านเราก็เป็นคนถือพานคารวะศพของท่านก่อนที่จะเอาเข้าสู่โลง เราก็ไปพอดีในวันนั้น จากนั้นก็ **หลวงปู่สุพีร์**

ติดต่อกันเรื่อยมา

ความอ่อนน้อมถ่อมตนทำให้เป็นที่ประจักษ์ในหมู่ชาวพุทธ

ลูกทำให้เป็นที่ประจักษ์กับพ่อกับแม่ แสดงคารวะ ฉะนั้น **สิกขาคารวะตา** เคารพไตรสิกขาคือศีลสมาธิปัญญา นี่เป็นของสำคัญ **ธรรมะคารวะตา** เคารพในพระธรรมวินัยเป็นของดีของงาม เป็นของประเสริฐ นี่ความเคารพเกิดขึ้นที่ใจของเรานี่แหละ จึงพาพี่น้องชักชวนบอกกล่าวสิ่งที่มันจะเลือนจะสูญไปจากหัวใจของคน คือการแสดงคารวะที่มีต่อกันและกัน

พระอาจารย์มหาธีรนาถไปกราบครูบาอาจารย์

ขอขมาลาโทษนั่นแหละก็คือไปคารวะ ไป ***มหาเถเร ปะมาเทนะ ทะวาระตะเยนะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะตุ โน ภันเต***

- **มหาเถเร** แปลว่า ข้าแต่ท่านมหาเถระ
- **ปะมาเทนะ** สิ่งใดที่พวกข้าพเจ้าประมาทพลาดพลั้ง
- **ทะวาระตะเยนะ กะตัง** ด้วยไตรทวาร กาย วาจา ใจ ทะวา (ทวาร) ระตะเย (สิ่งที่เป็นสามรัตนะคือ ๓ ตินั่นเอง ๓ กายวาจาใจ)
- **สัพพัง อะปะราธัง** สัพพัง (ทั้งหลาย) อะปะราธัง (ความผิดทั้งหลายทั้งปวง)
- **ขะมะตุ โน ภันเต** ขะมะตุ (ขอท่านจงอดโทษที่ล่วงเกิน) โน (แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย) ภันเต (เถิดนะท่านผู้เจริญ)

นั่นคำแปลคำสั้นๆ แต่มีความหมาย คำกล่าวขอขมาลาโทษซึ่งเป็นของดี สามีภรรยาบุตรธิดาทำต่อพ่อแม่ก็ได้ ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ทำต่อพระมหากษัตริย์ก็ดี จะไม่ได้ไปล่วงเกินท่าน ลูกศิษย์ทำต่อครูต่ออาจารย์ พุทธศาสนิกชนแสดงคารวะต่อพระรัตนตรัย นี่เป็นสิ่งที่ดีที่งาม เป็นสิ่งที่ย้อมใจของเราให้มันสะอาด

...เป็นของดี เป็นความสงบ เป็นความไม่เดือดร้อน ถ้าตรงกันข้ามตัวกิเลส ตัวที่ไม่รู้จักคารวะต่อกันและกัน ต่อปากมากปากเสีย ใจเสีย ใจเน่า กายวาจาใจคึกคะนอง ไม่สำรวมระวัง

อันนั้นหละตัวบาปตัวเวรตัวกรรม

แต่การแสดงคารวะอย่างนี้เป็นตัวลบบาป ลบเวร ลบกรรม ไม่มีหนี้กรรมหนี้เวรต่อกันและกัน มีแต่ของดี มีแต่ของสะอาด มีแต่ของเลิศ บางทีเราไปแสดงคารวะกับท่านอย่างนี้ บางคนอาจจะไม่รู้จักท่าน ก็ไม่เป็นไร ก็เป็นคุณธรรมข้อหนึ่งที่น้อมกายน้อมวาจา น้อมใจให้มันเป็นคนถ่อมตัว ไม่มีทิฏฐิมานะ ไม่มีความเห็นผิด ทำความเห็นให้ตรง ก็ดีเหมือนกัน

ความดีจึงกล้าจึงพูด นำมาเล่ามากล่าวให้พี่น้องญาติโยมทั้งหลายที่มาตักบาตรทำบุญ ผลบุญกุศลคุณงามความดีทั้งหลายให้ได้ทราบ ว่าเป็นกิจวัตรที่วัดป่าภูผาสูงหรือหลาย ๆ วัดท่านก็ทำดังนี้ จารีตประเพณีอันนี้ ถ้าเราทิ้งไป สูญไปหายไปมันก็เป็นสิ่งที่น่าเสียดาย

ในหมู่ชาวพุทธเราที่จะได้ระลึกสติ ระลึกถึงคุณงามความดี และก็จะได้เที่ยวทำคุณงามความดี ให้**ปโมทะติ** คือใจเพลิดเพลินรื่นเริงในบุญในกุศล เมื่อกุศลมันทำเพลิดเพลินในใจของเรา มันก็เป็นความดีเราได้ทำ กรรมดีเราได้สร้าง เราได้คิดดีทำดีพูดดี ได้แสดงออกถึงกิริยามารยาทที่ดีที่งาม ก็จะกล่อมเกลาตัวเราลูกหลานเหลนโหลน ก็พลอยจะสะอาดสะอ้าน เป็นคนว่านอนสอนง่ายไปด้วย

ถ้าผู้เกิดก่อน ผู้ใหญ่แข็งกระด้าง จิตใจไม่ยอมลงให้กับพุทโธ ธัมโม สังโฆ ไม่ยอมลงให้กับพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ไม่

ยอมลงให้กับผู้มีบุญมีคุณ ผู้มีเกียรติมีศักดิ์ศรี ที่ท่านมีความดีติดตัวของท่านมันก็เป็นความผิดเป็นมิจฉาทิฏฐิ

จึงนำมาเล่ามากล่าวให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เรื่องดีๆ ในพุทธศาสนามีเยอะแยะ ไม่มีใครเขาจะพูดถึงกัน หรือเอาไปออกข่าว มีแต่เงียบ เหมือนถูกปิดไว้ๆ ความดีในพระพุทธศาสนาเปิดแล้วปิดปั๊บ ไม่มีใครได้เห็นพระข้างในโบสถ์ได้ง่ายๆเว้นแต่ผู้สนใจจะไปง้างออก ถึงจะเปิดเข้าไปในโบสถ์ได้

ความดีของเมืองเราประเทศเราเป็นอย่างนี้ ไม่ค่อยมีใครเอาไปเผยแผ่ไปชี้แจงแสดงให้คนทั้งหลายได้ทราบ **ตื่นตามาเช้ามีแต่ข่าวอัปมงคล ตาก็เป็นอัปมงคล หูก็ฟังสิ่งที่เป็นอัปมงคล ใจก็พลอยเป็นอัปมงคลไปด้วย** แต่ถ้าตื่นตามาเช้า มีแต่ความดี ความงามความสะอาด อันนี้เป็นมงคล ฤกษ์ดี งามดี สิริดี วรรณะดี ทุกอย่างดีตามกันไปหมด นี้เป็นมงคล

ส่วนมากในโลกมนุษย์มันไม่ค่อยเอาเรื่องที่เป็นมงคลมาแสดง ชี้แจงเปิดเผย ตื่นตามาปั๊บก็ได้เห็นสิ่งที่เป็นอัปมงคลแก่โสต แก่ตา แก่จิต แก่ใจ ทั้งนั้นๆ เขาแจกเขาแบ่งแต่สิ่งที่เป็นกาเฟ่วราก ต่ำๆกันทั้งนั้น ของดีไม่ค่อยมีคนเอามาแจกมาแบ่งเอามาเปิดเอามาเผย เอามาแผ่เอามาแบ่งกันปันกันไม่ค่อยมีสักเท่าไร มนุษย์ทุกวันนี้ เอาแต่ของเน่าของเหม็นเขวี้ยงกันไปเขวี้ยงกันมา เน่าเหม็นเลอะเทอะไปหมด ผ่านหูผ่านตาใจมันก็เลยเศร้าหมอง **ถีนมิทธะ** มันก็เลยครอบงำ จิตใจก็เลยหมดแรง

ที่จะทำบุญทำดี อะไรต่อมิอะไรเสื่อมคลายในคุณงามความดีไปเลยก็มีเหมือนกัน

อาตมาจึงเอามาแบ่ง เอาของเป็นมงคลมาบอกมากล่าวมาเล่ามาแถลงมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง หูได้เป็นมงคล ใจเป็นมงคล จมูก ลิ้น กายก็จะเป็นมงคล มงคลดีฤกษ์ดี ท่านจึงบอกว่า **สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง** ฤกษ์ดียามดี มงคลดี สิริดี ก็เพราะว่าพูดดี ทำดี คิดดี แล้วก็ทำแต่สิ่งที่ดีงาม เป็นไปเพื่อละบาป เป็นไปเพื่อบำเพ็ญบุญและทำจิตให้บริสุทธิ์สะอาด

แนวทางของพระพุทธเจ้าทั้งหลายแต่โลกลืมไปแล้ว เอาแต่ของไม่ดีทั้งนั้น มาพูดมาเล่ามากล่าวมาอ่าน ขยันอ่านขยันขุดขยันคุ้ยเรื่องต่ำ ๆ สกปรกเลอะเทอะ เรื่องดี ๆ ไม่ค่อยมีใครไปขุดไปคุ้ยไปหา วัดวาอาวาสพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ บิดามารดาผู้มีพระคุณหนุนค้ำต่าง ๆ ไม่ค่อยมีใครไปขุดไปตามมันสักเท่าไร มีก็น้อยนิดเดียวเท่านั้น

อาตมาจึงพูดให้ทุกคนขุดค้นหาคุณงามความดี หาเพชรหาพลอยหาสิ่งที่ประเสริฐ คุ้ยเขี่ยหาซะบ้างคุณงามความดี คุ้ยเขี่ยหาแต่ความชั่วความต่ำ เป็นสิ่งที่ไม่ดีเลย ...พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ฉลาดในการบำเพ็ญตัวบำเพ็ญใจของเราให้มีสติให้มีปัญญา

วันนี้จึงจะพาพี่น้องทั้งหลายไปกราบคารวะครูบาอาจารย์ ไปฟังเทศน์ฟังธรรม มากน้อยเราน้อมกายน้อมใจไปหาท่าน ไปด้วยความสงบเรียบร้อย การแต่งเนื้อแต่งตัว การพูดการจา ประหนึ่งว่าเป็นใบ้ เราไม่พูดจาเสียงดัง ให้ความเคารพต่อท่านผู้มีพระคุณ เขาจะได้ว่าลูกศิษย์มีครูมีอาจารย์ เดินมือก็ไม่แกว่งแขน การเดินการพูดการทำ ทำอะไรก็มีสติ การกินก็ไม่มูมมาม การนั่งก็เรียบร้อย เป็นกิริยาของบุคคลผู้ได้ฝึกกายฝึกวาจาฝึกใจ นี่แหละของดีจริงๆ เป็นอย่างนี้.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์ไปรับบิณฑบาตและแสดงธรรมที่บริษัทมีโชคกรุ๊ป
อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา

๓๑
โลกใบนี้เพียงที่พักชั่วคราว

...วันนี้เป็นวันสำคัญของโคราช **มีโชคพืชผล** หรือ **มีโชคกรุ๊ป** ซึ่ง **คุณโยมปราโมทย์ กงทอง** ลูกหลานบริษัทบริวารพนักงาน วันนี้บุญใหญ่จริงๆ ทำบุญตักบาตรพี่น้องญาติโยมลูกศิษย์ลูกหา พี่น้องก็มาร่วมด้วย ถือว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง ทุกคนถือว่ามาทำบุญมาทำทานกัน

คนดีทำสิ่งที่ดีทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ **ไม่ได้ทำเองคนเดียวเท่านั้น ยังชักชวนคนทั้งหลายมาร่วมทำด้วย ด้วยใจกว้างขวางเหมือนแม่น้ำไหลเอื่อยไปเย็นฉ่ำไปหมด แม่น้ำที่ไหนเป็นแม่น้ำขาด ไม่ไหลเอื่อย เป็นน้ำกักน้ำขัง เดี๋ยวมันก็เน่า แต่แม่น้ำที่ไหลเอื่อยไปเรื่อยๆ ไม่เน่า แถมปลาปูผู้คนได้อาศัย** วันนี้จึงเป็นบุญเป็นกุศลอย่างยิ่ง เป็นวันเกิดของคุณโยมปราโมทย์ กงทอง

๑. เป็นวันเกิด

๒. ทำบุญให้กับบริษัท

พระอาจารย์กับคุณปราโมทย์ กงทองและครอบครัว

๓. เผื่อแผ่บุญกุศลให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

๔. ชักชวนพี่น้องทั้งหลายมาทำบุญทำทาน มาใส่บาตร ทำบุญ มาจังหันพระเณร นี่เป็นบุญ

บุญเกิดขึ้น ลูกหลานอยู่เย็นเป็นสุข บริษัทบริวารดี ทำความดีเอาไว้เป็นสิ่งที่น่าชื่นอกชื่นใจ

ในโลกนี้มีอะไรมันจะเหนือไปกว่าความดี มันมีเหรอ? มันไม่มีอะไรเหนือความดีไปได้ ทำไปเถอะความดีนั่น แม้จะมีอุปสรรคบ้างก็อย่าถือเป็นสิ่งที่ขวางกั้นอะไรมากนัก **อุปสรรคนั่นแหละคือบุญ อุปสรรคนั่นแหละคือบารมี อุปสรรคนั่นแหละคือความดี** นักสร้างวาสนาบารมีนักสร้างบุญเขาทำกันอย่างนี้

พี่น้องศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ได้มารู้มาเห็นมาเป็นมาทราบโดยเฉพาะทาน เด่นมาก

วันนี้ทำทาน อาหารการฉันพี่น้องทั้งหลายใส่บาตร ของแห้งของเปียกของกิน ข้าวปลาอาหารเยอะแยะไปหมดนี้คือทาน ทำไมจึงใหญ่โตนัก?

พระพุทธเจ้าแสดงว่า ทานเป็นพ่อแม่ของบุญกุศลทั้งหลาย ถ้าหากไม่ทำทานเอาไว้ เสร็จเลย ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น จะไปสร้างบารมีอื่นก็ลำบาก เกิดมาจะไปรักษาศีลเจริญเมตตาภาวนาไม่มีข้าวกิน จะไปอยู่กับใครหละ? จะไปอยู่ยังไง? ไม่มีบ้านอยู่ไม่มีศักดิ์มีศรีเลย จะปฏิบัติธรรมยังไง? ทานจึงเป็นพ่อแม่ของบุญกุศลทั้งหลาย

พระพุทธเจ้าทั้งหลายพระองค์จึงสร้างทานบารมีเอาไว้เป็นเบื้องต้น เผื่อต้องเกิดต้องวนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสาร กว่าที่จะตรัสรู้ก็ต้องได้พบสิ่งที่ดีที่งาม ผลทานทำเอาไว้

๑. ทำให้เป็นคนไม่อดอยากลำบาก ไม่จนตรอกจนมุม

๒. สุขภาพร่างกายก็แข็งแรงดี เพราะไปบำรุงสมณะชีพราหมณ์ท่านผู้มีบุญกุศลทั้งหลายเป็นต้น เกิดไปที่ไหนคำว่าทานไม่อดไม่อยากไม่ลำบาก ถ้ามันเหือดแห้ง ๆ แห้งเหี่ยวการสร้างบารมีอื่นก็เดินทางไปไม่ได้

พระพุทธเจ้าก็เลยให้ทำทาน ดั่งใบเบิกทางเป็นเบื้องต้นเป็นของที่ชุ่มเย็นชุ่มฉ่ำ

เทียบให้ฟังเหมือนน้ำนั่น ไหลเอื่อยไปเรื่อยๆ ป่า ต้นไม้ ภูเขา แผ่นดิน แผ่นฟ้า ก็พลอยชื่นใจไปด้วย คนมีทานมีบุญ มีกุศลได้ทำเอาไว้มากน้อยแต่ละวันแต่ละคืน นั่นแหละเป็นความหมายสำหรับผู้ทำเอง นี่เรียกว่าบุญบารมี สร้างกันอย่างนี้

การสร้างบุญเองด้วยเป็นข้อที่หนึ่ง คือตัวเองมีศรัทธาเอง นี้สำคัญมาก ไม่ต้องมีใครมาบังคับบัญชา ไม่ต้องมีใครมาข่มเหงรังแกให้ไปทำบุญทำทาน แต่เกิดขึ้นในใจของเราเอง

อันนี้อานิสงส์มาก มากกว่าคนอื่น ชักชวนบังคับพูดจ้ำจี้จ้ำไชกว่าจะไปทำบุญทำทาน ลากดึงกันอยู่นั่นหละ นี้ไม่ใช่อย่างนั้น ทุกคนมีศรัทธาเอง โดยเฉพาะท่านเจ้าภาพบริษัทโคราชมีโชคพืชผล เกิดจิตศรัทธาเอง ลูกหลานก็เกิดจิตศรัทธา ญาติเครือวงศาคณาญาติก็เกิดจิตศรัทธา ศรัทธานั้นก็ไปถึงท่านผู้เป็นบริษัทบริวาร ลูกน้อง คนทำการทำงานทุกๆคนก็เลยมีจิตศรัทธาพร้อมกัน

เกิดสามัคคีธรรมขึ้นมาทำบุญ เลยไม่ได้ทำคนเดียวทำหลายคน เหมือนหลายมือช่วยกันหยิบช่วยกันทำ ก็เลยกลายเป็นบุญใหญ่บุญโตขึ้นมา เป็นศาสนาขึ้นมา ศาสนาพุทธเพียงพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวจะไปประกาศศาสนาให้ใครทราบได้ ต้องมีสงฆ์สาวก มีอุบาสกอุบาสิกา ศาสนาจึงสืบมาถึงทุกวันนี้ พระพุทธเจ้าจึงไม่กินคนเดียว จึงไม่ทำดีคนเดียว จึงไปชักชวนเทศนาธรรมอบรมสั่งสอนให้บุคคลอื่นทำคุณงามความดีด้วย

สุขา ธมฺมเทสนา การฟังธรรมก็เลยเกิดความสุขความเจริญ การได้ทำบุญทำทานจิตใจก็เลยแช่มชื่นเบิกบาน

๑. อภัยทาน อยู่ด้วยกันอย่าถือสีถือสากัน อย่าพยาบาทอาฆาตแค้น ให้มีเมตตาต่อกันเรียกว่าอภัยทาน ทำบุญทำกุศลด้วยหัวอกหัวใจของเรา กายวาจาเป็นบุญ **ใจเป็นบุญไม่ถือโทษโกรธเคือง ไม่ซ่อนมีดไว้ข้างหลัง** ...ปากพูดดีแต่ใจเชือดเฉือนไม่ใช่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าท่านให้อภัยมีเมตตา มีความรักความปรารถนาดีต่อกัน นี่เป็นทางสูงสุด จากนั้นก็เป็นทานด้วยข้าวของเงินทองจตุปัจจัยถวายพระเจ้าพระสงฆ์

อย่างเช่นวันนี้ บริษัทแห่งนี้ แล้วก็พี่น้องญาติโยมทั้งหลายก็ได้ถือเป็นเหตุแห่งการมาทำบุญ เพราะท่านเจ้าภาพใจกว้างยินดีต้อนรับให้สถานที่ให้ที่พัก ให้ที่ฟังเทศน์ฟังธรรม จัดบริการทุกสิ่งทุกอย่างเป็นมหามงคลหมดเลย

นี่คือความกว้าง ความที่น้ำใจมันกว้าง สมกับมีบุญมีวาสนา คนบางคนมีเงิน แต่ไม่ได้ทำบุญหรอกนะ มัวแต่ตระหนี่ถี่เหนียวกอดมันไว้อย่างงั้นหละ กอดไปจนตาย เลยไม่ได้ใช้ไม่ได้ทำกอดเงินกอดทองกอดสมบัติเอาไว้ ยึดเหนี่ยวเอาไว้ไม่รู้จักสละออก ถ้าใครได้สละออก เอามาทำบุญนี่เรียกว่าของไม่เสียของไม่เน่า ของเน่าของเสียคือตัวเรา ไม่รู้จักเอามานั่งสมาธิไม่รู้จักเอามาฟังเทศน์ฟังธรรม

หูของเราก็เป็นหูเปล่า ๆ เรียกว่า **โสตะสุญโญ** เปล่าจาก

ประโยชน์ไม่มีประโยชน์

ปากของเราก็เป็น **มุขะสุญโญ** ปากเปล่าประโยชน์ ไม่รู้จักสวดมนต์พูดดี ๆ

ตาของเราก็เป็น **จักขุสุญโญ** ตาเปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะไม่รู้จักมามองดูพระเจ้าพระสงฆ์บิณฑบาต ผ่านหน้าบ้านทำความดีก็ไม่รู้จักมองจักแล นั่นหละเปล่าประโยชน์ เรียกว่าเอาตัวของเราเป็นกองบุญกองทานกองแห่งคุณงามความดี

ตาของเราก็อย่าให้เปล่าจากประโยชน์ รู้จักมองพระพุทธเจ้า มองวัดวาอารามศาสนา มองท่านผู้ปฏิบัติดีความดี มองดูพ่อดูแม่ผู้มีพระคุณ มองดูเจ้าฟ้ามหากษัตริย์ผู้ที่สร้างแผ่นดินสร้างชาติ นี่ตาไม่เปล่าประโยชน์เป็น**จักษุปุญโญ** เป็นตาบุญนะ เป็นตากุศล เป็นของดี เห็นไหมหละ?

นอกจากนั้น **โสตะ** นี่ก็เป็น **โสตะปุญโญ** หูก็เป็นบุญ หูฟังเทศน์ฟังธรรม ไม่ใช่หูไปฟังเรื่องไม่เป็นเรื่อง เรื่องที่เป็นเรื่องสกปรกล้างหูไม่ทันเรียกว่าเอาน้ำล้างไม่ทันเลย สกปรกมาก ฟังแล้วสะอิดสะเอียน ฟังแล้วหูไม่เป็นมงคล เราอย่าให้เป็นหูเปล่า ให้เป็นหูกุศลคุณงามความดีเรียกว่า **โสตะปุญโญ** พี่น้องมาฟังธรรมให้หูมันเป็นบุญเป็นกุศล เป็นวาสนาเกิดขึ้นกับตัวเรา

มุขะปุญโญ ปากก็เป็นปากบุญปากกุศล ปากคุณงามความดี ฟังแล้วชื่นตาชื่นใจ พระพูด เราสำรวมปากของเราปากเป็นบุญ มาทำบุญทำทานมาสร้างสิ่งที่ดีที่งาม ตัวเราเป็นบุญ

ตัวเราเป็นบุญยังไม่พอยังแผ่ไปถึงคนอื่น

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงทรงแสดงเอาไว้ว่า ทำบุญดี ดีมาก ทำทานรักษาศีลเจริญภาวนา แต่ให้ดีที่สุดคือทำเองแล้วยังไม่พอ ยังไปชักชวนคนอื่นให้ทำด้วย ด้วยน้ำจิตน้ำใจ หัวอกหัวใจอันกว้างขวางเหมือนน้ำมหาสมุทรทะเลหลวง เป็นประโยชน์แก่สรรพสัตว์และโลกทั้งหลายทั้งปวงเรียกว่าชวนคนอื่นทำด้วย

ให้จดให้จำเอา ให้เอาของดีเกิดขึ้นกับตัวเรา อย่าปล่อยวันเวลาจะตายไปเปล่า ๆ มีแต่กอดสมบัติ ไม่ได้ทำ บางคนไม่ได้ทำ มีเงินล้นฟ้าล้นแผ่นดินเอาไปทำความชั่วความเสียหาย ความเดือดร้อน มีทรัพย์สมบัติแต่นั่งนอนไม่เป็นสุข คิดทุกข์คิดทรมานอยู่อย่างนั้น มีแต่เรื่องแต่ราวก่อกวนจิตใจ

ถ้าเป็นเงินบุญ ความดีมันเกิด ใจมันสว่างผ่องใส ธรรมะผุดขึ้นที่ใจของเรา เรามีเงินเราก็มีความสุข ได้ทำบุญได้ทำทาน ได้สร้างวาสนาบารมี ลูกหลานก็อยู่เย็นดี บริษัทบริวารก็ไม่ตีไม่ฆ่าไม่กัดไม่ทะเลาะกัน บุญมันมาช่วยเหลือทำให้อยู่เย็นเป็นสุข เรียกว่าทาน เรียกว่าน้ำใจ เรียกว่าคุณงามความดี

คนจะเป็นเศรษฐีเป็นเองไม่ได้ ต้องมีคนอื่นช่วยสนับสนุน มีบริษัทบริวาร อยู่คนเดียวนั่งโด่เด่นั่งโต่งโหม่งจะรวยไม่ได้นะ ต้องมีคน ต้องมีมือมีเท้ามีลูกน้อง มีบริษัทบริวาร คนจะร่ำจะรวยล้นฟ้าล้นแผ่นดินก็ต้องมีคนช่วยเจือจุนค้ำหนุน ดูแลรักษาซื่อสัตย์ซื่อตรง จริงอกจริงใจ ถึงจะเป็นคนร่ำคนรวยขึ้นมาได้

อัญญะมัญญัง ***ต้องพึ่งซึ่งกันและกัน เขาพึ่งเรา เราพึ่งเขา เจ้านายก็เมตตาลูกน้อง เห็นลูกน้องผู้มีเงินน้อยเจือจุนให้เงินให้ทรัพย์ให้ความรัก ให้ความเป็นธรรมไม่ดูถูกดูแคลน ไม่มีเขาก็ไม่มีเรา***

เป็นเจ้านายเขาก็ให้ความเมตตาสงสาร นึกถึงเขามีลูกมีเมีย มีบ้านมีเรือนน้อย ก็สนับสนุนให้มีเงินเดือนมีฐานะอันมั่นคง เรียกว่ามีความมั่นคงในการอยู่กับเรา ก็เป็นความเมตตาธรรม

ลูกน้องเห็นเจ้านายเมตตาเจือจุนจิตใจดีเกื้อกูล ก็ให้ความเคารพนับถือเหมือนพ่อเหมือนแม่ นับถือเจ้านายเหมือนพ่อเหมือนแม่ เพราะเจ้านายเป็นธรรมก็ให้ความอบอุ่นให้ความดูแล เป็นหูเป็นตารักษาทรัพย์สินทรัพย์สมบัติของเจ้านาย ซื่อตรงไม่ขี้เกียจขี้คร้าน ไม่อีร่อยป่อยแอหลอกลวงเจ้านาย ไม่เช้าชามเย็นชาม บริษัทบริวารก็เจริญ เครือบุญเครือกุศลก็เกิด

ความดีมันเกิด บุญกุศลมันเกิด ก็เป็นคุณงามความดี พี่น้องให้จดจำเอาไว้ นี่แหละหลักธรรม หลักความชุ่มเย็นพระพุทธเจ้าประกาศมาสองพันกว่าปีมีแต่หลักแห่งคุณงามความดี ทั้งนั้น ปรากฏร่มเย็นเป็นสุข

วันนี้ไม่ใช่เฉพาะพี่น้องทั้งหลายเท่านั้นนะ เทวบุตร เทวดา เจ้าที่ เจ้าทาง ตลอดจนผู้เป็นภุมมะผู้อยู่บนพื้นดิน ผู้อยู่บนอากาศก็พลอยมาอนุโมทนากับเราด้วย ท่านผู้มีกายทิพย์กายเทพ ผู้ที่มีบุญ ผู้ที่อาศัยบุญกุศล เป็นเครื่องอยู่คือพวกเทพ

คราวเป็นมนุษย์ได้ทำบุญทำทานเอาไว้ ตายไปก็เป็นเทพบนสวรรค์บ้างกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์ยศเกียรติศักดิ์ศรี และคุณงามความดีบ้าง ความดีที่ทำอยู่ในคราวเป็นมนุษย์นี่แหละสำคัญ

มนุษย์จึงเป็นท่ามกลาง จะไปสวรรค์ก็ได้ ทำดีไปสวรรค์ก็ได้ จะให้ชั่วจมลงดินก็ได้อยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์นี่แหละ จะเป็นพระอรหัตอรหันต์ก็เป็นมนุษย์นี่แหละ จะเป็นเจ้าฟ้า เจ้าแผ่นดิน เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ ก็เป็นมนุษย์นี่แหละ

ฉะนั้นมนุษย์จึงได้เปรียบเทพเทวดา อย่างเช่น เรามาตักบาตรอย่างนี้ เทวดาเขาจะมาตักบาตรได้เหรอ มีแต่มองอนุโมทนาบุญกับเราเอา เขาอยู่ในภพอันเป็นทิพย์ละเอียด นี่มนุษย์จึงได้เปรียบ ฟังธรรมก็ได้ฟังกันซึ่งหน้า เห็นกันต่อหน้าต่อตา ทำทานก็ได้เอาข้าวเอาของใส่บาตรกันซึ่งหน้า เห็นกันต่อหน้าต่อตาเป็นบุญขึ้นมา ฟังเทศน์ฟังธรรมก็ได้ฟังกันซึ่งหน้า

มนุษย์ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **“กิจโฉ มนุสสปฏิลาโภ”** การได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นบุญเป็นกุศล **ทันโต เสฏโฐ มนุสเสสุ** มนุษย์ที่ฝึกตนเองแล้วประเสริฐที่สุด อยู่ในภพมนุษย์ทั้งนั้น **อัคคังฐานัง มนุสเสสุ** ฐานะอันเลิศอยู่ในภพมนุษย์นี้ นี่แหละพระพุทธเจ้าจึงเป็นมนุษย์

ทำไมจึงไม่ไปเกิดเป็นเทพเป็นพรหม แล้วไปเป็น

พระพุทธเจ้า ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น กี่พระองค์ๆ ก็ต้องเป็นมนุษย์เท่านั้น นี่จึงเป็นของดี ฉะนั้นได้เกิดมาแล้วพี่น้องญาติโยมทั้งหลาย อย่ามามัวอยู่ในทะเลของกิเลสให้มันหลอกให้มันลวงจนลืมบุญกุศล ลืมพ่อลืมแม่ ลืมศีลลืมธรรม ลืมศาสนาคำสอน ลืมคุณงามความดี ก็คือลืมตัวลืมตน หลงตัวหลงตนจนลืมการแห่งคุณงามความดี มันไม่ชุ่มเย็น ถ้าไม่มีความดีมันไม่ชุ่มเย็น ให้มีเถอะทรัพย์สมบัติ ให้มันมีเลย ให้ทั้งโลกนี้เป็นสมบัติของคนๆ เดียว มันก็ไม่มีความสุข มันมีแต่ความทุกข์ ถ้าไม่มีศีลมีธรรมอยู่ด้วยกันสองคนเท่านั้น ก็ตีก็ฆ่าก็ทะเลาะเบาะแว้งกัน ไม่เป็นอันอยู่เป็นสุข นั่งอยู่บ้านเรือน นอนอยู่บนที่นอนหมอนเคียงกัน ก็มีแต่ความเดือดร้อน หรืออยู่คนเดียวก็เดือดร้อน เพราะใจไม่มีศีลมีธรรม จะหาความสุขไม่ได้เลย มีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน

หัวจิตหัวใจจึงเป็นของสำคัญ พี่น้องอย่าละอย่าเลย อันนี้เป็นอันขาด ทำบุญทำทานสร้างคุณงามความดีเอาไว้ให้มันเยอะๆ ให้มันมากๆ การแห่งชีวิตเป็นของไม่แน่นอน โลกนี้เกิดมาเพื่อตาย คนเกิดมาเพื่อแก่เจ็บตายด้วยกันทุกคน ภัยใหญ่มันรออยู่ พยาธิความเจ็บ มรณะความตาย มันก็รอเราอยู่ด้วยกันทุกคน ทุกรูป ทุกนาม ทั้งพระทั้งเณร ไม่มีใครแบกอะไรไปด้วยได้หรอก แค่กิน แค่อยู่ แค่อาศัย

โลกใบนี้เป็นเพียงบ้านพักชั่วคราว **มาพักอยู่ชั่วคราว อย่าง**

เก่งก็อายุ ๗๐, ๘๐ ปีเท่านั้นแหละ เกินนั้นก็เป็นบุญวาสนาไปอีกนิดหน่อย มาพักชั่วคราวเท่านั้น มาพักอยู่พักอาศัยพักกินพักอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ไม่ใช่ของจีรังยั่งยืนอะไร เป็นบ้านชั่วคราว ใครถือเป็นบ้านถาวรเสร็จเลย ไปยึดไปติดมีแต่ทุกข์ มีแต่ความทรมาน

ถ้าใครมีบุญมีวาสนามีทรัพย์สินเงินทอง ก็จงเป็นผู้ไม่ประมาท หรือผู้ที่ไม่มีก็ยิ่งจะต้องไม่ประมาทหนักเข้าไปอีก เพราะเงินไม่มี เพราะบุญไม่ได้สร้าง ความดีไม่ได้ทำเอาไว้ จึงต้องรีบสร้างรีบทำ

ภพมนุษย์โลกมนุษย์นี้มันชั่วครั้งชั่วคราวประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้นเอง ความดีนี่แหละถาวรมั่นคงตามไปได้ทุกภพทุกชาติ ของที่อยู่บนโลกนี้ ถ้าไม่ได้ทำบุญมันก็เป็นของธรรมดา มีเงินสักพันล้านทำบุญสลึงหนึ่ง ก็สลึงหนึ่งนั่นแหละมันจะช่วยเราที่เหลือช่วยไม่ได้นะ เป็นสมบัติลูกหลานเหลนโหลนต่อไปเฉยๆ แต่ถ้าเป็นบุญที่เราทำ ทานที่เราสร้าง ศีลที่เรารักษา ภาวนาที่เราเจริญ อันนี้แหละเป็นของที่ดีจริงๆ ติดตามเราไป

ให้คิดยาวๆ อย่าคิดสั้นๆ แค่ปากแค่ท้อง แค่เนื้อหนังมังสา แค่หูตาจมูกลิ้นกายใจ คิดสั้นๆ แค่นี้ มันไม่ได้เรื่อง ต้องคิดยาวๆ ว่าข้างหน้าจะเป็นยังไง ข้างหน้าตายแล้วจะเป็นยังไง จะอยู่ยังไง ความดีปัจจุบันที่เป็นคนอยู่นี้ได้ทำเพียงพอหรือยัง คิดนะต้องคิดนะ! ไม่ใช่ไปคิดตอนนอนโรงพยาบาลเที่ยวให้

ลูกหลานฝากเงินฝากทองเขาไปทำบุญทำทาน ทำตอนนี้แหละ ตอนนี้ยังเดินเหินไปมาสะดวก นั่งรถนั่งเรือไปวัดไปวาฟังเทศน์ฟังธรรมได้ ทำมันตอนนี้

คุณค่าของความเป็นคน คนจะมีค่าอยู่ที่จิตใจ ที่ศีล มีทาน มีธรรม ไม่ได้มีค่าที่เนื้อหนังมังสา หูตาจมูกฉลาดโง่ไม่ได้มีค่า อยู่ที่มีศีลมีธรรมได้ทำความดี นั่นแหละมีค่า **ให้มันฉลาดไปเถอะ ถ้าไม่ได้ทำดีซะอย่างเดียว ถามดูซิจะมีค่าตรงไหน ให้โง่ไปเถอะ ถ้าไม่ทำคุณงามความดี จะมีค่าที่ตรงไหน? ไม่มีค่า! มีค่าที่ความดีนี้ ไม่ได้มีค่าที่เนื้อที่หนัง อย่างอื่นไม่ได้มีค่านะ ถ้าไม่ได้เอามาทำให้มันมีค่า**

เพชรพลอยมันอยู่ในดงในป่าในภูขา ถ้าไม่ขุดมาอยู่บนคอบนแขนคนมันจะมีค่าตรงไหน ความดีเหมือนกันถ้าไม่จับมาทำไว้ในใจของเรา มันจะมีค่ามาจากอะไร **เอาความดีมาสวมซิ** มีทานทำบุญอย่างวันนี้ทำให้ประจักษ์ขึ้นมา เป็นคนมีจิตใจกว้างขวาง มีทาน อภัยทาน ธรรมทาน เรียกว่าบุญทานเป็นของดี เห็นไหมหละ ชื่นใจ เห็นใครทำคุณงามความดีอย่างนี้ก็ชื่นใจ

พ่อแม่เห็นลูกทำบุญทำทานพ่อแม่ก็ชื่นใจว่าลูกเราลูกฉันใจมันดี มันชอบทำบุญทำทานนะ...ก็ชื่นใจ เจ้านายเห็นลูกน้องทำบุญทำทาน...ก็ชื่นใจ โอ๊ย! เลี้ยงมันไว้ดีเหลือเกิน มันเป็นคนใจบุญนะ มันเป็นคนใจดี มันไม่คดไม่โกงหรอก คนอย่างนี้

ทำแต่บุญแต่ทาน

มันดีที่ตัวคนทำ ไม่ได้ดีที่โง่ฉลาด ที่สูงต่ำดำขาว เป็นลูกคนรวยคนจน เป็นคนมีฐานะมั่งคั่ง เป็นราชาราชินีหรือคนธรรมดา มีค่าที่ได้ทำดี ไม่ได้มีค่าที่เกียรติยศศักดิ์ศรีที่เขาตั้งเขาแต่งกันขึ้นมาหรอก นั่นมีคุณค่าที่ความดี ยศเอาไปติดใครก็ได้ ยศช้างขุนนางพระมันไม่มีประโยชน์ เพชรพลอยเอาไปประดับกับไก่กับหมูกับหมามันก็ไม่รู้เรื่อง

ความดีมันต้องอยู่ที่จิตที่ใจของคนของสัตว์ ให้รู้ค่าเห็นแล้วชื่นใจ ศีลขึ้นมารักษา จะขอพระไม่ขอพระไม่สำคัญ สำคัญที่รักษาศีล เจอสัตว์ไม่ฆ่า เจอคนไม่หลอกลวงต้มตุ๋นเขา เจอลูกใครเมียใครไม่ประพฤติผิด อสัทธรรมเป็นของที่หยาบโลน เจอใครก็ไม่โกหกหลอกลวงพูดตรง ตรงไปตรงมา ต้นก็ตรงปลายก็ตรงในคำพูด ไม่ส่อเสียดหยาบโลน ไม่พูดเอาดีใส่ตัวเอาชั่วใส่คนอื่น พูดเป็นศีลเป็นธรรม มีสัจจะความจริงใจจริงวาจา จริงกาย ตลอดจนสุราเมรัยยาเสพติดพวกนี้มันทำลายกว้างขวางมาก อย่าให้มีทุกวง โดยเฉพาะบริษัทใหญ่ๆ โตๆอย่างนี้ ขับรถขับราอย่างนี้ต้องระมัดระวัง มันทำลายจริงๆ เขาจับแต่คนพวกนี้ไปติดคุกติดตะรางขายหน้าขายตา ได้เงินมาเท่าไรก็ลงทะเลหมดกับเหล้าสุราปลาปิ้ง พวกนี้ได้มาไม่มีใครมีความสุข ไม่มีใครได้เป็นเศรษฐีเพราะมัน ใช้ได้กี่วันกี่คืนเงินได้มากับของพวกนี้ รู้สึกว่าจะฉิบหายป่นปี้ไปหมดเลย

ไม่เป็นสิริมงคลเลยแม้แต่น้อย

ทางของศีลของธรรม ให้พากันรักษาศีล ๕ ก็พออยู่พอเป็นพอไป ท่านจึงบอก

สีเลนะ สุคะติง ยันติ มีศีลแล้วไปนิพพานนะ

สีเลนะ โภคะสัมปะทา มีศีลแล้วสมบูรณ์โดยโภคทรัพย์ ทำอะไรใครก็เชื่อถือนับถือเพราะปากมีศีลกายมีศีลใจมีศีล

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ ดับกิเลส คนมีศีลไม่เบียดเบียน ไม่ฆ่า ไม่กล่าวร้ายว่าร้ายใคร เป็นคนมีศีลก็รู้จักพอประมาณ ตาก็มีศีลเรียกว่าอินทรียสังวรศีล ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ไม่ร้อนไม่เดือนร้อนอยากได้ของใครที่ไม่ใช่ของเรา

ปัจจะยะสันนิสิตะศีล คนมีศีลจะใช้เงินใช้ทอง ใช้ทรัพย์สมบัติเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่อยู่ที่อาศัย การอยู่การกินก็พอเป็นพอไป คนมีศีลไม่สุรุ่ยสุร่ายฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว

ศีลช่วยหมดเลย **นิพพุติง** ดับกิเลสในตัวของเรา นี่พระพุทธเจ้าจึงรักษาสัจ รักษาศีลเท่ากับชีวิต

ท่านเทียบไว้ในตำราเหมือนจามรี จามรีเป็นสัตว์ประเภทหนึ่งอยู่ประเทศทางอินเดีย ทางเราไม่มี จามรีนี้ขนหางมันติดอยู่ตรงไหน ถ้ามันดึงหางมันจะขาดหรือขนหางมันจะขาด มันจะไม่ดึง มันจะยอมตายอยู่กับที่เลย เพื่อรักษาขนหางของมัน จามรีรักษาขนหาง

พระพุทธเจ้าจึงเทียบเหมือน พระภิกษุยอมตายไม่ยอม

เสียศีล ไม่ยอมคดไม่ยอมโกง รักษาศีลเท่ากับชีวิตของตัว นี้คือความดี

จากนั้นก็ภาวนาปัญญา อบรมจิตใจตัวของตัวเอง อย่างเช่น พระบิณฑบาต คนรวย คนจน คนมั่งมีก็ใส่บาตรพระได้หมดไม่รังเกียจ อาหารของคนที่มาใส่บาตรเป็นข้อเปรียบเทียบฉันใดปัญญาก็เหมือนกัน คนมีปัญญาต้องโน้มตัวไปรับเอาความรู้ความฉลาดจากคนโง่ คนฉลาดเอามาเป็นปัญญาได้หมดเลย อย่าถือเนื้อถือตัว โน้มลงไปเหมือนพระบิณฑบาต จะเป็นคนรวย คนจน คนสูง คนต่ำ มั่งมี มากน้อยก็ใส่บาตรพระได้ไม่รังเกียจฉันใด ปัญญาภาวนา การอบรมจิตใจของเราก็น้อมทั้งดีทั้งชั่วนั่นแหละ มาสอนตัวของเราเองให้เกิดปัญญาภาวนา

สงบ นิ่ง สบาย สว่าง ชีวิตแบบนี้เป็นชีวิตสมบูรณ์มีความสุข พี่น้องก็มีความสุขพอเป็นพอไปกับความเป็นอยู่

สมชีวิตา เสมอต้นเสมอปลายสม่ำเสมอพอดี ไม่ฟุ้งเฟ้อไม่เตลิดเปิดเปิง ไม่เป็นน้ำล้นฝั่ง พออยู่พอเป็นพอไป

ชีวิตที่ดีให้ดำเนินอย่างนี้ให้จดจำไว้อย่าลืมศีล ลืมศีลคือลืมตัว ลืมธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าคือทำลายตัวของตัวเอง ไม่มีความสุข พูดได้เลย จะเป็นหญิงเป็นชายจะไม่มีความสุข ถ้าไม่มีศีลมีธรรมประคับประคองกายวาจาใจแล้วละก็ไม่มีทาง มันจะออกทางต่ำ เพราะนิสัยมนุษย์มันมีอยู่อย่างเดียวเด่นที่สุดคือชอบทางต่ำ ชอบอบายมุข ชอบความชั่ว ชอบ

เกลือกกลั้วมัวเมาลุ่มหลง เป็นนิสัยมนุษย์มาตั้งแต่กัปไหน กัลป์ไหน พระพุทธเจ้าจึงมาตัดกิเลสพวกนี้ออกจากใจให้หมดเลย ให้อยู่กับศีลกินกับธรรมอยู่กับคุณงามความดี

๑. ทำความดีเอง ให้คิดเอง ทำเอง อันนี้ได้บุญมาก ไม่ต้องรอใครให้มาสั่งมาบังคับบัญชา

๒. เมื่อทำคุณงามความดีเองแล้วก็แผ่ความดีไปถึงคนอื่นด้วย ชักชวนคนอื่นเขาทำด้วย

๓. ทำให้จิตใจสงบร่มเย็นแผ่ความร่มเย็นไปทั้งเราทั้งบริวาร ทั้งสรรพสัตว์ทั้งหลาย

๔. เอาคำสอนที่ดีที่งาม ไปแจกไปแบ่งไปสั่งไปสอนกัน เพราะคนที่ไม่รู้จัก คนที่โง่ คนที่ไม่เข้าใจก็ยังมีอยู่อีกมากมาย ถ้าเขาได้รับความดีฟังเทศน์ฟังธรรม ใจเขาก็จะเปลี่ยนจากชั่วมาเป็นดี จากผิดมาเป็นถูก เราก็ได้อานิสงส์นั้นด้วย นี่คือชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ชาติก็ร่มเย็น ชาติก็คือตัวเรา ศาสนาคือพระธรรมคำสอนก็ติดเนื้อติดตัวไปทุกหนทุกแห่ง พระมหากษัตริย์ผู้ปกครองแผ่นดินโดยธรรมคือทศพิธราชธรรม ธรรมนั้นเราทั้งหลายก็ควรปฏิบัติด้วยเป็นธรรมอันเดียวกัน ธรรมไม่มีสูงไม่มีต่ำ เป็นความดีในใจของทุก ๆ คน

วันนี้จึงนำมาพูดเป็นธรรมะก่อนฉันจังหัน นำคุณงามความดีมากล่าวเป็นอนุโมทนากับบุญกับท่านเจ้าภาพที่ได้ทำบุญ

ใหญ่ มีความเป็นบุญใหญ่ใจกว้างขวาง น่าอนุโมทนาน่าชื่นชม ในการคิดบุญกุศลอย่างนี้ แต่ละปี ๆ ได้ผ่านไปก็ได้ทำบุญใหญ่ สักครั้งหนึ่ง

มีแต่ความดีเกิดขึ้น เทวบุตร เทวดา ตลอดวิญญาณ ทั้งหลายอยู่บริเวณแถบนี้เขาก็จะได้อาศัยเมตตาธรรมอันนี้ แผ่ไปถึงเขา เขาได้รับความร่มเย็นเขาก็ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน เพราะเขาได้รับส่วนบุญส่วนกุศล เขาทราบว่ามนุษย์ไม่ลืมเขา เขาก็ไม่โกรธ เขาก็ไม่เคียดไม่แค้น เทวดาก็เลยเป็นมิตร เป็น กัลยาณมิตร ภูต ผี ปีศาจก็เลยกลายเป็นมิตรเป็นผู้ปรารถนา ดีกับเรา ช่วยปกป้องรักษาเรา คุ้มครองเรา

แทนที่จะเป็นศัตรูกลับเป็นมิตรสนิทสนมกลมเกลียว

แผ่ไปถึงไหนดีถึงนั่น แม้แต่ยักษ์มารเปรตผีก็พลอยดีไปกับเรา ด้วย บุญมันถึง ถึงบุญ บุญถึง ใจมันมีความสุข เราก็มีความสุข โลกทั้งหลายก็มีความสุขตามกันไปด้วย.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ บริษัท มีโชคกรุ๊ป จำกัด อ.โชคชัย จ.นครราชสีมา

๓ สิงหาคม ๒๕๕๖

ญาติโยมพี่น้องร่วมแรงแข็งขันสร้างพระธาตุจอมผา

๓๒

จอมใจ

...งานก่อสร้างถึงต้องเกาะติดทุกระยะทุกวัน ต้องเกาะติดงานก่อสร้าง ต้องทำนี้ทำนั้น ต้องวิจารณ์วิจัยวิเคราะห์ต้องหาวัสดุ...หาแหล่ง ต้องศึกษาผู้เชี่ยวชาญผู้มีความสามารถเฉพาะทาง เหมือนหมอมีเฉพาะทาง หมอคนเดียวรักษาทุกโรค รักษาได้แต่ก็ไม่ดี ถ้าเฉพาะทาง ๆ หมอเด็ก หมอโรคนั้นโรคนี้แต่ละโรค ๆ ก็จะดีหน่อย เห็นคนไข้ปี๊บวินิจฉัยปั๊บทันที รู้ว่าเป็นอะไร เพราะหมอชำนาญ นั่นแหละเรียกว่าเฉพาะทาง

โรงพยาบาลไหนมีหมอเฉพาะทางแล้ว ถือว่าโรงพยาบาลนั้นดี ส่วนมากจะไม่ค่อยมี ถึงมีก็น้อย ส่วนมากจะเป็นหมอทั่ว ๆ ไปตามโรงพยาบาล แต่เฉพาะแบบเฉพาะอันเลย..น้อย ส่วนมากโรงพยาบาลจะขาดแคลนหมอเฉพาะทาง

เหมือนกันการสร้างพระธาตุจอมผาของเรา ปรึกษาเฉพาะทาง...เหล็ก ปูน ผิว ยอด ฐาน สร้างพระ เจาะ ขุด นั่นเรียกว่าเฉพาะทาง ความแข็งแรงกำลังยึด ความคงทน สภาพดินฟ้า

อากาศ แรงเหวี่ยงแรงบิด ความแข็งของพื้นดิน เจาะพิสูจน์ด้วยนักธรณีวิทยา ผลของการเจาะเป็นยังไงบ้าง หินแต่ละชั้น

พระธาตุจอมผาของเราก็ทำตั้งแต่เจาะพิสูจน์ลงไปลึกถึง ๒๐ - ๓๐ เมตรก่อนจะสร้าง เพื่อวิเคราะห์ว่าชั้นหินแต่ละชั้นมีความแข็งแรงยังไงบ้าง ไปเจออะไรบ้าง เจอหิน เจอทราย เจอดิน มันจะทรุดไหมในกาลต่อไปหินพวกนี้ นักธรณีวิทยาเขามาเจาะจ้างเขามาเจาะ

...จากนั้นก็เริ่มที่จะตอกเสาเข็มแบบปูพรม ตอกเต็มไปหมดเลย ตอกลงไม่ลงก็ตอก เดี๋ยวสั้นก็ตัด ไม่ประมาทตอกไว้ก่อน จากนั้นก็ผูกเหล็ก ๒ ชั้น คานใหญ่โตมโหฬาร ฐานแผ่ทำกันมา ใช้เหล็กใช้ปูนอย่างถูกต้อง สร้างขึ้นมาเรื่อยก็ได้ผู้เชี่ยวชาญมาช่วยเรื่องแบบ เรื่องเหล็ก เรื่องโครงสร้าง เพราะ

มันเป็นโครงสร้างใหญ่ จนถึงวันนี้แหละก็จะมีการประชุม วันนี้มีหลายอย่าง

๑. ประชุมเกี่ยวกับพระธาตุจอมผา ความแข็งแรง

๒. เรื่องผิวที่จะก่ออิฐ

๓. เรื่องพระที่จะอยู่บนยอดพระเจดีย์ พระพุทธเจ้าเปิดโลกศรีอริยเมตไตรย

๔. ยอดเจดีย์ทั้งยอดที่เราจะเทจากข้างล่างแล้วยกขึ้นไปข้างบนเลย ชิ้นใหญ่เอาไปทั้งอัน แต่งข้างบนไม่สวย วิศวกรบอกเอาจากข้างล่างนี่แหละ ยกขึ้นไปพร้อมองค์พระเลย ยกทั้งชิ้นเลย ใช้รถเครนใหญ่ยกขึ้นไปเลย

๕. ปรึกษาหารือเรื่องปูนที่รถมาชูทปั๊ม ถ้ามีปัญหาอย่างนี้จะต้องแก้ไขปัญหายังไง เนื่องจากทางวัดเราสั่งตรงจากซีแพค

เมื่อมาแล้วก็มาขัดข้องซะเอง รถส่งปูนมาแล้วมาเสียหายซะเอง เราต้องเอาไปเทเรี่ยราดสาดกระจายตามวัดเป็น ๑๐ คัน คันละหมื่นก็หนึ่งแสนบาท

ความรับผิดชอบไม่ใช่ของวัดเพราะวัดมีหน้าที่จ้าง แล้วเขาให้สำเร็จประโยชน์ไม่ได้ เหมือนกับเราไม่ได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่เราจะใช้ คือเราไม่ได้ใช้ประโยชน์จากงานนั้นเลย เมื่อปูนมันเป็นอย่างนี้แล้ว จะต้องปรึกษากันยังไง วันนี้เจ้าหน้าที่เขาขึ้นมา

การสร้างต้องขอบคุณ ไม่รู้จะขอบคุณอนุโมทนายังไง

กับลูกศิษย์ลูกหาที่แข็งขันแข็งแรงจริงใจ เอาภาระของครูบาอาจารย์เป็นภาระของตัว เหมือนกับว่าวัดป่าภูผาสูงเป็นบ้านเป็นที่พักจิตใจ เป็นสวรรค์ เป็นนิพพาน เป็นอู่นอน เป็นอู่ข้าวอู่น้ำ

หลายอย่างพรรณนาไม่จบ พูดตามหลักความจริงพูดจากใจแล้ว... มันซึ้งใจ

แม้แต่คุณเกรียงศักดิ์ เขามานั่งมอง วิศวกรเขาคงไม่เคยเห็นมาก่อนว่าการก่อสร้างจะมีจิตอาสาทำอย่างนี้ เขาก็พลอยเกิดจิตเกิดศรัทธาไปด้วย เขาเชื่อเขาเลื่อมใสคนทั้งหลาย เขามีหัวใจที่มุ่งมั่น เขามีกำลังกายกำลังใจที่จะช่วยทำช่วยสร้าง ดูแต่ละคนที่มา

คนที่สร้างพระธาตุจอมผา คนขายของเก่า ทำงานโรงงาน ทำไร่ทำสวนทำนา หาเช้ากินค่ำสารพัดอาชีพ มารวมอยู่ที่พระธาตุจอมผานี่ ขึ้นไปสร้าง ขึ้นไปทำ อย่างเช่นเมื่อวานนี้รอรถให้มันสำเร็จ ระหว่างรอก็ไปขนไม้ยูคากันกองเบ้อเริ่มเบ้อเทิ่ม กองเหล็กอยู่ตรงนั้นระเกะระกะขวางหูขวางตา มองดูมันใหญ่มาก ไม้ท่อนใหญ่ๆ เหล็กก็ชิ้นโตๆ

อาตมาก็สองจิตสองใจว่า เอ๊ะ! มันจะไหวไหมนะ..มองดู อาตมาบอก *“เอ้า! ช่วยกันหน่อย เอาเท่าที่ทำได้นะ กองนี้ตรงนี้ เก็บให้เรียบร้อย เอาไว้ตรงนั้น”* ไม่ถึงชั่วโมง... เรียบ นั่น! หนักหนาสาหัสอะไรก็ทำๆไป ส่วนมากเป็นผู้หญิงด้วย ทำแบกหาม จับเช็ดปัดกวาดอยู่ตรงนั้นแหละ

เมื่อเสร็จแล้วถามพระอาจารย์มีอะไรบ้างอีก? อยากขึ้นข้างบนจะขึ้นได้ไหม? แบบเขาจะเคลื่อนไหม? ศูนย์เขาจะเสียไหม? อาตมาก็ปรึกษากับช่าง

ช่างบอกได้ “เอ้า! ขึ้นๆอนุญาต”

พวกผู้หญิงก็เตรียมกันใส่เบลล์ ใส่หมวกปั๊บขึ้นไป พอขึ้นไปปึ๊บปั๊บๆ พวกผู้ชายก็ไปเทปูน พวกผู้หญิงก็ขึ้นทางโน้น พวกหนึ่งเหลือก็อยู่บนเจดีย์ นั่นทำไป

ทางนี้เทปูนเสร็จ ทางโน้นก็บอก เหลือไม่เท่าไรก็เสร็จ งั้นเอาให้เสร็จ ๓ ทุ่มเท่านั้นแหละ เสร็จเลยคานตัวนอกคานนั้นเรียกว่าคาน RB18 ตัวนอกเสร็จเรียบร้อย นั่น! ไม่ใช่ธรรมดา ไม่ใช่ง่าย ๆ เขาทำของเขาสำเร็จ ลงมากินข้าวหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เห็นมีใครบ่นสักคำ

ปัณณทัต ปานอ่อน (หมอรถ) มีแต่ปูนเต็มหัว

"เอ้า! ปัณณทัต ยังไงปูนมันเต็มหัว"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ พวกเราพวก Buddha Road ทำมามากแล้ว" นั่นเขาพูดอย่างนี้ หลายคนก็เป็นอย่างนั้น

คนที่เขามาชูทปูน รถเขาพัง เขาบอก

"โอ๊ย! ผมไม่มีวาสนา" เขามาลา

"ใจผมไม่สบายเลยตั้งแต่เช้า ไม่รู้เป็นไร บุญผมไม่ถึงพระอาจารย์ ผมไม่มีวาสนาที่จะได้เทเจดีย์"

คนขับรถชูทปูนเขาเสียใจ สงสารคำพูดเขา เขาก็อยากทำ เขาบอกใจผมไม่สบาย ขึ้นมาเอารถขึ้นมานี่ ไม่รู้เป็นไร เขาว่าใจไม่สบาย ๆ พอจะเทแล้วเป็นปัญหาทันทีเลยเขาว่า

อาตมาก็ว่าทำใจให้มันสบาย ไม่เป็นไรหรอกจะสร้างความดีเทไม่ได้วันนี้ เราก็เทวันใหม่ซิ จะไปเครียดทำไมกับเทปูน เราทำแบบไว้เรียบร้อยแล้ว ตัวเครียดอยู่ที่แบบ ลูกศิษย์ลูกหาทำแบบไว้อย่างดี วันนี้ก็เป็นโอกาสตรวจสอบแบบให้แข็งแกร่งแข็งแรงไปเลย

พูดถึงหัวใจของคนที่มาทำ นอนวัดทำ ค้างวัดทำ เพียรทำ เพียรสร้าง ทิ้งงานที่บ้านเลย เงินทองก็ไม่ใช่ของหาง่าย เศรษฐกิจก็ไม่ใช่ว่าจะดี แต่ละคนแต่ละท่านก็ต้องสละ

นี่หัวใจจริง ๆ ถามว่าคนจะทำอย่างนี้ได้ มันยากไหม ๆ ถามว่าจะหาคนแบบนี้ที่ไหน หายากคนที่มาทำถวาย **คนที่ถือบุญถือกุศลเป็นใหญ่ กว่าเงินทองทรัพย์สิน เป็นใหญ่กว่าชีวิต ถือว่าธรรมะเป็นเจ้าชีวิต ไม่ได้ถือเอาเงินเอาทองเป็นเจ้าชีวิต ถือเอาความดีเป็นเจ้าชีวิต ถือเอาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นเจ้าชีวิต เขาถึงสละได้**

คนจะมาปีนทำทั้งวันทั้งคืน ฝนตกก็ทำ ไม่หยุดไม่ถอย จนกระทั่งไม่สบาย ตากฟ้าตากฝน มาทำจริง ๆ ทำจัง ๆ อย่างลากเหล็ก มัดเหล็ก มันก็ต้องมีหนีบไม้หนีบมือ เดินขึ้นไปมันก็ต้องชนโน่นชนนี่ มันก็ต้องเจ็บตัว ไม่มีหรอกที่มันจะไม่ขูดผิวขูดหนัง มันต้องมีตลอดเวลา

หัวใจเราถึงพูดว่า เอ๊ะ! จะเทียบยังไงกับคนสร้างพระธาตุจอมผาให้เหมาะสมกับหัวใจของเขา เทียบยากนะ มันเทียบยากเหมือนกัน เพราะเขามีศรัทธามีแก่ใจและใจธรรมดาก็ทำไม่ได้ด้วย จะมาทำได้ยังไง มันหนาวมันเปียก มันต้องเสียเงินเสียทองค่ารถมา อย่างครบุรีค่าน้ำมันเท่าไร ไปกลับอย่างเดียวก็ ๖๐๐, ๗๐๐ บาท ขับรถมารถกลับ

ถ้าอยู่โนนไทยนี่ก็ ๕๐๐ กว่าบาท อยู่ลำโพงไปกลับก็ประมาณ

๓๐๐-๔๐๐ บาท อยู่พิมายไปกลับก็เป็น ๑,๐๐๐ บาท มาวัดอาทิตย์หนึ่งมาวัดกี่ครั้ง มาโอทีบุญ ไม่ใช่ง่าย ๆ คิดเป็นครั้งเป็นเดือนแล้วมันมาก ค่าสึกหรอของรถต้องซ่อม ค่าอยู่ค่ากินของตัว ต้องไปต้องกลับ ทั้งงานที่บ้านไร่สวน ก็ต้องละต้องวาง

เมื่อทราบว่าครูบาอาจารย์เชิญชวน ให้รีบมาทำมาสร้าง

เขาก็จะมาทันที อาตมาก็ไม่รู้ว่าเขามีไม่มียังไง แต่เห็นเขามาทุกครั้ง ไอ้ไม่มีนั่นแหละมันจะมากกว่ามี แต่เขามาทั้งที่ไม่มีนี่มันไม่ธรรมดา คนทั้งหลายเวลาจะไปไหนก็ต้องพร้อม จะต้องมีเงินมีทอง จะต้องมีรถ จะมีข้าวปลาอาหารเขาถึงจะไปกัน แต่คนพวกนี้ไม่มี เขาก็มามาทั้งที่ไม่มีนั่นแหละ กะว่าสร้างเสร็จแล้วจะไปหาเอาใหม่ กลับไปก็รีบไปหา เขามาทั้งที่ไม่มี เราก็มองออก ไม่ใช่ผู้สมบูรณ์พูนผล

ช่วยกันสร้างพระพุทธเจ้าจอมผาเนื้อดินเพื่อบรรจุในคลังกรุ

จึงอธิบายยากสำหรับหัวใจ สำหรับความศรัทธาปัญญา สำหรับความนับถือกัน เขานับถืออาตมาเป็นครูเป็นอาจารย์ เขาก็เลื่อมใสเคารพครูบาอาจารย์พาสร้างพาทำ เขาก็ตื่นเต้นเป็นกลุ่มเป็นก้อนหนักแน่นมั่นคง พระธาตุจอมผาขลังมาก เพราะเหตุอย่างนี้ ที่เล่าให้ฟัง คนทั้งหลายอาจจะไม่ทราบชัดเหมือนกับพวกเราผู้ฟังกันอยู่

...สิริมงคล มหามงคล วัตถุมงคล หัวใจเป็นมงคล การกระทำที่เป็นมงคล ความคิดที่เป็นมงคล แล้วก็คนที่เป็นมงคลมาสร้างมาทำนี่ เกิดความดีมหาศาลใหญ่โตพิลึกพิลั่นนะ พูดตามความจริงสะเทือน สะเทือนจริงๆ พระธาตุจอมผา สะเทือนด้วยความดี ใหญ่ด้วยความดี ใหญ่ด้วยความศรัทธา

มี! คนสร้างเจดีย์มีเงินเท่านั้นล้านเท่านี้ล้าน สูงเท่านั้นกว้างเท่านี้ แต่จะหาคนแบบพวกนี้ที่ถูกหล่อหลอมมาตั้งแต่สร้างถนนพระพุทธเจ้า จนมาถึงพระธาตุจอมผานี้ พวกนี้ไม่ถอยนะ ไม่หลบหลีกเลี่ยง ประหนึ่งว่าเป็นเรื่องของตัว เป็นเจดีย์ที่ตัวต้องทำ ต้องสร้างและต้องเสร็จด้วย วันไหนเสร็จก็จะต้องภูมิใจกันมาก

เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของพระธาตุจอมผา เก็บรายละเอียดเล็กๆน้อยๆมาสร้างมาทำ พวกปั๊มพระก็ปั๊มจนสว่าง หลังจากคนกลับไปแล้วก็ขึ้นไปทำอยู่นั่นหละ ทำจนสว่างคาหูคาตา ปั๊มพระพุทธเจ้าจอมผา ทำเพื่อจะบรรจุในคลังกรุ นี่ก็ทำจนสว่าง

คาหู คาตาไม่ต้องหลับต้องนอนกันเลย

เห็นไหมละ ในช่วงกลางคืนไปปั๊มพระ กำหนดจิตเป็นอรรถเป็นธรรมไปอยู่ข้างๆ เจดีย์กันไป นี่ก็วิเศษกันไปอีกอย่างหนึ่งแล้ว ไม่ใช่วิเศษน้อยๆ วิเศษอย่างมากและชื่อเจดีย์ของเรา **พระธาตุจอมผา** หรือ **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง** ก็เหมาะจริงๆ เป็นชื่อที่เหมาะและไม่ได้ไปซ้ำใครเลย ไม่มี! เป็นพระธาตุอันเดียวในโลกในประเทศแผ่นดินนี้

เป็นจอมจริง จริงหัวใจ จอมใจ จอมจิต จอมธรรม จอมปราชญ์ จอมคน เป็นยอดแห่งคุณงามความดี ถ้าเป็นทานก็จอมทาน เอาตัวมาทำ อวัยวะชีวิต ภรรยาบุตรธิดา มหาบริจาคทั้ง ๕ เรียกว่า **จอมทาน**

๑. อวัยวะเอามาทำ ปีนขึ้นไปผูกเอง

๒. ชีวิต ไปเสี่ยงอยู่อย่างงั้น

๓./๔. บุตร พาลูก พาเมีย บุตร ภรรยามาทำ

๕. ทรัพย์ มาบริจาค

จะพูดว่าคนสร้างพระธาตุจอมผาเป็นจอมทานเหมือนพระเวสสันดร ก็ไม่ผิดเลยนะ ถูกเป๊ะเลยถูกหมดเลย บริจาคลูก บริจาคเมียมา บริจาคผัวมา เอามาทำมาสร้าง อวัยวะหู ตา จมูก เนื้อหนัง แขน ขา ปืนขึ้นไป ชีวิตทั้งชีวิตเอาไปเสี่ยงอยู่อย่างงั้น นั่นมหาบริจาคทั้ง ๕ จอมทาน จอมศีลก็คือพรหมจรรย์นั่นหละ ถือศีล ถือธรรม สร้าง นั่นเห็นไหมหละ จอมสมาธิ จิตไม่ดี ใจไม่ดีทำอย่างนี้ไม่ได้หรอก ต้องใจมั่นคงหนักแน่นสุดๆ แหละ!

ถ้าใจไม่สุด ๆ ต้องถอยหนี ต้องหนีจาก ต้องละทิ้ง ต้องไม่เอาแล้ว ไม่ไหวแล้ว ไม่มาแล้ว เหนื่อย ไม่มีเงินแล้ว ไม่มี

วัดป่าภูผาสูง

เงินจะมา ทั้งค่าน้ำมัน ลำบาก เหนื่อยก็เหนื่อย ดึกก็ดึกกว่าจะกลับถึงบ้าน ถ้าไม่มีสมาธิ ใจไม่มั่นคงจะต้องเลิกมาสร้างอย่างแน่นอน อาตมาเห็นพวกนี้ ไม่ได้เห็นวันหนึ่งวันเดียวนะ สร้างมานี่ปี-สองปีแล้ว เริ่มจาก Buddha Road มาสี่ปีแล้วนี่พวกนี้แน่นหนัก.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๓๐ กันยายน ๒๕๕๖

๓๓
ไม่เกี่ยวกับกรรม

...**แม่เภา** เป็นยังไงบ้างหละ คนแก่ ๆ อย่าไปถือสาเถอะปล่อย ดูกันไป ศัตรูของคนแก่ก็คือความแก่เอง อากาศเย็น ...หนาว...มีหลายคน อากาศเย็นอุณหภูมิ ๒๐ องศา

แม่ใหญ่หนอม หนาวละซิ คนเฒ่ามักจะแพ้อากาศเย็น **แม่วาริน** เรื่องหนาวเป็นไงมั่งทนไหวไหม?

เดือนนี้ตุลาคมแล้ว ออกพรรษาก็จะหนาวเพิ่มขึ้น เตรียมเครื่องกันหนาวด้วย อากาศมันก็จะค่อย ๆ เย็นขึ้นหนาวขึ้น

อากาศมันไม่เกี่ยวกับกรรมนะ อากาศหนาวอากาศร้อนไม่เกี่ยวกับเวรกับกรรมนะ มันเป็นเองโดยธรรมชาติไม่ใช่กรรมเป็นผู้แต่งตั้งให้มันหนาวมันร้อน มันเป็นไปตามสภาวะของมันเอง

กรรมมันเกี่ยวกับจิตใจเกี่ยวกับสิ่งที่ยึดที่ถือที่ทำ ส่วนอากาศพวกนี้ไม่เกี่ยวกับกรรมมันเป็นไปเองของมัน อย่าไปโทษเพราะกรรมเพราะเวรไม่ได้นะ ไม่เกี่ยวกับกรรม นิพพานนี่ก็

ไม่เกี่ยวกับกรรม ไม่เกี่ยวกัน พ้นไปแล้วไม่เกี่ยวกับกรรม

๑. อากาศไม่เกี่ยวกับกรรม

๒. นิพพานไม่เกี่ยวกับกรรม

อากาศนี่ก็เหมือนกันเป็นธรรมชาติเป็นผลของการกระทำก็จริงนะ แต่จะเป็นเกี่ยวกับกรรมดีชั่ว ไม่นะ! เป็นของมันเองอยู่อย่างนี้แหละ คนไปทำลายป่าทำลายภูเขาอากาศมันเปลี่ยนก็จริงอยู่แต่ความเป็นอากาศเองโดยอากาศเองไม่เกี่ยวกับกรรม

ธรรมชาติมันก็แต่งของมันเองเป็นอย่างนี้มานาน โลกจึงมีร้อนหนาวเย็นสูงต่ำ มีแม่น้ำ มีทะเล มีสมุทร เป็นเรื่องของธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ดลบันดาลให้ใครดีใครชั่วไม่ได้ มนุษย์เอง เป็นผู้ทำเองสร้างเอง หลักธรรมท่านก็มีแยกแยะของท่าน

อะไรก็จะโทษเวรโทษกรรมไปหมดทุกเรื่อง ก็ไม่ถูก บางอย่างก็ยกเว้นอยู่ พระพุทธเจ้าบอกว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม สัตว์ก็สิ่งที่มีลมปราณหรือว่ามีจิต นั่นเรียกว่า สัตว์โลก ส่วนที่นอกเหนือจากส่วนที่มีจิตใจแล้ว นั่นเป็นเรื่องของธรรมชาติ ธรรมชาติเกิดเองดับเอง แต่สิ่งที่มีปราณคือมีจิตอันนี้ ไม่เป็นเอง เป็นไปตามสิ่งที่ทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นไปตามสิ่งที่ทำ แต่พวกอากาศนี้เป็นเองของมันเป็นธรรมชาติของมัน

อากาศเย็นๆ อย่างนี้ไม่ได้เกี่ยวกับเวรกับกรรม นิพพานก็ไม่เกี่ยวกับเวรกับกรรม หลุดไปแล้ว หลุดจากวงจรนั้นไปแล้ว หลักของพระพุทธศาสนา หลักธรรม หลักประพฤติปฏิบัติ

ท่านก็มีแยกของท่านเอาไว้อยู่ เราทั้งหลายเกี่ยวกับกรรมแหละตัวเราแต่ละคน เกิดมาอย่างนี้เป็นแบบนี้ มีชีวิตเป็นอยู่อย่างนี้ รูปร่างหน้าตาลักษณะท่าทางเป็นแบบนี้เกี่ยวโดยตรงเลย

กัมมะพันธุ เป็นเผ่าพันธุ์ของกรรม หลักศาสนาท่านบ่งชี้ชัดเจาะจงไปตรงนั้น ตรงกรรมที่ทำ ท่านจึงยกให้เรื่องกรรม **กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม** อันนี้ครอบหมด ทางกาย ทางวาจา ทางจิต เอาไปทำดีก็เป็นกรรมดี เอาไปทำชั่วก็เป็นกรรมชั่ว

พระพุทธเจ้าจึงบัญญัติพระธรรมวินัย ให้เราทั้งหลายสร้าง คุณงามความดีกันรักษาศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ อันนี้เป็นกายกรรม วจีกรรม บัญญัติข้อปฏิบัติทางด้านจิตใจ เรียกว่า อนุสติหรือกรรมฐาน อันนี้เป็นมโนกรรมเป็นทางด้านจิตใจ

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าท่านถึงให้กำหนดศีลให้อยู่กับตัวของเรา อย่างเช่น เราทั้งหลายจะอยู่ที่ไหนก็ตามให้ตั้งสติกำหนดศีลอยู่กับตัวของเรา อันนี้เป็นกายกรรม และวจีกรรม กายกรรมก็คืองดเว้นความชั่วทางกาย วจีกรรมก็คือพูดความดีทางวาจา ตั้งสัจจะอธิษฐาน

อย่างเช่น เราจะอยู่บ้านอยู่วัดอยู่ไหน ในที่ที่ไม่มีพระเราก็กำหนดที่ใจของเรา **ปริสุทโธ อหัง ภันเต ปริสุทโธติ มัง พุทโธ–ธัมโม–สังโฆ ธาเรตุ** *ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าตั้งจิตทำตัวเองให้บริสุทธิ์ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ขอพระพุทธเจ้า*

พระธรรม พระสงฆ์ จงทรงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ทั้งกาย วาจา ใจ ตั้งจิตอย่างนี้เรียกว่า **ปริสุทธิ** ทำตัวเองให้บริสุทธิ์ แม้ไม่ได้ว่าต่อหน้าพระเณร ไม่มีพระพุทธรูปก็ตามให้กำหนดเอาที่ใจของเรา นั่นเป็นข้อปฏิบัติ

อีกอันหนึ่งก็ตั้งจิตเอา อันนี้ทำใจก็ตั้งจิตเอาไว้ แล้วก็กล่าวทางวาจา ระลึกถึงพระพุทธเจ้าพระธรรมพระสงฆ์

พุทธัง ชีวิตัง ยาวะ นิพพานัง สรณัง คัจฉามิ *ข้าพเจ้าถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิตจนกว่าจะถึงพระนิพพาน*

ธัมมัง ชีวิตัง ยาวะ นิพพานัง สรณัง คัจฉามิ *ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิตจนกว่าจะถึงพระนิพพาน*

สังฆัง ชีวิตัง ยาวะ นิพพานัง สรณัง คัจฉามิ *ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิตจนกว่าจะถึงพระนิพพาน*

อันนี้เป็นกรรมฐานขึ้นมาในจิตแล้วถ้าได้ว่าอย่างนี้ ถ้าได้ว่าแบบนี้แล้วจิตยอมรับแล้ว ก้าวไปสู่ข้อปฏิบัติก้าวเข้าไปสู่ความลึก ถ้าเป็นน้ำก็หยั่งลงไปแล้ว ลึกลงไปแล้ว ต้องมีวิชาลึกถึงจะลงไปได้ น้ำลึกต้องมีวิธีการ

ธรรมะก็เหมือนกัน ตื้น ๆ ก็อยู่ฝั่ง อยู่ฝั่งมองเห็นแต่น้ำ ไม่เคยลง ลงก็ลงไม่เป็นก็ตาย ลงเป็นก็เป็นประโยชน์ นั่นเทียบให้ฟัง

การปฏิบัติการประพฤติอยู่ที่การกระทำของเราเอง ผู้ฉลาดจึงมักมีอุบายในการสร้างตนเองจิตใจของตนเอง ให้ดี ให้สงบ

มักขวนขวายสร้างบุญกุศลให้เกิดขึ้นกับใจ เป็นวิธีการอันสำคัญที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเอาไว้ ผู้ใดได้คิดอ่านประพฤติปฏิบัติให้เกิดสุขในทางสมาธิทางปัญญา ผู้นั้นหละเป็นผู้ที่คอยจะผ่านพ้นไปจากดงหนามคือกิเลสที่คอยทิ่มแทงหัวอกหัวใจ

การประพฤติปฏิบัติธรรมจึงสำคัญ เป็นทานบูชาก็อยู่ในการปฏิบัติธรรม ศีลบูชาก็อยู่ในการปฏิบัติธรรม สมาธิบูชาก็อยู่ในการปฏิบัติธรรม เรียกว่า ปฏิบัติบูชา

ทานบูชาก็ทำบุญทำทาน บูชาคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีคุณนี่เรียกว่าทานบูชา ทำความดีถวายอุทิศให้กับบุคคลผู้เกี่ยวข้องที่มีบุญคุณกับเรา บุญคุณกับโลก เราก็ทำบุญทำทาน ระลึกถึง

ศีลบูชา ปฏิบัติศีล บูชาธรรมวินัย ซึ่งเป็นอุบายในการกำจัดกิเลสอย่างหยาบ

สมาธิบูชาก็เป็นการฝึกจิตฝึกใจให้เข้มแข็ง เป็นการกำจัดกิเลสอย่างกลาง ฝึกจิตให้มั่นคง ไม่ให้จิตใจอ่อนแอ ไม่เป็นคนขี้ท้อแท้งอแง เป็นคนบึกบึน เป็นคนเห็นอุปสรรคเป็นมิตรที่จะก้าวขึ้นไปสู่ความดีที่สูงขึ้น ไม่รู้สึกว่าอุปสรรคที่ขัดขวางเป็นศัตรู ถือว่าเป็นมิตรมาช่วยเสริม

เมื่อมาเจอเหตุการณ์อย่างนั้นก็ยิ่งจะต้องฝึกจิตให้เข้มแข็ง ฝึกจิตให้รับให้ทนกับสิ่งนั้น ๆ ได้ จิตใจสติมั่นคงแน่วแน่ต่อเป้าหมายที่จะก้าวเดินต่อไป เลยไม่หวั่นไหวไปกับคนกับ

เรื่องต่าง ๆ ที่มันมารบกวน ที่จะดึงใจของเราให้ฟุ้งซ่านเป็นทุกข์ นี่เรียกว่าสมาธิบูชา

ปัญญาบูชา ฝึกจิตให้เฉลียวฉลาดปราดเปรื่องในเรื่องนั้นๆ **ปัญญาเป็นเครื่องส่องดู เหมือนกระจกส่องดูตัวเรา ธรรมดาตาเราเองมันย่อมไม่เห็นตัวเราเอง เห็นแต่คนอื่น** ทั้งที่ตามันอยู่กับตัวของเรา มันไม่เห็นหน้าตัวเองได้ ตากับแก้ม กับจมูก กับปากกับหู มันไม่เคยเห็นกัน ท่านจึงต้องมีเครื่องส่องเรียกว่าแว่นส่องธรรม แว่นส่องใจ เป็นเครื่องสอดส่อง เป็นกระจกสะท้อนดูตัวของตัวเอง ปฏิบัติธรรมปัญญาฝึกให้ใส ให้เป็นคนใคร่ครวญพินิจพิเคราะห์ วิจารณ์ วิจัย ปัญญานี่สำคัญ

นั่งสมาธิก่อนฉันจังหัน ฟังเทศน์ ถวายทานทุกวันที่วัดป่าภูผาสูง
๖ ตุลาคม ๒๕๕๖

ปัญญาจึงเป็นเครื่องบอกถึงหมายปลายทางว่ามันจะถึงยังไง ปัญญากำหนดเอาได้สำหรับผู้บำเพ็ญ **ผู้มีปัญญาจึงไม่หลงโลก ไม่ติดอยู่กับโลก ไม่เป็นทาสของโลกของกิเลส ผู้มีปัญญาจึงมีอิสระในตัวเอง ไม่ถูกข่มเหงรังแกด้วยสิ่งที่เป็นวัตถุผู้คน ผู้มีปัญญามักจะสลัดออก นิสัยปัญญาจึงเป็นนิสัยที่เป็นนิสัยภาคภูมิ เป็นอัครคือเป็นผู้เลิศ**

เหมือนพระพุทธเจ้า พระสารีบุตรเถระผู้มีปัญญา เพียงสิ่งเดียวพระองค์ก็สามารถสาธยายบรรยายอย่างแคบให้พิสดารปัญญาจึงกำจัดกิเลสอย่างละเอียด ผู้มีปัญญาเท่านั้นถึงจะมองเห็นเชื้อโรคที่มันอยู่ข้างในใจที่ละเอียด เหมือนกล้องจุลทรรศน์ก็จะส่องดูในสิ่งที่ตามองไม่เห็น เป็นแว่นส่องธรรม ปัญญาจึงเป็นเครื่องส่องดูแลรักษาปกป้องคุ้มครองทำให้หลุดพ้นจากสิ่งมืดมัว

ปัญญาบูชา ใครปฏิบัติธรรมเรียกว่าปฏิบัติปัญญาเป็นเครื่องบูชา ปฏิบัติศีล อยู่ที่ไหนก็นึกเอาได้กำหนดที่ตัวของเรา **ปริสุทโธ อะหัง ภันเต ปริสุทโธติ มัง พุทโธ–ธัมโม–สังโฆ ธาเรตุ** *ข้าพเจ้าตั้งจิตจะปฏิบัติให้เป็นผู้บริสุทธิ์ทางกายวาจาใจ ขอพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จงทรงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จะประพฤติปฏิบัติเป็นกายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต* ระลึกอย่างนี้ในจิตแล้วก็ตั้งจิตว่า **“พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สรณัง คัจฉามิ, ธัมมัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง**

สรณังคัจฉามิ, สังฆัง ชีวิตัง ยาวะ นิพพานัง สรณัง คัจฉามิ"
"ข้าพเจ้าถือพระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต ถือพระธรรม ถือพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิตจนกว่าจะถึงพระนิพพาน" เอากันยาวไปขนาดนั้นเลย แม้ต้องเกิดต้องตายท่องเที่ยวอยู่ก็ยังถืออันนี้อยู่

ถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิตลมหายใจ หรือจิตนี้จนกระทั่งจะเข้าสู่พระนิพพาน อธิษฐานข้ามภพข้ามชาติกันไปเลย เอานิสัยใจคอไปในทางนี้เลย

พูดให้เป็นคติสอนใจสำหรับผู้ที่อยู่บ้านอยู่เรือน อยู่ที่ไหนก็สามารถระลึกรู้มีสติอยู่กับสิ่งที่เป็นอรรถเป็นธรรมอย่างนี้ได้ พอทำอย่างนี้ได้ใจก็ผ่องใสขึ้น ใจก็ดีงามขึ้นมา

ปฏิบัติธรรมปฏิบัติอยู่ตรงที่ปฏิบัติ ไม่ได้ตรงที่ไหน ตรงที่ใจปฏิบัติ ใจของตัว จิตของตัว ชำระล้างสิ่งสกปรกมัวหมองกังวลหม่นหมองออก อยู่ตรงนั้น ปฏิบัติธรรมตรงที่จิตที่ใจไม่ได้ตรงที่ตรงไหน ให้ถืออย่างนี้จะปฏิบัติสะดวก.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร
เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน
ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง
๑ ตุลาคม ๒๕๕๖

๓๔

สิ่งที่จะตามเราไปหลังความตาย

...สาธุ!... หลานน้อยปฏิบัติธรรมด้วยนะ ...เป็นบุญ ๆ ทำบุญกันทั้งวันทั้งคืน ทำทั้งหลับทั้งตื่น ทำหมดคืนหมดวัน

...เมื่อคืนก็สวดมนต์สว่างกันถือเนสัชชิกเฉพาะกลางคืน ...กลางวันนอน...จะถือทำไมเนี่ย? เปลี่ยนถือเนสัชชิกกลางวันดีกว่า แล้วกลางคืนพากันไปนอนซะ ถือเนสัชชิกแล้วกลางวันไปนอนกองกันอยู่...เปลี่ยนไปถือเนสัชชิกกลางวันดีกว่า กลางคืนก็ไปนอนได้...

ตอนตี ๓ พระจันทร์ทรงกลดสวยงาม เป็นสิ่งดี ๆ ที่ญาติโยมมาปฏิบัติ วัดเราไม่ปฏิบัติธรรมหลายวันหรอก ส่วนมากก็ถือเนสัชชิกวันหนึ่งคืนหนึ่ง อย่างมากไม่เกิน ๓ วัน ที่วัดนี้ไม่ปฏิบัตินานหรอก เพราะเห็นหลายวัดเขาปฏิบัตินาน ๆ ไม่เห็นได้เรื่อง ก็เลยไม่ทำนาน...

ของเราปฏิบัติธรรมเฉพาะช่วงวันสำคัญเท่านั้นเอง ...นี่ก็เรียบร้อยดีทุกคนทุกท่าน เสียงสวดมนต์เสียงอรรถเสียงธรรม

ก็ดี นั่งสมาธิก็ดี ก็รู้สึกว่าเรียบร้อยดีทุกประการ ผ่านพ้น **"วันวิสาขบูชา"** มาวันนี้ก็ยังมีผู้อยู่ยังไม่ไปหมด

การได้มาทำ พอมองย้อนหลังกลับไป ก็ต้องภูมิใจว่าตัวได้ประพฤติ ตัวได้ปฏิบัติ ไม่ได้ปล่อยวันเวลาทิ้งไปเปล่าๆ ซึ่งก็ถือว่าได้คุณภาพของจิตของใจขึ้นมาอีก ใจของเราถ้าไม่รักษามันจะเป็นยังไง คอยประคับประคองอยู่ทุกวี่ทุกวันยังจะเอาไม่อยู่ นี่ยังปฏิบัตินะ ถ้าไม่ได้ปฏิบัติมันจะเถลไถลไปถึงไหนมันจะเป็นยังไงบ้าง เทียบมองย้อนหลังดู

...ท่านทั้งหลายได้มาปฏิบัติเป็นอนุสติระลึกถึงพระพุทธเจ้าก็ได้ทำถวายท่าน ระลึกถึงพระธรรมก็ได้จงกรมนั่งสมาธิ ทำถวายท่าน ระลึกถึงพระสงฆ์ก็ได้ปฏิบัติตามคำสอนของท่าน ระลึกถึงศีลก็ได้รักษาศีล ระลึกถึงจาคะการทำบุญทำทานก็ได้เสียสละจาคะแบ่งปัน ระลึกถึงสวรรค์คือเทวดาที่เราได้ทำบุญเป็นที่ไปในสวรรค์เป็นเบื้องหน้า ตั้งแต่ชั้นภูมิเทวดาชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตตวัสวดี

บุญที่เราทำนี้อย่างน้อยก็เป็นที่ไปในสวรรค์ เป็นที่ไปในเบื้องหน้า เรียกว่า**โลกทิพย์** อยู่ด้วยความเป็นทิพย์ เมื่อระลึกอย่างนี้มันก็เป็นอนุสติภูมิใจที่เราได้ทำสิ่งที่ดีที่งามถวายองค์ธรรมองค์ศีล ...ได้ทำแล้วก็ควรจดควรจำ นึกถึงความดีนี้เมื่อไรก็ภูมิใจเมื่อนั้น

ไม่เหมือนความชั่วความเดือดร้อน นึกถึงมันเมื่อไรมัน

เศร้า นึกถึงสิ่งที่เป็นกิเลส นึกถึงเมื่อไรมันก็เศร้าอกเศร้าใจ นึกถึงอะไรที่มันหักมันพังมันเพในชีวิตของเราแล้ว มันก็เศร้าเป็นอารมณ์เศร้าหมอง ...ผ่านมาอย่างนั้น ๆ มันไม่เป็นไปตามหวังตามใจ นั่นมันเป็นทุกข์ เอามาพิจารณาให้เป็นธรรม

แต่นึกถึงความดีมันปลื้ม **ธัมมปีติ สุขัง เสติ *คนที่ปลื้มในธรรม ย่อมนอนเป็นสุข นั่งเป็นสุข อยู่ดีสบายเป็นสุขเห็นไหมหละมันดีอย่างนี้จึงต้องทำบุญ ทำเอาไว้ อาตมาไม่ได้นั่งเทศน์สอนตลอดกัปตลอดกัลป์นะ ตายแล้วต่างคนต่างไป ทั้งพระทั้งโยมนั่นแหละ ทำความดีเอาไว้ให้มันพอ พอในหัวใจของเราถึงจะจบ***

ถ้าทำความดีไม่พอ มันไม่ดี มันอันตราย ทางข้างหน้าเราผู้หูหนวกตาบอดพวกเราไม่เห็นนะ พวกเราไม่ได้เหมือนพระผู้มีญาณมีฌานมีญานทิพย์ หรือท่านผู้ปฏิบัติจนรู้ว่าตายจะไปไหนก็ทราบ จะไปอยู่ขั้นไหนท่านก็รู้ ...เราปฏิบัติอยู่ขั้นนี้ถ้าตายแล้วไปอยู่สวรรค์ชั้นนี้ ท่านก็รู้ ...ตายแล้วจะไปอยู่ไหนเกิดอีกกี่ชาติ ยังมีเชื้อกิเลสอีก ท่านก็รู้ เพราะท่านเป็นผู้แน่นอนเป็น**นิยตบุคคล *เป็นบุคคลผู้แน่นอน รู้ทางไปทางมา พวกเราอวิชชามันครอบงำอยู่***

ขอให้เราปฏิบัติ ขอให้เราได้ตั้งใจประพฤติความดี อันนี้มันก็แน่นอนเหมือนกัน ถึงเราไม่เห็นว่า...เอ๊ะ! ตายแล้วเราจะไปไหน ก็ช่าง แต่มันก็แน่นอนอยู่ในจิตใจของเราอยู่ หากขอ

ให้เราได้ประพฤติปฏิบัติ อันนี้แหละหลักธรรมหลักความดีมันเป็นอย่างนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายอนุสติระลึกถึงสิ่งที่เป็นความดีเหล่านี้จะเป็นความภาคภูมิใจ ปลื้ม! ปลื้มอก ปลื้มใจ

อย่างที่บอกว่า **ธัมมปีติ สุขัง เสติ** พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็ธรรมปีตินั่นแหละ พระอรหันต์ทั้งหลายท่านได้บรรลุธรรมก็ธรรมปีติ ท่านปลื้ม! เห็นสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ท่านก็เกิดความปลื้มปีติ เรียกว่า ***ธรรมเกิด ธรรมผุด บรรลุธรรม เห็นธรรม รู้ธรรม*** รู้ความจริงเกิดขึ้นที่ดวงจิตนี้ทั้งนั้น พี่น้องทั้งหลายพยายามแคะได้มันออก

กิเลสมันหนา อะไรที่มันหนาๆ ขัดทุกวัน มันก็เกลี้ยงเองแหละ ภูเขาทั้งลูกเขายังเอามาตีเป็นหิน...เป็นทราย เป็นปูน เป็นหินสามสี่ ภูเขาทั้งลูกเอามาสร้างบ้านสร้างเมือง เขาขัดถูทุกวันๆ กิเลสของเรามันจะหนาขนาดไหนก็ตาม ถ้าเราขัดถูมันทุกวันด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยสมาธิปัญญา ด้วยการพิจารณาธรรมทั้งหลายทั้งปวง มันก็ย่อมหลุดย่อมหล่นออกจากตัวจากใจของเราบ้าง

แต่ถ้าใครไม่ขัดถู มันก็ยิ่งเปรอะยิ่งสกปรกยิ่งหนา ยิ่งหนาก็ยิ่งหนัก ยิ่งหนักก็ยิ่งทุกข์ ยิ่งทุกข์ก็ยิ่งทรมาน ตัวกิเลสมันหนาๆไม่รู้จักเอาออก มันจะไปยังไงคนทั้งคน เดินไปนี้มันหนักมาก

หนักของแบกของ มันก็หนักชาติเดียวเท่านั้น แต่หนัก

กิเลสนี่ ข้ามภพข้ามชาติ เป็นบ้าให้ไฟนรกมันเผา เป็นบ้าให้หอกนรกมันทิ่มแทง เป็นบ้าไปตกอยู่กะทะทองแดงให้มันร้อน หรือไปอยู่ในที่เย็นก็เย็น นรกเย็นนรกร้อน มีหมด มันหนักกิเลสมันก็ไปตกในที่หนัก

เราทั้งหลายก็ต้องขยันขัดถูเอาออก ภาวนาพิจารณาธรรม ทำใจให้ร่มเย็น ทำใจให้เป็นสุข นี่คือการพิจารณาธรรมทั้งหลายด้วยความมีสติ กิเลสที่มันมีอยู่มันก็หล่นหลุดออกไป กระจุยกระจายออกไป สลัดออกไป

สลัดออก ไม่สลัดมันก็เป็นขี้เรื้อนละซิ เหมือนน้ำสาดใส่หลังหมา สลัดพัวะ ๆ หมาตัวไหนไม่รู้จักสลัดน้ำขังหลัง เป็นขี้เรื้อนคันตายเลยทีนี้ จะเอาขาเกาก็เกาไม่ได้ เอาไปถูกับต้นไม้บ้าง เอาไปถูกับก้อนหินบ้าง ตัว แขน ขา ตัวคนเหมือนกันนั่นแหละ กิเลสมันตกใส่หล่นใส่ ต้องสลัดทิ้ง สลัดทิ้งอย่าเอามันไว้ มันจะเป็นขี้กลากขี้เกลื้อน

ขี้กลากก็คือตัวโลภ ตัวโกรธ ตัวหลง ขี้กลากขี้เกลื้อน คันหน้าคันหลัง โอ๊ย! อยู่ไม่เป็นสุข มันรำคาญ แต่ต้องอยู่กับมันเพราะมันอยู่กับใจของเรา ถ้าเทียบกิเลสของคน อวิชชาตัณหาอันนี้แผ่เป็นเหมือนโรคร้าย มันหนาขึ้นมาเหมือนโรคร้ายเกาะกินไต กินไส้ กินพุง กินตัว แต่โรคของจิต มะเร็งของใจมันเกาะกินจิตกินใจ กินภพกินชาติ พาไปตกนรก

โรคธรรมดาตายแล้วก็แล้วเอาไปเผาจบกันหมดเรื่องกันไป

แต่ไอ้โรคกิเลสมันไม่หมดเรื่อง ไม่จบที่ชาตินี้เท่านั้น ไม่ได้จบที่เมรุนะกิเลส โรคกายมันจบที่เมรุเท่านั้น ตายแล้วก็เผาไฟ พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพาน พระอรหันต์ท่านก็นิพพาน โรคกายเป็นโรคธรรมดา เกิด แก่ เจ็บ ตาย

ชรา ธัมโมมหิ ชรัง อนตีโต
พยาธิ ธัมโมมหิ พยาธิง อนตีโต
มรณธัมโมมหิ มรณัง อนตีโต

เป็นโรคธรรมดา เกิดธรรมดา แก่เป็นธรรมดา เจ็บเป็นธรรมดา ตายเป็นธรรมดา ...เป็นโรคธรรมดาจบกันที่เมรุ ที่ไฟเผาไฟไหม้ จบกันที่นั่นเท่านั้นแหละ จบกันไป ...ทำบุญกันไป จบกันไป เอากระดูกเข้าธาตุเอาไปลอยอังคารลอยน้ำไป

แต่โรคเรื้อรังของจิต โรคภพโรคชาติ พวกโรคโลภ โรคโกรธ โรคหลง นี้โรคอวิชชาตัณหา มันไม่ได้จบที่เมรุ มันยังไปกับเราอีกยาว ๆ

ต้องคิดยาว ๆ **คิดสั้น *คือกิน คือนอน คือเกิด คือตาย*** **คิดยาว *คือบุญกุศลคุณงามความดี*** ตายก็ช่าง จะเจ็บก็ช่าง จะป่วยก็ช่าง คิดยาว ๆ เอาความดีไว้ก่อน เอาทานทำทาน มีแล้วไปทำทานทำบุญ เก็บไว้ให้ลูกหลานแย่งกัน เอาทำบุญบ้างส่วนหนึ่งแบ่งกันบ้าง ให้มันเป็น ๒ ส่วน ทำทานรักษาศีล นี่คิดยาว ๆ ไกล ๆ อย่าคิดสั้น ๆ แค่ปากแค่จมูกแค่หูแค่ตา อันนี้มันแค่มองแค่ใกล้ ๆ

ชีวิตของคนที่ไม่สิ้นกิเลสมันยาวไกลทางมันยาว เรียกว่า **อนมตมัคโค** มันยาวหาที่สิ้นสุดไม่เจอ เบื้องต้นก็ไม่เห็น เบื้องปลายก็ไม่รู้ว่ามันจะจบลงที่ตรงไหน พระพุทธเจ้าจึงให้สร้างความปลอดภัยเอาไว้ ทำบุญกุศลนั่นแหละเป็นทางเสบียงอันดี ใจจะได้มีกุศลเป็นเครื่องเกาะเกี่ยวเหนี่ยวรั้ง ท่านให้ทำอย่างนี้ถึงจะถูกต้อง นี่เรียกว่าคิดยาวๆ คิดถึงการบุญการกุศล การแห่งคุณงามความดี

ผู้ฉลาดมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านจึงบำเพ็ญบารมียาวนาน ปัจจุบันก็แค่ปากแค่อิ่มๆ ก็แค่อิ่ม กินก็แค่กิน คนโง่มักจะเอาปากเอาท้อง เอาโอ้เอาอวดเฉพาะต่อหน้าเท่านั้นเอง ไม่ได้คิดไกลๆถึงทางถึงศีล สมาธิปัญญา

ทางธรรมท่านถึงทำประโยชน์ในโลกนี้ แล้วก็ทำประโยชน์ให้มันถึงโลกหน้า ไปข้างหน้าจะไปยังไงหละ ไม่มีทุนไม่มีรอนจะไปกรุงเทพฯ ไม่มีเงินสักบาท ยังไปไม่ได้เลย...จะไปสวรรค์นิพพานไม่มีทรัพย์ภายใน ไม่มีศีล ไม่มีจาคะ ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ไม่มีความรู้ทางธรรม จะได้ไปยังไง มันไปไม่ได้ ภพหน้าเขาเอาอริยทรัพย์

ภพนี้เขาเอาเงิน จะไปกรุงเทพฯ ไม่มีเงินสักบาทไปยังไง ..ตาย ลงจากรถจะไปยังไงหละ ไปจ่ายไปซื้ออะไรไม่ได้ นั่นเห็นไหมหละ? ฉะนั้นจึงต้องทำเอาไว้ ให้เป็นอริยทรัพย์ พระพุทธเจ้าสอนทุกอย่าง สอนให้พวกเราได้ประพฤติปฏิบัติ

ให้ทุกคนจดทุกคนจำเอาไว้

อย่าไปหมดแรงกับบุญกุศลคุณงามความดี ไสมันเข้าไป ผลักมันเข้าไป ดันมันเข้าไป มันเก่งนักกิเลสนี่ ดัดมันหน่อยซิ เอามันอย่างนั้นแหละ

อาตมาไปอยู่กับครูบาอาจารย์ตั้งแต่เป็นเณร ตรงไหนก็ไปเป็นเณรขอให้ได้ฟังเทศน์ฟังธรรม นั่งฟังครูบาอาจารย์เทศน์ไม่เคยเบื่อ ไม่เหมือนพระเณรทุกวันนี้ จะฟังเทศน์ฟังธรรม ...มันไม่เหมือนพระเหมือนเณร

แต่เก่าแต่ก่อนเรานี้ชอบฟังหลวงตาเทศน์ หลวงปู่เหรียญเทศน์ ฟังพ่อแม่ครูบาอาจารย์ซึ้ง ๆ อยากเป็นอย่างท่านบ้าง อยากหลุดพ้นจากกิเลสอย่างท่านบ้าง ใจมันก็ดูดดื่มในศีลในธรรม ดื่มด่ำในรสพระธรรม ก็ใจมันจ่อ ๆ ฟังหลวงตา ฟังครูบาอาจารย์มันชื่นใจ ผลักไสตัวเองให้ไปในทางที่ดี เติมความดีอย่าไปหมดเรี่ยวหมดแรง ฟังไปเถอะยามที่มันฟังได้ ดูไปเถอะของดี ๆ พุทโธ ธัมโม สังโฆ ยามที่มันดูได้ เพราะอันนี้จะเป็นที่พึ่งในวาระสุดท้าย

สุดท้ายลมหายใจมันจะหมด นึกหาอะไร หาเพื่อนเหรอมันไปไหนหมด หาพี่หาน้องมันไปไหนหมด หาพ่อหาแม่มาช่วยอะไร นึกได้แต่พระธรรมเท่านั้นแหละ **บทสุดท้าย ศีล ทาน สมาธิ ภาวนา ถ้าได้ทำเอาไว้มันลอยมา...ชื่นใจวิมานทิพย์ลอยมา ใจสงบ จิตดับ กิเลสดับความทุกข์ ดับความลังเลสงสัยวุ่นวาย**

พอลมหายใจจะหมดนึกถึงใครหละ นึกถึงคุณหมอเหรอ นึกถึงตำรวจทหารที่ไหน แผ่นดินแผ่นฟ้า นึกถึงอะไร? สุดท้ายนึกถึงได้แต่ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา ความดีและความสงบที่ได้ทำเอาไว้ทั้งนั้นแหละ จะเป็นอนุสติให้ชื่นใจ อย่างอื่นเป็นกังวลหมด นึกถึงใครต่อใคร **รักก็เป็นกังวล ชังก็เป็นกังวล โกรธก็เป็นกังวล ของที่มีก็เป็นกังวล ของที่ไม่มีก็เป็นกังวล**

ทางธรรมท่านจึงให้ตัดใจในของที่มี แล้วก็ให้ตัดใจแม้ในของที่ไม่มี ทางธรรมท่านทำถึงขนาดนั้น

อาตมาจึงเทียบให้ฟัง เหมือนคนกินข้าวกินปลาเสร็จแล้วก็ต้องไปล้างมือ ไม่มีอะไรนะแต่ก็ต้องล้าง นั่นแหละของที่มีอยู่ก็ต้องสละก็ต้องวาง ของที่ไม่มีก็ต้องสละ ก็ต้องปลงต้องวางเช่นเดียวกัน ทางธรรมเป็นอย่างนี้ หมายถึงธรรมที่จิตที่ใจของเราให้มันปลงมันวาง หลักธรรมจึงสำคัญ นำมาเทียบมาเปรียบให้ท่านทั้งหลายได้เข้าใจ จะได้ประพฤติปฏิบัติด้วยดี จะได้มีสติมีปัญญา.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์ไปเผาศพแม่แตงร้าน โกสันเที๊ยะ ที่วัดป่าธรรมชาติ
บ้านโกรกตาแป้น อำเภอเนินสง่า จังหวัดชัยภูมิ

๓๕

จงทำตัวให้เป็นอริยะ

...อาตมาก็ยิ่งเป็นจอมเผาศพ เผาศพคนอยู่เรื่อย เยอะเหมือนกันนะ โคราชที่ไปเผามา ชัยภูมิด้วย ส่วนมากก็เป็นคนแก่คนเฒ่าที่เคยมาวัด เขาจองตัวไว้ตั้งแต่ยังไม่ตาย จองไว้ว่าถ้าตายแล้วให้ไปเผาศพให้ เราก็เลยเตรียมไม้ขีดไว้ตั้งแต่อยู่กุฏิแล้วหละ ไปถึงจุดปี๊บ เผาปั๊บ

ชีวิตทุกคน อยู่ไปทุกวัน อยู่รอความตายทั้งนั้น ไม่เห็นมีอะไร ประสาเกิดประสาตาย อยู่ๆทุกวันนี้ก็อยู่รอตายทั้งนั้น เหมือนทำงานรอรับค่าจ้างเท่านั้น ทำงานสิ้นเดือนรอรับค่าจ้าง หมดอายุขัยแล้วถึงเวลาก็ตาย สิ่งที่รอก็มาถึง หากว่าความเกิดขึ้นมาร้องอุแว้ๆขึ้นมา ผูกติดกับคอนั่นคือความตายพร้อมกัน หากจะดีใจเสียใจไปก็เท่านั้น และเป็นสิ่งที่มันเป็นอยู่ประจำทุกวัน โรงพยาบาลจึงเกลื่อนเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้

พระจึงต้องสร้างเมรุ สร้างศาลาไว้สวดศพเพราะคนมันต้องตาย เป็นเรื่องที่เป็นปกติในชีวิตประจำวันของคน เผาศพ

คนนั้นบ้างญาติคนนี้บ้าง พี่น้องอยู่ตรงโน้นบ้าง เผาไปเผามาสุดท้ายเขาก็มาเผาเรา ก็เลยตายกันหมดทุกคน ไม่เห็นมีใครไม่ตาย ไม่มีก็เลยเป็นเรื่องธรรมดาไปเสีย **ครั้นจะเสียใจไปจะเสียใจกันยังไง ก็คนตายทุกวัน ครั้นจะเศร้าไป จะเศร้าไปยังไงก็เป็นอย่างนี้ทุกคน**

เสียใจดีใจมันก็ย่อมมี เพราะคนมีกิเลส แต่ถ้าเป็นทางธรรมก็เรียกว่าธรรมะชาติ เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมดา เป็นธรรมธาตุ เป็นธรรมฐีติ เป็นสิ่งที่มันเป็นจริง นี่พิจารณาเป็นธรรม ทางโลกเขาไม่ค่อยอยากฟังเวลาพระพูดธรรมะ พูดแต่เรื่องอะไรก็ไม่รู้เขาว่า

เวลาตายเขาถึงไปรวมกันเต็ม คงจะเป็นเรื่องดี พระพุทธเจ้าท่านนำมาสอน สั่งสอนเหลือเกิน สวดมนต์ทุกวัน

ชราธัมโมมหิ ชรัง อนตีโต
พยาธิธัมโมมหิ พยาธิง อนตีโต
มรณธัมโมมหิ มรณัง อนตีโต

มีความแก่ชราเป็นธรรมดา มีความเจ็บป่วยไข้ไม่สบายเป็นธรรมดา มีความตายเป็นธรรมดา ธรรมด๊าธรรมดามันก็เลยเห็นเป็นธรรมดา เราทั้งหลายปลงไม่ได้ก็จะไม่ธรรมดา กบเขียดตายไม่เห็นมีใครโศกเศร้ากับมันบ้าง หมูไก่ตาย ไม่เห็นมีใครบังสกุล ทำบุญหามันบ้าง คางคกตายเขาเหยียบเกลื่อนถนน ไม่เห็นมีใครไปสลดสังเวชกับมันบ้าง มนุษย์ตื่นแต่พวก

ตัวเองเท่านั้นแหละ

พระพุทธเจ้าจึงให้เห็นชีวิตทุกชีวิต เป็นสิ่งที่ควรพิจารณาและย้อนมาดูตัวเรา ถ้าว่าความตายมันน่ากลัว มันก็น่ากลัว ถามว่าน่ากลัวแล้วมันจะหนีไปทางไหน ก็ต้องยอมมัน พระพุทธเจ้ายังยอมตายเหมือนกัน ปรินิพพาน แก้ไม่ได้ว่าไม่ตาย ไม่มียา เกิดมาแล้วไม่มีอะไรรักษาไม่ให้ตายได้ อริยะก็ตาย ต้องเอาใหม่ ไม่เกิดใหม่นั่นแหละถึงจะไม่ตาย

เป็นเรื่องธรรมดา มีกันทุกแห่งทุกหน ทั้งเขาทั้งเรา เผาเขาเผาเรา เขาเกิดเราตาย เขาตายเราเกิด เขาสุขเราทุกข์ เขาทุกข์เราสุข เขาสบายเราเจ็บป่วย เขาเจ็บป่วยเราสบาย วกวนอยู่อย่างงี้ ไม่รู้อะไรเป็นอะไรพอที่จะยึดสาระได้

พระพุทธเจ้าบอกธรรมดา อย่าไปยุ่งกับมัน ตายเมื่อไรก็ตาย ไม่ต้องร้องหามัน เจ็บเมื่อไรก็เจ็บ ไม่ต้องร้องหามัน แก่เมื่อไรก็แก่ ไม่ต้องร้องหามัน มีหน้าที่ดี ๆ ทำไป ประพฤติทานศีลภาวนาไป

พระพุทธเจ้าก็เลยเอาใจไปวางไว้อีกที่หนึ่ง อย่าไปยุ่งกับมัน มันเรื่องธรรมดา รักษาหายก็หายก็ดี รักษาไม่หายก็ตาย นั่นแหละทางธรรมถืออย่างนั้นไปเสีย ...พากันไปนั่งโศกนั่งเศร้าทุกข์ระทมซะจนไม่มีทางออกของชีวิต เอาเป็นธรรมเลย ใจขาดปี๊ดเมื่อไร ไปเมื่อนั้น ทนไม่ไหวกับความทุกข์ในร่างกายก็ตาย ทางธรรมท่านถือปฏิบัติอย่างนั้น

ผู้ใดมีธรรมจึงมีความดีติดตัวอยู่ทุกเวลา พระพุทธเจ้า พระอรหันต์พระอริยเจ้าทั้งหลายซึ่งเราเรียกว่าท่านผู้ประเสริฐ ผู้ประเสริฐก็คือท่านผู้ฉลาด ท่านพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรม

ท่านผู้ประเสริฐท่านจึงประเสริฐหมด แต่เราทั้งหลายยังไม่ได้ประเสริฐอย่างนั้น **เราทั้งหลายก็จงทำตัวให้เป็นอริยะประเสริฐ** ทำให้ประเสริฐได้เหมือนกัน ถึงไม่สิ้นกิเลส คนก็ประเสริฐได้ สัตว์ก็ประเสริฐได้ เอ๊ะ! บางทีอาจมีผู้สงสัยว่า ท่านผู้ประเสริฐ เราจะทำได้อย่างท่านไหม? เราจะพ้นทุกข์ได้อย่างท่านหรือเปล่า? เราจะเลิศประเสริฐได้ไหม? ได้! ต้องตอบว่าได้ อย่างเช่น

อาจาระอริยะ *มารยาทประเสริฐ* ถึงเราไม่สิ้นกิเลสก็ตาม ไม่ได้เป็นอริยเจ้าพ้นจากกิเลสก็ตาม เอากิริยามารยาทนี่แหละให้มันประเสริฐ ดูอย่างพระพุทธเจ้าท่านมีสายตาทอดลงต่ำ ท่านเดินอย่างมีสติ ท่านมีวาดมีลีลาของท่านงดงาม จะหันซ้ายแลขวา ท่านก็ไม่บุ่มบ่าม จะเสวยจะฉันท่านก็ไม่มูมมาม มีเรื่องอะไรท่านก็ไม่ตูมตามตกอกตกใจเป็นกระต่ายตื่นตูม นั่น กิริยาประเสริฐ

อริยะมาอยู่กับตัวเราทุกคนได้ แม้สัตว์ก็ได้ หมาบางตัวนี่ เออ! มันบอกง่าย...นั่นหละกิริยาประเสริฐ นกยูงบางตัวมันดีนะ มันมีกิริยาดี แม้แต่สัตว์มันยังประเสริฐในกิริยามารยาทของมัน กิริยาดีจนเขาเอาไปแสดง

คนเหมือนกัน เด็ก ๆ บางคนกราบสวย ผู้เฒ่าบางคนกิริยางาม แก่เฒ่าชราก็กิริยางาม พระบางคนบางองค์เดินบิณฑบาตเดินมีสติงาม ผู้หญิงบางคนกิริยามารยาทดี ผู้ชายบางคนความประพฤติดี นี้เป็นอาจาระอริยะ ประเสริฐในกิริยามารยาท

อริยะก็เกิดกับเราทุกคนได้ ประเสริฐ เอากิริยาให้ประเสริฐซะก่อน อย่างอื่นยังไม่ประเสริฐก็ค่อยๆ ว่ากันไป นี่เรานั่งอย่างนี้ ฟังเทศน์ฟังธรรมหลับตากำหนดจิต นี่กิริยาของผู้ประเสริฐ ใครเห็นก็ต้องว่าประเสริฐ คนไม่พูดพร่ำไม่บ่นเพ้อไม่ปากมาก

เกินไป ใจดี พวกนี้หละ เป็นกิริยาประเสริฐให้ความเป็นธรรม

เป็นเจ้านายลูกน้องก็รัก เป็นลูกน้องเจ้านายก็รัก ทำการทำงานอะไรเป็นที่รักของคน กิริยามารยาทดี ไม่ข้ามหัวเขา ไม่พูดให้เขาเจ็บใจ พวกนี้เป็นต้น นั่นความประเสริฐ มันเกิดกับกิริยาอาการได้ เป็นได้ทั้งคน ประเสริฐได้ทั้งสัตว์

ทัศนะอริยะ *ความเห็นประเสริฐ* ทำตัวดี ๆ ใครเห็นเขามองเขาภูมิใจ ไอ้ลูกบ้านนี้พ่อแม่เขาสอนดีนะ นั่น! คนเขาเห็นเป็นทัศนะอริยะ การเห็นประเสริฐ พระรูปนี้ท่านอดทนของท่านนะ ท่านนิ่ง ใครจะว่าท่าน ท่านก็นิ่งได้ทั้งที่คนทั้งหลายนิ่งไม่ได้แนะ! เห็นประเสริฐเป็นทัศนานุตริยะ การเห็นอย่างยอดเยี่ยม เป็นการเห็นที่เป็นการเห็นความสงบในตัวผู้นั้นด้วย

ประเสริฐ...เขาเห็นเราทำดี โอ้ย! เมียไอ้นั่นมันดี มันไม่ไปสุงสิงกับผู้ชาย ไม่ไปเหลาะแหละโลเลโลกเลกกับผู้ชาย ผัวไอ้นั่นมันดี มันไม่ไปยุ่งวุ่นวายกับผู้หญิง ไม่ไปพูดเล่นพูดหัวกับผู้หญิง ไม่สุ่มสี่สุ่มห้า ไม่ไปเล่นไพ่ไฮโลเล่นการพนันขันต่อ นี่เรียกว่าทัศนะอริยะ คนเขาเห็นสิ่งประเสริฐ

เราทำในตัวของเรา ให้คนเขามองมา ...เออเป็นพระดี เณรดี อุบาสกอุบาสิกาดี อริยะมาอยู่ในตัวเรา ทำในตัวเราได้ เกิดในตัวเราได้ ไปเห็นวัดวาอาวาสสะอาดสะอ้าน สร้างเจดีย์ บรรจุ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เอาไว้ เขาไปเห็นก็ประเสริฐ คนก็ไปกราบไปไหว้

อย่างวัดเราทำให้คนมาเห็นสิ่งที่ประเสริฐเป็นอริยะ แม้กระทั่งสิ่งของก็เป็นอริยะได้ เจดีย์ วิหาร โบสถ์ รูปเหมือน ปฏิมากรปฏิมากรรมของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ภาพวาดที่เป็นธรรมะ ตลอดจนเสนาสนะ ทางจงกรม ที่นั่งสมาธิ นี่เรียกว่า ***คนมาเห็นก็ประเสริฐ***

มันมีแต่ธรรมะ มันมีแต่ความสงบความดีอยู่ในนั้นทั้งหมดเลย นั่นแหละเป็นความประเสริฐ เห็นไหมหละ? มาอยู่ในตัวเราทุกคนได้ ไปทำไร่ทำนาทำสวนทำอะไรก็ทำได้ คนเขาเห็นว่าทำดีเป็นคนดีพระดีเณรดี แม้แต่สัตว์ที่มันทำให้คนเห็นดีอย่างนั้น เขาเห็นเขาก็ว่าดี ก็กลายเป็นสิ่งประเสริฐ

อย่างประวัติของพระพุทธเจ้าเกิดเป็นลิงก็ทำดี เป็นลิงยังไม่หลุกหลิกเลย พระพุทธเจ้าเกิดเป็นลิง เป็นจระเข้ เป็นช้างท่าทางงดงามองอาจ นั่นทำสิ่งที่ให้คนเห็นแล้วเขาเห็นแล้วมันเป็นดี นี่ ทำตัวเป็นอริยะ

จากนั้นก็ก้าวไปสู่ความเป็นลิงคะอริยะ เพศประเสริฐแม้จะไม่ได้เป็นผู้เป็นอริยะ โสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ เพียงแต่เพศโกนหัวเข้าไป คลุมเหลืองห่มเหลืองเข้าไป ห่มจีวรเป็นปริมณฑลสวยงาม ทรงบาตร ทรงจีวร สังฆาฏิงาม นี่เป็นฝ่ายพระงามด้วยท่าทางด้วยเพศอริยะ

ด้วยธงชัยเครื่องหมายของพระพุทธเจ้าคือผ้า ย้อมด้วยน้ำฝาด ผ้าเหลืองมันก็ไม่ถนัดป่าเพราะสีเหลืองจริงๆเหลืองจ๊าด

วินัยห้ามใช้ ต้องไม่ให้เหลือง มีปนเหลืองปนแดงปน ๆ กัน เรียกว่า **ผ้ากาสาวพัสตร์** ย้อมด้วยน้ำฝาดแก่นขนุน

เห็นแล้วงาม งามตา งามใจ นี่เพศอริยะ แม้ตนผู้นั้นจะไม่ได้เป็นอริยะก็ตามแต่เพศเครื่องหมายการค้าเรียกว่าแบรนด์เนม แบรนด์ของพระพุทธเจ้า พระนี้เป็นแบรนด์ของพระพุทธเจ้า งาม พระบวชใหม่ทั้งที่ไม่ได้กี่วัน บวชใหม่โกนหัวงาม **อริยะลิงคะ** *อริยะเพศอันประเสริฐ* เป็นวิธีการปฏิบัติที่ดีงาม

อุบาสกอุบาสิกา แต่งเนื้อแต่งตัวชุดขาว มีการประพฤติปฏิบัติธรรม แต่งเนื้อแต่งตัวรู้จักกาละเทศะ แม้ไม่ใช่ชุดขาว ไม่ใช่ชุดเหลือง แต่งเนื้อแต่งตัวอยู่กับบ้านกับเรือน รู้จักความพอเหมาะพอดี ก็เป็นเพศประเสริฐเหมือนกัน ไม่เป็นที่ครหานินทาในการแต่งเนื้อแต่งตัว รู้จักเวล่ำเวลาอันเหมาะอันควร ท่านก็บัญญัติไว้

แต่ที่เป็นอันดับหนึ่งคือเพศพระภิกษุสามเณร ครองผ้ากาสาวพัสตร์ คลุมจีวร สังฆาฏิ สบง เรียบร้อย เป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธเจ้า มองเห็นเดินไปวับ ๆ นั่นพระมาแล้วนั่น ใจคนเย็นดีแล้ว เห็นแบกกลดสะพายบาตร โอ๊ย! ท่านเป็นพระท่านเป็นผู้ปฏิบัติ ยิ่งเห็นท่านพาสร้างบุญกุศลความดี พาทำสมาธิ สร้างวัดวาศาสนา พานำพี่น้องทั้งหลาย

เหมือนประวัติ ครูบาศรีวิชัย ที่อาตมาอ่านให้ฟังนั่นหละ ลิงคะอริยะ เพศประเสริฐ เหมือนข้างหลังนี้ **หลวงปู่ทวด สมเด็จ**

พุฒาจารย์โต หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค นี่เป็นฝ่ายวัดบ้านฝ่ายมหานิกาย ท่านถือปฏิบัติดีของท่าน **ครูบาศรีวิชัย เจ้าคุณนรรัตน์ราชมานิต** (เจ้าคุณนรนี้ธรรมยุต ครูบาศรีวิชัยนี้ก็นิกาย) ท่านงามในเพศของท่าน งามในความเป็นสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

เป็นสุปฏิปันโน เป็นอุชุปฏิปันโน เป็นญายะปฏิปันโน เป็นสามีจิปฏิปันโน เป็นผู้งามพร้อมด้วยธรรมด้วยวินัย นี่เพศอริยะ เห็นไหมหละ ตัวผู้คลุมผ้ากาสาวพัสตร์ยังปฏิบัติไม่ถึงไหน แต่เพศอริยะแล้ว ต้องรักษาเพศให้งาม

พระจึงไม่วิ่งสุ่มสี่สุ่มห้า พระจึงไม่ตะโกนเรียกกันเหมือนฆราวาสญาติโยม กิริยาจึงต่างกัน เราอยู่กับใคร กิริยาทะเล่อทะล่า เราถึงเบื่อหน่าย เพราะเราไม่เป็น กิริยาเถ่อหน้าเถ่อหลังบ้างทางปากก็กิน ทางพูดก็พูดพร้อมกันไปบ้าง

ใครทำอะไรกับเรา เรามองหมด บิณฑบาตมารับบาตรเราใครหยิบข้าวในฝาบาตรเรา เรามองหมด โอ๊ย! ซุ่มซ่ามยุ่มย่ามไม่มีจังหวะจะโคน ไม่มีความเป็นอริยะความประเสริฐ ไม่มีความเป็นผู้ที่ทำให้คนเห็นแล้วมันประเสริฐ

เพศก็เหมือนกัน เพศประเสริฐคือผ้าเหลืองที่ห่มเข้าไปมันดี ขนาดดีคนยังไปทำให้มันไม่ประเสริฐทั้งที่ประเสริฐอยู่แล้ว เพียงผ้าผืนเดียวมาคลุมหัวพระตัวพระนี้ก็ประเสริฐ นั่งอยู่เฉยๆยังประเสริฐแล้ว คนยังไปทำให้ไม่ประเสริฐได้

เทียบให้ฟัง ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เราปั้นเราสร้างท่านขึ้นมา ที่จะสมโภชท่าน ท่านเป็นผู้ประเสริฐทั้งเพศ ลิงคะอริยะ คือเพศเป็นภิกษุภิกษุณี เป็นอุบาสกอุบาสิกา เป็นเพศประเสริฐ

จากนั้น**ปฏิเวธอริยะ** *การแทงตลอดอริยสัจ ๔ อันนี้ประเสริฐ* อันนี้หมายถึง **พันทุกข์ไปเลย อันนี้อริยะเป็นเนื้อแท้ อาจจะไม่ใช่พระ อาจจะไม่ใช่โยม อาจจะเป็นเทวดาก็ได้ หรือเป็นพระเป็นโยมก็ได้ เป็นพรหมก็ได้ อันนี้เรียกว่าประเสริฐด้วยการแทงทะลุ รู้แจ้งบรรลุธรรม** ตั้งแต่ขั้นพระโสดาบัน สกิทาคา อนาคา อรหันต์ เป็นผู้บรรลุถึงวิมุตติหลุดพ้นสิ้นกิเลส ห่างไกลจากเครื่องร้อยรัดทั้งหลายทั้งปวง เรียกว่า **ปฏิเวธอริยะประเสริฐ ด้วยการแทงทะลุหลุดพ้น**

ความประเสริฐจึงมีได้ทั้งนั้นขอเพียงเราปฏิบัติ บางคนคิดว่าอริยะมันไกลตัวเราเหลือเกิน โอ๊ย! ทำไมจะปฏิบัติอย่างท่านได้ ทำไมจะภาวนาไหว จะไปทำอย่างท่านได้เหรอ มันลำบาก มันยากจะไปทิ้งบ้านทิ้งเมืองไปปฏิบัติได้ยังไง ห่างไกลเหลือเกิน

คิดอย่างนี้เป็นคิดผิด คิดแบบนี้เป็นกิเลสพาคิด ทำกิริยามารยาทให้มันประเสริฐ ก็เป็นอริยะทางกิริยามารยาท ทำความรู้ความเห็น สิ่งที่ตนให้คนเห็นมองดูแล้วมันเป็นที่เตะตาต้องใจ เป็นสิ่งที่ดี ไม่ระเกะระกะหูตา นั่นก็เป็นการประเสริฐ เป็นอริยะเพศภาวะ อุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ สามเณร อันนี้ทำให้อยู่ในเพศประเสริฐ

วันพระวันเจ้าเข้าวัดฟังธรรม ปฏิบัติตนเองให้อยู่ในความสงบนิ่ง สงัดจากกิเลสกามทั้งหลาย นั่นก็อริยะในเพศ แล้วก็ก้าวไปสู่ความเป็นอริยะอันสำคัญ สุดท้ายคืออริยะ ก็คือการบรรลุธรรม อริยะแท้ขึ้นมา แท้ๆขึ้นมา จริงแท้ แท้จริง

พี่น้องทั้งหลายจะได้เห็นความประเสริฐอยู่ใกล้ๆ ตัว

พี่น้องทั้งหลายมามองดู เออ! กิริยาเป็นธรรมประเสริฐนะเนี่ย พ่อแก่แม่เฒ่าอยู่วัดมีสติทำโน่นทำนี่ นี่ประเสริฐเห็นแล้วงามตางามใจ เป็นสิ่งที่ทรงคุณค่ามากมาย

พูดให้ฟังถึงความประเสริฐ มีได้ทุกคนพระเณร แม้แต่สัตว์ยังประเสริฐได้ นี่แหละธรรมะอยู่กับเรา ไม่ได้อยู่ที่อื่น นี่พูดให้ฟัง พูดแบบนี้ไม่ค่อยมีใครพูด เราถึงต้องพูดให้ฟัง เพราะเราทรงจำไว้ คนอื่นไม่รู้ เราพูดให้ฟัง ให้พี่น้องได้ไปคิดไปอ่าน จะได้ประเสริฐกันทั้งบ้าน ทั้งเมือง ทั้งครอบครัว วัดวาศาสนา จะได้มีอริยะอยู่ทุกแห่งทุกหน ดี เย็น สงบ สว่าง

นี่แหละคือของดี นำมาพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟังกัน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒ ตุลาคม ๒๕๕๖

พระญาณวิศิษฏ์สมิทธิวิริยาจารย์ (สิงห์ ขันตยาคโม)

๓๖

หลวงปู่สิงห์...
สอนเสือเดินจงกรม

...คำว่าพระอรหันต์ ท่านมีของเก่าคือ **บุพเพกตบุญญตา** บุญสั่งสมมาแต่ชาติปางก่อนเรียกว่า สาวกบารมีญาณ อันที่ ๑

อันที่๒...**อัตสัมมาปนิธิ** ท่านตั้งจิตเอาไว้ชอบแล้วก็ดำเนินให้ได้มรรคได้ผลในปัจจุบันด้วยความพากเพียร นี่แหละ เป็นนิสัยของพระอรหันต์ ท่านเลิศ เราจึงสร้างพระบรมธาตุเจดีย์บูชาถวายพระอรหันต์ทั้งหลาย

...***การสร้างเจดีย์สมัยก่อน*** เขาหาทำเลสร้างตามบริเวณทางสามแพร่งสี่แพร่งเพราะคนสัญจรไปมา แต่ยุคปัจจุบันนี้มันเปลี่ยนไปคนสามารถที่จะมาได้ทุกแห่ง

สมัยก่อนจริงอยู่ ต้องอาศัย สามแพร่งสี่แพร่งตามเมืองตามที่คนจอแจ ทุกวันนี้ไม่เป็นปัญหา เป็นตามป่าตามเขาที่ไหนเขาก็ไปถึงจนหมด ยอดภูยอดผาที่ไหนเขาก็ไปถึงกันหมด

ไม่เพียงแต่มากราบพระเจดีย์เท่านั้น แม้แต่ท่องเที่ยวธรรมดามันก็ไปได้ทุกที่ทุกทาง

เราทำไว้กับป่ากับเขากับธรรมชาติก็น่าจะดี เราเห็นในเมืองในที่ต่าง ๆ เขาก็มีของเขา เราก็สร้างไว้บนป่า ทุกวันนี้เขานิยมสร้างบนป่า เช่น หลวงปู่ลี ภูผาแดง นั่นก็บนยอดผาเหมือนกัน ท่านสร้างทางขึ้นไปบนยอดเขาเลย อันนั้นใช้ทุนเยอะมาก สุดท้ายท่านก็ต้องสร้างเหมือนกัน เราก็สร้างทางนี้เหมือนกัน ถวายพระอรหันต์ รอบ ๆ มีต้นไม้ดี ต้นไม้เขียว ๆ ต้นไม้มีรุกขเทพอาศัยอยู่

ต้นไหนที่มันชะลูดสูงขึ้นไปมีเทวดาอยู่น้อย ต้นไหนมีใบดกหนามีเทวดาอยู่มาก แผ่กิ่งก้านสาขาเทวดาอาศัยอยู่เยอะเหมือนร่มโพธิ์ร่มไทร แต่ถ้าต้นไม้สูงตรง ๆ ขึ้นไปเทวดาอาศัยน้อย เหมือนกับคนมียศแต่ไม่มีบริวาร เหมือนกันสูงแต่ไม่มีลูกน้อง ไม่มีคนเชื่อถือ

เราอยู่ในป่า เราก็สร้างพระธาตุจอมผาถวายท่าน ภูมิเทวดา รุกขเทวดา พวกกายทิพย์พวกนี้ได้กราบไหว้กับพวกเราด้วย สื่อถึงกันได้ สำหรับพระอรหันต์ท่านกับเทพ พรหมทุกชั้น

โดยเฉพาะอัฐิธาตุหรืออรหันตธาตุ นี่เป็นที่เปล่งประกายอยู่แล้วในหมู่เทพ มนุษย์ไม่ค่อยเห็น แต่ในหมู่เทพเห็นต่างกันกับมนุษย์ นี่เราสรรเสริญพระกรรมฐานท่าน ท่านปฏิบัติของท่านเลอเลิศ จึงสร้างเจดีย์ถวาย ในยุคสมัยของเรา เราก็ทำ

เวลาเสียกับสิ่งอื่นเยอะแยะ การทำสิ่งเหล่านี้ถวายไม่เห็นจะเสียเวลาอะไร ไม่เสียความสงบ

สร้างถวายผู้ทรงบุญทรงคุณเป็นประโยชน์ ผู้ไม่ทำต่างหากหละนิ่งดูดาย ภาวนาเอาให้ตายก็ได้ คืนทั้งคืน วันทั้งวัน เยอะแยะไป อยู่ที่ผู้จัดสรร ผู้ภาวนาจะภาวนาหรือไม่เท่านั้นเอง นั่นแหละการก่อสร้างจึงมีคุณประโยชน์มากกว่าการทำลาย สุดท้ายพระพุทธเจ้าก็ต้องสร้างบุปผาราม นางวิสาขาสร้างถวายใหญ่โต นันทวัน เวฬุวัน เชตวัน พระพุทธเจ้าสร้าง นั่น สิ่งที่เป็นประโยชน์ก็ต้องทำอย่างนี้

นี่เราพูดถึงเราสร้างพระธาตุจอมผาถวายพระกรรมฐานท่านวัดเรามีต้นไม้สวย ธรรมชาติดี ต้นไม้ใหญ่ดูร่มรื่นเป็นสัปปายะ ภาษาทางพระกรรมฐานท่านเรียกว่า เห็นแล้ว **จิตมันแจบจม**

แจบจม ก็คือ มันสนิทดี นั่งภาวนามันแจบมันจมมันสนิทดี มันสบายดี ไม่มีอารมณ์อะไรมาก่อกวน จิตว่าง วางกายสบาย นี่แหละจิตฝึก ฝึกจิตเป็นอัศจรรย์ กายวิเวกจิตวิเวกเกิดความอัศจรรย์ขึ้นมาทางจิตภาวนา ใครภาวนาจะเห็นจิตของตัว เห็นของเก่าคือบุพเพกตบุญญตา เห็นของใหม่คือความตั้งใจแน่วแน่ไม่หวั่นไหวไม่หวั่นเกรง ไม่โยกคลอน ตั้งจิตตั้งสมาธิ

นี่แหละนักภาวนาเป็นอย่างนั้น บางองค์ท่านก็อาศัยของเก่าคืออาศัยบุญเก่า มีหลายองค์นะ ท่านอ่านหนังสือไม่ได้ เด่นชัดมากเลย

๑. หลวงปู่หล้า ขันติธโร วัดป่าบ้านนาเก็น อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี ศิษย์รุ่นใหญ่ของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านอ่านหนังสือไม่ได้ เขียนหนังสือไม่ได้ แต่ท่องหนังสือได้ทุกบท ท่องปาฏิโมกข์ได้ด้วย อาศัยของเก่าคือชาติก่อนเป็นผู้ชำนาญในการท่องปาฏิโมกข์ เป็นผู้ชำนาญในการท่องบทสวดมนต์ เมื่อท่านทำสมาธิภาวนาจิตเข้าอัปนาสมาธิแล้วถอยจิตออกมา อุปจาระสมาธิของเก่ามาปรากฏเหมือนจอทีวี ปรากฏแล้วท่านก็ท่องจำเอาทางสมาธิเลย

เมื่อท่านออกจากสมาธิจึงให้พระเอาหนังสือมาเปิด ท่านเป็นคนนั่งสมาธิท่องไม่ผิดสักตัว อันนี้ก็เป็นอัศจรรย์ นี่ของเก่าเอามาใช้ได้ อย่านึกว่าทำแล้วมันจะหายไปไหนนะกุศล

๒. หลวงปู่เอีย ...ท่านเป็นพระอริยเจ้าอยู่วัดกกกอก วัดที่หลวงปู่หลุยส์ หลวงปู่ลี ได้ธรรมนี่แหละ หลวงปู่เอีย เขาเรียกว่า **"หลวงปู่เอียตาทิพย์"** นานมากแล้วหละ ชาวบ้านทำอะไรในหมู่บ้านรู้หมด เถียงกัน ตีกัน ฆ่าไก่ ฆ่าเป็ด ฆ่าหมู มาวัดหลวงปู่เอีย ทักได้หมด รู้หมดทุกเรื่องที่ชาวบ้านทำ

มืดหาย ขวานหาย หลวงปู่เอียรู้หมด หลวงปู่หลุยส์ท่านชมมาก หลวงปู่เอีย นั่นนี่ก็เหมือนกัน ท่านว่าท่านบวช ท่านอ่านหนังสือไม่ได้ ท่องหนังสือไม่ได้ จำไม่ได้ เข้าสมาธิเป็นเหมือนจอหนังปรากฏขึ้นมา อ่านเลย อ่านในจิต ใช้จิตอ่านได้ แต่ตากับปากนี่อ่านไม่ได้ จิตอ่านได้

ท่านท่องปาฏิโมกข์ได้ ท่อง ๗ ตำนาน ๑๒ ตำนานจบ เรียบภายในเวลา ๑๕ วัน หลวงปู่เอียตาทิพย์ นั่น! ของเก่าเอามาใช้ได้ บุพเพกตบุญญตา บางองค์ก็ไปเห็นของเก่า อย่างเช่น หลวงปู่เสาร์ เคยปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า แต่ยังไม่ได้รับพุทธทำนาย หลวงปู่มั่นก็เคยปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า แต่ยังไม่ได้รับพุทธทำนาย หลวงตาของเรานี้ก็เคยปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า แต่ไม่ได้รับพุทธทำนาย

คือเคยเกิดในสมัยพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งแล้วเกิดความเลื่อมใส และก็ตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า บารมีจึงกว้าง อย่างเช่น หลวงปู่มั่น หลวงตาอย่างนี้ แต่พอมาภพชาติปัจจุบัน ท่านบำเพ็ญเพียรบุพเพกตบุญญตาของเก่าหนุนของใหม่ก็มาถึง ท่านเข้าสมาธิมันติดมันขัด ท่านก็ทราบแล้วว่าเป็นที่ท่านปรารถนา ผู้ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าจะบรรลุอรหันต์ไม่ได้นะ ต้องบำเพ็ญบารมีไปยาว จนกว่าจะพบพระพุทธเจ้าอีกองค์ แล้วท่านก็จะให้พุทธทำนายว่าเธอจะได้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ต่อไปเท่านั้นเท่านี้

แต่ยังไม่ถึงคราว ก็จะต้องถอนจิตถอนความปรารถนาเพื่อความบรรลุมรรคผลในปัจจุบัน อย่างเช่น ท่านหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตา...**เวลาท่านถอนจิตจากความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ต้องให้จิตเข้าอัปนาสมาธิก่อน เข้าไปหยั่งลึก วางหมดทุกเรื่อง แล้วไปกำหนดตัดความปรารถนาในอัปนาสมาธิ**

ข้าพเจ้าขอตัดความปรารถนานั้นหวังบรรลุมรรคผลปัจจุบันกำหนดตัดจนกระทั่งขาด มันมีเยื่อมีใยอยู่ลึก ๆ ในจิต ต้องเข้าไปอัปนาสมาธิไปตัดถึงจะได้นะ

นักภาวนาพระกรรมฐาน ท่านภาวนาของท่านสบาย พระบรมธาตุเจดีย์จึงต้องสร้าง คำพูดเหล่านี้ลูกหลานจะได้ยิน จากไหนหละ? จะมีอะไรทุกวันนี้ มีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง หาความเมตตากรุณาแทบจะไม่ได้

พระกรรมฐาน ท่านผจญภัยกับเสือกับช้าง สัตว์ต่างๆ นี่ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงมั่น หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม ผู้เป็นขุนพลเอกของท่านพระอาจารย์มั่น อันนี้ไม่ค่อยมีใครพูดถึงและคนก็รู้แต่ไม่ค่อยรู้เรื่องของท่าน

หลวงปู่สิงห์ เด่นมาก ๑. ความจำ ๒. ความรู้ ๓. จิตกว้างขวาง ๔. ทราบเรื่องแปลก ๆ พิสดาร ๕. สอนเสือเดินจงกรมได้ อันนี้หลวงปู่มั่น ชมเชย แต่มีใครพูดบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้...

หลวงปู่มั่นชมเชย เสือจะมากัด ท่านภาวนาสอนเสือเพ่งเสือ อาศัยเมตตากว้างขวาง จิตเหมือนกับตาข่าย เมตตาของท่านถี่ยิบ ไม่มีอะไรรอดเมตตาของท่านได้ เมตตาของเรานี้มันห่างป้องกันไม่ได้ มันไม่คลุม เมตตาของท่านผู้ละเอียดคลุมเลย

เสือฟังท่านสอน ท่านสอนเสือเดินจงกรมตาม ท่านหลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม เอาเสือเดินจงกรมได้ ท่านพระอาจารย์มั่นยกย่องในข้อนี้ สามารถเอาเสือเดินจงกรมกลับไปกลับมาได้

หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม วัดป่าสาลวัน โคราช

พระนั่งเฝ้าอัฐิธาตุของท่านทุกวัน จะรู้เรื่องหลวงปู่สิงห์หรือเปล่าก็ไม่รู้? ...ท่านพระอาจารย์มั่น ยกย่องในข้อนี้ ท่านพระอาจารย์มั่นยังยกย่องเลยว่า ***"ท่านสิงห์..แม้แต่เสือยังสามารถเอาเมตตาคลุมแล้วให้มันเดินจงกรมได้ สามารถทำให้จิตมันอ่อนได้ด้วยเมตตา"***

แต่มนุษย์นี่สิ! เพ่งไปยังไงมันก็ไม่ตาม รบราฆ่าฟันกันทั้งบ้านทั้งเมือง เอาไม่อยู่ กิเลสมนุษย์แรงกว่าสัตว์ แรงพยาบาท แรงโกรธ แรงเคียดแค้น เราเห็นในบ้านเมือง พระอรหันต์เพ่งขนาดนั้นคลุม เอาเมตตาคลุมขนาดนั้น คลุมเข้าไปก็ทำให้มนุษย์เดินตามไม่ได้นะ แต่คลุมสัตว์ให้เดินตามได้

...***เราทั้งหลายก็ลองคิดดู*** ว่ามนุษย์มันหยาบขนาดไหน เมตตากับคนร้ายๆ มันเอาไม่อยู่นะ ต้องเอาเมตตาใหญ่ๆ อย่างพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอาจจะเอาไม่อยู่เหมือนกันหละ ถ้ามันหยาบเกินไปไม่รับอรรถไม่รับธรรม **พวกอลัชชี** *ไม่มีความละอาย* พวกไม่มี **โอตตัปปะ** *ไม่มีความเกรงกลัวต่อบาป*

ขนาดเมตตาให้ยังไม่ยอมตามพระตามเจ้า เสือยังได้ยังตามได้ หลวงปู่มั่น ท่านเทียบมีแต่ **วิหิงสา** *พยาบาทเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลก* จิตพระอรหันต์เอาไม่อยู่ ต้องกว้างอย่างพระพุทธเจ้า กว้างใหญ่อย่างพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระมหากัสสปะ โน่น! ถึงจะเอาอยู่ พระอรหันต์ยุคปัจจุบัน

เอาไม่อยู่ มันไม่กว้างขวางพอ พอเอาตัวรอดของท่านไปได้ แต่สัตว์แต่เสือมันเอาได้ ท่านว่าอย่างงั้นนะ

ใช้จิตใช้เมตตาอ่อนโยนนี่แหละเพ่งไป เอามันมาเดินจงกรมตามได้ องค์หนึ่งคือหลวงปู่สิงห์

...อีกองค์หนึ่งที่ขี่เสือได้เลย **หลวงปู่ตื้อ อจลธัมโม** ท่านขี้เกียจเดิน ขี่เสือเลย ท่านเรียกมาได้ เสืออยู่ในป่าที่ไหนท่านเรียกมาหาท่านได้หมด อันนี้หลวงตาเล่า... *"ขี่เสือข้ามดงข้ามภูเลย เสือตัวใหญ่ๆ ยาว ๗ ศอก ๘ ศอก ตัวหนึ่งยาวเท่ากับ ๔ เมตร ขี่เลยหลวงปู่ตื้อ"* นั่น ท่านสามารถสยบสัตว์พวกนี้ได้ แต่ไปสยบคนโลภ คนโกรธ คนหลงไม่ไหว

เสือที่ว่าร้ายเทียบแล้วไม่สู้คนร้ายนะ คนร้ายกว่าเสือ เสือกัดแล้วก็แล้ว คนนี้กัดแล้วก็ไม่เลิก กัดอยู่นั่นแหละ กัด ๑ คน ๒ คน กัดไปเรื่อย กินไปเรื่อย ทั้งกินทั้งกัด ทั้งเอาทั้งพุ่งเต็มไปหมด กินไม่เลือกหน้า เอาไม่เลือกชาติชั้นวรรณะ ไม่มีความละอาย เสือว่าร้ายสู้คนไม่ได้แม้แต่น้อย คนมีกิเลสหนานะ ไม่เอากับคนไม่มีกิเลส ดีๆ ไม่นับ

พูดถึงพระกรรมฐาน ท่านถึงชอบดื่มด่ำรสพรหมจรรย์ปรารถนาวิเวกอยู่ในที่สงบสงัดของท่าน นี่เราถึงสร้าง เป็นเหตุเป็นผลขึ้นมา เพราะว่าในป่าในเขามันแจบมันจมดี คนมากราบไหว้พระเจดีย์เห็นต้นไม้ เห็นป่า เห็นหน้าผา เห็นภูเขา ก็หวังว่าพวกเขาจะรื่นเริงในธรรม ห่างเหินจากกิเลสเครื่องร้อยรัด

หลวงปู่ตื้อ อจลธัมโม

ข้อ ๑ เขาจะได้มีจิตกายสงบวิเวก

ข้อ ๒ จะได้เกิดความอัศจรรย์

ข้อ ๓ ...แน่นอน...พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ที่เราสร้างไว้ในพระเจดีย์นี่แหละจะได้คุ้มครองเป็นอัศจรรย์

หวังเหตุผลเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับทางพระศาสนา เป็นองค์ความรู้ ไม่ได้สร้างแบบให้คนมาทำแบบบ้า ๆ บอ ๆ จุดธูปจุดเทียนหาเงินหาทอง ...เซียมซี บูชานั่นบูชานี่ เอิกเกริกเฮฮารอบ ๆ เจดีย์ ไม่ใช่!

สงบเป็นวัดกรรมฐานเรียบ ๆ สร้างเสร็จแล้วก็มีต้นไม้มีความสงบ มีความร่มเย็นเป็นวัดกรรมฐาน เพราะเมื่อสร้างเสร็จแล้ว...**จะต้องให้คนถอดรองเท้าเดินเข้าไปทั้งหมด ต้องภาวนาเดินจงกรมขึ้นไปจึงจะได้ไปกราบไปไหว้** นี่หมายถึงคนแข้งขาดี

ส่วนผู้เฒ่าผู้แก่มีอีกวิธีการหนึ่งที่จะนำขึ้นไปกราบได้คงต้องคิดเอาไว้อีกอย่างหนึ่งสำหรับผู้เฒ่าผู้แก่ผู้ชรา เผื่อไว้คนพิการอย่างนี้ก็ต้องมีเผื่อเขาด้วย ปกติชนก็ต้องเดินถอดรองเท้าขึ้นไปกราบไปไหว้ด้วยความสงบร่มเย็น นี่แหละสร้างเอาไว้ให้เป็นคุณเป็นประโยชน์กับทางศาสนา.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕

คุณพ่อสนม ยอดมีและลูกหลานจากเขาจันทร์หอม ปากช่อง
มาถวายกฐินล่วงหน้า เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๖

ธง ญ.ส.ส. ธงประจำองค์สมเด็จพระสังฆราช
ติดรอบ ๆ บริเวณเจดีย์ที่กำลังก่อสร้าง

๓๗

“คนชอบกิน คือคนชอบขี้ คนชอบเกิด คือคนชอบผี”

... ฝนตกทั้งคืนเลย ตกทั้งคืนยันเช้า ฝนดีเดือนนี้... กันยายน ตุลาคม ฝนดี

วันนี้ ๓ ตุลาคม วันประสูติสมเด็จพระสังฆราช ๑๐๐ ปี เป็นสมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ก่อนหน้านั้นก็สมเด็จพระสังฆราช พระอริยวงศาคตญาณ (วาสน์ วาสโน) วัดราชบพิธ ต่อจากวัดราชบพิธก็มา...วัดบวรนิเวศ สมเด็จพระญาณสังวร (เจริญ สุวัฑฒโน) วันนี้ ๑๐๐ ปีท่าน ทั่วประเทศ ก็มีการทำบุญทำทานระลึกถึงพระคุณของท่าน

ตามวัดต่าง ๆ มีธง ของเราก็มีธง ธง **ญ.ส.ส.** ติดอยู่ ตรงเจดีย์ก็มีธงของท่าน ทางสถานีวิทยุของเราวันนี้ก็ยกให้ ประวัติของท่านเป็นหลัก แล้วก็พระธรรมเทศนาของท่าน ออก ทางสถานีวิทยุทั้งวัน ยกถวายท่าน ถวายเป็นพระเกียรติคุณ

เราสร้างสถานีวิทยุก็เพื่อประกาศเกียรติคุณความดี ทีวีมันก็ออกนิดหนึ่ง กี่วินาทีของมันนิดเดียว ของเราเอาให้ทั้งวันทั้งคืนเลย ฟังกันให้รู้เรื่องกันไปเลยว่าอะไรเป็นอะไร เอาให้แจ่มให้แจ้งกันไปเลย นี่จึงเป็นบุญมาก นี่ขนาดตั้งอยู่แค่โคราชกับยโสธร ถ้าตั้งไปทั่วประเทศมันจะเป็นประโยชน์ขนาดไหน แต่เราก็ทำไม่ไหว เราก็ตั้งอยู่แค่นี้ ที่เหลือเขาก็ฟังผ่านอินเตอร์เน็ต ผ่านทางเฟสบุ๊คไป ผ่านทางเว็บไซด์ไป หรือผ่านทางทรูปลูกปัญญา มีหลายช่องทางในการฟัง ตอนนี้ที่พัทยา ปฏิสันถารธรรมเวลา ๒ ทุ่ม สถานีวิทยุพุทธสมาธิพัทยา

สมเด็จพระสังฆราชฯท่านเป็นพระที่เรียบง่าย เป็นพระที่เข้าหาพระกรรมฐาน เป็นสมเด็จสังฆราชที่ปฏิบัติกรรมฐานติดดิน ไปง่ายมาง่าย เราก็เห็นท่านมาตั้งแต่เราเป็นเณรจนกระทั่งเราเป็นพระ เราก็ไปกราบท่านเรื่อย แม้แต่พระบรมสารีริกธาตุรูปที่ติดอยู่ข้างฝาผนัง ท่านก็ประทานมาเป็นพิเศษทีเดียว สำหรับบรรจุในพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูงหรือพระธาตุจอมผา พระองค์ท่านก็ประทานมาอย่างพิเศษ พระคุณของท่านโดยตรงกับวัดเราก็มี โดยอ้อมก็มีเป็นพระเกียรติคุณ ที่สำคัญสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช พระนามของพระองค์ก็พิเศษ คำว่า **“พระญาณสังวร”** รู้สึกจะมี ๒ องค์เท่านั้น และท่านก็เป็นรูปที่ ๒ ที่พระนามพิเศษนี้ ปกติชื่อสมเด็จพระสังฆราชเวลาท่านตั้งท่านจะตั้งว่า **“สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ”** แต่

นี่ท่านใช้ **“สมเด็จพระญาณสังวร”**

วันนี้ก็พระสงฆ์ทั่วสังฆมณฑล ก็ควรจะได้ระลึก ญาติโยมทั้งหลายด้วย ทราบบ้างหรือเปล่าว่ามีสังฆราช หรือทราบแต่มีดารา นักร้อง นักแสดง หนังไทย เกาหลี ญี่ปุ่น ทราบหมด แต่คำว่าพระสังฆราชไม่ทราบ บางคนรู้หรือเปล่าว่าพระองค์มีพระรูปพระโฉมเป็นยังไงบ้าง อาจจะไม่ทราบก็ได้ เพราะความไม่ใส่ใจ ...ท่านเป็นประมุขของสงฆ์ สำคัญมาก คำว่าประมุขสำคัญมาก

พระอาทิตย์ พระจันทร์ เป็นประมุขของดวงดาวทั้งหลาย สมเด็จสังฆราชก็เป็นประมุขของสงฆ์ทั้งหลายฉันเดียวกัน

พระจันทร์ก็ย่อมสำคัญกว่าดาว จะมีดาวสักกี่ดวงก็จะไปเท่าพระจันทร์ไม่ได้ ใครจะมีครูมีอาจารย์ของตัวสักกี่ท่านก็เพียงดวงดาวเท่านั้น จะมาเป็นพระจันทร์อย่างนี้ไม่ได้ อันนี้เกิดขึ้นด้วยบุญ ด้วยวาสนาบารมี เกิดขึ้นด้วยการบำเพ็ญเพียรถึงได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช ไม่ได้เฉพาะเป็นเพียงอาจารย์คนเท่านั้น ยังเป็นมาด้วยบุญด้วยวาสนาบารมี ไม่ได้เหมือนอาจารย์ทั่ว ๆ ไปที่มีวัด มีลูกศิษย์ลูกหามากก็ดี แต่ประมุขของสงฆ์นี้ไปกว่านั้นอีก

พระจันทร์เป็นประมุขของดวงดาวทั้งหลาย สมเด็จพระสังฆราชก็เป็นประมุขของพระสงฆ์ อุบาสก อุบาสิกา ทั้งหลายทั่วสังฆมณฑล ท่านเป็นประมุขของเรา นี้จึงให้ระลึกถึงพระคุณ

ของพระองค์ท่าน

คำว่าระลึกถึงพระคุณของท่าน ก็ไม่ใช่คิดยากอะไร คิดง่าย ท่านเป็นผู้ปฏิบัติดี ดีทางกาย ทางวาจา ทางใจ เราก็เอาความดีของท่านนั้นแหละมาประพฤติปฏิบัติตาม ให้เป็นผู้ปฏิบัติดีทาง กาย วาจา ใจ เรียกว่า นมัสการ อภิวาท กราบไหว้ ปฏิบัติดีตามเท่านั้นแหละไม่ได้ยาก ขอเพียงน้อมใจมาประพฤติปฏิบัติมาฟัง ก็จะทราบว่าควรจะปฏิบัติตัวเองยังไง

สมเด็จท่านเป็นเพื่อนกับหลวงตามหาบัว เรียนหนังสือมาด้วยกัน สนิทสนมกันมาก หลวงตาก็ทำกรรมฐาน สมเด็จสังฆราชก็ปกครองหมู่สงฆ์ ท่านก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในธรรมทั้งสองพระองค์ท่าน นั่นคือภาพแห่งความดี นี่ผู้เป็นประมุขอายุถึง ๑๐๐ ปี เป็นสิริมงคลกับชาติบ้านเมืองมาก มีชีวิตอยู่ก็เพื่อประโยชน์ บวชศึกษาเล่าเรียนปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สอนสั่งสอนประชาชน ญาติโยม ไม่ใช่ง่ายนะ ท่านทำประโยชน์ของท่านมาก ท่านมีงานหนังสือ งานธรรมะเทศนา อบรมสั่งสอนเยอะ สร้างศาสนวัตถุศาสนสถานไว้ในพระพุทธศาสนาก็มาก

ในยุคของท่านนี่แหละร่มเย็น ในยุคสมเด็จพระญาณสังวรนี้ “ยุคทอง” คณะสงฆ์รู้สึกว่าร่มเย็นมาก มีบ้างนิดหน่อยที่วุ่นวาย แต่โดยรวมร่มเย็น พระป่าพระบ้านก็ร่มเย็น ประสับประสานให้ความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน ไม่ได้แยกความเป็นศาสนา เพียงแต่แยกการปฏิบัติว่าคนหนึ่งองค์หนึ่งอยู่วัดบ้าน

องค์หนึ่งไปอยู่วัดป่าเท่านั้นเอง แยกปฏิบัติ ไม่ได้แยกความเป็นศาสนา ไม่ได้แยกความเป็นพุทธะเลย ต่างฝ่ายต่างประพฤติปฏิบัติ ทั้งอรัญวาสีฝ่ายวัดป่า คามวาสีฝ่ายวัดบ้าน แต่สมเด็จพระสังฆราช ท่านเป็นทั้งอรัญวาสี ทั้งคามวาสี เข้านอกออกในทั้งป่าทั้งบ้าน เวลาสร้างวัดท่านก็ไปสร้างวัดป่า อย่างเช่น วัดญาณสังวราราม เขาชีจันทร์ ชลบุรี เป็นป่าทั้งนั้น ท่านก็ทำของท่าน แล้วก็นิมนต์หลวงปู่เจี๊ยะซึ่งเป็นพระกรรมฐานไปเป็นเจ้าอาวาสองค์แรก วัดบ้านท่านก็ทำของท่าน แต่รู้สึกตามประวัติของท่านจะเป็นนิสัยกตัญญูมาก เป็นผู้กตัญญู รู้บุญรู้คุณต่อบุพการีอย่างมากทีเดียว ตามที่เราอ่านประวัติของท่านให้ทุกคนได้ทราบ ให้ถือเอาเป็นทิฏฐานุคติแบบอย่าง ถึงจะดี

ความดีเป็นของสำคัญมาก ในแง่คิดความเห็น เป็นสิ่งที่ดีที่งาม เราอย่าแต่กินนอนเฉยๆ วันหนึ่งคืนหนึ่งความดีอะไรควรจะน้อมเข้ามา ผู้ฉลาดจอมปราชญ์ใครเดินมาคนหนึ่ง ก็เอามาเป็นครูอาจารย์ได้ เอาคนชั่วมาเป็นครู สอนไม่ให้เราทำชั่ว เอาคนดีมาเป็นครู สอนให้เราทำดี เอาดีชั่วมาเป็นอาจารย์ได้หมด

คนฉลาด มองเป็นธรรม หวังเพื่อจะสร้างความดี สร้างวาสนาบารมีจึงเอาดีเอาชั่วมาใช้ได้หมด ชั่วเห็นมาแล้ว มันชั่วมันบาปไม่ทำ จำเอาไว้ อันนี้มันกระเทือนเขากระเทือนเราไม่ไปทำ จำเอาไว้ อันนี้ดี เขาทำอย่างนี้ดี เขากินอย่างนี้ดี

เขาประพฤติอย่างนี้ดี เอามาเป็นครูมาประพฤติปฏิบัติ พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ฉลาดในหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ฉลาดประพฤติปฏิบัติความดี บำเพ็ญความดี อายุแก่เฒ่าทุกวัน ๆ ควรจะได้ทำความดีให้มาก ๆ บางทีเราพูดหนัก ๆ บางทีเขาเอาไปโพสต์ในเฟสบุค หรือเอาเป็นการ์ดธรรมะ เราพูดหนัก ๆ เลย พูดว่า **“คนชอบกิน...คือคนชอบขี้ คนชอบเกิด...คือคนชอบผี”**

ชอบกิน กินมาก ยุ่งมาก ปากนั่นแหละพายุ่ง วันหนึ่งคืนหนึ่งยุ่งแต่กับปาก นั่นหละคนชอบขี้ ขี้ใหญ่ ๆ ก็ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้น้อยลงมาก็อุจาระ ปัสสาวะ กินมากยุ่งมาก ชอบกิน กินเข้าไปก็วิ่งเข้าห้องน้ำ ไปก็วิ่งเข้าห้องน้ำตรงโน้นตรงนี้ ชอบกินเทียบให้ฟัง

คนชอบกินคือคนชอบขี้ ถ้ามันไม่ชอบขี้ก็ไม่ต้องกินมาก มันยุ่งมากกินมาก มันก็ชอบขี้ คนเกลียดขี้แต่ชอบขี้ ดูเอา! ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง มันยอดขี้ คนเกลียดแต่ชอบ ชอบกันจังชอบแบบนั้นแหละ นั่นหละ คนชอบกินคือคนชอบขี้

คนชอบเกิดคือคนชอบผี กลัวแท้ ๆ คนตาย แต่หาผัว หาเมียหาลูกหาหลาน หาสมบัติยึดเหนี่ยวกันไม่หยุดหย่อน รักชังกัน เกาะกัน พันกัน ผูกกัน ยุ่งกัน อีรุงตุงนังมะนึงทึงทึด **คนชอบเกิดคือคนชอบผี ชอบให้ตัวเองเป็นผี ตายแล้วก็ได้เป็นผี เกิดมาอีกแล้ว ตายอีกแล้ว เกิดอีกแล้ว ตายอีกแล้ว คนชอบเกิดนั่นแหละคนชอบผี**

ทุกฺขา ชาติ ปุนปฺปุนํ *การเกิดบ่อย ๆ เป็นทุกข์อยู่ร่ำไป* ถ้ายังเกิดแล้วก็เป็นผีอยู่ร่ำไป พวกเราพวกผี เกิดแล้วตาย เกิดใหม่อีกแล้ว นั่นคนชอบเกิด คือคนชอบผี นี่เราพูดหนัก ๆ ให้ฟัง จริงไหมหละ คิดเอาดู ชอบเกิด เกิดตายก็เรียกเป็นผีอ้าวเกิดอีกแล้ว ตายอีกแล้วเขาเรียกว่าผี ผีตามป่าช้าเผาไม่ไหวเห็นไหมละกลัวผีมาหลอก กลัวผีมาหลอน กลัวผีมาสิง ไปทำไร่ทำสวนตรงไหน ก็กลัวผีนาผีไร่ กลัวแต่ผี เห็นต้นไม้ใหญ่ก็กลัวผี เห็นภูเขาหน้าผาก็กลัวผี ผีป่า ผีบ้าน กลัวไปหมด คนชอบเกิด คนชอบผี ตัวเรานั่นหละตัวผี ผีตรงไหน ยืนตรงไหนก็ผีตรงนั้น นอนตรงไหนก็ผีตรงนั้น นั่งตรงไหนก็ผีตรงนั้น ก็ตัวเราเป็นผี ตายก็คือเราตายมิใช่รึ? เกิดก็คือเราเกิดมิใช่รึ? พอเกิดมาแล้วก็มาตาย ตายแล้วก็เป็นผี คนชอบเกิดคือคนชอบผี

พระพุทธเจ้าไม่ชอบเป็นผี จึงไม่ชอบเกิด พระพุทธเจ้าจึงไม่เกิดอีก เรียกว่าจบกันไปเลย บรรลุธรรมกันไปเลย สิ้นกิเลสไปเลย ท่านจึงเป็นผู้ที่เรียกว่าไม่ชอบผี พวกเราพวกชอบเป็นผีกัน พวกชอบเป็นวิญญาณ เอ้า นั่งอยู่ศาลานี้ตายหมดอาตมาก็เหมือนกัน ตาย **ผีพระ ผีโยม ผีครู ผีอาจารย์ ผีเด็ก ผีพ่อ ผีแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย กินตับกินปอดกันไป ผีทั้งนั้นแหละ** สิงคนนั้นเข้าคนนี้ อยู่ร่างนั้นร่างนี้ เกิดตายๆ เห็นไหมคนชอบเกิด จึงเป็นคนชอบผี ผีทั้งร่างนั่นแหละ นี่พูดหนัก ๆ ให้ฟัง

พระพุทธเจ้าท่านไม่ชอบผี ท่านจึงไม่เกิดอีก **ขีณา ชาติ, วุสิตๆ พฺรหฺมจริยๆ, กตๆ กรณียๆ, นาปรๆ อิตฺถตฺตายาติ ปชานาตีติฯ** ชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว สิ้นกิเลสแล้ว ภพใหม่ไม่มีอีกแล้ว ไม่มีเป็นผีอีกแล้ว ไม่มีซาก ไม่มีร่างใหม่อีกแล้ว ร่างเก่าเป็นไม่มี เป็นร่างสุดท้าย ที่เกิดเป็นมหาบุรุษผู้มีร่างอันสุดท้าย มีภพสุดท้าย มีการเกิดอันเดียวนี้ เป็นครั้งสุดท้าย ไม่มีคำว่าเป็นผีอีกแล้ว

ที่เหลือจากนั้นเป็นผีหมด เทวดาก็เป็นผี ตกจากสวรรค์ก็เป็นคนบ้าง พรหมบ้าง หมดจากพรหม มาเป็นคนเป็นเทวดาบ้าง เดรัจฉาน ตายเกิดเป็นมนุษย์บ้าง ร่างผีทั้งนั้นแหละ มีแต่ผีเต็มไปหมด เต็มโลกเต็มสงสาร นี่พระพุทธเจ้าจึงมีภพสุดท้ายร่างสุดท้าย สงบระงับแล้วไม่เป็นผีอีกแล้ว หมดกิเลสหมดผี ไม่มีผีในจิต ...ไม่สิ้นกิเลสเป็นผีเต็มอยู่อย่างงั้นแหละ เกิดตาย เกิดตาย นับไม่ถ้วน นับไม่ไหว นี่แหละจึงมาพูดให้ฟัง

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติความดี กินน้อยนอนน้อย ปฏิบัติให้มาก นี่แหละเป็นคนไม่ชอบขี้ ไม่ชอบขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง สละกันไป ปฏิบัติคุณงามความดี ปลงสังขาร สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ความไปสงบระงับสังขารเป็นสุข นี่คนไม่ชอบผี ไม่ชอบเกิด **เตสัง วูปะสโม สุโข** สงบระงับกันไปเลย ระงับกิเลสความยึดมั่นถือมั่นในร่าง ในเนื้อตัวในอะไร ๆ ทั้งหลายที่มันชอบยึดนั่นแหละ รูป เวทนา สัญญา

สังขาร วิญญาณ ใช้ปัญญาพินิจพิเคราะห์พิจารณา ปฏิบัติธรรม กรรมฐาน ถือสมาธิภาวนาเป็นหลักในจิตในใจ ทำใจให้สงบ ร่มเย็นมีพุทโธ อยู่ในจิตในใจ มีคำบริกรรมภาวนาตามตัวเอง ตลอด ทำตัวให้ประเสริฐ ทำจิตให้มีสติ พิจารณาธรรมทั้งหลาย **ทัสสนะคือญาณ** เรียกว่า **ญาณทัสสนะ** ความเห็นในเชิงลึกทางด้านจิตใจ มันก็เกิด ความรู้พิเศษมันก็เกิด จิตเห็นธรรมมันก็เกิด

วิชากำจัดผี จัดการกับผี ผีตัวเองนี่แหละ เอาด้ายสายสิญจ์ ผูกตัวเองบ้าง มัดตัวเองบ้าง ด้ายคืออะไรหละ ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ นั่นหละด้ายสายสิญจ์ มัดตราสังข์ตัวเองบ้าง อย่าไปทำผิดข้อนี้นะ นั่นแหละสายสิญจ์ใหญ่ มัดตัวเองไว้บ้างกันผี สายสิญจ์ของพระพุทธเจ้า **ศีล...สิญจ์ นั่นอันเดียวกัน ฟังให้ดี ด้ายสายสิญจ์ ป้องกันศีล ๕ อย่าให้มันขาดนะ ด้ายนี้ป้องกันผี ศีล ๘ อย่าให้มันขาดนะ ป้องกันผี ศีล ๑๐ อย่าให้มันขาดนะ ป้องกันผี ศีล ๒๒๗ ให้มันมั่นๆ นั่นแหละสายสิญจ์ป้องกันผี คือศีล สิญจ์คือศีล ก็จะไม่เป็นผี นั่น!**

เทียบให้ฟังธรรมะ ฟังให้เข้าใจเข้าจิต จะได้ไปประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี ยกตัวอย่างท่านผู้ดีเลิศเลอประจำชาติของเรา ที่ใหญ่โตมโหฬารมากคือสมเด็จพระสังฆราชนี่แหละ อยู่ยงยืนนานมาให้เรากราบไหว้ท่าน ไม่ได้มีเงินเดือนเงินดอน

อะไรนะ พระสังฆราช มีแต่เมตตาสัตว์เมตตาโลก ไม่ได้เหมือนตำแหน่งทางโลกนะ ได้เท่านั้นเท่านี้ ได้เงินเท่านั้นเท่านี้ ของพระเรียกว่า นิตยภัตร มีนิดหน่อยพอได้เป็นค่าน้ำมันเท่านั้นเอง ไม่ได้เหมือนทางโลกเขาแก่ง เขาแย่ง เขามีตำแหน่งเป็นนั่นเป็นนี่ กอบเอาโกยเอา ตำแหน่งทางธรรมมันจะมีสักเท่าไรกัน เป็นสังฆราช เป็นเจ้าฟ้า เจ้าคุณ เจ้าคณะ ท่านก็มีนิดเดียวเท่านั้นแหละ จตุปัจจัย นิตยภัตร จากรัฐถวายท่านกี่ร้อยกี่บาทเองเป็นร้อยๆมั้ง พันๆเองแหละ ไม่ได้มากมายอะไรนั่น ทำประโยชน์ให้แต่ชาติบ้านเมืองเรียกว่า พระ ยิ่งเป็น พระสังฆราช ราชาแห่งสงฆ์ท่านก็ยิ่งเสียสละใหญ่โตมโหฬาร

วันนี้เป็นวันให้พี่น้องทั้งหลายฟังอาตมาอยู่ระลึกถึงบุญคุณของท่าน จำชื่อ จำนาม จำความดีของท่าน ท่านเป็นผู้ที่เรียกว่า **ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลงแล้ว ไม่มีขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลงแล้ว ไม่ได้ชอบกินแล้ว กาม กิน เกียรติ ท่านไม่ได้ชอบแล้ว ท่านไม่มี ขี้ ท่านเอาออกแล้วหละ ขี้หู ขี้ตา ขี้ปาก ขี้ฟัน ท่านเอาออกหมดแล้ว ที่มันเกรอะกรัง ท่านสลัดออกหมดแล้ว ท่านกินไม่มีขี้แล้ว ท่านสลัดออกหมดแล้ว**

และท่านก็ไม่เป็นผีแล้ว ท่านปฏิบัติของท่าน ...ท่านได้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นผู้สมควรกราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจของคนทั้งชาติ และท่านก็ปฏิบัติของท่านดี นั่น! **ท่านก็ไม่เป็นผีแล้ว เทวดาท่านก็ไม่เป็นแล้ว พระพรหมท่านก็ไม่เป็น**

แล้ว ท่านเป็นเหนือนั่นไปอีก ปฏิบัติจนหลุดพ้นไปจากทุกข์โน่นไปเลย ท่านจึงไม่ชอบเกิด พูดแต่เรื่องไม่เกิด พูดแต่เรื่องไม่ยึดถือ พูดแต่เรื่องไม่เอาไม่หน่วงเหนี่ยว นั่นแหละท่านเป็นผู้ไม่เป็นผี ไม่ชอบผีเพราะไม่ชอบเกิด

พระพุทธเจ้า จึงสอนนักสอนหนา ให้เราเกลียดในสิ่งที่ควรเกลียด คือสิ่งที่มันเป็นกิเลส ปรารถนาในสิ่งที่ควรปรารถนา ยินดีในสิ่งที่ควรยินดี รักในสิ่งที่ควรรัก ในสิ่งที่ควรชอบ ควรเทิดทูน ที่เป็นไปในทางศีลทางธรรม ทางสงบกาย สงบใจ ให้รักให้ชอบให้ปรารถนา ดีอย่างนี้แหละ นี่แหละผู้ที่จะไม่มีขี้ ไม่มีผีในตัว นี่แหละจึงนำมาพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง เป็นคติธรรมเครื่องสอนใจ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

๓๙

ราคะมีโทษน้อยแต่คลายช้า โทสะมีโทษมากแต่คลายเร็ว โมหะมีโทษมากด้วยคลายช้าด้วย

...นมก้นบาตรนี้ ฝากคุณโยมศุภลักษณ์ ไปทางโชคชัย รับไปด้วยให้ศูนย์เด็กเล็กทางโชคชัยนะ ก้นบาตรเอาไปให้เด็กฝากไปที่ต่าง ๆ สูงเนินบ้าง ครบุรีบ้าง อันนี้เอาไปโชคชัย ศูนย์เด็กเล็กตามบ้าน ก้นบาตรมีนมขนมอะไรพวกนี้ฝากไป เป็นประโยชน์ไป ทำบุญกันไป ญาติโยมมาใส่บาตร ทางวัดเราก็ฝากไปตามศูนย์เด็กเล็กต่าง ๆ คละ ๆ กันไป หลายที่หลายทางนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ยังดี เที่ยวนี้ฝากไปทางโชคชัย ฝากคุณโยมศุภลักษณ์ โยมสมยศ ลูกศิษย์โชคชัย

เมื่อคืนนี้โยมมาจำศีลเยอะ มานั่งสมาธิกัน เทศน์ก็ชั่วโมงกว่า พวกนี้ก็นั่งสมาธิเก่งเหมือนกัน นั่งสมาธิฝึกไว้ ชั่วโมง

นิดๆ ชั่วโมงหนึ่งนี้เราเฉยๆ ไม่ได้นานอะไร แต่คนไม่เคยนั่งเหมือนนานแหละ โอ๊ย ทำไมนั่งนานจัง ชั่วโมงเดียว คนไม่เคยนั่งสมาธิ คนเคยนั่งไม่ได้ยากหละ...ชั่วโมง หนึ่งชั่วโมงถือว่าธรรมดา สามชั่วโมงขึ้นไปถือว่าเผ็ดร้อน ท่านปฏิบัติสามชั่วโมงขึ้นไปถือว่าเผ็ดร้อนเข้มข้นขึ้น

...มีลูกศิษย์ลูกหาก็มาจำศีลปฏิบัติธรรม ไม่ได้ย่อหย่อน ตั้งใจประพฤติปฏิบัติความดี เอาความดีเป็นหลักของใจ ได้เข้าวัดจำศีลกัน นี่อีกไม่กี่วันสิ้นเดือนก็ออกพรรษาแล้ว ก็ถือโอกาสระยะนี้สั้นๆ อีกไม่เท่าไรก็ออกพรรษาแล้ว แป๊บเดียวเท่านั้นผ่านไปอีกแล้ว พระก็ได้พรรษาเพิ่มขึ้น ชีวิตก็เพิ่มไปอีก ใกล้ความตายเข้าไปอีก เข้าไปสู่ปากแห่งมฤตยู ใกล้เข้าไปเคลื่อนไปผ่านไป แต่ละวันแต่ละคืนผ่านไปไว จะกี่วันอะไรกันไม่ได้นาน พวกเราได้มาทำบุญทำทาน ทำไว้เถอะ ไม่มีอะไรหละที่จะเป็นสาระแก่นแท้ของชีวิต นี่เราพูดอยู่เรื่อย

คนโง่เท่านั้นที่คิดว่าชีวิตฉันยั่งยืน ตัวเองคงทน ตัวเองจะอยู่ได้นาน คนโง่เท่านั้นแหละคิดอย่างงั้น ผู้ฉลาดไม่คิดอย่างงั้น พระพุทธเจ้าไม่คิดอย่างงั้น ท่านขวนขวายในการสร้างคุณงามความดี

คนบางคนทำจนเหนื่อยใจจะขาดตาย ได้น้ำเงินเยอะ แต่น้ำธรรมไม่มี ไม่สมดุลกัน ให้ได้น้ำเงินด้วย น้ำธรรมะด้วย จะสมส่วนกัน นั่นแหละทางโลก ให้ท่านทั้งหลายได้ปฏิบัติตัว

ทำความดีด้วย หาทรัพย์ด้วย มาวัดก็เป็นบางกาลบางครั้ง เอาแต่สะดวก แต่ใจให้อยู่กับวัด แม้ไม่สะดวกมาก็ไม่เป็นไร โลกมันต้องอาศัยทรัพย์ อาศัยเงินเป็นเครื่องเลี้ยงชีพ อันนั้นก็สำคัญ **เงินก็สำคัญ ธรรมะก็สำคัญ ตัวเราเองก็สำคัญ ตัวคนอื่นก็สำคัญ น้ำหนักมันมีด้วยกันทั้งนั้น** แต่เพียงให้เราแยกแยะ แบ่งปัน เอาความดีมาประพฤติปฏิบัติ เหมือนพวกเราทำนี่แหละ ลูกศิษย์ลูกหามาจำศีล นั่งสมาธิไหว้พระสวดมนต์ เจริญกรรมฐาน เมื่อคืนเทศน์ให้ฟังแล้ว

เทศน์อาตมาก็เทศน์ให้ฟัง พอที่คนจะเข้าใจได้ มากกว่านั้นเราก็ไม่ได้พูด พูดให้พอเข้าใจกันได้ นำไปปฏิบัติได้ เพราะเราทั้งหลายยังเกี่ยวข้องกับโลก กับชีวิต กับครอบครัว

ครอบครัวเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเบอร์หนึ่ง วัดเป็นเบอร์สอง คุณธรรมอยู่ตรงนั้นหละ ให้ถือนั่นหละเป็นหลัก เป็นคุณธรรมความดี **ทำบ้านให้ดี จากนั้นก็ทำวัดให้ดี** ให้เป็นเบอร์ ๒ นะ วัดเนี่ย เราไม่ยกให้เป็นเบอร์หนึ่งสำหรับฆราวาสนะ เอาบ้าน เอาครอบครัว ทำให้มันดี บ้านเรือนของเรา พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ตำหนิ ศีล ๕ ท่านก็ให้แต่งการแต่งงานกันได้ กามเมสุมิจฉาจาราเวรมะณี อยู่กันซิ รักชอบปรารถนากันก็อยู่กันไป เลี้ยงกันไป ดูแลกันไป ท่านอนุญาตให้อยู่ในกรอบนั้นๆ

พระพุทธเจ้าจึงทรงแสดง ราคะมีโทษน้อยแต่คลายช้า โทสะมีโทษมากแต่คลายเร็ว โมหะมีโทษมากด้วยคลายช้าด้วย

ท่านแสดงเอาไว้ นั่นหละหลักธรรมแง่มุมมี ท่านมีแง่มีมุมตามนิสัยวาสนาของคน ไม่ใช่ใครทุกคนจะมาเป็นพระพุทธเจ้า ใครทุกคนจะมาเป็นพระอรหันต์ได้ ใครทุกคนจะมาเป็นพระเป็นเณรมาบวชอยู่ได้ทั้งหมด มันไม่ได้ มันเป็นบุญของใครของมัน ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงปรับระดับความพอดี เหมือนอาหารมีรสชาติต่างกัน ผู้นิยมรับประทานก็จะแตกต่างกันออกไป ไม่มีใครมารุมกินอาหารอยู่ที่เดียว ชนิดเดียว ไม่มี รสของพระธรรมบุญกุศลก็ดั่งเดียวกัน ก็ย่อมมีแตกต่างกันออกไป ตามสมควรแต่ละจริตนิสัย

...ทางโลก ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร จะมีผัวมีเมียก็ดี ท่านก็ชมเชยในฆราวาสธรรมอยู่แล้ว ท่านจึงทรงแสดง ราคะมีโทษน้อยแต่คลายช้า ท่านทรงแสดงนี่ท่านหมายถึงผู้ถือศีล ๕ มิใช่ว่าราคะแบบสะเปะสะปะ แต่อยู่ในกรอบของศีล บางทีสามชาติสี่ชาติ ห้าชาติ มันยังตรึงจิตอยู่นะเนี่ย มันมีโทษน้อยแต่คลายช้า คนแต่งการแต่งงานมีผัวมีเมียก็ไปสวรรค์นิพพานได้เหมือนกัน ถ้ายินดีประพฤติปฏิบัติ ความบริสุทธิ์อยู่ที่จิตฝึกจิตให้บริสุทธิ์...จบ จบกันที่จิตที่ใจ นั่นแหละจิตใจจึงเป็นของสำคัญ

ศีล ๕ ก็ปฏิบัติได้ **สีเลนะ สุคติง ยันติ สีเลนะ โภคะสัมปะทา สีเลนะ นิพพุติง ยันติ ตัสสะมา สีลัง วิโสทะเย** พี่น้องถึงไม่ได้มาบวชมาอยู่วัดตลอดเวลาก็ตาม ก็ยังเป็นดีได้

สุคติได้ มีเงินมีทองโภคทรัพย์มากมายก็ยิ่งได้ยิ่งดี ก็เป็นทางไปนิพพานได้ ศีลท่านตรัสเอาไว้แล้ว ท่านจึงบอกว่า “ราคะมีโทษน้อยแต่คลายช้า หมายถึงผู้ที่อยู่ในศีลนะ นอกจากศีลนี้ไม่นับเอามา พี่น้องมีบ้านมีเรือนมีครอบครัว ก็ยังประพฤติปฏิบัติธรรมได้ สร้างความดีประพฤติไปนิพพานได้เหมือนกัน สิ่งพวกนี้มันตรึงอยู่ในจิต เรียกว่าบุพเพนิวาส ๕ ชาติ ๑๐ ชาติ มิใช่จะจางง่าย ๆ เพราะมันอยู่ที่ดวงจิต

โทสะ มีโทษมาก แต่คลายเร็ว โกรธ ตี ฆ่าเลย บางคนฆ่าพ่อฆ่าแม่ก็มี ฆ่ากันเอง ฆ่าเพื่อนก็มี โมโหนี่ แต่พอเวลาระลึกได้อโหสิกรรม ขอขมากัน มันก็จบนะ ถ้าทั้ง ๒ ฝ่ายยินดีที่จะอโหสิกรรม ไม่เป็นเวรต่อกันและกัน ก็จบไปตรงนั้นเลย นั่นคลายเร็ว ถ้าระลึกได้ปี๊บว่าทำผิดไปแล้ว ขอขมากรรมกลับตัวกลับใจเสีย **เพราะโทสะมันลั่นเหมือนปืน ลั่นโป้ง โทสะมันลั่น พอมันลั่นออกไปแล้วมันเหมือนกระสุนพุ่ง ๆ ๆ นั่นหละอำนาจของโทสะมันลั่น เมื่อมันลั่นแล้วต้องขอขมากรรม** อย่างเช่นเราขอขมาพ่อแม่ครูบาอาจารย์ เมื่อเราระลึกได้มันก็จบ เห็นไหมหละมันโทษหนักนะแต่มันคลายเร็ว ถ้าระลึกได้ก็จบมันหนักนะ พระเทวทัตโกรธพระพุทธเจ้า พอเวลาจะตายก็เอากระดูกคางถวายพระพุทธเจ้า ...แผ่นดินก็สูบด้วย ยอมสำนึกผิด มันก็จบไปกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ายังทำนายว่าเทวทัตจะได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าในกาลต่อไป นามว่า **อัฐิสะระ**

ก็คือผู้ถวายกระดูกนั่นเอง เอากระดูกคางถวาย แผ่นดินสูบนี่เห็นไหมหละ โทสะมีโทษมากแต่คลายเร็ว

ส่วนโมหะ ความหลง มีโทษมากด้วย คลายช้าด้วย คือความหลงมิจฉาทิฏฐิ ความเห็นผิด อันนี้มีโทษมาก มากกว่าราคะ มากกว่าโทสะ โทษหมักหมม อันนี้มีโทษมาก คลายก็ช้าด้วย ติดจมอยู่ในกิเลสกรรมวิบาก อันนี้คือโมหะความหลง ความเห็นผิด ความไม่เชื่อต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี้มีโทษมาก ถ้าว่ามีโทษ ก็มีโทษจริงๆ ข้อนี้ประจักษ์แถมยังคลายช้า ตรึงจิตตรึงใจอย่างนั้นแหละความหลงของคน **พระเทศน์ให้ตายมันก็ไม่ฟัง พ่อแม่สอนยังไงมันก็ไม่สน พระพุทธเจ้าเหาะมากลางเมฆกลางฟ้าที่ไหนมันก็ไม่แล** นั่นใจมันโมหะคลุมจิต คนโมหะคลุมจิตนี้มันมืด ทางบุญทางกุศลนี้ไม่อยากจะฟัง อันไหนที่เป็นคุณธรรมมีความดี แย้งในใจอยู่อย่างนั้นแหละ ทั้งที่เป็นความดี เป็นธรรม พิจารณาเป็นธรรม มันก็จะแย้งทำไมอย่างนั้นทำไมอย่างนี้ เอาโลกมาแทรกธรรม นี่แหละพวกโมหะนี้ถ้าเป็นใหญ่ครองบ้านครองเมืองฉิบหายหมด ทั้งโลภ ทั้งโกรธ ทั้งหลงนั่นแหละหมดเลย นี่ยิ่งเป็นใหญ่เป็นโตเท่าไร ยิ่งเดือดร้อนคนอื่น มีทั้งโลภ ทั้งโกรธ ทั้งหลง มีทั้งโลภะ โทสะ โมหะนั่นแหละหมดเลย ครอบอยู่หมดเลย เรียกว่าโทษมาก เพราะไม่สำนึกตัว ไม่สำนึกตนเลย นี่แหละหลักธรรมถึงให้พิจารณา

ใครมีราคะท่านให้พิจารณาอสุภะกรรมฐาน พิจารณาตัวตนของเรา ไปหลงติดอะไรกันนักกันหนา ดูเนื้อหนังมังสา พิจารณาให้เป็นธรรม มันก็คลาย ถึงไม่คลายไปหมด มันก็ไม่เป็นบ้าไปแสวงหาผิดศีลผิดธรรม ส่วนโทสะท่านให้แผ่เมตตา ใครมีจิตโกรธ ความโกรธก็จะลั่น ฟังอะไรก็ลั่นๆ ลั่นทางปาก ทางตา ทางใจ ไม่รู้อะไรเป็นอะไร ตัวเองไม่ทราบ ทั้งราคะ ทั้งโทสะ ตัวเองไม่ทราบได้ง่ายนะ ไม่มีทางเลือก นั่นแหละคนเขามองว่าโกรธ ว่าโลภ ว่าหลง มันก็ไม่ยอมแหละ มันว่าตัวดีอยู่อย่างนั้น เด่นอยู่อย่างนั้น มันลั่น เหมือนปืนลั่น ธรรมชาติลั่นเป็นอย่างนั้น เจ็บ โทสะก็เหมือนกัน มันลั่นใส่ใครแล้วโผงผางหละ นี่แหละทางธรรมท่านให้แผ่เมตตา **สัพเพ สัตตา สทา โหนตุ อะเวรา สุขะชีวิโน** ***ขอปวงสัตว์ทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่มีเวรต่อกันและกัน จงเป็นผู้มีความสุขทุกเมื่อเถิด*** **กะตัง ปุญญัง ผลัง มัยหัง สัพเพ ภาคี ภะวันตุเต** ***ขอปวงสัตว์ทั้งสิ้นนั้น จงป็นผู้ได้เสวยส่วนแห่งบุญที่ข้าพเจ้าได้ทำแล้วนั่นเทอญ*** เห็นไหมหละ นี่เมตตาระงับทันที อย่างอื่นไม่มีเมตตาระงับ คนมีเมตตาจะไปโกรธไปฆ่าใครเป็นเล่า มีแต่คนไร้เมตตาเท่านั้น นี่ท่านให้เอามาแก้

นอกจากนั้นคนหลงมัวเมา อันนี้ท่านให้ดำเนินในการประพฤติปฏิบัติ **โยนิโสมนสิการ** การใคร่ครวญพินิจพิจารณา ท่านเทียบเหมือนอาทิตย์อุทัยพุ่งสู่ท้องฟ้า ย่อมส่องแสงสว่างจ้า

ให้สัตว์ทั้งหลายได้มองเห็นการใคร่ครวญพินิจพิจารณาเหมือนกัน นี่ดับโมหะ อันนี้คือกรรมฐาน กรรมฐานนี้ดับโมหะก็คือดับโลภ โกรธ หลง ดับราคะ ดับโมหะไปพร้อม ตัวโมหะนี้ตัวหลง คำว่าหลงนี้ทำผิดได้หมด ทำชั่วได้ทุกอย่างไม่เว้น ไม่มีข้อยกเว้น เพราะมันเป็นมิจฉาทิฏฐิ นี่ท่านให้โยนิโสมนสิการใคร่ครวญก้าวสู่การปฏิบัติทางด้านจิตใจ

ขึ้นเวทีสู้กับกิเลสต่อยกับกิเลส ขึ้นเวทีแล้ว ตัวนี้หละตัวโยนิโสมนสิการ นี่ขึ้นเวทีสู้เลย ปฏิบัติตัวเองเลย ปฏิบัติจิตใจของตัวเองเลย ขั้นนี้ก้าวไปสู่ความเป็นผู้ถือศีล ถือศีลอย่างดี ศีลอุโบสถ ก้าวขึ้นสู่ความเป็นผู้นั่งสมาธิแล้ว ฟังเทศน์นั่งสมาธิเป็นแล้ว พานั่งเป็นชั่วโมงๆก็นั่ง ประพฤติปฏิบัติดูจิตดูใจของตัว ไม่ได้ธรรมก็ให้มันได้นั่ง **เหมือนกับนักบิน บินกี่ชั่วโมงๆ ก็บินกันไป ฝึกกันเข้าไป เอาความชำนิชำนาญเข้าว่า เอาชั่วโมงบิน เอาชั่วโมงธรรม** ปีหนึ่งเรานั่งสมาธิกี่ครั้งกี่หน นับ เหมือนไปกินไปเที่ยว ปีนี้ไปเที่ยวที่นี้ๆ ไปเดินห้างกี่ครั้ง นี่เราก็ฝึกประพฤติปฏิบัติตัวของเราเอง ฉะนั้นถ้าเราฝึกประพฤติปฏิบัติเราก็จะได้เห็นจิตเห็นใจของเรา โมหะต้องโยนิโสมนสิการใคร่ครวญพินิจพิจารณาในจิตในใจของเรา การใคร่ครวญพินิจพิจารณาในจิตในใจของเราก็เป็นเรื่องดี ที่เราจะได้ใคร่ครวญไตร่ตรองดูจิต ดูใจของเรา การใคร่ครวญตริตรองจิตใจของเราก็เป็นเรื่องดี

การพินิจพิเคราะห์ เรียกว่ากรรมฐาน เรียกว่าขึ้นเวที เวทีของธรรมก็คือขึ้นประพฤติปฏิบัติในจิตในใจของเรานั่นเอง ใครได้เข้าวัดฟังธรรม ประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีเรียกว่าขึ้นเวที ออกเรือนมาปฏิบัติธรรม ท่านทั้งหลายโดยเฉพาะลูกศิษย์ลูกหา ที่ได้ตัดใจเข้ามาประพฤติปฏิบัติ ตัดทางโลก ประพฤติปฏิบัติศีลธรรม นั่นหละเป็นสิ่งที่ดีที่งาม ขึ้นเวทีต่อยกับกิเลส

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ท่านถึงพูดดีว่า คำว่าภิกษุ ภิกษุ แปลว่าอะไร ท่านบอกว่า ภิกษุใครก็แปลว่าผู้ขอ ใครก็แปลว่าผู้ขอ ส่วนท่านพระอาจารย์มั่นท่านแปลว่า **คนต่อยกิเลส ถึงจะเรียกว่า ภิกษุ ใครบวชมาแล้วต่อยกิเลสไม่ได้ ไม่เรียกว่าภิกษุ ไม่เรียกว่า ภิกขุ**

ภิกขุคือคนต่อยกิเลสท่านว่า หลวงปู่มั่น ท่านพูดดีของท่าน นั่นหละก้าวขึ้นเวทีประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติสมาธิคือกรรมฐาน เป็นเรื่องที่ดีที่งาม นำมาพูดให้ฟัง เมื่อคืนก็แสดงให้ฟังถึงอานาปานสติ เห็นไหมดีมาก พิจารณาตามไปนั่นแหละประพฤติปฏิบัติเป็นอรรถเป็นธรรมตามไป จิตใจจะได้สงบร่มเย็น.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร
เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน
ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง
๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เทปูน ๓๐๐ คิวสร้างพระธาตุจอมผา วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖

๓๙
นั่งหนัก

...แรม ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ ก็เป็นวันที่พวกเราเทปูนเสาพระพุทธเจ้าเปิดโลก และเป็นวันพระ พวกเราก็มาจำศีลกันฟังเทศน์ฟังธรรม ถือเป็นวันสำคัญกับชีวิต ถือเป็นโอกาสได้มาทำบุญทำทาน สร้างความดี มาใส่บาตรกันก็จำนวนมาก ทั้งที่ไม่ใช่วันหยุด เป็นวันธรรมดาก็ยังมีมา ลูกศิษย์ลูกหาก็มา... มาก็คือ

๑. เป็นวันพระ

๒. ถือว่าเป็นวันสามัคคีที่จะได้ร่วมเทปูนเสาพระพุทธเจ้าเปิดโลก

ลูกศิษย์ลูกหาทางใกล้ทางไกลทราบข่าวก็มากันไม่ได้ย่อท้อ เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยจำเป็นจริง ๆ บางท่านก็มาไม่ได้ นั้นก็เป็นเรื่องธรรมดา ที่มีว่างบ้าง ไม่ว่างบ้าง จะให้เป็นไปโดยสะดวกตลอดเป็นไปไม่ได้

สำหรับมนุษย์นี้ไม่มีอะไรสะดวกตลอด มักจะมีเครื่อง

ขัดข้อง มักจะมีสิ่งขวางกั้นเป็นธรรมดา เพราะเครื่องขัดข้องมันมาก เราทั้งหลายก็ลองนึกดู จะทำอะไรก็ตามก็ย่อมมีเครื่องขัดข้องโดยเฉพาะมนุษย์ ไม่ได้เกิดคนเดียว ตายคนเดียว มีเกิดมีตายหลายคน กินก็ไม่ได้กินปากเดียว มีหลายปาก เพื่อนฝูง ญาติสนิทมิตรสหาย ก็ล้วนแต่เป็นเครื่องขัดข้องทั้งนั้นแหละ มีอุปสรรคคือเครื่องขัดข้อง เรียกว่าทุกข์

ทุกข์ แปลว่า เครื่องขัดข้องทำให้เกิดสิ่งที่ขัดข้อง แต่มันก็เป็นของจริงอันหนึ่งที่เราต้องพิจารณา ผู้ใดที่สะดวกก็ถือว่าผ่านเครื่องขัดข้อง ผ่านด่าน ด่านแต่ละด่าน เป็นย่านๆ ไป เวลาจะออกจากบ้าน ก็ต้องผ่านด่านตำรวจ ๑ ด่าน ๒ ด่าน ๓ ด่าน เหมือนกัน ตัวเราเองก็เป็นด่าน กว่าจะผ่านบ้าน ผ่านเรือน ผ่านเรา ผ่านเขา ผ่านเรื่องต่างๆ ผ่านมาได้ก็โล่ง ได้มาทำความดี ความดีนี้ทั้งความดีที่เป็นความดีเฉพาะหน้า ที่มาทำบุญทำทานตักบาตร และเป็นความดีที่เกิดขึ้นกับตัวเองโดยไม่ต้องหาจากใคร มี ๒ แบบ

๑. ความดีไปหาจากผู้อื่น ท่านอื่น หานอกตัวเรา

๒. ความดีหาอยู่ในตัวของเรา

เรามาตักบาตร มาทำทานอย่างนี้ มาหาความดีนอกตัว แต่ก็อาศัยใจของเรานั่นแหละ มาตักบาตรทำบุญมีอานิสงส์มาก ในโลกนี้มีที่เดียวพุทธศาสนา ไม่มีที่ไหน พระพุทธเจ้าท่านให้ตักบาตรทำบุญ ฉะนั้นพระพุทธศาสนาจึงเจริญอยู่แถบเรา

แถบเอเชียนี่แหละ ไปอยู่ยุโรป ไปบิณฑบาตที่ไหนมันหนาว เขาไม่ถือว่าเป็นผู้ประเสริฐ เขาถือว่าเป็นขอทาน ไปโน่น เขาไม่เข้าใจเรื่องทาน เรื่องโรงทาน ฝรั่งบางคนมาเห็นวัดเราตั้งโรงทาน เลี้ยง กินเสร็จแล้วมันถามว่าจะจ่ายเงินเท่าไร มันไม่รู้

คำว่าทานยังไม่รู้ จะรู้จักบาตรบิณฑบาตยังไง พระพุทธเจ้าท่านมาบัญญัติไว้ สอนทั้งพระทั้งโยมคู่กัน สอนพระให้ไปบิณฑบาต แล้วก็สอนโยมให้ใส่บาตร **สอน ๒ ฝั่ง ให้ไปเจอกันตรงทางสายกลางคือความดี**

ฝั่งพระก็ **ปิณฺฑิยาโลปโภชนำ นิสฺสาย ปพฺพชฺชา, ตตฺถ เต ยาวชีวำ อุสฺสาโห กรณีโย.** *บรรพชาอาศัยโภชนะ คือ คำข้าวอันหาได้ด้วยกำลังปลีแข้ง เธอพึงทำอุตสาหะในสิ่งนั้นตลอดชีวิต* คือ กิจที่ควรทำ นี่สอนทางฝั่งพระ

ฝั่งโยมก็สอน ทานำ เทติ *การทำบุญทำทานการให้* ให้ไปทำบุญตักบาตร จังหัน ไปใส่บาตรพระจึงมีอานิสงส์มาก อะไรที่ใส่บาตรๆ จึงมีอานิสงส์ ไม่เหมือนทำบุญทั่วๆ ไป การที่พระไปบิณฑบาต ญาติโยมไปใส่บาตรจึงเจอกันตรงความดี นัดเจอความดีกันอยู่กลางทางบ้าง หน้าวัดบ้าง ที่ไหนบ้าง ที่พระบิณฑบาต นั่นแหละทางสายกลาง **ทางนั้นก็ศรัทธา ทางนี้ก็ปฏิบัติดี** ทางสายกลางเกิด นี่จึงมีอานิสงส์มาก

ตามตำราพระพุทธเจ้า ผู้เป็นนาถะของโลก เสด็จออกบิณฑบาต ทรงสมบูรณ์ด้วยจรณะ ไม่ก้าวพระบาทยาวในที่

ไกลมาก ไม่ก้าวพระบาทถี่ในที่ใกล้มาก เสด็จดำเนินไม่เสียดสีพระชานุ และข้อพระบาททั้งสอง เสด็จดำเนินไม่เร็วนักไม่ช้านัก ขณะเสด็จดำเนินก็มีสมาธิ พระหฤทัยตั้งมั่น ไม่ทอดพระเนตรขึ้นเบื้องบนหรือลงเบื้องต่ำ ทอดพระเนตรเพียงชั่วแอก มีพระอาการเยื้องกรายคล้ายพญาช้าง ทรงทำโลกพร้อมทั้งเทวโลกให้ร่าเริง ทรงงดงามดุจดวงจันทราในยามรัตติกาล

พระองค์จะทรงจัดแจงผ้า ๒ ชั้น ที่ทรงย้อมแล้วด้วยน้ำฝาด มีสีเหมือนดอกทองหลางแดง เหมือนตัดดอกปทุมด้วยกรรไกร ทรงนุ่งห่มเป็นปริมณฑล ทรงคาดประคดเอวมีรัศมีดังสายฟ้า เหมือนนำเมฆแดงปิดพระจันทร์เพ็ญซึ่งกำลังโคจรอยู่ เหมือนรดน้ำครั่งแก่จัดลงเหนือยอดภูเขาทอง เหมือนวงยอดเขาจิตตกูฏด้วยสายฟ้า ทรงห่มผ้าบังสุกุลอันประเสริฐ มีสีแดงเหมือนใบอ่อนของต้นไทร เสด็จออกจากประตูพระคันธกุฎีดุจสีหะออกจากถ้ำทอง และเหมือนพระจันทร์ออกจากยอดเขาด้านทิศบูรพา

ตามตำราบอกว่าอานิสงส์ของการใส่บาตรที่มากที่สุดคือ

๑. ตอนตรัสรู้ ที่พระพุทธเจ้าเสวยแล้วตรัสรู้ธรรม นางสุชาดาถวายข้าวมธุปายาส นั่นแหละเป็นภัตตาหารก่อนพระพุทธเจ้าจะตรัสรู้

๒. ตอนปรินิพพาน เสวยแล้วก็ปรินิพพาน นายจุนทะถวายสุกรมัททวะอาหารพระพุทธเจ้ามื้อสุดท้าย แล้วก็ปรินิพพาน

ทั้ง ๒ มื้อนี่แหละเป็นอานิสงส์มากที่สุด อักอันหนึ่งก็พระออกจากนิโรธสมาบัติ เข้าญาณเข้าฌานเป็นเวลาหลาย ๆ วัน หรือวันเดียวก็ตาม ท่านออกไปบิณฑบาตแล้วคนใส่บาตรท่านอานิสงส์มาก เพราะท่านได้ทรงศีลทรงธรรม ทรงความบริสุทธิ์โปรดสัตว์ ใครไปใส่บาตรท่านจึงได้อานิสงส์ได้บุญมาก

การตักบาตรทำบุญเป็นพื้นอยู่แล้วว่ามีอานิสงส์ ว่ามีความดีอยู่ตรงนั้น มีใครได้ตักบาตรทำบุญทำทานจึงเป็นผู้มีวาสนาได้ทำบุญสร้างความดีขึ้นมา ใจมันก็เย็นสบายคลายความทุกข์ นี่พูดแต่เรื่องความทุกข์

ทุกข์แยกเป็น ๒ คำ ทุ แปลว่า ของที่น่าเกลียด...น่าขยะแขยงน่ากลัว เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา **ขะ**แปลว่า ว่างเปล่า น่าขยะแขยงแล้วยังไม่พอ ยังว่างเปล่าไม่ได้สาระ ไม่มีประโยชน์อะไร ทั้งน่าเกลียดทั้งว่างเปล่า ทั้งไม่มีอานิสงส์อะไร คำว่าทุกข์พระพุทธเจ้าท่านถึงให้พิจารณา สิ่งที่เป็นทุกข์

หัวใจของคนก็มีทุกข์ทั้งนั้น เอานิโรธมาดับทุกข์ **นิ** แปลว่า *ไม่มี* **โรธ**แปลว่า *ดับ* **เที่ยวไปดับ ดับสิ่งที่มันเที่ยวเสาะแสวงหาสิ่งที่มันไม่มีสาระ** ไม่มีทั้งหลายก็คือความว่างเปล่า เที่ยวไปดับสิ่งที่มันไม่มี มันว่างเปล่าดับมันซะ เพราะมันไม่มีประโยชน์เรียกว่านิโรธ เป็นข้อปฏิบัติดับทุกข์ นั่นหละการทำบุญทำทานสร้างคุณงามความดี จึงเป็นทางแห่งความสุข จึงเป็นความดีเกิดขึ้น ผู้ได้ขวนขวายในการทำบุญทำทานจึงมีบุญมีอานิสงส์มาก

ใครก็ตามตักบาตร ทำบุญ ตื่นตามาเช้า กุลีกุจอขวนขวาย ยิ่งเป็นวันพระ ปัณณรสีดิถีแห่งปักษ์ ๑๕ ค่ำ อัฐมีดิถี ๘ ค่ำ แห่งปักษ์ ท่านทั้งหลายก็ถือโอกาสที่จะมาจำศีล **ถือศีลอุโบสถ ถือศีลถือธรรมไหว้พระสวดมนต์ ฟังเทศน์ฟังธรรม นั่งสมาธิเข้ากรรมฐาน เรียกว่า นั่งหนัก ภาษาทางเหนือ ครูบาศรีวิชัย เรียกว่า นั่งหนัก** มี ๒ แบบ

๑. นั่งหนักคือนั่งกรรมฐาน นั่งเอาเป็นเอาตาย เอามรรคเอาผล ไม่ใช่นั่งธรรมดา ก้นไม่ยอมลุก เอ้าก้นมันจะแตกก็ช่าง ขามันจะหักก็ช่าง อย่างเช่น ท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจันโท) ท่านเป็นนักปราชญ์ภาคอีสาน ท่านนั่งหนัก นั่งสมาธิด้วย นั่งเทศน์ นั่งสอนคน จนกระทั่งขาหักคาที่เลย ขาหักแล้วยังเทศน์ต่อไปได้อีก เห็นไหมหละท่านนั่งหนัก นี่เอาหนักๆ เลย นั่งพิจารณาธรรมเอาให้รู้แจ้งเห็นจริง แยกแยะทุกขเวทนาทั้งหลายทั้งปวง

นั่งหนักอันนี้หนักคือหนักไปทางกรรมฐาน หนักไปทางแสดงคารวะธรรม ประพฤติตามไตรสิกขา หนักในข้อวัตรปฏิบัติ ตื่นเช้านอนดึกเพียรพยายามมาก ทั้งกลางวันกลางคืน พระพุทธเจ้าจึงทรงยกย่องผู้มีความเพียรทั้งกลางวันกลางคืน ชื่อว่าเป็นผู้เจริญ เจริญในธรรม **อโหรตฺตมตนฺทิตํ ตำ เว ภทฺเทกรตฺโตติ *คนขยันทั้งคืนทั้งวันจักไม่ซึมเซา เรียกว่าแต่ละวันมีแต่นำโชค*** ท่านทรงสรรเสริญเอาไว้นี่หละพวกนั่งหนักทั้งวันทั้งคืน

หลับตื่นมีสติ มีความเพียรตั้งมั่นประพฤติปฏิบัติในสมาธิภาวนาไม่ย่อหย่อน นี่นั่งหนักคือนั่งเอามรรค เอาผล เอาความดี นั่งทำวัตรก็สวดมนต์ยาว ๆ นั่งกรรมฐานก็เอาจริงเอาจัง

๒. เป็นหัวหน้าเป็นประธาน อย่างเช่น อาตมาพาสร้างพระธาตุจอมผา สร้างความดี นั่งหนัก หนักหาเงินหาทองมาสร้าง พูดให้ญาติโยมชักชวนทุกวัน พาสร้างถนนบูชาพระพุทธเจ้า มีคนมาร่วมสร้างตั้ง ๗๐,๐๐๐ คน ตามสถิติที่จดเอาไว้ ...นี่นั่งหนัก เทศน์ไปสร้างไป เอาจนถนน ๑๒ กิโลเมตรสำเร็จทุกอย่าง ทุกประการ ติดตั้งป้ายเรียบร้อย คนได้ใช้เป็นบุญเป็นทาน ญาติโยมมาตักบาตรทำบุญก็สะดวก ประชาชนชาวบ้านไปขายสินค้าเกษตรก็สะดวก นักเรียน นักศึกษาไปโรงเรียนก็สะดวก คนป่วยคนไข้ไม่สบายก็สะดวกไปหมดเลย นี่เรียกว่านั่งหนักพาสร้างพาทำ เป็นประธานไม่เสร็จไม่หนี แบกรับอยู่อย่างนั้น

จากนั้นก็มานั่งหนัก...หนักอก หนักใจแค่ไหนก็เอาไปให้เสร็จ สร้างพระธาตุจอมผา เงินเยอะ ๆ แยะ ๆ ไม่ใช่เล่น ๆ ทำไปทำมาจะเป็นร้อยล้านกว่าจะเสร็จ นี่ก็นั่งหนัก เทศน์สอนธรรมะมือเปล่านี่แหละไม่มีอะไร **กรรมฐานมือเปล่า แต่นั่งหนัก นั่งประพฤติธรรมไปด้วย สอน สอนธรรมไปด้วย นั่งแบกนั่งรับเป็นประธาน** พาญาติโยมก่อสร้าง ลูกศิษย์ลูกหาก็มานั่งนานตามไปด้วย ครูบาอาจารย์นั่งหนักแล้วลูกศิษย์ก็มานั่งหนักตามไปด้วย ถือว่าเป็นของตัวเองเหมือนกัน เพราะเป็นของครู

ของอาจารย์พาสร้างพาทำ เป็นรอยมือรอยธรรมรอยความดี ก็มานั่งหนัก อาตมาก็พานั่งหนักสร้างเทปูน ผูกเหล็ก มัดเหล็ก มัดลวด สร้างขึ้นไป ก่อขึ้นไป ด้วยความเพียร ด้วยความพยายาม มีความเพียรอยู่ ความพยายามอยู่ ไม่มีอะไรที่ไม่สำเร็จโลกอันนี้ ทำไปเถอะเดี๋ยวสำเร็จเอง ไม่หยุดไม่ถอย **ความไม่หยุดนั่นแหละคือความสำเร็จ ความเพียรนั่นแหละคือความสมหวัง** ถืออย่างนี้เสีย นี่ก็นั่งหนัก พาพี่น้องทั้งหลายทำ นี่เห็นไหมหละหนักขนาดไหน อะไรมาก็ตามหนัก หนักก็สู้ เพียรสู้อุตสาหะพยายามนั่นหละหนักขนาดไหน ก็แบกสู้กันเข้าไป นี่นั่งหนักในทางธรรมเป็นอย่างนี้

นั่งหนักในทางโลกนี้หนักเลย **ภารา หะเว ปัญจักขันธา** แบกซาก แบกขันธ์ แบกไร่ แบกนา แบกสวน แบกลูก แบกหลาน อันนั้นนั่งหนัก นั้นไม่มีอานิสงส์อะไรต้องทนมันไป ไม่ค่อยมีอานิสงส์เหมือนนั่งหนักในทางธรรม **นั่งหนักในทางโลกก็แบกโลก นั่งหนักในทางธรรมก็แบกธรรม แบกธรรมมันเบา ยิ่งแบกยิ่งเบา ธรรมะเป็นของประหลาดอัศจรรย์ ยิ่งแบกยิ่งเบา ยิ่งได้ธรรมใหญ่คือนิพพาน ยิ่งเบา**

งานหนักทางโลก ยิ่งแบก ยิ่งหนัก ยิ่งห่ม ยิ่งแน่น ยิ่งหนัก ยิ่งทับยิ่งถม ไม่มีที่ยึดติด พระพุทธเจ้าจึงหนักในทางธรรม ปลงไปทางโลกเสีย นี่ต่างกัน นี่นั่งหนัก จึงมีหนักต่างกัน น้ำหนักธรรมมันเบา น้ำหนักโลกมันหนัก พระพุทธเจ้าจึงบอก

ว่า **“อย่าเป็นคนแบกโลก” น สิยา โลกวฑฺฒโน** อย่าเป็นคนแบกโลก อย่าไปแบกโลกมันหนัก อย่างพวกญาติพวกโยมนี้นั่งหนัก ลุกไม่ได้ง่าย ๆ หละกับไร่กับนา กับสวน กับลูกกับหลาน หนัก ตักก็หนัก ไหล่ก็หนัก หัวก็หนัก ความคิดความอ่านก็หนักไปหมด นั่นหละแบกโลก

นั่งหนักทางธรรม นั่งวางโลก ยิ่งนั่งยิ่งวาง นั่งหนักในทางดี ทางธรรม ยิ่งหนักยิ่งเบา ธรรมเป็นของประหลาดอัศจรรย์มีเท่าไรยิ่งเบา เบาหวิว ๆ ไป ไม่หนักเหมือนทางโลก ต่างกันนี่แหละนั่งหนักเทียบให้ฟัง หนักเพื่อจะเบาคือทางธรรม นี่พาสร้างพาทำนี้ หนักเพื่อจะเบา

นี่เทียบให้ฟัง ถึงการนั่งหนัก เพราะว่าครูบาศรีวิชัย เราอ่านประวัติของท่าน ท่านนั่งหนัก เป็นประธานในการสร้างถนนหนทางไปสู่ดอยสุเทพ เราก็ได้เงื่อนนั้นแหละมาพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟังว่านั่งหนักเป็นอย่างนี้ ๆ พูดเป็นอรรถเป็นธรรมให้ท่านทั้งหลายได้ฟังกัน เป็นคติเครื่องเตือนใจให้ท่านทั้งหลายนั่งหนัก หนักทางธรรมจะเบานะ หนักในกรรมฐานนะ ประพฤติปฏิบัติความดี เอาความจริงมาว่ากัน หนักเพื่อจะเบา **ทุกขัง อริยสัจจัง** เอาให้มันเห็น นี่เทียบให้ฟัง สมุทะยะ อะริยะสัจจัง นิโรธะอริยะสัจจัง ทุกขะนิโรธะ มรรคปฏิปทา อริยสัจจัง เรียนความจริง มันหนักนี่มันจะเบา พระพุทธเจ้าบำเพ็ญทุกรกิริยานี่มันก็หนัก พระธุดงค์ พระกรรมฐานนั่งสมาธิหนักเหนื่อยละ

นั่งภาวนาแข้งขาปวดกันทุกคน ท่านก็หนักของท่านพิจารณาจนทุกขเวทนาหายไปเลย ที่ว่าจะเป็นจะตายกลัวเป็นกลัวตายหายหน้าไปเลย นี่เรียกว่าเราทันกลของมัน

หนักก็คือมันหนักธาตุหนักขันธ์ หนักเกิด แก่ เจ็บ ตาย ผู้ที่ท่านฉลาดท่านก็ปล่อยก็วาง เห็นตามความเป็นจริง สัญญาอดีต ความจำได้หมายรู้ที่มันซ่อนอยู่ในสิ่งนั้นๆ ท่านก็ใช้ปัญญาของท่านพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมา นี่ท่านหนักในทางนี้นะ น้ำหนักมันโน้มเอียงเหมือนต้นไม้ มันโน้มเอียงไปข้างนี้ มันก็ต้องล้มไปข้างนี้แน่นอน มันไม่เป็นอื่น

ใจของคนโน้มเอียงหนักไปทางธรรม หนักไปทางทาน ศีล สมาธิ ปัญญา มันก็จะโน้มเอียง โน้มเอียงไปทางนี้ จนสิ้นไปจากทุกข์ นี่แหละหนักไปทางธรรม ที่หนักไปทางโลกเหมือนต้นไม้โน้มเอียง เอียงไปทางนั้น มันก็ต้องล้มไปทางนั้นแหละ ทางโลภ ทางโกรธ ทางหลง ทางสั่งสมทุกข์ มันต้องล้มไปทางนั้นแน่นอน เพราะต้นไม้มันเอียงไปครึ่งต้นแล้ว นั่นมันหนักไปทางนั้น ทางโลก ทางที่เป็นกิเลส ทางที่เป็นที่รกรุงรังฝังแน่นไปด้วยบาปอกุศล นั่น มันหนักไปทางนั้น

น้ำหนักเป็นตราชั่งความดี มีความดีไปชั่งหนักเยอะ มันก็ดีเยอะ ตราชั่งบาปน้ำหนักมันไปทางนั้น ไปชั่งบาป บาปเยอะมันก็ทุกข์เยอะ เห็นไหมหละน้ำหนัก มันคือเหตุมันคือผล เหตุผลไปในทางที่ดี ก็เป็นเรื่องดี เรื่องสะอาดเพราะมีเหตุมีผล

ในการสร้างดี น้ำหนักมาทางความดี แต่น้ำหนักไปทางความชั่วก็งั้นแหละ เอาตราชั่งไปชั่งความชั่วดู มันยิ่งได้น้ำหนักมากเท่าไร โลกมลายเลย เป็นเพลิงไหม้ร้อนเผาหัวใจสัตว์ทั้งหลาย นั่นแหละมันหนักไปทางนั้น ทางต่ำต่างกัน นี่จึงเรียกว่ามานั่งหนัก เอาทางสุขเอาทางดี เอาทางน้ำหนักไปทางอรรถทางธรรม นี่นั่งหนักอาตมานั่งหนัก ญาติโยมทั้งหลายก็มานั่งหนักตามไปด้วย เป็นทางดี สร้างความดี อดทน หนักเอา เบาสู้ หนักสู้ เบาเอา เอาทั้ง ๒ ด้าน ๒ ทาง แต่ให้เป็นไปในทางที่ดี พูดถึงธรรมะให้ฟัง วันนี้เป็นวันเทปูนเสาพระพุทธเจ้า แรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ เป็นวันพระด้วย ก็เป็นโอกาสดี ๒ อย่าง ๒ ประการ

๑. วันพระ

๒. วันสามัคคีธรรม

๒ อย่าง ๒ ประการ ก็ถือว่าเป็นฤกษ์ เป็นชัยที่ดีที่งามที่เราจะได้มาบำเพ็ญบุญกุศลคุณงามความดี ให้เกิดกับจิตกับใจของเรา.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๔ ตุลาคม ๒๕๕๖

สาธุชนจำนวนมากมาร่วมบุญประเพณีสงกรานต์
และมีพิธีรดน้ำผู้เฒ่าผู้แก่ที่อายุเกินร้อยหลายท่าน

๔๐

อานิสงส์อานาปานสติกรรมฐาน และอย่าเป็นเหมือนภาชนะคว่ำ

...วันนี้ญาติโยมมาเยอะ ส่วนมากวันอาทิตย์จะมาก.... แต่ถ้าวันไหนเป็นวันรวมพลสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ฯจะมากอันดับหนึ่ง วันอาทิตย์อันดับสอง วันเสาร์อันดับสาม วันพระอันดับสี่ สำหรับคนมาที่วัด

รู้สึกว่าวันอาทิตย์จะเป็นวันที่คนว่างก็จะมาตักบาตรทำบุญกัน เห็นบรรยากาศวัดป่าทำบุญทำทานกัน ตักบาตรพระเจ้าพระสงฆ์ ซึ่งเป็นมาแต่โบร่ำโบราณ พวกเราทั้งหลายก็ทำกันอยู่ที่บ้านอยู่แล้ว มาใส่บาตรที่นี่ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง ก็ทำบุญเหมือนกันแหละ แตกต่างกันที่ต่างสถานที่เท่านั้นเอง

...ทำบุญที่วัดป่าภูผาสูงนี้ก็มีพูดธรรมะให้ฟัง ถือว่าเป็นหัวใจของการทำบุญ คนบางคนทำบุญแล้วไม่รู้ประสีประสาก็มีเหมือนกัน ทำบุญไปแต่ใจก็ไม่นิ่ง ไม่เงียบไม่สงบ ที่นี่จึงให้

สงบ ให้นิ่ง ให้เงียบ พระก็สอนโยม โยมก็ฟังพระ ใช้ใจจิตฟังการเข้าวัดหาพระธรรมหาอย่างนี้

...มีหลายคนที่ฟังธรรมแล้วได้ระลึกถึงตัวเอง ได้นำไปประพฤติปฏิบัติ ก็เกิดความร่มเย็นขึ้นมาในบ้านในเรือน ก็อยู่เย็นเป็นสุข ท่านทั้งหลายอย่าคิดนะว่าถ้าอยู่ปราศจากธรรมแล้วจะอยู่เป็นสุข ให้มีไปเถอะเงินทองทรัพย์สมบัตินั่นนะ ถ้าตัวเองเดือดร้อนวุ่นวายใจซะแล้ว อยู่ด้วยกันก็มีแต่ตีแต่เถียงแต่ด่ากัน

ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องชุ่มเย็นแล้ว มีอะไรก็ให้มีไปเถอะให้มันมีเตลิดโลกไปโน่น มันจะมีถึงไหนกันมนุษย์ มันก็สุขอยู่แค่ตาแค่หูจมูกลิ้นกายใจนี่แหละ สมบัติอันประเสริฐมีอยู่แค่นี้ที่เหลือนอกจากตัวเรา ก็คว้าไม่ได้ทั้งนั้น

ทางธรรมท่านจึงให้ถือธรรมเป็นใหญ่ เอาธรรมมาไว้ในใจ เอาใจมาใส่พระธรรมประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี **ธรรมจึงไม่มีวัย ใจจึงไม่มีกาย** กิเลสไม่รู้หรอกว่าเด็กว่าผู้ใหญ่ กิเลสก็คือกิเลส **ความโลภอย่าว่าแต่มนุษย์ สัตว์มันยังโลภเลย ลิงกินอะไรยังใส่กะพุ้งแก้มเอาไว้ มันเป็นไปได้ทั้งนั้น**

การมาได้ยินได้ฟังหลักธรรมคำสอนซึ่งศาสดาสอนเอาไว้ อาตมาก็นำมาพูดต่อ จำมาพูดต่อ อาตมาไม่ได้มีอะไรรู้มากหรอก แต่คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นของดีเอามาประพฤติปฏิบัติกันให้เป็นจริงเป็นจังเป็นเนื้อเป็นหนัง พวกเราจริงจัง

แต่กับเรื่องของกิเลส

กิเลส...ความโลภ ความโกรธ ความหลง ถ้าไปจริงจังกับมัน... โกรธใครก็ต้องแสดงอำนาจต้องทำให้เขารู้ว่าข้าโกรธ และอย่ามายุ่งกับข้า ยุ่งกับข้าจะต้องเจ็บเนื้อเจ็บตัว เห็นไหมหละมันแสดงอำนาจโลภมากอยากได้ ตัวทำผิดอยู่ก็จะไปฟ้องร้องเอาให้มันถูก นั่นหละความโลภของคน เอาของเขาต่อหน้าต่อตาก็คิดว่าเป็นของตัว นั่นหละความโลภของคน มันโลภขนาดนั้นนะ

ความหลงนี้ยิ่งแล้วไปใหญ่ ลืมเป็นลืมตาย ลืมศาสนาวัดวาอาวาส ลืมพ่อลืมแม่ ลืมเจ้าฟ้ามหากษัตริย์ผู้ครองแผ่นดินรับพระพุทธศาสนามาเผยแผ่ ไม่มีพระเจ้าแผ่นดินไม่มีศาสนาถ้าท่านไม่รับเอามา พระธรรมทูตนำมาจากอินเดีย ถ้าพระเจ้าแผ่นดินไม่รับเอาไว้ วันนี้ก็ไม่มีศาสนา นี่แหละถึงถือบุญถือคุณอยู่เนี่ย เพราะเหตุอย่างนี้เอง

ถ้าได้หลงแล้ว ไม่รู้จักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ บิดามารดาครูบาอาจารย์ นี่จึงได้ยินได้ฟังคำสอนที่ดีงามที่ถูกต้องใจมันจะได้สงบ ใจก็จะได้เย็นลง ความสุขก็จะได้เกิดขึ้น

ความสุขเกิดขึ้นเพราะความสงบของจิต เพราะการไม่ทำบาป เพราะการบำเพ็ญบุญให้เพิ่มพูนมากขึ้น ที่เรียกว่าสร้างบารมีสร้างความดีให้กับตัวเองสังคมประเทศชาติ ตลอดจนผู้อื่นสัตว์อื่นภพภูมิอื่น ก็พลอยได้รับความสุขจากการทำความดีของเราด้วย นี่แหละหลักธรรมจึงสำคัญ

ในการเทศน์การแสดงธรรมจึงสำคัญ อย่างเช่นเมื่อวานนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งมาจากรังสิต เขาบอกว่าเขาฟังเทศน์ของอาตมา ...พูดถึง **"ปฏิจจสมุปบาท"** เขาเกิดความศรัทธาเลื่อมใส ก็เลยชักชวนเพื่อนร่วมทำบุญถวายผ้าป่าทำบุญกฐิน เขาฟังแล้วชอบอกชอบใจไม่ค่อยมีพระพูดแบบนั่น

ปฏิจจสมุปบาท ซึ่งเป็นธรรมลึกซึ้งประณีตละเอียด รู้ตามได้ยากเห็นได้ยาก ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงเอาไว้เป็น **ปัจจยาการ** ปัจจัยต่อเนื่องทำให้เกิดภพ ชาติ ชรา มรณะ อวิชชา ตัณหา อุปาทาน... อาตมาแสดงเขาเกิดความเชื่อ เห็นไหมหละ นั่นหละหลักธรรมจึงประมาทกันไม่ได้

บางคนหูดีตาดีก็สามารถจะหยิบเอาไปประพฤติปฏิบัติได้ ส่วนหูหนวกตาบอดไม่ต้องไปพูดถึง ไม่รู้ภาษาของธรรม อย่างเช่นเมื่อวันพระที่ผ่านมาพูดถึงอานาปานสติ นั่น ก็มีคนชอบแล้วเขามาพูดว่านี่ฟังแล้วสะเทือนใจ เป็นธรรมะดี เขาก็มาที่วัดแล้วบอกว่าต้องขอเอาไปฟัง

พูดถึงอานาปานสติที่พระพุทธเจ้าทรงสอน การกำหนดลมหายใจเข้า หายใจออก เรียกว่า **อัสสาสะ ปัสสาสะ** *มีสติอยู่ที่ปลายจมูก กำหนดลม พุท...เข้า ออก...โธ กำหนดสติ*

พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญว่า "ผู้ใดบำเพ็ญอานาปานสติทำให้เป็นธรรมละเมียดประณีตละมุนละไม เป็นที่ดับกิเลสเป็นที่เย็นกายเย็นใจ ใครกำหนดสติให้อยู่กับตัวอย่างนี้จะอยู่

เย็นเป็นสุข" แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงแสดงต่อไป แสดงให้พระราหุล ฟัง...ว่า **"ดูก่อนราหุล อานาปานสติเป็นธรรมละเมียดประณีตลึกซึ้ง ผู้ใดบำเพ็ญอานาปานสติเจริญทำให้มาก ย่อมยังสติปัฏฐาน ๔ ให้บริบูรณ์ ผู้ใดบำเพ็ญสติปัฏฐาน ๔ เจริญทำให้มาก ย่อมยังโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์ ผู้ใดบำเพ็ญโพชฌงค์ ๗ เจริญทำให้มาก ย่อมยังวิชชาและวิมุตติให้บริบูรณ์"** ดังนี้ ท่านแสดงเอาไว้

นอกจากนั้นใครดำเนินอานาปานสติกำหนดลมเข้าออกนี้ ลมหายใจสุดท้ายก็กำหนดได้ อย่างที่เขาตายอยู่โรงพยาบาลใส่เครื่องปั๊มหัวใจต๊อกแต๊ก...ต๊อกแต๊ก...ผู้บำเพ็ญอานาปานสติกำหนดนั่ง แม้แต่ลมสุดท้ายละเอียดจนไม่หายใจก็กำหนดได้

...ท่านผู้ชำนิชำนาญและผู้กำหนดอานาปานสติย่อมรู้กาลเป็นที่ตายของตัวเองได้

พระอรหันต์ประเภทนี้กำหนดวันตายได้ อรหันต์ประเภทอื่นที่บำเพ็ญกรรมฐานข้ออื่นอาจจะรู้วันตายได้บ้างไม่ได้บ้าง นี่พระพุทธเจ้าทรงแสดงเอาไว้เอง แต่ท่านผู้กำหนดอานาปานสติกำหนดจิตอยู่ที่ลมหายใจเข้าออก ย่อมกำหนดวันตายโดยไม่เคลื่อนคลาด นี่ท่านก็แสดงเอาไว้ชัดเจน

อย่างเช่นในสมัยพุทธกาล...**พระภิกษุ ๒ พี่น้อง พระติสสะ พระมหาติสสะ พระปิณฑะปาติกะติสสะเถระ**

มีเรื่องเล่าว่า ...ท่านรูปหนึ่งในพระภิกษุ ๒ พี่น้องนั้น

ลงปาฏิโมกข์ในวันอุโบสถปุณณมีแล้ว ท่านอยู่ในป่าแล้วชำนิชำนาญ ท่านเป็นมหาเถระ ท่านลูกศิษย์ลูกหาแวดล้อมไปสู่ที่อยู่ของตน ไปยืน ณ ที่จงกรม แลดูท้องฟ้าและพื้นดินอันสว่างด้วยแสงจันทร์ ใคร่ครวญดูอายุสังขารของตนแล้ว กล่าวกับหมู่ภิกษุว่า

"ท่านทั้งหลายเคยเห็นภิกษุผู้ปรินิพพานด้วยอาการอย่างไรบ้าง? "

...ในภิกษุเหล่านั้น **บ้างก็ว่าเคยเห็นนั่งที่อาสนะนั่นเองปรินิพพาน บ้างก็ว่าเคยเห็นนั่งคู้บัลลังก์ในอากาศปรินิพพาน บ้างก็ว่าเคยเห็นนอนสีหไสยาสน์ปรินิพพาน มีการนิพพานเท่าที่เห็นที่ทราบมาเพียงเท่านี้**

พระมหาเถระผู้ชำนาญอานาปานสติองค์นี้ท่านก็บอกว่า

"บัดนี้ เราจะแสดงภิกษุผู้กำลังจงกรมนั่นเองปรินิพพานให้ท่านทั้งหลายดู" ท่านก็เรียกภิกษุทั้งหลายพระในวัดมาเต็มแล้วว่า

"นี่ทางจงกรมของเราซึ่งเราเดินจงกรมมาตลอดชีวิต และปฏิบัติอานาปานสติมาตลอดจนได้บรรลุสมความประสงค์ของเรา" ว่าแล้วท่านก็เอาไม้ขีดตรงทางเดินจงกรมท่านไว้ท่านขีดเป็นรอยไว้

"เราจะเดินจงกรมจากนี้ไปถึงปลายทางจงกรม แล้วเราจะเดินย้อนกลับมา พอถึงรอยขีดนี้ เราจะปรินิพพาน" พูดดีๆ เดินดีๆ นี่แหละ พระทั้งหลายก็ตกใจ ท่านบอกอย่างนั้น...

พอว่าเสร็จท่านคลุมจีวรเรียบร้อยเป็นปริมณฑลสวยงาม (ไม่ได้ป่วยไม่ได้ไข้) ท่านก็เดินลงสู่ทางจงกรม เดินไปสุดทางก็เดินกลับมา พอเท้าแตะเส้นที่ท่านขีดไว้ท่านก็ปรินิพพานพอดี

เห็นไหมหละ นี่แหละความชำนิชำนาญผู้ฝึกอานาปานสติได้ย่อมกำหนดวันตายของตัวเองได้ นี่แหละเทศน์วันพระละเอียดใครจะฟังก็ต้องไปเอาวันพระที่แล้วมา

พูดให้ฟังถึงหลักธรรมที่แสดงออกไป ผู้ได้ยินได้ฟังก็เกิดความศรัทธาเลื่อมใสมีแก่จิตแก่ใจที่จะปฏิบัติพระพุทธศาสนาปฏิบัติตัวเองว่าธรรมะนี้ควรแก่เรา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติได้ก็ย่อมได้มรรคได้ผล ไม่ใช่ทำบุญไปเฉย ๆ ไม่ได้คิดอ่านถึงตัวของตัวเองว่าจะต้องก้าวขึ้นสู่เวทีแห่งการประพฤติปฏิบัติ มีแต่ฟัง มีแต่อ่าน มีแต่คิด แต่ไม่ได้ลงมือประพฤติปฏิบัติบ้างเลย นั่นก็เป็นกระดาษเปล่าไม่เกิดประโยชน์ เป็นโมฆะบุรุษ โมฆะสตรี ต้องปฏิบัติบ้าง ไม่งั้นก็จะเปล่าจากประโยชน์ทั้งมวลก็ไม่เกิดบุญกุศลที่เพิ่มเติมขึ้นอีก

พระพุทธเจ้าท่านจึงไม่ให้หยุดอยู่กับบุญที่ทำ ท่านให้ก้าวไปข้างหน้าอีก ทานก็ให้ก้าวหน้า ศีลก็ให้ก้าวหน้าประพฤติปฏิบัติกันให้เข้มงวดกวดขัน สมาธิภาวนาก็ให้ก้าวหน้า เคยนั่ง ๕ นาที ๑๐ นาที ก็กลายเป็นครึ่งชั่วโมง เป็นชั่วโมง นั่งฟังพระเทศน์ในวันพระวันศีลได้เป็นชั่วโมง ๆ อย่างสบายจิตสบายใจ นี่แหละก้าวไปทางอรรถทางธรรม ทางคุณงามความดี ให้เพิ่ม

เติมขึ้นไป ไม่ใช่หยุดอยู่กับที่ อยู่กับที่เดิมหรือต่ำไปกว่าเดิม ฉะนั้นผู้เข้าวัดฟังธรรมท่านจึงแยกได้ ๓ ระดับ

ระดับ ๑ ผู้มีปัญญาเหมือนภาชนะคว่ำ จานคว่ำ หม้อคว่ำ ถ้วยคว่ำ ไหคว่ำ ตุ่มคว่ำ เอาน้ำไปเทใส่เท่าไรๆ มันก็รับน้ำไม่ได้ เหมือนกับสาดน้ำใส่หลังหมา สาดเข้าไปปุบ สลัดปั๊วะทิ้งๆ ๆ มันไม่เอา สาดน้ำใส่หลังหมา สาดเข้าไป มันไม่เอามันสลัดพัวะๆ

นั่นเหมือนกัน ผู้ที่เข้าวัดฟังธรรมประเภทที่ ๑ เหมือนกับภาชนะคว่ำ นี่แหละหม้อคว่ำตุ่มคว่ำ เทเข้าไปซิ ฝนสาดเข้าไปซิน้ำ เทศน์สอนเข้าไปยังไงก็แล้วแต่ เหมือนไม่รู้เรื่องรู้ราว เข้าวัดฟังธรรม จำศีล ไปดีแท้ๆ ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร อะไรควรทำอะไรควรประพฤติ จิตใจเป็นยังไง มันสงบร่มเย็นบ้างไหม ถ้ามันไม่สงบจะแก้ไขยังไง ทำยังไงจิตใจถึงจะสงบ จะร่มจะเย็น จะกำจัดกิเลสออกได้ ไม่คิด ไปอย่างงั้นแหละ

นี่เหมือนกับภาชนะคว่ำ ฝนตกยังไงก็ไม่มีน้ำสักหยด เอาน้ำเทใส่ยังไงมันก็ไม่รับน้ำเหมือนกับเททิ้ง ธรรมะที่พระพุทธเจ้าสอนก็เหมือนกับเอาไปโยนทิ้ง ผู้สอนก็เหนื่อยเปล่า ผู้รับก็ไม่เอา...ก็เปล่า ก็เลยเปล่าจากประโยชน์ทั้งผู้ฟัง ผู้สอน ผู้รับก็เปล่า ผู้สอนก็เหนื่อยเปล่าไปอีก นี่ประเภทที่ ๑ ของคน

ประเภทที่ ๒ เหมือนเอาของไว้บนตัก ไปวัดเหมือนเอาของวางไว้บนตัก หรือเอาของวางไว้ในพกในห่อผ้า ลุกขึ้น

มันก็ร่วง ตอนพูดตอนเทศน์นี่ ก็พอจะเข้าใจอยู่หรอกว่า อย่าโลภ อย่าโกรธ อย่าหลงนะ อย่าอิจฉาริษยา อย่าขี้ตะหนี่ถี่เหนียว พอฟังอยู่กับพระก็พอจะคิดตามได้ เอาหละ ออกจากวัดเดินไปถึงบ้าน ยังไม่ถึงบ้านเลย ยังไม่ได้ออกนอกเขตวัดเลย อ้าวด่ากัน ตีกัน เถียงกัน โลภโกรธหลงมาแล้ว โทโสโมโห มีแต่สิ่งที่น้อยเนื้อต่ำใจ มีแต่สิ่งที่วุ่นวี่วุ่นวาย ไม่ลงรอยกัน ทั้งผัวทั้งเมียทั้งลูก ไม่รู้จะเอาใจใครต่อใจใคร ไปใส่ใจใคร มันวุ่นวายไปหมด นั่นเหมือนเอาของไว้บนตัก พอนั่งอยู่มันก็ดีอยู่ ลุกขึ้นมันก็ร่วง หรือเหมือนเอาของพกใส่ห่อผ้า มัดไว้ไม่ดี ถือไปเดี๋ยวมันก็หลุด

ธรรมะที่พระเทศน์พระสอนก็เหมือนกัน อยู่ในวัดก็ดีอยู่หรอก จำศีล จำธรรม พอทำจิตทำใจได้บ้าง พอออกไปนอกวัดแล้ว ไปฟังเรื่องโน้นบ้าง เรื่องนี้บ้าง เรื่องรักบ้าง ชังบ้าง สมใจบ้าง ไม่สมใจบ้าง อกหักรักชังกันบ้าง ทราบว่าผู้ชายคนนั้นไปมีแฟนใหม่บ้าง เขาทิ้งไปบ้าง เป็นบ้าเป็นบอไปหมด นั่นไปทวงหนี้ทวงสินไม่ได้ดั่งใจ ไปตีไปฆ่ากันบ้าง อะไรก็มีแต่เรื่องร้าย ๆ ปรุงกันเข้าไป ทุกข์กันเข้าไป แทนที่จะอยู่กันสงบสงัด ทำจิตทำใจ ทำตัวเองให้มันดีแล้วก็พอ ก็ยังไปหาความดีจากคนอื่นเข้าไปอีก ไปหาความชั่วจากคนอื่นเข้าไปอีก นั่นหละตามกันไปตามกันมา อยู่แต่เรื่องบ้า ๆ บอ ๆ นั่นหละเวลาฟังพระเทศน์ว่าปลงนะ ทำตัวเองให้มันดีนะ ทำใจนะ

โลกอันนี้ทำเราดีซะอย่างเดียว ดีหมด

ถ้าเราไม่ดีซะอย่างเดียว ชั่วหมด

ถ้าเราไม่เที่ยงซะอย่างเดียว โลกอันนี้ไม่มีอะไรเที่ยง

ถ้าหัวใจมันสุขซะอย่างเดียว เหมือนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ สุขหมด

ถ้าหัวใจมันทุกข์ซะอย่างเดียว อยู่ไหนก็ทุกข์หมด

ฟังให้มันชัด ๆ นี่อย่าเป็นเหมือนกับเอาของวางไว้บนตักหรือพกใส่ห่อผ้าหลวม ๆ ลุกขึ้นหลุดร่วง ๆ ฟังเทศน์ฟังธรรมคำสอนนี้อย่าให้มันร่วงทิ้ง เอาติดตัวไปด้วยป้องกันภัย **ตระหนี่ให้ทำทาน โกรธก็รักษาศีล โมโหหลงก็เจริญภาวนาเมตตา** ทำอะไรมีสติยั้งคิด ละอายแก่ใจเกรงกลัวต่อบาป อันไหนมันเป็นทางบาป ทางไม่ดีอย่าไปใส่ใจกับมันมากนัก มันไม่ตายหรอก สมมุติว่าไม่ได้อย่างใจ รักใคร ชอบใครไม่ได้อย่างใจ มันไม่ตายหรอก เราไม่ตายคนอื่นนั่นหละมันจะตาย คนใจแข็งใจบุญมันจะตาย มีเหรอ **อย่าเอาใจไปไว้กับใคร เอาใจไปไว้กับความดี ไว้กับพ่อกับแม่ กับตัวเอง มีสติอยู่กับตัว โลกนี้พึ่งท่านพึ่งได้แต่บางสิ่ง รักท่าน รักได้แต่บางสิ่ง พึ่งพิงชั่วครั้งชั่วคราว** นั่นแหละ มันยึดเพราะความทุกข์ เราทั้งหลายจะเห็นคู่ผัวตัวเมียหรือใครก็ตาม เวลาอยู่ด้วยกัน ทิ้งกันไปมันทุกข์ พอทิ้งกันไปแล้วจากกันไปแล้ว ผู้ชายไปมีเมียใหม่ ผู้หญิงไปมีผัวใหม่ พอไอ้คนเดิมนั่นแหละมันตาย ไปเผายังไม่ไปเลย เห็นไหมหละ

พอเวลามันห่างกันไปแล้ว มันไม่ยึดมันก็ไม่ทุกข์ ตอนอยู่ด้วยกันทุกข์หมดแหละ แต่พอห่างไปคนนั้นก็อยู่กับคนนั้น คนนี้ไปอยู่กับคนนี้ พอถึงเวลาตายก็เฉยๆ แต่ถ้าอยู่กับเรานี่ทุกข์นะ นั่นความยึดมันทำให้ทุกข์ ทำให้ทรมาน

ทำตัวเองให้ดี ทำตัวเองให้มีค่า ใครไม่เห็นค่าของเราก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ทำตัวเราให้มีค่า ให้มีราคาซิ มีราคาที่ศีลที่ธรรม นั่นหละฟังธรรมแล้วเอาไปปรับใช้กับชีวิตของตัว จะได้ไม่บ่นเพ้อๆ เพ้อพกวกวนสับสนเป็นบ้าเป็นบอ

มีอะไรหละที่ทำให้เป็นบ้าเป็นบอ ก็ทำตัวไม่มีค่า คนถึงไม่เห็นค่า ถ้าตัวมีค่าจริง คนก็ต้องวิ่งมาหา สินค้าดีก็ไปรอคิวซื้อกัน รอกันคิวกันยาวเหยียด สินค้าไม่ดี ซื้อบ้าง ไม่ซื้อบ้าง ซื้อไปโยนทิ้งบ้าง คนเหมือนกัน ถ้าดีจริงๆ มันก็ต้องดีจริงอย่างนั้นหละ...ให้มีราคาของตัวขึ้นมา สร้างตัวขึ้นมา โดยเฉพาะจิตใจของเรา **เอาจิตใจเป็นหลัก เอาร่างกายรูปลักษณะเป็นรอง** นั่นหละทางธรรม นั่นหละเวลาฟังแล้วอย่าให้มันร่วงทิ้งก็แล้วกัน

อันที่ ๓ ปัญญาละเอียด ประณีตสุขุม อันนี้เวลาพระเทศน์ลึกซึ้ง เอาไปประพฤติปฏิบัติทั้งอยู่วัดทั้งอยู่บ้าน เป็นเครื่องป้องกันได้อย่างดี **พุทโธ** กำจัดภัยได้เป็นอย่างดี **ธัมโม** กำจัดภัยได้เป็นอย่างดี **สังโฆ** กำจัดภัยได้เป็นอย่างดี นั่นเพราะว่าเราฟังแล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ ขจัดความชั่วมัวหมองออกจากจิตจากใจของเรา ใจก็เย็นก็สบาย อยู่ไหนก็ดำรงตนอดทน

นอกศีลนอกธรรมไม่เอา อยากได้ก็ไม่เอา ชอบก็ไม่เอา รักก็ไม่เอา เอาเหตุเอาผลเหนือชีวิต ไม่เอาชีวิตเหนือเหตุเหนือผล ข้าอยากได้อะไรก็ต้องเอา ไปเอาแม้กระทั่งผัวเมียชาวบ้าน นั่นเห็นไหมหละ มันไม่มีเหตุมีผล เราไม่เอา เอาแต่ตัวเราให้มันดีๆ

ผู้มีปัญญาดี ฟังเทศน์ ฟังธรรม ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า คิดว่า เออ...เราได้ประพฤติปฏิบัติได้ฟังธรรมของครูบาอาจารย์แล้วรู้แล้ว ที่ผ่านมาแล้วก็ช่างมันเถอะ มันเป็นไปแล้วก็เป็นไป บางคนแต่ก่อนยังไม่รู้จักอรรถจักธรรม มันก็เป็นไปอาจจะไม่ดีบ้าง

เหมือนอาตมา ...เป็นเด็กก็ไปฆ่าสัตว์จับกบจับปลา ก็ไม่รู้ว่ามันบาป พ่อแม่พาทำก็ทำ เอามาเยอะๆ ได้น้อยก็เสียใจ ได้ฆ่ามากก็ดีใจ นั่นเมื่อเวลามันไม่รู้ มันก็ทำ เวลารู้แล้วให้ตายยังไงก็ไม่ทำ เพราะเราไม่รู้ว่าบาป เขากินกันเขาฆ่ากัน เขาเบียดเบียนกัน เขาด่ากันเขาตีกัน ใครเก่งก็ตีชนะก็คิดว่ามันดี มันเก่ง คิดว่าเป็นผู้ฉลาดทางโลก เราไม่รู้นั่น เขากินเหล้าเมายากัน เห็น ก็คิดว่ามันดี นั่น ที่จริงมันไม่ดี มันไม่รู้ แต่ก่อนมันไม่รู้ก็เลยไปฆ่าสัตว์ เจองูฆ่างู เจออะไรก็ฆ่าอันนั้นแหละ เอาปลาเอาปู เอาอะไรต่อมิอะไร ตามท้องไร่ท้องนา ตามสวน ตามอะไรก็เอาหมดแหละเพราะมันไม่รู้ว่ามันเป็นบาป พอบวชศึกษาเล่าเรียนรู้ว่ามันเป็นบาป เป็นกรรม เป็นชั่วหยาบ พอทราบอย่างนั้นแล้ว เออ ไม่เอาแล้วหละทีนี้ แต่ผ่านมาแล้วก็ช่างมัน

มันผ่านมาแล้ว เราไปเอาคืนไม่ได้แล้ว เราไม่รู้เหมือนกัน ชีวิตของคนยามมันไม่รู้ประสีประสา มันเป็นไปก็ปล่อยให้มันเป็นไปหละ มันผ่านมาแล้ว ไม่ต้องไปอ้อยอิ่งอะไรกับมันหรอก เอาวันนี้เดี๋ยวนี้ ที่เทศน์อยู่ตอนนี้หละ ไปประพฤติปฏิบัติของตัวปรับให้มันพอดี ๆ ปรับให้มันเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาปรับให้พอดีนะ

บางทีชีวิตของคนก็มีกรรมเป็นของ ๆ ตน บางทีก็ไม่ได้อยากเป็นอย่างนั้นหรอก บางทีกรรมมันบังคับมันก็มีเหมือนกัน นี่พูดในหลักกลาง ๆ เอาไว้ ให้ท่านทั้งหลายไปคิดพินิจพิจารณานี่แหละผู้มีปัญญาดี ปัญญาลึก มาฟังธรรมของพระพุทธเจ้าจึงลึกซึ้งทั้งอยู่ข้างในวัด ทั้งกลับไปบ้านก็ยังนำไปประพฤติปฏิบัตินี่แหละอย่าเป็นเหมือนกับประเภท ถ้วยคว่ำชามคว่ำตุ่มคว่ำเทน้ำเข้าไปก็ไม่เต็มสักที ไม่รับน้ำ ไม่รับธรรม นั่นเป็นอย่างนั้น

คว่ำนั้นก็คือ คว่ำเอาบาปไว้ข้างใน ปิดมืดอยู่ข้างในอย่าเป็นเหมือนเอาน้ำสาดใส่หลังหมาสลัดผัวะๆ ไม่เอาไม่รับอย่างนี้เป็นต้น

หรืออย่าเป็นอย่างประเภทว่าเอาของวางไว้บนตัก หรือพกใส่ห่อ ลุกขึ้นแล้วมันร่วง ธรรมะพอฟังก็พอจำพอมีสติอยู่บ้างแหละ ออกนอกวัดไปแล้วสติสตังหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ พูดมาก รำคาญมาก บ่นมาก เป็นคนขี้หงุดหงิดงุ่นง่าน เอาแต่ใจของตัว นั่นก็ไม่ดีอีก

ให้ประเภทมีปัญญาลึก ๆ ก็แล้วกัน ฟังอยู่นี่กับอยู่ที่บ้านเหมือนอันเดียวกัน เป็นธรรมปัจจุบันว่าพระท่านสอนท่านสั่งมา เราก็เอาแนบติดสนิทไว้กับใจของเรา ป้องกันกิเลสที่จะมารุกรานจิตใจของเราได้เป็นอย่างดี

นี่แหละเป็นข้อธรรมพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๖ ตุลาคม ๒๕๕๖

เจดีย์คุณแม่ศรีประไพ คล่องคำนวณการ
(มารดาบุญธรรมพระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร) ที่วัดป่าภูผาสูง

รายนามผู้ร่วมบริจาคสร้างหนังสือธรรมะจังหัน ปี ๒๕๕๖

๑๒๕,๑๐๐ บาท	กลุ่มกรรมกรพระพุทธเจ้า
๒๑,๘๐๐ บาท	คณะคนชอบบุญ
๒๐,๕๐๐ บาท	คุณยายวารินทร์+คุณจรัส+คุณเจริญ
๑๓,๓๐๐ บาท	พระอุดมศักดิ์ สีลสมฺปนฺโน และคณะ
๑๓,๐๐๐ บาท	คุณยุพดี ดนุดล, ครอบครัวตั้งนามประเสริฐและคณะ
๑๐,๐๐๐ บาท	คุณชัยวัฒน์ เจียมบุรเศรษฐ, พ่อสมานธรรมและคณะ
	คุณนงลักษณ์ พฤกษ์พนาเวศ และครอบครัว,
๖,๖๐๐ บาท	คุณกาญจนา ธนสารสุรพงศ์
๖,๐๐๐ บาท	คุณจันทร์+คุณทองคำ หึกขุนทด
๕,๙๐๐ บาท	อำเภอซับใหญ่ จ.ชัยภูมิ
๕,๖๐๐ บาท	คุณลลดา ตันฑชินภัทร
๕,๕๐๐ บาท	วัดเขาคอกช้าง อ.ครบุรี
๕,๒๐๐ บาท	คุณชูชาติ บุญญาพิจิตร์
๕,๐๐๐ บาท	คุณจำนงค์ เกตุเทียน(หจก.5น.), ร้านสมบูรณ์หินทราย
	คุณพินิจ+ปาณิศา วุฒิพันธุ์,
	คุณสมบัติ+คุณณัชนก โคตรภักดีและครอบครัว,
	คุณอังคณา กาญจนเวนิชและบุตรหลาน,
๔,๙๐๐ บาท	คุณบุญนำ+คุณปานทอง ชำนานรัมย์และครอบครัว
๔,๔๐๐ บาท	พระมหาธีรนาถ อัคคะธีโร
๔,๐๐๐ บาท	คุณกัลยวีร์ บุญแต่ง, คุณวินัย+คุณจริยา รอดแสง
	คุณทัพย์เทพ+คุณฉัตรรัตน์ เทียมสูงเนิน,
	คุณธนานันท์ อาจหาญและคณะ,
๓,๕๒๐ บาท	คุณสรรค์ อินนิ่ม
๓,๕๐๐ บาท	คณะญาติโยมบ้านตะกุด+บ้านโพธิ์ ต.กำปัง อ.โนนไทย,
	คุณบงการ วิระทูลและคณะ
๓,๑๐๐ บาท	คุณเยื้อน+คุณสมศรี นชปราสาท

๓,๐๐๐ บาท.....กลุ่มคนทำบุญ (แม่ศุภรัตน์ ขลังกระโทก),
คุณพ่อบุญเท+คุณแม่ทองใบ วงสีแก้วและครอบครัว,
คุณลัดดาวรรณ เศรษฐยานนท์,
คุณประภาส+คุณปัททวี อินทิรัตน์,
คุณวีระวุฒิ เนินคล้ายและญาติ,
ร้านผลไม้โชคดี อำเภอปากช่อง

๒,๗๐๐ บาท.....ชาวบ้านโนนทองและแผ่นดินธรรม ต.ลาดบัวขาว

๒,๕๐๐ บาท..... คุณเจริญนคร+คุณพิสมัย จูมคำและครอบครัว,
คุณบุญเกียรติ ศรีอำไพและครอบครัว

๒,๔๐๐ บาท.....กลุ่มปิ่นโตบุญ

๒,๓๐๐ บาท.....คุณแม่อรุณ สาระดำและครอบครัว

๒,๑๐๐ บาท..... คุณกิ่งดาว ฮินเคล้ง+คุณมุธรินทร์ บุญกระโทก

๒,๐๙๙ บาท.....คุณพ่อทองหล่อ+คุณแม่พิกุล สุวรรณศรและครอบครัว

๒,๐๐๙ บาท.....พ่อหนุน+แม่บุสดี วรรณศรีและครอบครัว

๒,๐๐๐ บาท.....คุณศรีประภา คล่องคำนวณการ(แจ๋น), ครอบครัวชำนาญนาค, ครอบครัวปัจจังคะโต+เหียงสูงเนิน+เจริญวัย+ณรงค์โชติกุล,ครอบครัวมาเมืองปัก, ครอบครัวรันคำภา, คุณกัญณัฐฐ์ ชนะกูล, คุณกิ๊ดเซ้ง+บุญมี หลิมสกุลและครอบครัว, คุณกิตติธัช วุฒิพันธุ์, คุณจรัส โชติคุณากิตติ, คุณจักรแก้ว ยินมะเริงและครอบครัว, คุณจันทร์ หึกขุนทด, คุณจันทร์+คุณทองคำ หึกขุนทด, คุณชอบ+ยายไม้ ชวนงูเหลือม, คุณช้อย บุญชื่น, คุณชัยพร วุฒิพันธุ์, คุณไชยเดช+คุณณภัทรธรา ยอดมีชัย, คุณฐิติมา ผดุงพันธ์และครอบครัว, คุณณรงค์ภพ วุฒิพันธุ์, คุณณัฐพงศ์ อิทธิอภิบวร+คุณขวัญภิรมย์ จบสูงเนินและครอบครัว, คุณณัฐพร รอดแสง, คุณดวงดาว ป่านเมืองปักและครอบครัว, คุณนพรัตน์+คุณชลภัทร แก่นของและครอบครัว, คุณบุญช่วย +คุณกัญหา สว่างเนตร, คุณบุญสนอง ปัจจังคะโต, คุณมนัส โชติคุณากิตติ, คุณแม่ชีเจียมใจ กลับวงศ์, คุณแม่ ศุภรัตน์ ขลังกระโทก, คุณยนต์ ทาจำปา, คุณยอด ผันผักแว่น, คุณย่าลูกอินทร์ มนตรีบริรักษ์และบุตรหลาน, คุณเรียบ

+คุณชะออม ขันธรรมโรง, คุณวรชาติ ตัณฑจรรยา(ชมรมรักษ์พระบรมธาตุอำเภอสูงเนิน), คุณวิบูลย์ รอดแสง, คุณวิลัย ศรีแก้วและครอบครัว, คุณวีณาวรรณ เงินวิจิตรไพศาล, คุณศิวาพร รวมกลางและครอบครัว, คุณสนอง+คุณจร กัลยาณรุจน์และครอบครัว, คุณสมพร+คุณสนิท พุฒนอกและครอบครัว, คุณสำรวย วุฒิพันธุ์, คุณดวงกมล ทีปธนกรและครอบครัว, คุณสำเริง+คุณสมพร ทั่วสูงเนินและครอบครัว, คุณสำเรียง หลุมทอง,คุณสุรศักดิ์+คุณศุภชัย สกุลเลิศวัฒนา(บจก.เอโอแอสคัลเลอร์ฟูลกรุ๊ป), คุณสุรสิทธิ์+คุณเซียมจู โรจน์กนกและครอบครัว, คุณหนูไลย จันทร์ดวง, คุณสุวรรณ+คุณสำรวย แก้วจันทึก, คุณหนูไลย จันทร์ดวง, คุณแสวง+คุณประยูร วิเศษแสงทอง, ดร.เบญจพร วุฒิพันธุ์, ดร.ภัทรณัชชา โชติคุณากิตติ, ตระกูลพาไหม, พท.ลมุล น้อยเรือนงามและครอบครัวปิยะ, แม่บุญ ท่าพิมายพร้อมครอบครัว/พ่อล็อต แสงอ่อน/แม่ทองดี บัตรพิมาย, แม่ม้วน ชิดสำโรงและครอบครัวแอบครบุรี, แม่สมนึก สุริยะประสาท, ร้านก้อนอิฐ, โรงหล่อระฆังบ้านหนองบัวน้อย, วอเตอร์ มิลล์รีสอร์ท(บ้านนา)

๑,๗๐๐ บาท.....คุณบานเย็น บึงสูงเนินและคณะศิษย์บ้านสีจาน, คุณแม่เจน อุทะกะและคณะ, คุณสุรพล+คุณสำรวย ทิพย์ประเสริฐ

๑,๖๒๐ บาท.....คณะหมู่บ้านอ้อสมบูรณ์ อ.เทพารักษ์ นครราชสีมา

๑,๖๐๐ บาท.....คุณน้อม+คุณระเบียบ รวมใหม่, คุณสุรศักดิ์+คุณนนท์ทิชา ช่วงกลาง, บ้านโนนสมบูรณ์ ต.โคกสูง อ.หนองกี่ จ.บุรีรัมย์

๑,๕๐๐ บาท.....ครอบครัวปัจจังคะโต, คุณกชกร มีวงศ์อุโฆษ, คุณนิภาพร ตระกูลศรีสวัสดิ์และครอบครัว, คุณกิมเน็ก เทพพิทักษ์และคณะ, คุณขจร+คุณปภาวี บัตรสูงเนินและครอบครัว, คุณเขียว สูงเพ็งกลาง, คุณคำพูล+คุณอุทิศ ทาคำ, คุณชมพู สิริวรอรรถ, คุณนิภาพร ตระกูศรีสวัสดิ์และครอบครัว, คุณบุญธรรม+คุณธนัษวรรณ, คุณบุญเรือน+คุณทองเพียร มีมุขและครอบครัว, คุณยายฉลวย จรรจันทึกและคณะ, คุณละอองดาว ศีนวลจันทร์และครอบครัว, คุณส้มเช้า ทือเกาะและครอบครัว, คุณสมบูรณ์ สาริบุตร, คุณสัมฤทธิ์ เสริมใหม่, คุณสำเรียง มืมขุนทดและครอบครัว, คุณสุภาทิพย์ ทองสิงหาและครอบครัว,

คุณเสา อินทร์กิ่งและครอบครัว, คุณไสว+คุณทาย ภักดีวุฒิและครอบครัว (ร้านสามพี่น้อง), แม่น้อย ประกอบผลและครอบครัว

๑,๔๐๐ บาท.....คณะศิษย์ปู่นิล(ครบุรี)

๑,๓๐๐ บาท ครอบครัวแซ่มผักแว่น, ครอบครัวศรีสงกรานต์และคณะ, ครอบครัวสุรพยัคฆพงษ์, คุณเรณู หมื่นไธสง

๑,๒๙๙ บาท.....ครอบครัวขุนศิริศาสตร์

๑,๒๐๐ บาท.....คุณทา+คุณพร ศิลปะศิลานนท์, คุณธวัชชัย+คุณปองแก้ว อิ่มจันทร์และครอบครัว, คุณบุญมี คำสะไมตรี, คุณประทีป มุ่งยอดกลาง, คุณประพจน์ หล้ามูลชาและครอบครัว, คุณพร้อม+คุณสุภาพ ฟูกสันเทียะ, คุณพ่อสำราญ+คุณแม่ทองอยู่ กะการดีและครอบครัว, คุณพูน+คุณเจือ จันทร์ทึกและลูกหลาน, คุณม้วน เตยโพธิ์และครอบครัว, คุณเมทิกา ตัณฑชินภัทร, คุณแม่ตัง+คุณพ่อติ่ง ริดจันอัด, คุณรมิดา มนต์กิ่งและครอบครัว, คุณรองเรียนณรงค์, คุณรัตนาพร ทูลสูงเนิน, คุณสุภาพ+คุณศุศราวดี วัชรวงศ์ทิพย์และครอบครัว, คุณแสวง+คุณกิมลี้ เปี่ยมบริบูรณ์, แม่เทียม ฟังสูงเนินและคณะ

๑,๑๕๐ บาท.....คุณวรรณธนา อังกระโทก+คุณสังวร เสือพาดกลอน

๑,๑๔๐ บาท.....คุณพัชรี ชื่นจันทึก

๑,๑๐๐ บาท.....คุณคำ ฝองสูงเนิน, คุณจุ ปราณีตพลกรัง, คุณบรรจง ทรงประโคน, คุณประศาสน์ อำไพพันธุ์และครอบครัวหวังโอบกลาง, คุณปรางค์ รุมสำโรง, คุณมานพ+คุณสวอง เทียมสำโรง, คุณแม่ขาเจียง แซ่เตีย, คุณแม่ถนอม ทองพิมาย, คุณสำรวย พันรัมย์+คุณกิตติยา เอิกเกอตั้น, คุณอุไรวรรณ จันทร์มาลย์, ด.ต.สุรศักดิ์+คุณทองใบ ไชยทองศรีและครอบครัว, พ่อจ่อย ควรตะขบ, แม่ทา ทองคำ

๑,๐๕๐ บาท.....กลุ่มบ้านโคกสูง

๑,๐๔๐ บาท.....คุณอุดม+คุณเกษรา ทิพยกุลานนท์

๑,๐๐๐ บาท.....แม่หนู บกสูงเนิน, คณะแม่ขาวบ้านดู่, คุณสมชาย+คุณน้ำผึ้ง แขพิมายและคณะ, ครอบครัวกันตะวงศ์, ครอบครัวกุหลาบเหลือง, ครอบครัวคำสิงห์นอก, ครอบครัวจำปาโพธิ์, ครอบครัวจีระวโรดม, ครอบครัว

ดั้งชาลี, ครอบครัวท่าพิมาย, ครอบครัวเทพไพศาล, ครอบครัวธณีสรรณ์+คุณเยาวมาลย์ บัวงาม, ครอบครัวธีรสุขะกุล, ครอบครัวนพศิริ, ครอบครัวน่วมกลาง, ครอบครัวบินตะคุ, ครอบครัวเพชรเสงี่ยม, ครอบครัวเพ็ชรแสง, ครอบครัวภูมิมณี, ครอบครัวสุวรรณกลาง, ครอบครัวเหลาเคนและคณะ, คุณ.บุญเรือน แซ่ลิ้ม, คุณกรองแก้ว เกอรมิเนน, คุณกรีพล+คุณชนิตา ธีระสุขะกุลและครอบครัว, คุณกฤตพณ+คุณไทรย้อย เยี่ยงวิญญูและครอบครัว, พ่อสมศรี+แม่ทองปาน เปยคำภา, คุณกฤตมาส ชอบสะอาดและครอบครัว, คุณกฤษฎา วาณิกบุตร และครอบครัว, คุณกลิ่น ทวีฤทธิ์, คุณกัณธิมา หนูพันธุ์, คุณกาญจนา ธนสารสุรพงศ์และครอบครัว, คุณกาหลง สมจิตร, คุณกิตติศักดิ์ กงทอง+คุณทองจ่อย ปราบกระโทก, คุณกิติมา ลี้สุรพลานนท์, คุณกิมชุน จิระวิทูลกิจ, คุณกุล นาสิงห์ขันธ์, คุณเกรียงศักดิ์ ทรงดอน, คุณเกษม+คุณสมปอง อินทร์แก้ว, คุณเกาะกลาง+คุณนฤมล+คุณอันยารัตน์+คุณมานะ พรอุปมา, คุณแก่น +คุณเขมจิรา+น้องกร+น้องกานต์ เบาสูงเนิน, คุณแก้ว+คุณนพ+คุณอำไพ สุรินทร์, คุณแก้วมณี จันทร์แสงและลูกหลาน, คุณโกศล+คุณธนภัทร นาบำรุง, คุณขม สวนกระโทก, คุณขาบ ปานถม, คุณขาวอรุณเรื่อ, คุณเขียว หนูเพ็งโพธิ์กลาง, คุณเขียว+คุณกมลวรรณ เกตุค้างพลูและครอบครัว, คุณคำฝุ่น บุญเสนา, คุณคำรณ จันทร์วิจิตร์และครอบครัว, คุณคำหมาย+คุณบุญเรือน สีสนองและครอบครัว, คุณคุณากร รัตนศฤงค์และครอบครัว, คุณเครือวัลย์ งามเมืองปัก, คุณจรรยา มงคลกุล, คุณจวนวิววิเศษ, คุณจอม+คุณพิมพ์ จงกลาง, คุณจ่อย แฟ้นสำโรงและครอบครัว, คุณจันทร์จรัส ศรีธัญรัตน์และครอครัว, คุณจำปี ระเบียบโพธิ์และครอบครัว, คุณจำลอง+คุณอรุณ เมืองกลาง, คุณจินดา รุ่งสัมพันธ์, คุณจินตนา สมีใหญ่และครอบครัว, คุณจิราพร เกตุดีและครอบครัว, คุณจุล+คุณสมหมาย ปัญญาโนนไทย, คุณเจริญ ทองหนู, คุณเจริญรัตน์+คุณสุกัญญา โมลาสูงเนินและครอบครัว, คุณเจิมจันทร์ อัครพิเชษฐและครอบครัว, คุณเจียน งานดี, คุณแจ๊ค ปุ๊กสันเทียะ, คุณแจ้ง ผึ้งสระ, คุณโจม สมพงค์และครอบครัว, คุณฉมามาศ หาญคันธภัค, คุณฉลวย คร่ำกระโทก, คุณฉลวย+คุณสมหมาย

นาคขุนทด, คุณฉวี ขำพรหมราช, คุณ ฉอ้อน เนื้อนา, คุณฉอ้อน ปิ่นแก้ว, คุณฉะอ้อน+คุณน้อย ทองกระโทก, คุณฉาย เจ๊กพูน+คุณอำนวย+คุณสำเรียง และครอบครัว, คุณเฉลียว ขันธรรมโรง, คุณเฉลียว ชูใจ, คุณเฉลียว+คุณสำเรียง วงค์วิไลย์และครอบครัว, คุณแฉล้ม+คุณยุพิน ขำพรหมราชและครอบครัว, คุณชงค์+คุณประยูร กลางพิมายและครอบครัว, คุณชนะ+คุณวัชรีวรรณ แข็งขันและครอบครัว, คุณชนิกานต์ หวังชินกลางและครอบครัว, คุณชนิด ซุยใหม่และลูกๆ, คุณชนิดา ยศสูงเนิน +คุณมงคล ซึมตะคุ, คุณชนินทร์ ชินไธสงและครอบครัว, คุณชลสิทธิ์+คุณบงกช แก้ววิเชียรและครอบครัว, คุณชวนเพลิน เดชพรและครอบครัว, คุณชวินสรรค์ โรจน์รุ่งธนานพและครอบครัว, คุณช้อน+คุณสุวิมล สังข์รัมย์และครอบครัว, คุณชั้น+คุณสำฤทธิ์ มะโนและครอบครัว, คุณชัยวัตร นวลสิงห์, คุณชาติ+คุณบุญรวม มะสันเทียะและครอบครัว, คุณชาติชาย วาณิกบุตร, คุณชานนท์+คุณพรนภา เปล่งกระโทกและครอบครัว, คุณชาลี สาระดำและครอบครัว, คุณชุดาภรณ์ อุยวัฒนกุล, คุณชูศรี ขอพรกลาง, คุณเชื่อง ลวดกระโทก, คุณณรงค์+คุณชม้อย ยูงหนู, คุณณัฐพร ของดี+คุณสุภาพ จันทร์โอ, คุณณัฐวัฒน์ พวงศรีกมลธร, คุณดรัลรัตน์ จันทร์วิจิตร์, คุณดวงใจ พรมชาติและครอบครัว, คุณดวงรัตน์ ศรีพันธุ์+คุณพียา วรากลาง, คุณเดชอุดม+คุณมณีรัตน์ ชูศิลป์ และครอบครัว, คุณแดน+จำปี ข่ากระโทก, คุณตาเฉลิม+คุณยายอุ่น แย้มสูงเนินและครอบครัว, คุณตาพล +คุณยานเมืองและลูกหลาน, คุณตุ่น+คุณแขก มวยกระโทก, คุณเตือน เฉียบแหลมและครอบครัว, คุณแต่ง นกขุนทดและครอบครัว, คุณแตงอ่อน เกี้ยวกระโทก +คุณอ้ม กรอยกระโทก, คุณไตรสิทธิ์+คุณนงนุช บุญญาพิจิตร์, คุณถนอม +คุณส่งศรี ทมกลาง, คุณถนอมศรี จันทร์วิจิตร์, คุณถวิล แพงไธสง, คุณทนงศักดิ์ ผันผักแว่นและครอบครัว, คุณทรงศิล+คุณเยือน อาจกระโทก, คุณทรัพย์+คุณเข็มพร สินสุพรรณและครอบครัว, คุณทวิน เปล่งเจริญชัย และครอบครัว, คุณทวี วุฒิพันธุ์, คุณทวีวรรณ จันทราจังหรีด, คุณทศพร บรรจงปรุ, คุณทองต่อ เป้กระโทก, คุณทองบ่อ เดชจันทร์และครอบครัว, คุณทองพูน +คุณนพคุณ+คุณปองแข ม่ามกระโทก, คุณทองมาก จุ้ยจันทึกและครอบครัว,

คุณทองอยู่+คุณสละ เม่ากรูด, คุณทัศนีย์ คิ้วสูงเนิน, คุณธนกฤต+คุณมณีนุช บุญงอก, คุณธนเดช ตั้งมงคลธรรม, คุณธรรมรัตน์ เวียนจันทึกและครอบครัว, คุณธวัชชัย โคกเกษมและครอบครัว, คุณธัญญาพร เนยสูงเนิน, คุณธีร+คุณสิตา ฉัตรไชยเดช, คุณนพดล+คุณสมฤทธิ์ แสงภักดี, คุณนพวรรณ ศรีสวัสดิ์และครอบครัวชินจันทึก, คุณนรมน เทโอดอร์, คุณนรินทร์ งีเกาะและครอบครัว, คุณนเรศ+คุณจรัสศรี ลำเพยและครอบครัว, คุณนวลละออง เปล่งเมืองปัก, คุณนอม+คุณฉัตรและครอบครัว, คุณนัด เฉยกระโทก, คุณนิภา+คุณอาสโก โทลวาเนน, คุณนิ่ม+คุณหล่อ เหมือนมาศและครอบครัว, คุณนิสา+คุณจันทร์จ้าว วันขุนทด, คุณนุชนารถ เฉลยพจน์และครอบครัว, คุณเนตรนภิศ จองสิทธิ์และครอบครัว, คุณบงกชธร เสมอวงศ์, คุณบรรจง+คุณชมัด จำพันดุง, คุณบรรเจิด+คุณสำเรียง ทานกระโทก, คุณบวร+คุณปานทิพย์ สร้อยระย้าและครอบครัว คุณบัณฑิต+คุณภาวิณี โพชารีและครอบครัว, คุณบัวแก้ว แก้วโพธิ์และครอบครัว, คุณบุญ เนนเลิศและครอบครัว, คุณบุญจันทร์+คุณเต็ม ศิริเหรียญทอง, คุณบุญช่วย+คุณมัจฉา จอมเกาะ, คุณบุญเชิด+คุณสำอางค์และครอบครัว, คุณบุญทวี มะกลางและครอบครัวทรัพย์ศิริกุล, คุณบุญเทียบ+คุณชนกานต์ นัดสันเทียะ, คุณบุญรุ่ง ตัณฑชุณห์, คุณบุญล้อม+คุณจันทร์เพ็ญ คาบพิมาย, คุณบุญส่ง คำน้อย, คุณบุญสม หารกิ่งและครอบครัว, คุณบุรี+คุณทองหล่อ ทองบัวสี, คุณใบ งามสันเทียะ, คุณใบ พาขุนทด, คุณปทุมวรรณ ธูปกลางและครอบครัว, คุณปภาวีและครอบครัว, คุณประคอง สุวรรณปักษ์และครอบครัว, คุณประจงจิต กุลวงษ์และครอบครัว, คุณประจอบ+คุณสุทิน เนนเลิศ, คุณประนอม ขอสูงเนิน, คุณประนอม ชัยวงศ์, คุณประพาฬรัตน์ บุญมีและครอบครัว, คุณประไพศรี แก้วกูล, คุณประยูร อ่อนโคกสูงและครอบครัว, คุณประสาน กาญจนวิชิตและครอบครัว, คุณประสิทธิ์ +คุณเลิ้น ทอง นอบน้อม, คุณประสิทธิ์+คุณวรรณรักษ์ แสงศรีและครอบครัว, คุณประเสริฐ เจนร่วมจิตและครอบครัว, คุณประเสริฐ+คุณเสนห์ ถือพุดซาและครอบครัว, คุณปรีดา+คุณไพวรรณ วรปรีดา, คุณปรุง สายสุวรรณ์, คุณปลาบู่+คุณอภัย แก้วสูงเนินและครอบครัว, คุณปัญญา วุฒิพันธุ์และครอบครัว, คุณปัณณทัต

ปานอ่อน, คุณปุณณอนันต์ ภัทรธนัชนนท์, คุณเปรมมิกา กู้ดวิน และครอบครัวศรีทอง, คุณโปร่ง เหลี่ยงสูงเนิน, คุณผ่อน+คุณลม่อม นิดกระโทก, คุณผัน แพะขุนทด, คุณใฝ่จิตร์ อาชะวะบูล, คุณพงศกร ศีลจรรยาและครอบครัว, คุณพนม+คุณสุรีย์ โพธิ์พรม, คุณพรณรงค์+คุณสกุลกาญจน์ บุษบงก์และครอบครัว, คุณพรพิมล วงศ์เวชวศิน, คุณพวง แก่สูงเนิน, คุณพ่อเฉลิม+คุณแม่จอมศรี ตั้งชาลีและครอบครัว, คุณพ่อโต หกกำปัง, คุณพ่อบุญมา+คุณแม่สมบูรณ์ แสงศรีและคณะ, คุณพ่อประเสริฐ+คุณแม่หนูแดง โก้กระโทก, คุณพ่ออุดม+คุณแม่สังวาลย์ วิระทูลและครอบครัว, คุณพัลลภา มุสิกรันต์, คุณพิชชากานต์ แซ่ตั้งและครอบครัว, คุณพิชัย นันทิวาสและครอบครัว, คุณพิณ มะลิใหม่, คุณพิน สมพงษ์และครอบครัว, คุณพิมใจ ยางสูงเนิน พร้อมญาติ, คุณพิมพ์ปวีร์ จันทรจักษ์และครอบครัว, คุณพิมพ์ปวีร์ จันทรรักษ์และครอบครัว, คุณเพ็ชร แซ่ตัง, คุณเพชร เดือดกระโทก+คุณสวัสดิ์+คุณแย็น ยันพิมาย, คุณเพ็ญ หมื่นไธสง, คุณเพ็ญประภา+คุณเยิร์ก ไวท์นาร์ท, คุณเพลิน+คุณมะลิ หอมจันทึก, คุณเพลินพิศ อยู่สำแดงและคณะครู, คุณเพิ่ม แท่นสำโรง+คุณบุญเรือง ถาดสำโรง, คุณแพง จันทลักษณ์, คุณฟื้น เทียมสำโรงและครอบครัว, คุณแฟ นามพันดุง, คุณภัทรพงษ์ จันทร์วิจิตร์และครอบครัว, คุณภาณุพงศ์ สินธุวงศานนท์และครอบครัว, คุณภาลินี คำมีอ่อนและครอบครัว, คุณมงคล+คุณฉลวย ยะสูงเนิน, คุณมนต์ชัย โชติคุณากิตติ, คุณมนูญ+คุณศุจินทรา ธรรมกุลและครอบครัว, คุณมัด เพ็งสูงเนินและครอบครัว, คุณมัด+คุณสำรวย พึ่งพอกและครอบครัว, คุณมัลลิกา ร่วมกระโทก, คุณมานพ+คุณดวงเดือน แจ่มเพ็งและครอบครัว, คุณมี+คุณเลื่อน มาสำโรง, คุณมุ่ย เจือประสิทธิ์, คุณแม่จาบ+เพียงจิตรา+ธารทิพย์ ระเบียบโพธิ์, คุณแม่แตงร้าน+คุณพ่อนาค โกสันเทียะ, คุณแม่เนื่อง สุขพงษ์, คุณแม่บุญโฮม ชาตรี, คุณแม่แป้น แบนกระโทก, คุณแม่ไปล่ กุสูงเนิน, คุณแม่มณเฑียร แตงอ่อน, คุณแม่มะลิ ดังกลางและครอบครัว, คุณแม่รัศมี ประดับวงศ์และครอบครัว, คุณแม่วีระ นวมขุนทดและครอบครัว, คุณแม่สนิท งาจันทึกและครอบครัว, คุณแม่สมจิตร เกตุใหม่, คุณยวน+คุณทวาย แก่ค้างพลู,

คุณยายไทย+คุณสมชาย หนกลางและครอบครัว, คุณยุทธนา+คุณพัชระวดี ภูมิมณีและครอบครัว, คุณยุพดี เจริญสวัสดิ์และครอบครัว, คุณยูล+คุณศิริพร ปุ่มเป้าและครอบครัว, คุณร่วม จิบสันเทียะ, คุณรสสุคนธ์ ยาวะประภาษ และครอบครัว, คุณระวีวรรณ+คุณศุภชัย อภิเดชธนรักษ์, คุณรัชนี+คุณมานะ หวังใจกลางและครอบครัว, คุณรัตนา กวกขุนทด, คุณรัตนา มงคลและครอบครัว, คุณราเชนทร์ หมื่นสา, คุณรำพึง เสขุนทด, คุณรำไพ ร่วมสุข, คุณรินทร์+ คุณเมือง กรำกระโทก, คุณริม+คุณแต๋ว พ่วงกลาง, คุณรุ่ง+คุณสุทธินี วัดศรี พะเนาและครอบครัว, คุณรุ่งอรุณ มั่งเรืองสกุล, คุณรุจี ลำพาและครอบครัว, คุณรุ่น เรสันเทียะ, คุณเรศ+คุณพร พิมพ์สระท้าว, คุณเรืองอุไร บุตรวิชา, คุณละมัย+คุณวิไล+คุณสุภาพร เมนะรุจิ, คุณละมุล ไชยมงคล, คุณละมูล แก่นท้าวและลูกหลาน, คุณละไม+คุณสมชาย ตรวจงูเหลือม, คุณลำไพ พลหาญ, คุณลำยอง สินปรุ, คุณลำใย+คุณสุบิน สมพลกรัง, คุณเล่ม+คุณลำพอง แสพลกรังและครอบครัว, คุณเลาะ+คุณตา ชมภูมี, คุณไล ซับจันทึก, คุณวยากรณ์ แหลมจันทึกและครอบครัว, คุณวรเทพ+วรภัทรา วงศ์พินทุ, คุณวรเวช+คุณพรสุรีย์ สีหาไชย, คุณวลัยพร บุตรวิชาและคณะ, คุณวัชรินทร์ +คุณอาวรณ์ จิตตวชิรานนท์และครอบครัว, คุณวันทา+คุณสุภาวรรณ ชวนรัมย์ และครอบครัว, คุณวันนา กล่อมสูงเนิน, คุณวาสนา ลักขษรและครอบครัว, คุณวาสนา ศรีแสง, คุณวิชัย+คุณหนุน โคตรสูงเนิน, คุณวินัย+คุณสำราญ บานกระโทกและครอบครัว, คุณวีณา เหลาทองคำ, คุณเวียง ดำรงค์ธรรม, คุณศรีสุข จรจอมโชคและครอบครัว, คุณศิวะนาถ ฮาเซกาวะและครอบครัว, คุณศุภกฤต ชัยสุระวันและคณะชาวบ้านมะเกลือใหม่, คุณสงวน+คุณศุภกิต +คุณศุภกร ภูมิโคกรักษ์, คุณส่งศักดิ์+คุณกรรณิการ์ โสภาจันทร์และครอบครัว, คุณสง่า+คุณมี อยู่อินทร์, คุณสด+คุณวันเพ็ญ+คุณสิรินภา ตลาดแก้ว, คุณสนม +คุณสังเวียน ยอดมีชัย, คุณสนั่น+คุณสมหมาย พลสูงเนิน, คุณสมเกียรติ +คุณสวงศ์ เจียกงูเหลือม, คุณสมคิด ปลักกระโทก, คุณสมใจ ปรอยกระโทก, คุณสมใจ สัตย์แสงและครอบครัว, คุณสมชาย+คุณน้ำผึ้ง แขพิมายและครอบครัว, คุณสมทรง+คุณทองคำ โทขุนทดและครอบครัว, คุณสมบัติ+คุณกัญญา ศรีทอง,

คุณสมบุญ+คุณเฉลียว สร้างไร่, คุณสมบูรณ์+คุณสงบ ล้อมจังหรีดและครอบครัว, คุณสมปอง กุลวงศ์, คุณสมพงษ์ กานกิ่งและครอบครัว, คุณสมพร อัครธีรานนท์ และครอบครัว, คุณสมร กาดำ+คุณสุพรรษา สกุลธร, คุณสมศักดิ์+คุณดอกไม้ โกวิชชาครและครอบครัว, คุณสมศักดิ์+คุณรัณทม ชิดสูงเนิน, คุณสมศักดิ์ +คุณวิไล ชัยเสนา, คุณสมศักดิ์+คุณสมจิตร+คุณอดิศร ลีลี, คุณสมหมาย คงจันทึกและครอบครัว. คุณสมัคร ฉาบกิ่งและครอบครัว, คุณสมัคร พรมรัง, คุณสมาน+คุณรำพึง จิตดอนและครอบครัว, คุณสรสิช+คุณนธนันท์ ตั้งสมบูรณ์, คุณส่วน เหวขุนทด และครอบครัว, คุณสวิง+คุณกาหลง จันทร์ด้วง, คุณสอน กล้าหาญ, คุณสังคม ปานนอกและครอบครัว, คุณสังวาลย์+คุณชอ้อน เมาไธสง, คุณสังเวียน มารัตนะและครอบครัว, คุณสันทัด+คุณวรรณา ยินขุนทดและครอบครัว, คุณสาย+คุณนารี ศรีถามาตและครอบครัว, คุณสายชล กองทุ่งมนและครอบครัว, คุณสายทอง เจริญวัง, คุณสายยนต์+คุณอุบล ศฤงคาร์นันท์และครอบครัว, คุณสายรุ้ง มั่งละมูล, คุณสายสุดา จรรยาภูมิ, คุณสาลี่ ผันผักแว่น, คุณสาวิตรี พวงศรีกมลธร, คุณสำเนียง+คุณสำราญ โคกสูง, คุณสำรวย+คุณสายันต์ นดสูงเนิน, คุณสำรอง+คุณสุวรรณ เขียวสูงเนิน, คุณสำราญ เชิดชูและครอบครัว, คุณสำราญ สุปินะ และครอบครัว, คุณสำราญ +คุณนิด ชูวงษ์+ร้านพ่อแสวง, คุณสำราญ+คุณเพ็ญรัตน์ ตะนัง, คุณสัมฤทธิ์ +คุณเพิ่ม เงินสูงเนินและครอบครัว, คุณสำลี ดงกระโทก, คุณสำลี วุธทริย์, คุณสำลี+คุณเสงี่ยม แงกระโทก, คุณสำอางค์+คุณบัวคำ คิ้วสูงเนิน, คุณสิริอร +คุณวัชรินทร์ ลาภปรากฏ, คุณสิรี พงษ์สูงเนินและครอบครัว, คุณสุจินต์+ คุณนิยมพร ราชพลสิทธิ์, คุณสุดใจ เขียนจอหอ, คุณสุดใจ จันทบุรี, คุณสุเทพ มาลัยบานและครอบครัว, คุณสุเทพ+คุณสุคนธ์ ดวงไกรวงค์, คุณสุนทรา ประยูรหงส์และครอบครัว, คุณสุภา พงษ์ปลัดและครอบครัว, คุณสุภาภรณ์ +คุณสมร แมนกระโทก, คุณสุมล บุตรวิชาและครอบครัว, คุณสุมาลี พงษ์สูงเนิน และครอบครัว, คุณสุรเชษฐ์+คุณพรรณกมล+คุณรวินท์ บุญประดิษฐ์และ ครอบครัว, คุณสุรสิทธิ์+คุณจันทร์เพ็ญ พรมเวชยานนท์, คุณสุระนันท์ เกษานุช และลูกหลาน, คุณสุรัช+คุณเพียร+คุณลัลนา วัดศรีพะเนา, คุณสุลาวรรณ

เสนผาบ+คุณยมนา เกี้ยวสูงเนิน, คุณสุวีร์ เกิดศิลป์, คุณเสกสรร+คุณกาญจนา เจือจันทึกและครอบครัว, คุณเสงี่ยม หนูเพ็งโพธิ์กลาง, คุณเสงี่ยม+คุณสมหมาย ใจยุติธรรม, คุณเสริม+คุณนาค เปรมกระโทก, คุณเสริมศักดิ์ อุปนิสากร, คุณเสริมศักดิ์+คุณยุพา แสไพศาล, คุณเสาวคนธ์ สติใหม่,คุณแสง+คุณเนตร หัสดินรัตน์, คุณแสวง+คุณสำลี ระวังทรัพย์. คุณหนูแดง+คุณประยูร ปลัดกลาง, คุณหมั่น+คุณเสวย อดทน, คุณหลอม อรุณและครอบครัว, คุณหลั่น เปลี่ยนขุนทด และครอบครัว, คุณหล่า เชิดสูงเนิน, คุณเหลี่ยม จาระนัย, คุณแหล่ ภูขุนทดและครอบครัว, คุณโหม่ง สร้อยสำโรง+คุณสำรอง ถาดสำโรง, คุณองุ่น ดีกลางและครอบครัว, คุณอนุกูล+คุณสมเกียรติ ดาผงและครอบครัว, คุณอภิชัย ภูมิวิสัยและครอบครัว, คุณอภิรดี เชิดชัยและครอบครัว, คุณอัมพร โคษา, คุณอัมพรทิพย์+คุณอุเทน บุพะคดี, คุณอ้วะ+คุณประไพ ตอบสันเทียะ, คุณอำนาจ+คุณสมใจ หวังโชคอนันต์(โคราชกังหันลม), คุณอำไพ รักกุศลและครอบครัว, คุณอำไพ+คุณเจียม ซึมพิมายและครอบครัว, คุณอำภา+คุณสมจิตร มีหนองหว้า, คุณอุดม สนิทกลาง, คุณอุรษา สายชล, คุณเอกลักษณ์ สุขศาลา+คุณกุลธิดา แท่นสำโรง, คุณเอื้อย+คุณทราย อ่อนจันทร์และครอบครัว, จ.ส.อ.วุฒิพันธ์ ทิมะวงศ์และครอบครัว, จสอ.ทรัพย์+คุณฉันทนา เนนเลิศ, ชลากรรถมือสองและคณะ, โชคชัยสเต็กเฮ้าส์+คุณจิรพงศ์ ผายพิมาย, ร้านดวงดีตลาดแม่แก่นคุณ ด่านขุนทด, ร้านต้นไม้รวยรุ่งโรจน์, ร้าน ส.สมบูรณ์อีเล็คทรอนิคส์, ร้านอาหารเขียวหวาน, เศรษฐีเรือนขอด, หลวงปู่เศียร (วัดเขาเหิบ), หวานละมุนเบเกอรี่.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร.
ธรรมะจังหัน เล่ม ๒.-- นครราชสีมา : วัดป่าภูผาสูง, ๒๕๕๖.
๕๑๒ หน้า.

๑. ธรรมเทศนา. I. ชื่อเรื่อง.

๒๙๔.๓๐๔
ISBN ๙๗๘-๖๑๖-๓๔๘-๐๖๖-๘

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน ๒๕๕๖
จำนวนพิมพ์ ๖,๒๕๖ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์

คณะทำงาน

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร
คุณพินิจ วุฒิพันธุ์
คุณศรีประภา(แจ๋น) คล่องคำนวณการ
คุณเบ็ญจมาศ เพ็ชรพลาย
คุณพิพัฒน์ - คุณถาวร ปัญจนันท

ติดต่อสอบถาม วัดป่าภูผาสูง www.pupasoong.com
โทร. ๐๘๑-๖๒๓-๙๘๔๖, ๐๘๑-๖๒๓-๙๘๔๗
E-mail: watpasoong@yahoo.com, pupha123@gmail.com
Face book: วัดป่าภูผาสูง

"ทุกคนสามารถเป็นผู้นำได้ เมื่อสามารถ
ชักจูงผู้อื่นให้ทำตามความคิดของตนได้ เมื่อนั้นจะเป็นผู้นำ"